

Mary Balogh
Pasiune și prejudecată

SIMPLY UNFORGETTABLE BY Mary Balogh

Traducere de MIHAELA-SIMONA MĂRCULESCU
Editura ORIZONTURI, București, 2013

Aproape niciodată nu ninge de Crăciun. Și dacă totuși se întâmpla, ninge înainte, atunci când lumea călătorea pentru a ajunge la diferite întruniri de familie sau la petreceri private, ori mult după, ceea ce constituia doar o pacoste pentru oamenii care își reluau obișnuitele treburi zilnice.

În asta consta realitatea neplăcută pentru locuitorii din Anglia.

Nici în acel an nu se înregistrase o excepție de la regulă. Cerul rămăsese cu încăpățănare cenușiu și întunecat de o promisiune pentru ceva cumplit pe toată perioada sărbătorilor, iar vremea fusese geroasă și furtunoasă și câtuși de puțin plăcută. Cu toate acestea, pământul rămăsese cu perseverență dezgolit și la fel de anost ca și văzduhul.

La drept vorbind, din acest punct de vedere fusese un Crăciun destul de jalnic.

Frances Allard, care făcuse un drum de o zi întregă, plecând din Bath – unde preda la Școala de Fete a domnișoarei Martin dintre străzile Sutton și Daniel – pentru a-și petrece vacanța sărbătorilor de iarnă împreună cu cele două surori ale bunicului ei, lângă satul Mickledean din Somersetshire, de-abia așteptase să sosească pe meleagurile rustice. Visase să facă lungi plimbări acolo, la țară, în aerul proaspăt al iernii, sub un albastru cer senin, sau să meargă la biserică și la Sala de Adunare prin alba ninsoare blândă care s-ar fi cernut de sus.

Însă vântul și friguroasa absență totală a soarelui o siliseră să-și restrângă drastic numărul celor câteva raite pe care le preconizase, iar Sala de Adunare rămăsese încuiată, toți fiind, după cât se părea,

mulțumiți să-și petreacă anul acesta Crăciunul împreună cu familiile și cu prietenii mai curând decât cu vecinii lor adunați în păr la o serbare sau la cine știe ce bal comunal.

Și totuși, ar fi însemnat ca Frances să se autoamăgească dacă n-ar fi recunoscut că simțea în suflet măcar o mică dezamăgire în privința asta.

Surorile bunicului lui Frances, adică domnișoara Gertrude Driscoll și sora ei văduvă, doamna Martha Melford, care locuiau în casa moștenită de aceasta din urmă de la răposatul ei soț, casă situată în parcul de la Wimford Grange, fuseseră invitate să-și petreacă ziua de Crăciun în casa cea mare de pe aceeași proprietate, alături de familia baronului Clifton, acesta fiind un strănepot de-al lor și, prin urmare, un fel de văr de-al lui Frances. Bineînțeles că fusese invitată și Frances. Toate trei mai fuseseră invitate și la alte câteva petreceri particulare de prin vecini, dar bătrânele refuzaseră politicos toate invitațiile, declarând că se simțeau prea confortabil în propria lor casă pentru a se mai aventura pe-afară pe o atât de urâtă vreme, precum și prea încântate de mult-dorita companie a strănepotei lor ca să se mai încurce și cu alte invitații. În definitiv, ele își puteau vizita strănepotul și familia acestuia, precum și pe toți ceilalți vecini în oricare altă zi a anului. Iar în afară de asta, strămătușa Gertrude suspecta faptul că era în pericol să se îmbolnăvească, deși nu prezentase încă niciun simptom detectabil în această privință, prin urmare ea nu îndrăznea să se îndepărteze prea mult de șemineul casei sale.

Preferințele lui Frances nu fuseseră consultate.

De-abia când vacanța de sărbători se terminase și cele două bătrâne își îmbrățișau strănepoata și lăcrimau, sărutând-o la despărțire, mai înainte ca ea să urce în destul de șubreda lor trăsură personală cu care

insistaseră să se întoarcă fata acasă la ea, cu toate că respectiva trăsură nu mai riscase de mult să se îndepărteze la peste cinci mile distanță în jurul satului, bătrânelor le trecu prin minte că poate fuseseră egoiste rămânând acasă pe tot parcursul vacanței și că s-ar fi cuvenit să-și aducă aminte că draga Frances nu avea decât douăzeci și trei de ani și probabil ar fi bucurat-o să meargă la o serată sau două, cu mult tineret de vârsta ei, pentru a mai înviora plictiseala unui Crăciun petrecut în întregime alături de două doamne în vârstă.

Le îmbrățișase și Frances la rândul ei, vărsase și ea câteva lacrimi și le asigurase – aproape cu sinceritate – că ele fuseseră exact ceea ce îi trebuise pentru a face din Crăciunul acela o surprinzător de fericită ocazie de odihnă după o lungă perioadă de muncă la școală, deși ocazia se ivise de fapt după mai multe perioade dificile de muncă neîntreruptă. În tot cursul verii precedente, ea rămăsese permanent la școală, în timp ce domnișoara Martin se îngrijea mai mereu de tot felul de fete sărmane și le asigura distracții în diverse vacanțe – iar Frances oricum nu avusese pe atunci unde să se ducă.

În consecință, Crăciunul acela fusese o sărbătoare dezamăgitor de searbădă pentru ea. Însă tânăra se bucurase cu-adevărat de liniștea aceea după aglomerata agitație a vieții de la școală. Și le era extrem de recunoscătoare surorilor bunicului ei, care o primiseră cu brațele și cu inimile deschise încă din primul moment în care sosise ea în Anglia, orfană de mamă și cu un tată emigrant francez care se refugiase acolo din Regatul Terorii. Bineînțeles că nu mai avea nicio amintire din vremurile acelea, dar știa că strămătușile ar fi adus-o la țară să locuiască împreună cu ele, în cazul în care tatăl ei ar fi lăsat-o să plece acolo. Dar el nu o lăsase. O crescuse alături de el, la Londra, asigurându-i bone, și guvernante, și profesori de muzică, și neprecupețind

nimic din ceea ce se putea cumpăra cu bani pentru confortul ei și o viață plăcută – plus o imensă dragoste. Astfel, Frances se bucurase de o copilărie și o adolescență fericite, privilegiate și sigure – până la moartea neașteptată a tatălui ei în momentul în care ea nu avea decât optsprezece ani.

Dar și cele două mătuși avuseseră un rol în creșterea ei. Ele o aduseseră la țară în vacanțe și veniseră din când în când la Londra să o ia la plimbare, să-i cumpere cadouri și să-i ofere înghețată și alte tratații. Și încă de când învățase ea să citească și să scrie, începuse să corespundeze lunar cu ele. Ținea enorm la cele două bătrâne. Și se simțise cu-adevărat încântată să-și petreacă Crăciunul în compania lor.

Cu toate acestea, nu căzuse nici un singur fulg de zăpadă care să mai înveselească sărbătoarea Crăciunului.

Totuși, ninsese până la urmă – și încă din abundență – la scurtă vreme după Crăciun.

Zăpada începuse să cadă în momentul în care trăsura nu străbătuse mai mult decât opt sau zece mile de la Mickledean, iar Frances fusese cât pe ce să bată în tavanul trăsurii și să-i sugereze bătrânului vizitiu să întoarcă și să se înapoieze. Însă nu era o ninsoare prea abundentă și tânăra nu voia cu-adevărat să-și mai amâne călătoria. Ninsoarea părea mai mult o burniță albă în prima oră când începuse să se cearnă din văzduh. Dar inevitabil – atunci când era cu-adevărat prea târziu pentru a mai face cale-ntoarsă – fulgii deveniră mai mari și mai deși, și îngrijorător de rapid ținutul rural, care păruse până atunci doar acoperit cu o brumă înghețată, mai degrabă decât cu zăpadă, începu să dispară sub o pătură din ce în ce mai groasă de omăt imaculat.

Trăsura continua să înainteze și Frances se

încurajă spunându-și că era o prostie să se îngrijoreze, că drumul era probabil perfect pentru o călătorie sigură, mai ales la viteza susținută la care mâna Thomas caii. În curând, probabil că ninsoarea avea să înceteze și zăpada să înceapă să se topească, așa cum se întâmpla întotdeauna în Anglia.

Ea își concentrează gândurile asupra obiectivelor sale din perioada imediat următoare, plănuiind ce cântece va alege pentru a fi interpretate de corul de madrigaluri al celor mari. Trebuia să fie ceva luminos și strălucitor și elisabetan, își zise în sinea ei. Se întreba dacă va îndrăzni să aleagă o piesă pe cinci voci. Fetele se descurcaseră de minune cântând pe trei voci și interpretaseră destul de bine și bucăți pe patru voci, în ciuda faptului că se poticniseră uneori la mijlocul câte unei fraze muzicale, pentru a izbucni apoi în râs când se încurcau fără speranță în armoniile complexe.

Frances zâmbi amintindu-și. De obicei, râdea și ea împreună cu fetele. Era mai bine așa – și până la urmă mai eficient – decât să plângă.

Poate că vor încerca și piese pe cinci voci.

După încă o jumătate de oră nu se mai vedea nimic altceva decât un monoton alb în toate direcțiile – iar tânăra nu se mai putea gândi la școală, ori la nimic altceva. Iar ninsoarea continua să cadă la fel de deasă, așa încât te orbea și nu mai puteai să vezi decât până la o foarte mică distanță de geamurile trăsurii, chiar dacă ar fi fost ceva de văzut acolo. Când își lipi obrazul de geam ca să se uite înainte, nu izbuti nici măcar să distingă drumul de șanțurile laterale sau de câmpia pe care o străbătea. Iar în porțiunea aceea anume nu mai părea să mai existe niciun gard viu care să asigure un soi de delimitare întunecată, amintind de zona unde ar fi trebuit să se afle drumul.

Panica îi strânse stomacul.

Mai putea Thomas să vadă drumul de pe locul lui de deasupra cabinei? Probabil că ninsoarea îi intra în ochi, orbindu-l pe jumătate. Iar lui trebuie că îi era de două ori mai frig decât îi era ei. Tânăra își adânci și mai mult mâinile în manșonul de blană pe care i-l făcuse cadou de Crăciun mătușa Martha. Frances se gândi că în momentul acela ar da oricât pentru o ceașcă de ceai fierbinte.

Și ea care își dorise atât de mult să ningă. Cât de înțeleaptă era zicala potrivit căreia trebuie să fii atent la ceea ce îți dorești!

Se sprijini de spătarul canapelei, hotărâtă să aibă încredere că Thomas va găsi drumul. În definitiv, Thomas fusese dintotdeauna vizitiul mătușilor ei sau cel puțin de când își amintea ea, și Frances nu auzise niciodată ca el să fi fost implicat în vreun accident. Se gândea cu mult regret la plăcuta și liniștita casă moștenită pe care o lăsase în urmă, și la școala atât de agitată care era destinația ei. Claudia Martin o aștepta să se întoarcă în ziua aceea. Anne Jewell și Susanna Osbourne, celelalte profesoare rezidente, o așteptau și ele. Își vor petrece împreună seara în camera de zi a Claudiei, instalate confortabil lângă șemineu, bând ceai și depănând amintiri despre Crăciun. Iar ea le va putea oferi date precise despre viscolul prin care călătorise. Va înfrumuseța realitatea și va exagera primejdia și temerile ei, făcându-le pe toate să rădă.

Dar ei nu-i venea încă să rădă.

Și deodată, ideea de a râde i se păru mai absurdă decât aceea a unei călătorii pe o altă planetă. Trăsura își încetini mersul, se legănă și alunecă, iar Frances își scoase o mână din manșon, încleștând-o pe cureaua uzată de piele de deasupra capului ei, absolut convinsă că se vor răsturna dintr-o clipă-ntr-alta. Așteptă să-și vadă întreaga viață derulându-se prin fața ochilor și

murmură primele cuvinte din Tatăl Nostru ca să nu urle și să-l sperie pe Thomas, făcându-l să tresară și să-și piardă complet controlul. Zgomotul copitelor cailor părea asurzitor chiar dacă se deplasau acum pe zăpadă, ceea ce ar fi trebuit să atenueze orice sunet. Îl auzi apoi pe Thomas zbierând cât zece.

După aceea, preferând să privească pe geamul cel mai apropiat de ea în loc să închidă strâns ochii și să nu vadă apropiindu-i-se sfârșitul, Frances văzu, de fapt, caii, care nu se mai aflau înaintea, trăgând trăsura, ci treceau prin fața geamului ei, înaintând cu greu prin zăpadă.

Strânse și mai tare în mână cureaua de piele și se aplecă. Aceia nu erau caii *lor*. Doamne-Dumnezeule, cineva îi depășea pe drum – chiar în condițiile acelea îngrozitoare.

Apăru apoi în dreptul geamului ei și cabina celeilalte trăsuri, cu vizitiul semănând cu un om ghebos de zăpadă, aplecat deasupra hățurilor și proferând aprige insulte – probabil la adresa bietului Thomas.

După aceea, trăsura cealaltă îi depășise deja într-o străfulgerare albăstruie și Frances nu apucă decât să zărească în cabină imaginea unui domn înfofolit cu multe pelerine peste palton și pe cap cu o căciulă înaltă, din blană de castor. Omul se uită la rândul lui la Frances, cu o sprânceană ridicată și o trufașă expresie de dispreț.

Îndrăznise să se arate disprețuitor la adresa ei? În câteva clipe, trăsura albastră trecuse înaintea lor, iar trăsura lor se mai clătină și mai derapă ușor, după care păru că se redresează și continuă încet drumul anevoios prin zăpadă.

Temerilor de până atunci ale lui Frances le luase acum locul o furie aprinsă. Clocotea acum de mânie. Ce purtare nechibzuită, iresponsabilă, sinucigașă, asasină,

periculoasă și prostească! Pentru numele lui Dumnezeu! Chiar dacă își lipea nasul de fereastră, tot nu putea vedea la mai mult de cinci metri depărtare, iar ninsoarea obstrucționa vederea la o distanță mai mică de cinci metri. Cu toate acestea, vizitiul cocoșat și spurcat la gură, ca și îngâmfatul domn cu aroganta lui sprânceană ridicată erau mânați de o asemenea grabă, încât puseseră în pericol viețile sau integritatea corporală atât ale ei și ale lui Thomas, cât și pe ale lor, numai ca să le-o ia înainte.

Dar acum, când sperietura mai trecuse, ea se trezi brusc, îngrijorată din nou de faptul că se afla singură cu trăsura într-un ocean alb. Simți încă o dată ghemul de panică contractându-i spasmodic stomacul și se rezemă de spătar, lăsând din mână cureaua de piele și încrucișând mâinile la loc în manșon. Panica nu i-ar servi la nimic. Era mult mai probabil ca Thomas să izbutească în cele din urmă să-i scoată pe amândoi la liman.

Sărmanul Thomas. Când vor ajunge la liman, oricare ar fi acela, va avea nevoie să bea ceva fierbinte – ori mai curând ceva tare și fierbinte. El nu mai era de mult tânăr.

Cu degetele de la mâna dreaptă, Frances începu să mimeze interpretarea melodiei unui madrigal de William Byrd pe dosul mâinii ei stângi, ca pe claviatura unui pian. Se porni apoi să fredoneze cântecul cu glas tare.

Apoi simți din nou trăsura clătînându-se și derapând și își încleștă iar o mână pe cureaua uzată de piele. Se uită afară spre înainte, fără să se aștepte cu-adevărat să vadă ceva, și totuși zări o formă întunecată care părea să le blocheze drumul. Și într-o străfulgerare, printre fulgii de zăpadă, văzu că era vorba de o trăsură cu cai. Se gândi chiar că ar putea fi o trăsură albastră.

Însă deși caii lor se opriseră deja, trăsura lor nu le

urmă imediat exemplul, ci se balansă mai întâi ușor spre stânga, după care alunecă ceva mai mult la dreapta – iar de data asta continuă derapajul până ce ajunse acolo unde trebuia să se afle marginea drumului și unde o roată se împiedică de ceva. Vehiculul făcu o jumătate de rotație și glisă încet înapoi și în jos până ce roțile dindărăt se afundară adânc într-un troian de zăpadă.

Frances se simți răsturnată pe spate, holbându-se la canapeaua din fața ei care se ridicase deodată pe jumătate peste ea. Nu mai putea vedea prin geamurile de pe ambele părți decât un perete de zăpadă.

Și dacă o asemenea situație nu era destul de gravă, gândi ea cu un calm rău prevestitor, atunci nici nu mai știa cum s-o caracterizeze.

Frances auzea de pe undeva de-afară o gălăgie mare – caii sforăind și nechezând și bărbații strigând.

Mai înainte de a apuca ea să-și vină în fire îndeajuns încât să iasă singură din locul acela înzăpezit, ușa trăsorii fu deschisă din afară – cu un considerabil efort muscular masculin și cu revoltătoare suduieli bărbătești – și un braț și o mână, îmbrăcate într-un palton gros și scump, și o mânășă din piele fină îi oferiră ajutor. Îi era limpede că brațul acela nu era al lui Thomas, cum nu era a lui Thomas nici fața bărbatului care îi acordase sprijinul – o figură cu niște ochi de un căprui-deschis, o bărbie pătrată și cu o expresie iritată și încruntată.

Era o figură pe care Frances o zărise cu mai puțin de zece minute în urmă.

Era fața acelei persoane împotriva căreia simțise ea o considerabilă ostilitate.

Fără nicio vorbă, își puse palma în mâna lui, intenționând să-i accepte ajutorul la coborârea din trăsură cu atâta demnitate cu câtă se simțea în stare. Însă el o ridică din poziția incomodă în care se găsea, ca

și cum ar fi fost un sac de făină și o depuse ușor pe drum, acolo unde ghetuțele ei se cufundară imediat, dispărând în stratul gros de zăpadă. Frances putea acum simți toată asprimea vântului rece și năvala ninsorii care cădea din cer.

Se presupunea că cineva furios trebuie să vadă roșu în fața ochilor. Dar ea nu vedea decât alb.

— Dumneata, domnule, rosti ea, acoperind zgomotele cailor și schimbul animat și colorat de invective dintre Thomas și ghebosul om de zăpadă, ai merita să fii spânzurat, torturat și tăiat în patru. Ai merita să fii jupuit de viu. Ai merita să fii fiert în ulei.

Sprânceana lui cea disprețuitoare, care o ofensase deja, se ridică încă o dată, însoțită acum și de cealaltă.

— Iar dumneata, doamnă, replică el pe un ton tăios și grăbit care se potrivea cu expresia lui, ai merita să fii aruncată într-o temniță întunecoasă ca un pericol public pentru viețile celor care se deplasează pe un drum public cu trăsura asta atât de veche și de șubredă. Este o veritabilă fosilă. Niciun muzeu n-ar primi-o ca exponat, considerând-o mult prea hodorogită și antică pentru a prezenta un cât de mic interes în ochii vizitatorilor.

— Și vechimea ei și prudența cu care o conduce vizitiul meu te îndreptățesc crezi să primejduiești viețile mai multor oameni, depășind-o pe drum în niște condiții atmosferice atât de îngrozitoare? îl întrebă ea retoric, înălțându-se pe vârfuri în fața lui, deși nici nu i se vedeau ghetele din zăpadă. Domnule, poate că s-ar cuveni să-ți aducă cineva aminte de povestea întrecerii la fugă a broaștei țestoase cu iepurele.

— Ce vrei să spui? Lăsă în jos ambele sprâncene, după care o înălță doar pe prima.

— Viteza imprudentă cu care mergeai a făcut ca totul să se sfârșească rău, îi zise ea, arătând cu degetul

în direcția trăsorii albastre care bloca în față complet drumul – deși era evident că trăsura nu ieșise de pe acesta, observă Frances când o privi direct. Oricum, tot n-ai ajuns prea departe și nu ne-ai lăsat prea mult în urmă.

— Doamnă, dacă îți vei folosi ochii pentru a te uita și a înțelege ceea ce vezi în loc să-mi arunci fulgere de foc și de pucioasă, replică el, atunci ai putea remarca cum că am ajuns la o cotitură a drumului și că vizitiul meu – ca și mine, până ce am fost întrerupt de nepriceperea vizitiului tău de a trece de la târâre la oprire completă – curăță acum o cale de acces prin stratul de zăpadă în așa fel încât iepurele meu să-și poată continua drumul. Pe de altă parte, broasca ta țestoasă s-a împotmolit atât de adânc în nămete, încât pentru o vreme de-aici încolo nu va mai putea merge nicăieri. În niciun caz astăzi.

Frances se uită înapoi peste umăr. Deodată, deveni dureros de limpede că bărbatul avea dreptate. Din trăsura ei nu se mai vedea decât partea din față, iar aceasta era pe jumătate îndreptată spre cer.

— Cine crezi că urmează să câștige cursa? o întrebă el.

Cum Dumnezeu se va descurca ea? Picioarele ei erau ude, pelerina, plină de zăpadă de jur împrejur, era ninsă de sus până jos, îi era frig și arăta ca vai de lume. Și înspăimântată pe deasupra.

Și furioasă.

— Dar cine poartă vina pentru toate astea? îl întrebă ea. Dacă nu v-ați fi grăbit așa de tare caii, noi n-am fi acum împotmoliți în troianul ăsta de zăpadă.

— Ne-am grăbit prea tare caii! Omul se uită la ea cu o neîncredere amestecată cu dispreț și strigă apoi peste umăr: Peters! Am aflat de la cineva expert în materie că ai grăbit prea tare caii atunci când am

depășit pe drum relicva asta străveche. Și doar ți-am spus de-atâtea ori să nu mai grăbești caii pe vreme de viscol. Ești concediat.

— Mai îngăduie-mi o clipă ca să termin de săpat prin mormanul ăsta de zăpadă, jupâne, și după aceea o să plec către soare-apune, îi strigă vizitiul drept răspuns. Doar să-mi spună cineva care-i direcția aceea.

— Cel mai bine ar fi să nu mai pleci deloc, replică celălalt. Altminteri aș fi nevoit să conduc eu trăsura. Te-am reangajat.

— O să mă mai gândesc la asta, jupâne, îi strigă din nou vizitiul. Așa e bine! Am terminat aici și cred că o să mergă acum.

Între timp, Thomas elibera caii de povara lor acum inutilă.

— Dacă trăsura dumitale, doamnă, s-ar fi mișcat la orice viteză peste aceea a unei târări aproape imperceptibile, zise domnul, întorcându-se către Frances, atunci ea nu ar fi reprezentat un nepermis pericol pentru călătorii serioși și responsabili, care preferă realmente să ajungă undeva anume până la sfârșitul zilei, în loc să piardă o eternitate pe o singură porțiune de drum.

Frances se uită fix la el. Ar fi putut paria salariul ei pe o lună că nicio adiere de frig nu putea pătrunde prin paltonul gros, cu multele pelerine deasupra, și că niciun strop de zăpadă nu-i intrase în cizmele sale înalte.

— Suntem gata acum să plecăm mai departe, jupâne, îi strigă iar vizitiul său. Asta doar dacă nu cumva preferi să mai zăbovim vreo oră sau două pe-aici, ca să admirăm priveliștea.

— Unde îți este slujnica? o întrebă domnul, mijind ochii.

— Nu am așa ceva, răspunse Frances. Ar trebui ca

acest lucru să fie evident. Sunt singură.

Era conștientă că ochii lui o măsurau din cap până-n picioare sau măcar până imediat sub genunchi. Era îmbrăcată în haine care erau cât se putea de potrivite și de utile pentru întoarcerea ei la școală, deși pentru un bărbat atât de elegant ca el bineînțeles că trebuia să fie evident că aceste haine ale ei nu erau probabil nici costisitoare, nici după ultima modă. Îi aruncă o altă privire sfidătoare.

— Vei fi nevoită să continui călătoria împreună cu mine, îi spuse el brutal.

— Nici nu mă gândesc!

— Atunci n-ai decât să rămâi aici, într-o virtuoasă izolare! concluzionă el, întorcându-i spatele.

Frances reevalua situația, iar de data asta panica îi cuprinsese nu numai stomacul, ci și genunchii, și mai că îi veni să se scufunde în zăpadă pentru a nu mai fi găsită niciodată.

— Unde ne aflăm? întrebă ea. Ai vreo idee?

— Pe undeva prin Somersetshire, îi răspunse el. În afară de asta nu știu nimic altceva, însă am aflat din experiențele anterioare că cele mai multe drumuri tot te scot până la urmă undeva. Asta este ultima dumitale șansă, doamnă. Accepți să explorezi marele necunoscut în compania mea diabolică sau preferi să pieri aici de una singură?

Dincolo de orice cuvinte, îi venea extrem de greu să accepte realitatea că nu avea de ales.

Cei doi vizitii aveau iar niște schimburi de replici, își dădu ea seama – nici acestea prea blânde.

— Gândește-te bine vreo oră sau două ca să te hotărăști, îi spuse domnul cu o ironie apăsată, ridicând din nou dintr-o sprânceană. Eu nu mă grăbesc.

— Dar cu Thomas cum rămâne? întrebă ea.

— Thomas fiind omul de pe lună? se interesă el.

Sau poate că este vizitiul dumitale? El va lua caii și ne va urma.

— În cazul acesta, foarte bine, acceptă ea, aruncându-i o privire ursuză și strângând din buze.

Bărbatul se îndreptă spre trăsură albastră, stârnind în mers valuri de zăpadă. Frances își alege cu mai multă precauție drumul în urma lui, încercând să pășească doar pe urmele lăsate în zăpadă de roțile trăsurii.

Ce harababură!

El îi oferi din nou mâna și o ajută să se urce în trăsură lui. Era o trăsură minunată de nouă, remarcă ea cu ranchiună la vederea splendidelor canapele tapițate cu pluș. De cum se așeză, Frances simți că se afundă și își dădu seama pe loc că o asemenea trăsură putea oferi un confort excelent chiar pentru o călătorie mai lungă. Mai mult, în cabina trăsurii era aproape cald în contrast cu vremea aspră de-afară.

— Pe podea sunt două cărămizi, amândouă încă oarecum calde, îi spuse domnul din cadrul ușii. Sprijină picioarele de una dintre ele și învelește-te cu o pătură. Eu o să am grijă acum ca toate bagajele dumitale să fie transferate din trăsură dumitale într-a mea.

Cuvintele lui în sine ar fi putut să pară amabile și grijulii. Dar tonul răstit și repezit contrazicea posibila impresie, la fel ca și fermitatea cu care închise ușa trăsurii, trântind-o cu putere. Cu toate astea, Frances făcu ceea ce i se sugerase. Dinții îi clănțăneau literalmente în gură de frig. Nici nu-și mai simțea degetele – își uitase manșonul de blană în trăsură ei.

Se întrebă în sine ei cât timp va fi nevoită să suporte această situație intolerabilă. Nu obișnuia să urască și nici măcar să deteste oamenii de la prima vedere. Însă gândul de a-și petrece măcar o jumătate de oră în apropiata companie a aceluia arogant, irascibil,

sarcastic și batjocoritor domn era deosebit de neatrăgător. Simplul gând o irita cumplit.

Va izbuti ea să găsească un alt mijloc de transport în primul sat pe care îl vor întâlni pe drum? Poate un poștalion?

Dar încă din clipa-n care îi trecu prin minte acel gând, își dădu seama de absurditatea lui. Vor fi norocoși să întâlnească în calea lor orice sat. Și se aștepta ea ca în satul acela să nu fie nici urmă de zăpadă?

Va fi abandonată peste noapte cine știe unde – fără nicio însoțitoare și fără prea mulți bani asupra ei de vreme ce refuzase suma oferită de mătușile ei la plecare. Va avea noroc dacă nu va fi nevoită să înnopteze chiar în trăsura asta.

Simplul gând o făcu să i se taie răsuflarea.

Era totuși foarte posibil. Cu doar câteva minute în urmă i se păruse că drumul devenise totalmente invizibil.

De data asta se opuse panicii, punând picioarele unul lângă celălalt pe cărămida încă ușor calduță și împletindu-și lejer degetele de la mâini în poală.

Se va încrede în priceperea bizarului și impertinentului Peters, care se dovedise până la urmă că nu este deloc cocoșat.

Asta da aventură demnă de povestit pentru a o istorisi prietenelor, atunci când va ajunge, în sfârșit, la Bath, își zise ea. Poate că, dacă s-ar uita mai îndeaproape la el, chiar și domnul ar putea fi descris drept înalt, brunet și arătos – de fapt, la fel ca și proverbialul cavalier în armură strălucitoare. Iar asta ar face, într-adevăr, ca ochii Susannei să-i iasă din orbite, iar ai lui Anne să capete o blândă strălucire romantică. În timp ce pe Claudia ar face-o cu siguranță să strângă suspicioasă din buzele țuguiate.

Însă, vai, va fi greu de găsit ceva vesel sau

romantic în situația asta, chiar privită din plăcuta siguranță a școlii.

2

Mama lui îl avertizase că ninsoarea va începe încă înainte de sfârșitul zilei. Ca și surorile lui. Ca și bunicul lui.

Ca și bunul său simț, într-adevăr.

Dar din cauză că asculta arareori de sfaturi – și cu-atât mai puțin când veneau din partea familiei sale – și la fel de rar dădea atenție preceptelor dictate de bunul-simț, iată-l acum prins în toiul unei ninsori viscolite mai puternice decât toate ninsorile viscolite, așteptând cu nerăbdare, dar fără niciun entuziasm să-și petreacă noaptea în cine știe ce han obscur de țară, în plină pustietate. Spera cel puțin că își va petrece noaptea într-un han mai curând decât într-o cocioabă sau – și mai rău – în cabina trăsorii sale.

Și fusese într-o dispoziție mizerabilă încă înainte de a începe această călătorie!

După ce se sui și el în trăsură și după ce se părea că fuseseră rezolvate toate cele necesare, se uită cu asprime la femeia care îi devenise pasager. Se cuibărise acum sub o pătură de lână, cu manșonul pe care i-l recuperase din cealaltă trăsură și i-l aruncase în brațe, și cu picioarele sprijinite pe una dintre cărămizi. Termenul „cuibărită” poate că nu era totuși cel mai potrivit pentru a-i descrie postura. Ședea cu spinarea dreaptă și țeapănă, ostilă, cu o hotărâtă demnitate și un amor propriu rănit. Nici măcar nu catadicsise să se întoarcă și să-l privească.

Seamănă cu o prună uscată, își zise bărbatul. Nu

vedea din figura ei înconjurată de marginea hidoasei căciuli cafenii decât vârful roșu al nasului. Era doar surprinzător că nu-i tremura de indignare – ca și cum situația dificilă în care se afla i s-ar fi datorat lui.

— Sunt Lucius Marshall, la dispoziția dumatăle, se prezentă el binevoitor.

O clipă se gândi că nu îi va răspunde la amabilitate și chiar se pregătea să ciocănească în tavanul cabinei ca să oprească trăsura și să i se alătore lui Peters pe capră. Era preferabil să înfrunte ninsoarea de-afară în loc să înghețe lângă țurturele dinăuntru.

— Iar eu sunt Frances Allard, răspunse ea.

— Domnișoară Allard, continuă el doar pentru a întreține conversația, să sperăm că stăpânul primului han pe care îl vom întâlni în cale va avea camera plină de provizii. Cred cu-adevărat că aș fi capabil să acord respectul convenit unei plăcinte cu carne de vită, cu cartofi și alte legume, precum și unei halbe mari cu bere, asta ca să nu mai vorbesc și de o budincă bună și grasă la desert. Ba chiar aș face față și mai multor halbe de bere. Ce părere ai în privința asta?

— Eu, una, tânjesc doar după o ceașcă de ceai, spuse ea.

Ar fi trebuit să-și închipuie. Dar, pentru Dumnezeu – o ceașcă de ceai! Și, fără îndoială, și croșeta cu care să-și ocupe mâinile între sorbiturile de ceai.

— Care este destinația dumatăle? o întrebă.

— Bath, răspunse ea. Dar a dumatăle?

— Hampshire, zise el. Mă așteptam să-mi petrec o noapte pe drum, sperasem însă ca acest lucru să se întâmple undeva mai aproape de destinație. Însă asta nu mai are nicio importanță în momentul de față. Dacă nu ar fi intervenit situația asta neprevăzută, n-aș mai fi avut plăcerea să fac cunoștință cu dumneata, și nici

dumneata cu mine.

În momentul acela, ea întoarse capul și îl măsură insistent. Era evident pentru el, încă înainte ca Frances să deschidă gura, că ea sesizase imediat ironia din vorbele lui.

— Domnule Marshall, replică ea, aș fi putut trăi cât se poate de fericită și fără oricare dintre aceste trei experiențe.

După faptă și răsplată. Punct marcat!

Acum, că avea mai mult răgaz să o privească, fu surprins să constate că era mult mai tânără decât crezuse el. Atunci când trăsura lui o depășise pe-a ei și apoi când se aflaseră amândoi pe drum, impresia lui fusese că era o doamnă slăbănoagă și negricioasă, de vârstă mijlocie. Dar se înșelase. Acum, când ea încetase să se strâmbe și să se încrunte, putea să vadă că femeia avea poate cel mult douăzeci și cinci de ani. Era aproape sigur mai tânără ca el, care avea douăzeci și opt de ani.

Cu toate astea, era o scorpie.

Și era cu-adevărat slabă. Sau poate că nu era decât foarte suplă – era greu de deslușit sub pelerina ei informă de iarnă. Însă încheieturile mâinilor ei erau subțiri, iar degetele lungi și fine – observase acest lucru atunci când ea luase mașonul pe care i-l adusese. Tânăra avea o față îngustă și obraji cu pomeți înalți de o nuanță ușor măslinie, contrastând cu vârful roșu al nasului ei. Figura ei, laolaltă cu ochii foarte întunecați la culoare, ca și genele, sprâncenele și părul, impunea concluzia că prin venele ei curgea și ceva sânge străin – poate italianesc, dar cu siguranță mediteranean. Așa se explica și temperamentul. Sub căciulă se putea vedea începutul unei cărări riguroase pe mijloc, de unde părul era îngrijit pieptănat de fiecare parte, dispărând apoi sub marginea căciulii.

Avea aspect de guvernantă. Vai de bietul școlar pe

care îl avea în grijă!

— Presupun că ți s-a atras atenția să nu călătorești astăzi, nu-i așa? o întrebă el.

— Ba nu, răspuse ea. Am sperat tot Crăciunul să ningă și am fost convinsă că va veni și zăpada până la urmă. Însă astăzi am încetat s-o mai aștept. Așa că, firește, a venit.

Ea păru că nu mai are chef să discute. Întoarse din nou capul și privi înainte, lăsându-i iar bărbatului la vedere doar vârful nasului, așa că nici el nu se simți obligat – și nici tentat – să continue conversația.

Dacă toate astea trebuiseră să se întâmple, soarta ar fi putut avea măcar grijă să-i scoată-n cale o domnișoară blondă cu ochi albaștri, cu gropițe în obraji și pierdută cu firea în fața dezastrului! Viața părea uneori îngrozitor de nedreaptă, în ultima vreme, parcă destinul îi hărăzise doar asemenea nedreptăți.

Se gândi iar la motivul pentru care se aflase într-o atât de proastă dispoziție pe toată durata Crăciunului.

Bunicul lui era pe moarte. Dar nu ajunsese încă la ultima suflare și nici măcar nu zăcea pe patul de muribund, deși se lămurise asupra verdictului armatei lui de medici din Londra atunci când se dusesse acolo să-i consulte, la începutul lunii decembrie. Realitatea era că doctorii îi spusese că inima lui se deteriora rapid și că nu se mai putea face nimic pentru a se vindeca.

— Am o inimă bătrână care ar trebui înlocuită cu alta nouă, spusese bunicul său, râzând fără veselie după ce știrea îi fusese smulsă cu forța, iar nora și nepoatele lui se smiorcăiau și se arătau distruse; Lucius rămăsese intenționat în umbra salonului, încruntându-se fioros, în loc să-și exteriorizeze o emoție care i-ar fi stânjenit pe toți cei prezenți, inclusiv pe el însuși. Ar trebui, de fapt, înlocuit și tot restul, mai adăugase bunicul.

Nimeni nu păruse amuzat de acea glumă, cu excepția bătrânului, care continuă ireverențios:

— Ceea ce a vrut să zică bătrânul chirurg a fost că de-acum înainte ar fi bine să-mi pun toate treburile în ordine și să mă pregătesc de întâlnirea cu Atotputernicul, lucru care se poate întâmpla în orice moment.

În cursul ultimilor zece ani, Lucius nu avusese prea mult de-a face cu bunicul lui sau cu restul familiei sale, fiind prea ocupat să-și trăiască viața de om trândav la oraș. Preferase chiar să-și închirieze un apartament pe St. James Street din Londra, în loc să locuiască la Reședința Marshall, casa familiei, situată în Cavendish Square, acolo unde mama și surorile lui locuiau de obicei pe parcursul Sezonului Monden din capitală.

Dar vestea aceea șocantă îl făcuse să înțeleagă cât de mult își iubea de fapt bunicul – contele de Edgcombe of Barclay Court din Somersetshire. Și înțelegând acest lucru, își dădu seama că își iubea întreaga familie, dar că trebuise să se întâmple așa ceva ca să-l atenționeze cât de mult îi neglijase.

Fie doar sentimentele lui de vinovăție și de tristețe și tot ar fi fost mai mult decât suficient pentru a arunca o profundă melancolie asupra Crăciunului său. Dar era mult mai mult decât atât.

Se întâmpla ca el să fie moștenitorul contelui. Era Lucius Marshall, viconte Sinclair.

Și nu că asta ar fi fost un motiv în sine de mâhnire. N-ar fi fost normal să deteste gândul că va moșteni domeniul Barclay, unde crescuse, ca și reședința Cleve Abbey din Hampshire, unde locuia acum – în perioadele în care nu se afla la Londra, ori în altă parte, împreună cu prietenii lui –, ca și alte proprietăți și imensa avere care le însoțea, dacă toate acestea nu trebuiau să-i revină doar cu prețul vieții bunicului său.

Și nu-l deranjau nici obligațiile politice pe care un loc în Camera Lorzilor îl obliga să și le asume, împovărându-l la vremea potrivită. În definitiv, încă de la moartea tatălui său, cu ani în urmă, știuse că, în cazul în care viața va urma parcursul firesc, el va moșteni într-o bună zi totul, și se educase, pregătindu-se în acest sens. Iar în afară de asta, chiar o viață leneșă și plină de plăceri își pierdea farmecul după o vreme. Angajarea lui activă în politică avea să dea vieții sale o direcție mai fermă și mai dinamică.

Nu, ceea ce îl deranja cu-adevărat era faptul că, după părerea mamei lui, a surorii sale căsătorite și posibil și a soțului ei – deși nimeni nu putea fi foarte sigur în privința lui Tait –, ca și a celorlalte trei surori necăsătorite și a bunicului său, un bărbat, care avea să devină curând conte, trebuia să fie un om căsătorit. Cu alte cuvinte, un conte avea nevoie de o contesă.

Așadar, Lucius avea nevoie de o soție.

Se vedea limpede pe fețele tuturor, cu excepția lui. Și totuși, până și asta era ceva îndoielnic. El știa totul despre datorie, în ciuda faptului că își petrecuse o mare parte din viață ignorând-o și chiar fugind de ea. Dar până acum fusese liber să facă totul doar după bunul său plac. Nimeni nu obiectase cu prea multă hotărâre împotriva modului său de viață. Era de așteptat ca bărbații tineri și normali să aibă o viață ceva mai dezordonată și să-și cam facă de cap, cu condiția de a nu se deda prea mult viciilor, iar el făcuse exact ceea ce toată lumea se așteptase din partea lui.

Însă acum totul trebuia să se schimbe. Filosofic vorbind, mai curând sau mai târziu, cei mai mulți tineri începeau să-și facă datoria – așa era în firea lucrurilor. Venise vremea și pentru el.

Toate rudele sale îl dojeniseră prietenește pe tema asta pe toată durata vacanței de Crăciun, ori de câte ori

una sau câteodată chiar două dintre ele îl putuseră antrena în ceea ce le plăcea să numească o flecăreală.

Avusese parte, pe toată perioada acestui Crăciun, de mai multe asemenea flecăreli decât în tot restul vieții sale de până atunci – și spera sincer că în tot restul vieții care îi mai rămăsese de trăit.

Consensul unanim fusese bineînțeles acela că el avea neîntârziat nevoie de o mireasă.

Și încă de o mireasă perfectă, dacă era disponibil un asemenea model – și aparent răspunsul era afirmativ.

Portia Hunt era de departe candidata preferată, fiindcă era aproape imposibil să-i găsești cea mai mică imperfecțiune.

Rămăsese încă nemăritată până la înaintata vârstă de douăzeci și trei de ani, explicase mama lui, fiindcă fata așteptase să devină într-o bună zi vicontesa lui – și până la urmă desigur contesa lui. Și mamă a unui viitor conte.

Ar fi o nevestă admirabilă, îl asigurase și Margaret, Lady Tait, sora mai mare a lui Lucius, fiindcă Portia era matură și statornică și avea și toate cunoștințele și calitățile de care urma să aibă nevoie o viitoare contesă.

Prin urmare, era cel mai pur diamant, subliniaseră și surorile lui mai mici, Caroline și Emily – cât se poate de corect, chiar dacă aleseseră să folosească același clișeu. Nu mai exista nicio alta mai frumoasă, mai elegantă, mai rafinată și mai cultivată decât Portia.

Domnișoara Portia Hunt era fiica baronului și a lui Lady Balderston și nepoata marchizei de Godsworthy, îi reamintise bunicul său – iar Godsworthy era unul dintre cei mai vechi și mai apropiați prieteni ai săi. O asemenea căsătorie ar fi constituit o alianță extrem de potrivită și de dorită – nu că bătrânul ar fi încercat să exercite o presiune inoportună asupra nepotului său.

— Alegerea miresei tale trebuie să-ți aparțină în întregime, Lucius, îl asigurase bătrânul. Dar în cazul în care încă n-ai în perspectivă pe nimeni altcineva, ai putea s-o iei serios în considerare pe domnișoara Hunt. Mi-ar bucura mult inima să te văd însurat cu ea înainte să mor.

Într-adevăr, nicio presiune inoportună!

Doar mezina familiei, Amy, sora cea mai mică a lui Lucius, fusese de altă părere, deși numai în privința candidatei la rolul de nevastă ideală pentru el, nu și în aceea a necesității de a-și găsi o astfel de creatură în următoarele câteva luni de zile.

— Nu face asta, Luce! îl îndemnase ea când ei doi ieșiseră într-o zi să călărească. Domnișoara Hunt este atât de plicticoasă! Vara trecută, Portia a sfătuit-o pe mama să nu mă scoată în lume anul acesta, deși voi împlini în iunie optsprezece ani, doar fiindcă Emily își fracturase un braț anul trecut, fapt care o împiedicase să participe la Sezonul Monden, așa încât rândul ei fusese amânat. Domnișoara Hunt ar fi putut să-și spună părerea doar dacă ar fi fost deja vorba să se mărite cu tine și să-mi devină astfel cumnată, dar încă nu era cazul, iar apoi mi-a aruncat unul dintre zâmbetele ei pline de superioritate și m-a asigurat că voi fi bucuroasă de această amânare pentru anul viitor atunci când atenția întregii familii va fi concentrată asupra persoanei mele.

Necazul era că el o cunoștea dintotdeauna pe Portia – familia ei venea adeseori să stea la Barclay Court, iar, uneori, când bunicii lui mergeau în vizită la marchiza de Godsworthy, îl lua și pe Lucius cu ei, și de fiecare dată se întâmpla să se afle acolo și soții Balderston cu fiica lor. Dorința ambelor familii de a se înrudi până la urmă prin căsătoria copiilor lor fusese dintotdeauna mai mult decât evidentă. Și în timp ce

Lucius nu o încurajase niciodată pe Portia, după ce fusese scoasă în lume, să-și sacrifice orice alte posibile cereri în căsătorie pentru a-l aștepta pe el, omul nici nu o descurajase fățiș. Cum Lucius nu era o fire romantică și știuse dintotdeauna că va trebui să se însoare într-o bună zi, el presupusese că, probabil, la un moment dat o va lua pe ea de nevastă, însă a ști acest lucru ca un soi difuz de posibilitate viitoare era cu totul altceva decât a fi confruntat acum cu situația că toate așteptările trebuiau, de fapt, să se transforme în realitate – și asta curând.

Și-ntr-adevăr, un fel vag de panică îl cuprinsese adesea, pe tot parcursul sărbătorilor, mai ales atunci când încerca să-și închipuie cum i-ar ședeă lui în pat alături de Portia. Doamne-Dumnezeule! Fără nicio îndoială, ea se va aștepta din partea lui să-și controleze comportamentul.

Și încă ceva, aparent minor, îi stricase și mai mult buna dispoziție: se trezise făcându-i bunicului său o promisiune solemnă – asta întâmplându-se atunci când ședeau amândoi în bibliotecă, în seara de Crăciun, după ce toți ceilalți plecaseră la culcare, iar cele câteva pahare de băutură de la ospăț îi ametiseră simțurile și îl făcuseră într-adevăr extrem de sentimental – anume, că se va uita cu mare atenție în jurul său în următorul Sezon Monden de primăvară și își va alege o mireasă cu care s-ar căsători încă înainte de sfârșitul verii.

Lucius nu-i promisese s-o ia de nevastă chiar pe Portia Hunt, însă numele ei fusese inevitabil pomenit.

— Domnișoara Hunt va fi fericită să te vadă anul acesta în oraș, îl asigurase bunicul său – ceea ce era cu-adevărat bizar atâta vreme cât Lucius era *întotdeauna* în oraș. Însă ceea ce vrusese bătrânul să-i spună era, bineînțeles, că Portia va fi fericită să constate că Lucius îi face curte la toate balurile și recepțiile mondene, ca și

la puzderia de alte evenimente sociale pe care el le evita de obicei ca pe niște calamități.

Era un om pierdut. N-avea rost nici măcar să încerce să tăgăduiască acest lucru. Zilele lui de bărbat liber, de bărbat fără griji în oraș, erau acum numărate. Începând din Ajunul Crăciunului, simțise lațul strângându-se din ce în ce mai ferm în jurul gâtului său.

— Vizitiul ăsta al tău ar merita să fie trimis în fața plutonului de execuție, zise aspru, pe neașteptate, domnișoara Frances Allard, încântătoarea faptură feminină blândă și delicată, iar în aceeași clipă mâna ei se încleștă ca o menghină de mâneca lui Lucius. Iar mână caii prea repede.

Într-adevăr, trăsura începuse să derapeze și să alunece, croindu-și anevoie drumul prin zăpada grea. Lucius își zise în sinea lui că Peters se distra, probabil, cum nu se mai distrase de mult.

— Îndrăznesc să afirm că mă așteptam să spui asta de vreme ce vizitiul dumitale s-a obișnuit să conducă trăsura la jumătate din viteza de plimbare a unui octogenar suferind de podagră, replică el. Dar ia să vedem ce s-o fi întâmplat.

Bărbatul se uită pe geam afară și văzu că respectivul derapaj se datorase faptului că trăsura se pregătea să se oprească. Ajunseseră la ceea ce părea să fie un han, deși se vedea bine că era unul destul de prăpădit dacă era să judeci după prima impresie. Arăta mai degrabă ca un loc de adunare pentru bețivii satului, care se afla probabil în apropiere, decât ca un loc de popas pentru călători respectabili, însă, după cum afirma bine cunoscuta zicătoare, calul de dar nu trebuie căutat la dinți.

Hanul părea și oarecum pustiu. Nimeni nu curățase zăpada din fața ușii. Grajdurile din spatele clădirii erau închise. Nu se vedea licărind lumină la nicio

fereastră. Niciun fum liniștitor nu ieșea pe horn.

A fost o ușurare când ușa s-a întredeschis puțin ca urmare a unui răcnet neinteligibil al lui Peters, iar în crăpătura ei s-a ivit un cap cu obraji și maxilare nerase și cu o voluminoasă scufie de noapte – la mijlocul după-amiezii! — și s-a uitat afară, mugind ceva drept răspuns.

— Cred că a sosit vremea să ne avântăm în luptă, murmură Lucius, deschizând portiera și sărind jos în zăpada până la genunchi. Care este problema, amice?

Îl întrerupse pe Peters care, de pe capra trăsorii, tocmai îl informa pe bărbatul din ușă asupra părerii sale surprinzătoare și cătuși de puțin măgulitoare despre originile și familia acestuia.

— Parker și femeia lui au plecat și nu se întorc prea repede, strigă bărbatul. Nu vă puteți opri aici.

Peters începu atunci să-și exprime considerațiile spontane cu privire la cei doi Parker absenți și la țărănoii nerași și prost crescuți, însă Lucius îl opri ridicând o mână.

— Spune-mi că mai există și un alt han pe o rază de jumătate de kilometru de-aici, i se adresă el bărbatului de la ușă.

— Păi nu există așa ceva, dar asta nu-i problema mea, răspunse omul, pregătindu-se să închidă ușa.

— În cazul acesta, replică Lucius, mi-e tare teamă că te-ai ales cu niște oaspeți pentru la noapte, bunul meu prieten. Ți sugerez să te îmbraci și să te încalți dacă nu cumva vrei să te apuci de treabă așa cum te găsești acum. Avem niște bagaje pe care trebuie să le cari înăuntru și niște cai de care să te îngrijești, și or să mai vină și alți cai în urma noastră. Hai, dezmeticește-te odată!

Se întoarse apoi ca s-o ajute pe domnișoara Allard să coboare din trăsură.

— Este în sfârșit o eliberare, zise ea, să văd că

umorul dumitale ironic, dar de un gust îndoielnic, este îndreptat și în direcția altcuiva.

— Nu mă stârni, madam, o avertiză el. Și ai face mai bine să mă cuprinzi cu un braț pe după umeri. Te voi duce înăuntru în brațe, fiindcă n-ai avut azi-dimineață suficientă prevedere să te fi încălțat cu niște cizme mai ca lumea.

Frances îl blagoslovi în momentul acela cu una dintre privirile ei de scorpie, iar lui i se păru că de data asta vârful roșu al nasului ei tremura de-a binelea de iritare.

— Îți mulțumesc pentru amabilitate, domnule Marshall, replică ea, însă am de gând să merg pe astea două picioare ale mele.

— Faci cum poțtești, îi răspunse el ridicând din umeri, după care avu marea satisfacție de a o vedea sărind din trăsură, fără să mai aștepte coborârea treptelor, și scufundându-se în zăpadă până aproape de genunchi.

Era greu, remarcă el în gând, ținând buzele, să pășești cu demnitate, de la trăsură la o clădire aflată la doar câțiva metri depărtare, printr-un strat de zăpadă de minimum treizeci de centimetri grosime. Totuși ea încercă să facă exact acest lucru. Sfârși însă prin a fi nevoită să înainteze cu greu și să dea din brațe pentru a evita să cadă după o alunecare lipsită de eleganță, mai înainte de a fi ajuns la ușa pe care ocupantul hanului cu scufie de noapte o lăsase deschisă.

În urma ei, Lucius rânjea amuzat.

— Am nimerit să luăm de-acolo exact pe cine trebuia, jupâne! comentă Peters.

— Când te referi la o doamnă în prezența mea, ai mare grijă să-ți ții limba ta spurcată, îi atrase Lucius atenția, fulgerându-l cu o privire amenințătoare.

— Așa voi face, jupâne. Peters sări și el jos în

zăpadă, neimpresionat de dojana stăpânului său.

— Se pare că voi avea într-adevăr parte de berea pe care mi-o doream, spuse domnul Marshall. Și se pare că și dumneata vei avea parte de ceașca de ceai dacă vom găsi în bucătărie focul aprins și vom descoperi și ceaiul ascuns pe undeva. Însă mi-am cam luat gândul și de la plăcinta cu carne, și de la gustoasa budincă.

Stăteau amândoi în centrul unei murdare și mohorâte săli de mese, unde era la fel de frig ca și în trăsură, fiindcă în vatră nu ardea niciun foc. Servitorul care le deschisese ușa și apoi nu vruse să-i primească înăuntru, în ciuda vremii de-afară, intră opintindu-se din greu cu geamantanul lui Frances și îl lăsă pe podea, imediat lângă ușă, împreună cu o grămadă de zăpadă.

— Nu știu ce vor avea de zis Parker și stăpâna atunci când vor auzi de asta, murmură el posomorât.

— Te vor felicita fără îndoială ca pe un erou, pentru că ai făcut rost de câțiva clienți în plus, și îți vor dubla simbria, îl asigură domnul Marshall. Te-au lăsat aici de unul singur în timpul sărbătorilor?

— Da, răspunse omul. Însă ei n-au plecat decât la o zi după Ziua Darurilor și urmează să se întoarcă mâine. Și mi-au dat ordine stricte să nu las pe nimeni să intre aici câtă vreme vor fi plecați. Mă îndoiesc că îmi vor dubla simbria, dar știu foarte bine ce limbă ascuțită are stăpâna. Nu puteți rămâne aici peste noapte și cu asta gata.

— Cum te cheamă? îl întrebă domnul Marshall.

— Wally.

— „Wally, domnule”, îl corectă domnul Marshall.

— Wally, domnule, repetă bărbatul, posac. Nu puteți sta aici, domnule. Încăperile nu sunt pregătite pentru a primi oaspeți și focul nu este aprins nicăieri și nu se află aici nicio bucătăreasă ca să vă pregătească de mâncare.

Toate acestea i se păreau dureros de evidente lui Frances, care era pe cale să cadă într-o tristețe adâncă. Singura ei consolare – cu-adevărat unica – era aceea că era cel puțin în viață și că avea acum sub picioare pământul tare.

— Dar văd că în șemineul de-aici este totul pregătit pentru un foc bun. Ai face bine să-l și aprinzi cât timp mă voi duce eu ca să aduc și restul bagajelor noastre. Și totuși, mai întâi, adu-i doamnei o pătură sau o cuvertură ca să nu înghețe de tot până ce se va întei focul în cămin. Apoi ai grijă să fie gata pregătite două camere. Cât despre mâncare...

— O să merg eu în recunoaștere în bucătărie, îi luă Frances vorba din gură. N-am nevoie să fiu tratată ca o povară delicată. Nu sunt soiul ăsta. Wally, după ce termini de aprins focul aici, vino să mă ajuți să găsesc cele necesare pentru a pregăti ceva de mâncare pentru cinci persoane, inclusiv tu.

Domnul Marshall se uită lung la ea, ridicând din ambele sprâncene.

— Știi să gătești? o întrebă el.

— Dacă e să izbutesc, aș avea nevoie doar de materia primă necesară, de ustensile de bucătărie și de o sobă de gătit, răspunse ea. Însă am fost învățată să fierb apa în oală fără să o dau pe-afară.

O fracțiune de secundă, i se păru că strălucirea din ochii lui s-ar fi putut datora amuzamentului.

— Dacă îți aduci aminte, era vorba despre o plăcintă din carne de vită cu multă ceapă și sos.

— S-ar putea să fii nevoit să te mulțumești doar cu un singur ou fiert în apă, iar asta numai dacă vom găsi măcar niște ouă în cămară, îi mai domoli ea elanul.

— În situația de față, și asta pare o variantă demnă de luat în seamă, acceptă el.

— Ouă sunt, le spuse Wally pe un ton posac,

îngenunchind să aprindă focul în șemineul din sala de mese. Trebuiau să fie pentru mine, însă n-am știut cum să le pregătesc.

— Atunci nu putem decât să sperăm că domnișoara Allard chiar se pricepe să le prepare și că nu ne-a îmbătut cu apă rece, atunci când ne-a promis pentru cină ouă fierte în apă, zise domnul Marshall.

Frances nici măcar nu se mai osteni să-i dea cuvenita replică. Deschise ușa despre care presupusese că duce spre bucătărie, în timp ce Lucius ieși din nou afară în zăpadă pentru a-și ajuta vizitiul să termine de descărcat trăsura.

Clădirea hanului părea înghețată și lipsită de orice veselie. Ferestrele erau mici și lăsau să intre foarte puțină lumină chiar în condițiile în care afară totul era de un alb imaculat, în ghete, picioarele ei erau ude și reci. Hanul nu era prea murdar, însă nici nu sclipea de curățenie. Ca să n-o cuprindă și mai tare frigul nemilos, nu îndrăzni să-și scoată nici pelerina, nici căciula. Nu exista nimeni care să-i pună la dispoziție cele necesare, cu excepția aceluia unic servitor șleampăt și leneș. Nu era acolo nimeni care să pregătească o mâncare caldă – sau, la drept vorbind, măcar niște hrană rece. Și se afla în locul acela singură, cu un domn arțăgos și bătăran și cu alți trei servitori năzuroși, toți bărbați.

Prin urmare, situația ei era absolut înfiorătoare.

Frances era așteptată să se întoarcă la școală astăzi. Elevele urmau să revină peste două zile în vederea noului trimestru. Până atunci, ea avea mult de muncă dacă voia ca toate clasele ei să fie pregătite în cele mai bune condiții pentru cursurile care aveau să se reia în cea de-a treia zi de dimineață – pentru că preferase să nu muncească de Crăciun. Avea de corectat de la clasa de an mare un maldăr de lucrări la limba franceză și de la fetele cele mici un maldăr încă și mai

voluminos de compuneri în limba engleză.

Toate aceste evenimente neprevăzute, cu întârzierea aferentă, erau mai mult decât cumplite. Era un dezastru total.

Însă în timp ce se uitase mai întâi prin bucătărie, după care exploreze, la început cu titlu de încercare, apoi mai cu de-amănuntul, sertarele, dulapurile și cămara, iar în cele din urmă îl căutase pe Wally și îi poruncise să vină în bucătărie și să curețe cenușa din vatră, să pregătească și să aprindă un foc mare, Frances ajunsese la concluzia că spiritul practic era unica modalitate de a trata situația.

Și poate că, privind retrospectiv această zi din siguranța de la școală, odată ce va ajunge și acolo, va vedea totul mai curând ca o aventură decât un dezastru. Va găsi poate aspecte hazlii, amuzante. În momentul de față însă, îi era greu să-și închipuie o asemenea evoluție, dar presupuse că tot ce i se întâmpla ar putea fi considerat o aventură excelentă.

Cel puțin dacă ar fi eșuat aici împreună cu un frumos, zâmbitor și fermecător cavaler în armură strălucitoare...

Și totuși, era nevoită să recunoască cum că acest bărbat avea una dintre cele trei calități. Prima ei impresie fusese greșită într-o privință. O fi fost Lucius exagerat de corpolent, însă chiar avea o față frumoasă, în ciuda faptului că îi plăcea să și-o tot urâtească încruntându-se, rânjind zeflemitor și ridicând mai mereu dintr-o sprânceană.

La rândul lui, el se îndoia că ea s-ar pricepe să prepare fie și un ou fiert în apă. Vorbea despre plăcintă din carne de vită, ca și cum Frances n-ar fi auzit vreodată de așa ceva. Ha! Cât de încântată ar fi fost ea dacă ar fi izbutit să-i dea binemeritata pedeapsă. Și tot i-o va da! Ea îi amuzase, pe tatăl ei și pe toată lumea din

gospodăria lui, petrecând ore întregi în bucătărie, urmărind-o pe bucătăreasa care gătea și ajutând-o ori de câte ori i se dădea voie să o facă. I se păruse întotdeauna că pregătirea mâncării era un mod minunat de relaxant de a-ți petrece timpul liber.

Examină un codru de pâine pe care îl găsisese în cămară și constată că, deși nu era suficient de proaspăt pentru a fi mâncat ca atare, putea fi destul de apetisant sub formă de pâine prăjită. Și se mai afla acolo în cămară și un calup de brânză pe care cineva avusese prevederea de a-l acoperi, rezultatul fiind că acum părea perfect comestibilă. Pe o altă farfurie acoperită se găsea și o bucată bună de unt.

Îl trimise pe Wally afară, la cișmea, să aducă apă, după care umplu o oală și o puse la fiert. Frances socoti că va dura destul, fiindcă focul de-abia fusese aprins, însă merita să aștepte. Între timp, probabil că hanul avea suficient de multă bere încât să potolească setea a patru bărbați cu gâtlejurile uscate. Într-adevăr, presupunea că Wally nu prea consumase altceva în afară de bere de când fusese lăsat singur la han. Cert este că nu se vedea niciun semn că ar fi fost folosite farfuriile sau tacâmuri, ori că s-ar fi umblat la mâncare. Iar bărbatul nu făcuse, probabil, nimic altceva decât să stea la căldurică în patul lui, mult prea leneș pentru a aprinde măcar focul.

Domnul Marshall se afla înapoi în sala de mese atunci când Frances intră din nou acolo. Acum în cămin ardea un foc bun, făcând încăperea să pară incomparabil mai veselă, cu toate că nimic nu i-ar fi putut schimba urâtenia, și bărbatul muta o masă și câteva scaune mai aproape de foc. Lucius se îndreptă de spate și se uită la ea.

De când îl văzuse ultima dată, el își scosese paltonul și căciula, iar Frances aproape că rămase cu

gura căscată. Remarcase încă din primul moment că Lucius era un bărbat voluminos. Crezuse, de asemenea, că ar fi un bărbat gras. Însă acum, când îl privea stând în picioare în fața ei, îmbrăcat într-o redingotă perfect croită, dintr-o stofă extrafină de un verde-închis, cu vestă și pantaloni într-o nuanță de maro-roșcat, și în picioare cu cizme înalte de călărie, iar sub vestă cu o cămașă albă și o cravată atent înnodată, putea vedea bine că nu era gras, ci doar bine clădit, cu umeri lași și mușchi bine dezvoltați exact acolo unde trebuia. Coapsele lui puternice sugerau că era un bărbat care își petrecuse multă vreme în șa. Iar părul lui, eliberat de căciula de castor, mai des și mai cârlionțat decât își putuse ea imagina, era tuns scurt și îngrijit.

Era, de fapt, un adevărat om de lume.

Într-adevăr, nu era decât un bărbat superb, gândi Frances cu ciudă, amintindu-și în treacăt de toată veselia care o cuprindea de fiecare dată când le auzea pe fetele de la școală chicotind și suspinând din tot sufletul după câte un tânăr fante care le furase inimile.

Iar acum iat-o și pe ea stând acolo fâstăcită.

Își zise în sinea ei că domnii nesuferiți ar merita să fie urâți.

Înaintă ca să pună pe masă tava.

— A sosit doar ora ceaiului deocamdată, deși presupun că și dumneata ai pierdut gustarea de prânz, ca și mine, îi spuse ea. Focul de la bucătărie va fi destul de bun pentru ca să pot pregăti o mâncare pentru cină, dar până atunci niște brânză cu pâine prăjită și câteva murături ar trebui să fie suficiente pentru a ne amăgi foamea. Am pregătit și pentru ceilalți același lucru pe masa din bucătărie și l-am trimis pe Wally să dea o fugă până la grajduri ca să-i cheme și pe Thomas și pe vizitiul dumitale.

— Asta doar dacă crezi că Wally ar fi în stare să

fugă, comentă Lucius, frecându-și mâinile și uitându-se înfometat la tavă. Mi-aș mânca și căciula, nu numai brânza asta cu pâine prăjită.

Frances se frământase în bucătărie, întrebându-se dacă să i se alătore domnului Marshall în sala de mese sau să rămână să-și bea ceaiul pe loc. Era tentată să adopte a doua variantă, însă mândria îi spunea că, în cazul în care ar face una ca asta, ar crea un precedent care ar plasa-o definitiv și irevocabil în categoria servitorilor, iar el ar fi fără îndoială mulțumit să o trateze ca atare. Era ea doar profesoară, dar nu era servitoarea nimănui – și în niciun caz a lui.

Ajunsesese astfel în sala de mese a unui han, singură cu domnul Lucius Marshall, bărbatul impulsiv, arogant și frumos și atât de viril. Era suficient ca s-o facă pe orice tânără și delicată femeie să aibă emoții. Își scoase în cele din urmă pelerina și căciula, așezându-le pe spătarul unei băncuțe de lemn. I-ar fi plăcut să se poată pieptăna, însă observă că valiza și săculețul ei de mână dispăruseră de lângă ușă. Așa că se mulțumi să-și netezească și să-și aranjeze părul cu mâinile și se așeză la masa pe care o trăsese bărbatul mai lângă foc.

— Ooo, ce cald și bine e aici, zise ea, simțind fierbințeala focului, așa cum încă nu se întâmplase în bucătărie, acolo unde vatra era mult mai mare și se încălzea mai încet. E pur și simplu minunat.

El se așezase vizavi de ea și o privea cu ochii mijiți.

— Lasă-mă să ghicesc, îi zise el. Ești spaniolă? Italiancă? Grecoaică?

— Englezoaică, răspunse ea hotărât. Dar mama mea a fost italiancă. Din nefericire, n-am cunoscut-o. A murit când eram mică de tot. Și totuși, îndrăznesc să afirm că îi semăn. Tatăl meu mi-a spus-o întotdeauna.

— Ți-a spus-o, la timpul trecut? întrebă el.

— Da.

Bărbatul continua să se uite la ea. Frances simțea că o tulbură privirea lui, dar, bineînțeles, nu avea de gând să-l lase să observe. Își puse pe farfurie câte ceva de mâncare și mușcă dintr-o felie de pâine prăjită.

— Mai durează puțin până ce va fi și ceaiul gata, spuse ea. Dar îmi închipui că, oricum, ai prefera berea. Poate că ai putea să-ți găsești aici singur niște bere, fără să-l mai deranjezi pe bietul Wally. Și-așa a avut sârmanul o după-amiază agitată.

— Păi dacă există vreun lucru la care să se priceapă și care chiar să-l entuziasmeze, atunci acel lucru este cu siguranță băutura. Omul mi-a prezentat deja cu multă competență conținutul rafturilor de colo, din spatele tejghelei.

— Aa, da?! exclamă domnișoara Allard.

— Și am gustat deja câteva mostre oferite de el, mai adăugă Lucius. Ea nu găsi de cuviință să-i dea vreo replică și mușcă din nou din felia de pâine prăjită. La etaj există patru camere sau chiar cinci, dacă punem la socoteală și încăperea mare și goală care presupun că este Sala de întrunire a satului din apropiere, continuă el. Una dintre camerele mai mici aparține evident celor doi mari absenți, adică lui Parker și femeii lui, cea cu limba atât de vestită, iar o altă încăpere este doar o debara, cu o singură piesă de mobilier, despre care nici măcar nu știu exact dacă ar putea sau nu să fie un pat. Nu m-am întins și nici măcar nu m-am așezat pe ea ca să aflu. Celelalte două încăperi pot fi încadrate cu destulă indulgență în categoria camerelor de oaspeți. Am șterpelit din comoda cea mare de lângă camera proprietăresei câteva cearșafuri și alte piese de așternut și am pregătit cele două paturi pentru culcare. Lucrurile dumitale le-am pus în încăperea mai mare. Mai târziu, când se va însera, dacă Wally va mai rezista treaz până atunci, o să-l pun să aprindă focul acolo ca să poți

beneficia de puțin confort.

— Ai făcut chiar dumneata paturile? Venise acum și rândul lui Frances să ridice din sprâncene a mirare. Cred că a fost ceva ce merita să fie văzut.

— Ai o limbă ascuțită, domnișoară Allard, o complimentă el. Dacă nu m-am înșelat cumva, s-ar putea ca eu să fi văzut un șoricel sau doi care își au sălașul chiar sub patul dumatăle, dar nu încapă îndoială că vei izbuti să dormi un somn adânc în noaptea asta.

Și apoi, dintr-odată, pe când se uita la el peste masă și se gândea la o cât mai caustică replică, Frances se simți lovită, de parcă ar fi primit un neașteptat pumn în plex, de realitatea situației în care se găsea. Dacă proprietarul absent – și mai la obiect proprietărea – nu se va înapoia în următoarele câteva ore, ea va trebui să doarmă, fără nicio prezență feminină, într-o cameră vecină cu cea a domnului Lucius Marshall, care i se părea îngrozitor de atrăgător, chiar dacă se și purta la fel de îngrozitor.

Coborî privirea și se ridică, împingându-și în același timp scaunul înapoi.

— O să mă duc acum să văd dacă nu cumva s-a înfierbântat apa din ceainic, zise ea.

— Și cum, domnișoară Allard? o întrebă el. Chiar îmi dai voie să am eu ultimul cuvânt?

Într-adevăr, chiar asta făcea.

Pe când se grăbea spre bucătărie, Frances își simți obraji arzând atât de tare, încât ar fi putut să fiarbă câte un ceainic pe fiecare.

rămase singur și se ridică să mai caute niște bere.

Frances era îmbrăcată într-o rochie oribilă de un maro ceva mai deschis decât pelerina ei. Era o rochie cu talie înaltă, mâneci lungi și închisă până la gât, atât de neatrăgătoare cât putea fi o rochie. Îmbrăca o siluetă înaltă, suplă până la limita la care o puteai numi slăbănoagă și părea atât de nesenzuală cât putea fi o siluetă. Părul ei arăta foarte asemănător cu felul în care se așteptase Lucius când Frances mai avea căciula pe cap. Era pieptănat corect, împărțit strict de o cărare pe mijloc, netezit spre spate în părți și răsucit apoi într-un coc simplu, strâns pe ceafă. Chiar luând în considerare efectul de turtire produs de căciulă, nu credea că tânăra încercase măcar în dimineața aceea să indulcească stilul anost al pieptănăturii ei cu niște buclisoare sau cărlionți care să stârnească imaginația masculină. Părul ei avea o nuanță foarte închisă de castaniu, poate chiar negru. Fața ei era prelungă și îngustă, cu pomeți înalți, cu un nas drept și o gură de o formă nedefinită și foarte greu de descris. Ochii ei erau negri, cu gene dese.

Arăta îngrijit și demodat. Părea – și se comporta – ca o tipică guvernantă.

Cu toate astea, se mai înșelase el în privința ei.

Dintr-un motiv pe care încă nu-l înțelegea – și trebuie că era vorba de imaginea de ansamblu, mai curând decât despre oricare dintre elementele componente luate separat – domnișoara Frances Allard era absolut splendidă.

Splendidă, însă fără nimic anume, pe care el să-l considere cât de cât atrăgător. Și totuși se afla acolo, blocat împreună cu ea până cândva în cursul zilei următoare.

Ar fi trebuit să se simtă bucuros să o lase singură în bucătărie atâta vreme cât părea mulțumită să se afle acolo. Cu siguranță, nu va mai apărea după ce își va bea

ceaiul și va strânge masa. Din fericire, ea părea să fi căpătat față de el o aversiune la fel de intensă ca și aceea pe care o nutrea și el la adresa ei, și se ferea din calea lui.

Însă după o jumătate de oră de singurătate, Lucius se plictisise. Desigur, s-ar fi putut duce la grajduri, presupunea el, să vadă dacă Peters și celălalt vizitii ajunseseră deja la bătaie. Dar într-o asemenea eventualitate, s-ar fi simțit obligat să intervină și să-i despartă. Așa că preferă să se îndrepte spre bucătărie – și se opri brusc de cum intră, asaltat de imagini și arome total neașteptate.

— Dumnezeule! exclamă el. Să nu-mi spui că încerci să faci o plăcintă cu carne de vită.

Ea stătea lângă imensa masă de lemn care ocupa centrul bucătăriei, cu mânecile suflecate până deasupra coatelor și cu un șorț uriaș înfășurat în jurul ei, întinzând ceea ce părea a fi un aluat.

— Ba da, răspunse Frances, în vreme ce el inspiră adânc mirosul de carne gătită cu mirodenii și ierburi aromate. Dar ce credeai? Că nu sunt în stare să pregătesc o mâncare atât de simplă? O să fac chiar în așa fel încât să nu te alegi cu o indigestie.

— Mă simt copleșit, replică sec Lucius, și nu mințea.

Nu se dăduse niciodată în vânt după ouăle fierte în apă.

Obrajii lui Frances erau acum îmbujorați, iar pe unul era murdară de faină. Șorțul – aparținând, probabil, unei foarte dolofane doamne Parker – o acoperea aproape cu totul, într-un fel însă, domnișoara Allard arăta acum mult mai atrăgătoare decât înainte – mai umanizată.

El întinse mâna și luă de pe masă un rest de aluat pe care și-l aruncă repede în gură, o clipă după ce

încercase ea să-l plesnească peste degete – și ratase ținta.

— Dacă tot ce ai de gând să faci este să mănânci din aluatul pe care m-am chinuit atâta să-l prepar, atunci o să-mi pară foarte rău că m-am apucat să pregătesc de mâncare, îl admonestă ea.

— Chiar așa să fie? Lucius înălță din sprâncene. De cel puțin douăzeci de ani nu-i mai dăduse nimeni peste mână. Atunci am să-ți fac complimentul și nu mă voi atinge de plăcintă la cină, așa e bine?

Frances se uită câteva clipe fix la el, apoi... izbucni în râs.

Doamne-Dumnezeule! Fir-ar să fie! Frances devenise dintr-odată într-adevăr foarte naturală și cu-atât mai atrăgătoare.

— Am spus un lucru prostesc, recunosc eu imediat, veselia încă luminându-i privirea și arcuindu-i în sus colțurile gurii, astfel încât el putu vedea că buzele ei nu aveau o formă nedefinită. Dacă ai venit să mă ajuți, atunci poți să cureți cartofii de coajă.

Lucius încă rămăsese cu gura căscată la ea, ca un școlar îndrăgostit. Apoi auzi ecoul vorbelor ei.

— Să curăț cartofii de coajă? repetă el încruntându-se. Și cum se face asta?

Ea se șterse pe mâini de șorț, dispăru în ceea ce presupuse el că era o cămară și reveni de-acolo cu o găleată de cartofi pe care o lăsă la picioarele lui. După aceea, scoase dintr-un sertar un cuțit și i-l întinse, cu mânerul înainte.

— Poate că ești destul de inteligent încât să te poți descurca și singur, îi spuse ea.

Nu era chiar așa de simplu precum părea. Dacă tăia coaja prea gros, așa încât să obțină un cartof perfect neted, atunci ar rezulta niște cartofi extrem de mici și o grămadă foarte mare de coji. Dacă o tăia prea

subțire, pierdea prea mult timp la fiecare cartof spre a scoate toate nodurile și eventualele stricăciuni.

Se gândi că bucătăreasa lui și toți servitorii de la bucătărie ar fi fost loviți de apoplexie dacă l-ar fi văzut în momentul acela. Ca și mama și surorile lui. Pe prietenii săi nu i-ar fi lovit chiar apoplexia, însă ei ar fi fost deja căzuți sub masă de răs, făcând mare haz și ținându-se de pânțele. Să-l vadă pe vicontele de Sinclair, desăvârșitul petrecăreț, muncind pentru a-și merita cina – sau cel puțin curățându-și singur cartofii pentru cină, ceea ce era încă și mai rău!

În același timp, n-o slăbea din ochi pe domnișoara Frances Allard, care întindea coca într-o tavă mare și adâncă, mâinile ei subțiri și degetele ei lungi lucrând cu îndemănare, iar apoi umplea interiorul aceluși înveliș cu carnea înmiresmată, cu legumele și cu fiertura sucului de carne care clocotea înăbușit pe foc. În cele din urmă acoperi totul cu un capac de aluat, presându-l pe loc cu degetul mare pe toată marginea, ca să se lipească, și înțepându-l ici și colo cu o furculiță.

— De ce faci asta? o întrebă Lucius, ridicând privirea de la cartofi și arătând cu cuțitul către plăcintă. N-o să iasă pe-acolo toată umplutura?

— Dacă n-ar exista niciun orificiu prin care să poată ieși aburul, explică ea aplecându-se să pună plăcinta în cuptor, atunci capacul de aluat ar putea exploda, iar jumătate din umplutură ar fi improșcată pe tavanul cuptorului și ar trebui răzuită în farfuriile noastre. Mai bine zis în farfuria dumitale, fiindcă mie mi-ar reveni ceea ce ar mai rămâne în tavă.

Și apropo de capacele care explodează...

Probabil că ea n-avea idee ce priveliște ispititoare oferea în clipa în care se apleca la cuptor, posteriorul ei rotunjindu-se atunci sub țesătura rochiei – ca o dovadă indubitabilă a faptului că avea niște forme încântător de

atrăgătoare. Desigur că, de când se întâlniseră, nu făcuse nicio tentativă să-l ademenească. Și într-adevăr, dacă-și amintea el bine, primele ei cuvinte la adresa lui fuseseră că el, Lucius, ar merita să fie supus celor mai cumplite torturi și cazne mortale.

Și acum – tocmai dovedise că apreciasse iar greșit. Mai întâi, ea i se păruse o scorpie, o prună uscată. Apoi, o găsisse superbă, însă neatrăgătoare. Și totuși, acum își simțea capul cât pe ce să-i sară în aer în orice moment.

— E bine câți cartofi am curățat? o întrebă el iritat.

Ea se îndreptă de spate și se uită, ținând capul ușor aplecat într-o parte.

— Sunt suficienți dacă fiecare dintre voi, bărbații, veți mânca fiecare doar cât pentru o jumătate de regiment și nu cât pentru un regiment, răspuse ea. Să înțeleg că acum faci pentru prima oară așa ceva?

— Oricât de straniu ți s-ar părea, domnișoară Allard, zise el, nu mă simt deloc mai puțin bărbat dacă recunosc acest lucru, așa încât, da, află că este pentru prima dată – și, în același timp, și pentru ultima dată, după cum sper din tot sufletul. Și cine urmează să spele toate vasele astea murdare?

O întrebare mai stupidă nici că se putea!

— Eu, în cazul în care nu cumva se oferă vreun voluntar să mă ajute, spuse ea. Pe Thomas mă îndoiesc că ar merita măcar să-l întreb. Iar pe Wally l-am trimis să se radă și presupun că îndeletnicirea asta îi va lua mai bine de o oră. Așa că n-ar mai rămâne decât vizitiul dumitale sau... Ridică din sprâncene.

Cum dracu' de se vârâse el în situația asta ridicolă? Doar nu se aștepta ea cu-adevărat să... Nu se putea una ca asta! În ochii ei putea citi o ironie nedisimulată.

— Vrei să le spăl sau să le șterg? întrebă laconic

Lucius.

— Mai bine le-ai șterge dumneata, spuse ea. Ți-ai putea strica mâinile dumitale de gentleman, dacă le-ai ține prea mult în apă.

— Valetul meu ar plânge, recunosc el. A plecat ieri acasă înaintea mea. Altă dată o să refuze să mă mai lase singur.

Ziua devenea din ce în ce mai bizară, își zise Lucius, pe când începuseră amândoi să spele și să șteargă vasele, în timp ce cartofii bolboroseau vesel în oală, iar mireasma care venea dinspre cuptor îi făcea stomacul să-i chiorăie în semn de protest că era silit să aștepte cina. Era o zi cum nu mai avusese încă o alta, în toată viața lui de până atunci.

El nu se oprea niciodată decât la cele mai bune hanuri. Numai arareori călătorea fără valetul său, însă Jeffreys răcise, iar Lucius n-ar fi fost în stare să suporte în trăsură gemetele lui autocompătitoare pe tot drumul până acasă. Nu-i mai călcase piciorul într-o bucătărie din copilărie, când intra frecvent pe furiș, pentru a cerși câte o îmbucătură gustoasă. Aprecia plăcerile vieții sau, dacă renunța la ele pentru a merge, de exemplu, să călărească într-o zi ploioasă, îi plăcea să facă asta din proprie inițiativă și în vederea unei activități preferate sau despre care credea că merita osteneala.

Ziua asta fusese însă un dezastru încă din clipa în care Peters depășise pe drum o trăsură atât de veche, încât Lucius se întrebase dacă nu cumva viscolul îl catapultase înapoi în timp. Apoi, toată ziua continuase în aceeași notă.

În consecință, era extrem de ciudat că începea aproape să-i placă.

— Ți dai seama, nu-i așa, îi zise ea în momentul în care el azvârlea prosopul ud peste ultima farfurie după

ce o ștersese, că același lucru va trebui făcut din nou și după cină?

Bărbatul o privi parcă nevenindu-i a crede.

— Domnișoară Allard, o întrebă el mai înainte de a-și găsi din nou scăparea în sala de mese, nu ți-a explicat nimeni niciodată de ce există pe lume servitorii?

*

După ce luaseră cina, iar domnul Marshall le încredințase, lui Wally și celor doi vizitii, sarcina de a spăla vesela, Frances se simțea obosită. Fusese o zi lungă și mai mult decât stranie, iar întunericul timpuriu al serii de iarnă făcea să pară că ar fi chiar mai târziu decât în realitate. Vântul care șuiera la fereastra sălii de mese și vuia pe hornul căminului, precum și căldura și trosnetele lemnului care ardeau în șemineu erau liniștitoare, la fel ca și ceaiul fierbinte din care sorbea ea.

Ședea uitându-se la foc, bând ceai și privind cu coada ochiului pielea moale și bine lustruită a cizmelor de călărie ale domnului Marshall, încrucișate la glezne și rezemate de marginea vetrei într-o poziție relaxată și neprotocolară, care îl făcea să pară de două ori mai viril decât până atunci.

Periculos de viril, de fapt.

Frances nu îndrăznea să se scuze și să se retragă. Ar fi fost totuși cazul să se ridice și să-i spună că urcă să se culce în camera ei de la etaj, vecină cu camera lui. Remarcase că nu exista nici măcar un zăvor la ușă. Și nu că l-ar fi suspectat pe el de cine știe ce gânduri necurate la adresa ei, oricum...

El oftă cu o evidentă mulțumire.

— Un singur lucru a fost în neregulă la plăcinta aceea cu carne, domnișoară Allard, îi spuse el. M-a

delectat mai mult decât orice altceva pe lume.

Plăcinta reușise destul de bine, ținând cont de faptul că nu mai gătise niciodată de una singură și că de câțiva ani buni nu mai gătise chiar deloc. Dar complimentul lui o surprinse.

Lucius nu părea genul de bărbat care să se întrecă în laude la adresa altora.

— Și cartofii au fost destul de buni, zise ea, stârnind un hohot de râs din partea lui.

Întâlnirea lor debutase desigur extrem de rău. Cu toate astea, n-avea niciun rost să întrețină în continuare o atmosferă de ostilitate, doar de dragul de a fi răutăcioasă și de a provoca alte replici răutăcioase drept răspuns, nu-i așa? Nu se știa cum, printr-un consens tacit între ei, amândoi renunțaseră la arme și făcuseră un fel de armistițiu.

Însă cât de ciudat era să stea astfel, singură cu un bărbat extrem de chipeș și cu un aer de mascul tolănit degajat pe scaunul lui, și să fie conștientă că ei doi urmau să-și petreacă noaptea la doar câțiva metri unul de celălalt, singuri, împreună la etajul hanului, lată un prilej de închipuiri și de fantezii cu ochii deschiși. Dar asemenea fantezii nu erau deloc confortabile când deveneau realitate.

Pentru Dumnezeu, în ultimii trei ani ea nu locuise și nu conviețuise decât printre femei, dacă nu îl punea la socoteală și pe domnul Keeble, vârstnicul portar al școlii domnișoarei Martin.

— Locuiești în Bath, nu-i așa? o întrebă domnul Marshall.

— Da, răspunse Frances. Stau chiar în școala unde predau.

— Aaa, făcu el, așadar ești într-adevăr profesoară.

El o ghicise bine, nu-i așa? Însă nici nu era ceva surprinzător. Evident, ea nu mai era o femeie de lume în

ochii lui. Chiar și trăsura privată în care călătorea era hodorogită și ponosită, în pofida bogăției mătușilor ei.

— La o școală de fete, preciză Frances. La o școală foarte bună. Domnișoara Martin a înființat-o acum nouă ani, cu numai câteva eleve și cu un buget extrem de modest. Dar reputația ei de profesoară foarte bună, precum și sprijinul unui sponsor a cărui identitate nu o cunoaște nici măcar ea i-au permis să se extindă și în clădirea vecină și să accepte, pe lângă fetele plătitoare, și fete nevoiașе. A fost în stare, de asemenea, să angajeze mai multe profesoare. Eu mă aflu de trei ani acolo.

Bărbatul sorbi din paharul cu vin de Porto.

— Și ce le învață o astfel de școală pe fete? o întrebă Lucius. Tu ce predai acolo?

— Muzica, franceza și scrierea, răspuse ea. Scrierea artistică, literară, nu modul corect gramatical – pe aceea o predă Susanna Osbourne. Școala le educă pe fete în sensul a ceea ce se așteaptă de la ele în calitate de tinere doamne, adică le învață să danseze, să picteze, să cânte, precum și să cunoască regulile etichetei și ale bunelor maniere. Însă le pregătește și în privința științelor academice. Domnișoara Martin a insistat dintotdeauna asupra acestui aspect, deoarece este ferm convinsă că mintea femeii nu este cu nimic inferioară celeia a bărbatului.

— Aa! exclamă el. Admirabil.

Frances întoarse repede capul ca să se uite la domnul Marshall, dar nu se putu lămuri dacă vorbise ironic sau nu. El își sprijinise ceafa de spătarul înalt al scaunului și părea somnoros. Părul lui scurt și cărlionțat arăta cam ciufulit. Tânăra se simți străbătută de un bizar fior în măruntaie.

— Îmi place să predau acolo, îi spuse ea. În felul ăsta, simt că viața mea nu trece în zadar.

— Și până în urmă cu trei ani ți se părea că viața îți trece în zadar? Întoarse capul ca să o privească drept în ochi.

Frances se gândi la cei doi ani care urmaseră decesului tatălui ei și o clipă simți că-i vine să plângă. Însă lacrimile ei pentru anii aceia îndurerați și chinuitori se uscaseră de mult. Și nu-i păruse niciodată rău pentru alegerea de a preda ca profesoară la școală, în loc să se refugieze cu lașitate în sanctuarul casei mătușilor ei, acceptând ca ele să o întrețină. Dacă ar mai avea ocazia să retrăiască trecutul, ar face iar exact același lucru.

Independența era un lucru minunat pentru o doamnă.

— Acum trei ani nu eram fericită, răspunse ea. Acum sunt.

— Chiar ești? o întreabă Lucius, plimbându-și alene și tulburător privirea pe fața, gâtul și umerii ei, ba chiar mai jos, spre piept. Ești norocoasă că poți afirma așa ceva, domnișoară.

— Să-nțeleg din asta că nu te simți fericit? îl întreabă Frances la rândul ei.

— *Fericire*. Sprâncenele bărbatului se înălțară în semn de evident dispreț. Este un cuvânt prostesc. Există bucuria și satisfacerea simțurilor și există și sentimentele opuse acestora. Oricând am ocazia, le cultiv pe primele și le evit pe cele din urmă. S-ar putea spune că asta este filosofia mea de viață – și filosofia de viață a celor mai mulți oameni – dacă sunt cinstiți față de ei înșiși.

— Am vorbit necugetat, recunosc eu. Am folosit un cuvânt neadecvat. S-ar fi convenit să spun că sunt mulțumită cu viața mea. De dragul obținerii unui mai puternic sentiment de împăcare, eu una evit oricare dintre extremele pe care le-ai amintit. Asta este filosofia

mea de viață, și cred că multă lume a descoperit că este o modalitate înțeleaptă de a trăi.

— Dar, în același timp, este și cumplit de plicticoasă, replică bărbatul.

Apoi, el făcu ceva care îi provocă lui Frances mai mult decât un simplu și tulburător freamăt interior, tăindu-i pentru o clipă răsuflarea și lăsând-o aproape gâfâind.

Lucius îi zâmbise - arătându-i-se în toată splendoarea lui de bărbat realmente foarte arătos.

Ea căută o replică potrivită, nu găsi niciuna și sfârși prin a se uita în tăcere în ochii lui și a simți sporindu-i fierbințeala în obraji.

O privi și el, la fel de tăcut, în timp ce zâmbetul i se stinse pe buze.

— Cred că ar cam fi vremea să ne culcăm, spuse ea, regăsindu-și într-un târziu glasul.

Imediat își dori să nu fi rostit cuvintele acelea, mai mult decât își dorise vreodată așa ceva. Și simți mai mult ca oricând că ar fi preferat s-o înghită pământul de rușine.

Vreme de câteva clipe înspăimântătoare, Frances nu-și putu desprinde privirea din direcția lui, în timp ce nici el nu se putea uita în altă parte decât în ochii ei. Aerul dintre cei doi părea să vibreze. Apoi vorbi Lucius:

— Presupun că ai vrut să spui să mergem la culcare, fiecare separat, domnișoară Allard, nu-i așa? o întrebă el. Și ai perfectă dreptate - chiar este timpul să mergem la culcare. Dacă am mai rămâne aici, mi-e tare teamă că am începe să moțaim amândoi doar ca să ne trezim ceva mai târziu, când focul se va fi stins deja, și să constatăm că avem gâturile înțepenite și picioarele înghețate. Urcă mai întâi dumneata, în timp ce eu o să am grijă să mai potolesc flăcările și să pun pe cineva să supravegheze șemineul. Am să verific și focul de la

bucătărie, cu toate că sunt sigur că Peters și Thomas al tău vor mai juca încă o vreme cărți pe-acolo, aruncându-și unul celuilalt tot felul de vorbe.

Între timp, el se ridicase în picioare și se aplecase în direcția vetrei.

Pe când se ridica și ea de pe scaun, Frances se întreba dacă o vor ține genunchii. Ce îngrozitoare greșală de exprimare făcuse! În definitiv, poate că s-ar fi convenit ca ea să se instaleze pentru noapte în bucătărie.

— Noapte bună, domnule Marshall, îi spuse bărbatului aflat cu spatele la ea.

El își îndreptă spinarea și se întoarse în direcția ei, ridicând ironic dintr-o sprânceană.

— Aaa, mai erai încă aici? o întrebă Lucius. Noapte bună, domnișoară Allard.

Frances se grăbi să iasă, oprindu-se doar cât să ia o lumânare de pe tejghea. Se grăbi apoi într-un suflet sus, la etaj, în camera ei, acolo unde avu surpriza să găsească focul aprins. Cu toate că domnul Marshall îi spusese mai devreme că îl va pune pe Wally să facă un foc bun și la ea în cameră, tânăra nu-l auzise dându-i servitorului ordinul. Deși în încăpere nu mai era frig, se dezbracă și se pregăti repede de culcare, după care se băgă sub plapumă, trăgând-o peste cap, ca și cum ar fi vrut să oprească astfel șuvoiul gândurilor care o năpădeau.

Dar în afară de gânduri mai erau și simțămintele – iar acestea nu erau nici vorbă simțămintele cuiva care cultiva o calmă mulțumire în viața ei. Își simțea sânii neplăcut de tensionați. Măruntaiele îi vibrau. O dureau părțile interioare ale coapselor. Și nu era chiar atât de naivă, încât să nu-și dea seama de posibila semnificație a unor astfel de simptome.

Începuse să dorească un bărbat pe care nici măcar

nu-l cunoștea – și pe care poate că nici măcar nu l-ar plăcea, dacă l-ar cunoaște. Timp de câteva ore chiar îl disprețuise. Ce dureros!

Frances așteptă încordată în așternut să audă zgomotul pașilor lui urcând și intrând în camera de-alături.

Dar cu toate că nu adormi încă o bună bucată de timp, ea nu-l auzi ducându-se la culcare.

*

Când se trezi în dimineața următoare și se uită afară printr-un mic cerc pe care îl dezghețase cu răsufierea lui în fereastra dormitorului său, Lucius constată că ninsoarea încetase. Se așternuse însă între timp o mare cantitate de zăpadă pe care vântul o viscolise, adunând-o în troiene imense. În plus, cerul încă nu se înseninase, iar dacă socoteai după temperatura din camera lui, zăpada n-avea de gând să se topească încă o bună bucată de vreme.

Deși afară era tot întuneric și nu se putea vedea prea bine la distanță, părea cât se poate de evident că nimeni n-ar fi în stare să călătorească în ziua aceea.

Se aștepta ca întristarea și proasta dispoziție să-l cuprindă iar; descoperi, în schimb, foarte surprins că se simțea mult mai vesel decât fusese încă de dinainte de Crăciun. Niciuna dintre noile condiții din viața lui nu se schimbaseră, desigur, însă destinul îi hărăzise acum un scurt răgaz. Avea de gând să facă tot ce îi stătea în putință ca să amâne proiectele de a-și schimba felul de viață și de a deveni un adevărat model de nepot, fiu, frate și mire, bucurându-se astfel de tot ce îi putea oferi ziua prezentă.

Ceea ce i se păru un gând bizar atâta vreme cât deocamdată era blocat într-un han prăpădit de țară,

lipsit de valetul său – ca și de cele mai multe dintre comoditățile pe care de obicei le considera firești.

Se bărbieri și se spală cu apa rece care rămăsese de cu seară în urciorul de pe lavoar, se îmbracă și își trase în picioare cizmele înalte, punându-și apoi paltonul și pe cap căciula. În timp ce cobora scările, ținea mânușile într-o mână. Totul era cufundat în întuneric. După cum se și așteptase, Wally era încă în pat – și poate că și vizitii se aflau încă în paturile lor. Când în cele din urmă se simțise și el în stare să urce la culcare – cu cugetul împăcat adică – mult după miezul nopții, îi lăsase pe cei doi jucând cărți și înțepându-se reciproc cu acuzații la adresa corectitudinii lor. În momentul în care ea spusese că venise vremea să meargă amândoi să se culce, el simțise câteva momente – din nou! — că era cât pe ce să-i explodeze capul.

În dimineața aceea beneficia de un exces de energie, în ciuda faptului că nu dormise prea mult. Și cum nu putea nici să călărească – exercițiul său fizic preferat dimineața devreme – și nici să boxeze sau să facă scrimă, adică celelalte două îndeletniciri demne de luat în seamă, se hotărî, trăgându-și mânușile pe mâini, să iasă afară și să curețe o parte din zăpada din fața ușii de la intrare. Așa că ieși în semiobscuritatea apropiatilor zori de zi, îndreptându-se spre grajduri în căutarea unei lopeți și a unei măhuri. Cu ajutorul lui Peters, care se afla deja acolo, îngrijindu-se de cai, Lucius găsi ceea ce căuta.

— Lasă, jupâne, că fac eu asta, dacă vrei, de îndată ce termin treburile pe care le am aici, se oferi Peters. Aș prefera să fac asta în loc să spăl iar afurisitele alea de vase. Dar înțeleg că ești tare pornit să faci ceva chiar cu mâna dumitale. Așa că dă-i înainte.

— Mulțumesc, zise sec Lucius.

Luă apoi lopata și se porni la treabă. În lumina

difuză a zorilor, putu vedea că hanul era la o oarecare distanță de un sat, a cărui prezență o bănuia, dar drumul care le lega era acum complet acoperit de zăpadă, așa încât era imposibil să-ți dai seama pe unde trecea. Era puțin probabil să mai vină alți mușterii în ziua aceea, băutorii de bere știind că stăpânul plecase de-acasă. Era chiar și mai improbabil ca înșiși cei doi soți Parker să poată reveni în ziua aceea la han.

Lucius înclina să creadă că ar prefera ca domnișoara Allard să-i facă oricum de mâncare, chiar dacă nu cumva plăcinta cu carne era piesa ei de rezistență în domeniul culinar și nu mai știa să pregătească nimic altceva. Nu avea decât să-i gătească și pe mai departe tot plăcintă cu carne.

După o oră, Lucius croise prin zăpadă o potecă de la ușă la grajduri și o alta de la ușă până acolo unde socotise el că s-ar afla drumul. Cu răsufierea tăiată, se simțea încălzit și revigorat. În timp ce muncise el, răsărise și soarele. Sau cel puțin așa bănuia – pentru că cerul era în continuare acoperit de nori și câțiva fulgi de zăpadă se cerneau încă, din când în când din văzduh. Însă cel puțin se luminase bine de ziuă.

Se sprijini de coada lopeții și trase adânc aer proaspăt în piept. Simțea că are încă mai multă energie decât i-ar fi necesar să consume împotmolit o zi întreagă într-un mic han de țară.

Începu să dea zăpada și de pe lângă peretele hanului, trecând prin apropierea a ceea ce își dădu seama că era fereastra bucătăriei. Se înălță pe vârfuri și se uită înăuntru.

Se trezise deja și Frances Allard și trebăluia de zor pe lângă foc. Lucius nu știa dacă ea singură pregătise și aprinsese focul, dar acesta arăta de parcă ardea de o vreme.

Ea purta o rochie asemănătoare cu cea din ziua

precedentă, cu excepția că asta de-acum era bej și îi ședea mai bine cu ea. Avea părul pieptănat lins și îngrijit. Frances se înfășurase din nou într-un șorț. El putea vedea aburul ieșind prin gâtul ceainicului. Ceva se pregătea pe soba de gătit. Pe masă era un castron plin cu ceea ce păreau a fi niște ouă bătute.

Și deodată, își dădu seama că îi era grozav de foame.

Mai era și neașteptat de vrăjit de atmosfera domestică a întregii scene – ba chiar ațâțat. Era ceva aproape erotic în imaginea unei femei care se apleca, se întorcea și se agita absorbită de pregătirea mâncării.

Era un gând pe care nu trebuia să-l mai nutrească. Ea era profesoară și fără îndoială excesiv de virtuoașă.

Altfel zis, ea constituia un domeniu strict interzis.

Frances se întoarse din fața focului de parcă ar fi simțit ochii lui ațintiți asupra ei și îl zări privind-o de afară. Și în momentul acela – la naiba! — ea îi zâmbi și i se păru lui Lucius de-a dreptul strălucitoare chiar și la o oră atât de matinală. Surâsul ei era o armă ucigătoare pe care în împrejurările actuale el ar fi preferat ca femeia aceea să n-o îndrepte în direcția lui.

Ea îi făcu semn să vină în bucătărie și îi arătă spre masa pregătită.

Câteva minute mai târziu, când Lucius intră, după ce își scuturase paltonul și își schimbase cizmele, văzu că Frances pusese masa pentru două persoane.

— Sper că nu te deranjează să mănânci aici, îi spuse femeia, întorcând capul la intrarea lui, după care se ocupă iar de ouăle pe care le prăjea pe foc. L-am trezit pe Wally ceva mai devreme și l-am trimis să-mi aducă apă. Apoi el a simțit că își câștigase dreptul de a lua micul dejun cu Thomas și Peters. De-abia adineauri l-am pus să facă focul și în sala de mese. Iată de ce

bucătăria este pentru moment un loc mai plăcut să luăm masa.

— Înseamnă că ceilalți au mâncat deja? întrebă el, frecându-și mâinile una de cealaltă și adulmecând mirosurile de slănină afumată, de cartofi prăjiți și cafea.

— Aș fi putut să te chem și pe dumneata atunci la masă, dar păreai să te bucuri de ceea ce faci.

— Mi-a plăcut cu-adevărat ceea ce am făcut, recunosc Lucius.

Frances îi puse în față o porție generoasă și își luă și ea una ceva mai modestă, după care își scoase șorțul și se așeză la masă.

— Presupun că ai făcut singură focul aici, îi zise el, ridicându-se din nou pentru a turna cafeaua.

— Într-adevăr, răspuse Frances. Nu-i așa că trăim o aventură ciudată?

Bărbatul râse, iar ea îl privi sever o clipă înainte de a lăsa ochii în farfurie.

— Te-ai mai ocupat vreodată până acum de bucătăria unui han? o întrebă el. Și să astâmperi foamea a patru bărbați în putere?

— Niciodată, spuse ea. Dar dumneata ai mai curățat vreodată cu lopata zăpada troienită în jurul unui han de la țară?

— Doamne-Dumnezeule! Niciodată.

De data asta râseră amândoi.

— Trăim într-adevăr o ciudată aventură, se declară și el de acord. Ieri mi-ai spus că în toată perioada Crăciunului ai tânjit după zăpadă. Ce-ai fi făcut dacă ar fi nins atunci?

— M-aș fi uitat afară cu respect, ca la o minune, răspuse ea. Ninge extrem de rar de Crăciun. Și eu mă imaginam înotând prin zăpadă pe la vecini, împreună cu colindătorii satului – însă anul ăsta n-a apărut niciun colindător. Și îmi mai închipuisem și cum o să

merg prin nămeți până la Sala de întruniri a satului, ca să particip la balul de Crăciun. Dar în acest an nu s-a organizat acolo niciun bal.

— N-am mai auzit de un asemenea sat atât de lipsit de respect față de tradiții, se minună el. Și toți locuitorii satului au stat pe la casele lor și s-au îndopat cu friptură de găscă și cu budincă, nu-i așa?

— Bănuiesc că da, răspunse Frances. Iar mătușile mele au refuzat și ele toate invitațiile pe care le-au primit numai pentru a putea rămâne acasă și a se bucura de compania nepoatei lor.

— Nepoată care ar fi preferat să-și tocească încălțările în sat, la dans, completă el. Îngrozitor Crăciun ai avut anul acesta, domnișoară. Dă-mi voie să-mi exprim sincera mea compasiune.

— Biata de mine, aprobă Frances, în timp ce ochii ei dansau acum vesel.

— Și astea sunt singurele motive pentru care așteptai zăpada de Crăciun? o mai întrebă Lucius. Nu prea merita să tânjești atâta după ea, nu crezi?

— Păi, vezi dumneata, încep femeia, punându-și pe masă un cot și rezemându-și obrazul în palmă, contrar oricăror elegante maniere, mătușile mele nu s-ar fi bucurat prea tare să se bată cu bulgări de zăpadă, iar de una singură mi-ar fi fost imposibil să fac așa ceva. Probabil că aș fi făcut un om de zăpadă. Acum două ierni, când a nins, domnișoara Martin a suspendat cursurile de după-amiază și le-am dus pe fete pe pajiștea din spatele școlii, organizând acolo un concurs de înălțat oameni de zăpadă. A fost o nostimadă întreagă.

— Și ai câștigat dumneata concursul acela? întrebă el.

— Să știi că aș fi meritat chiar să-l câștig, răspunse ea, punând din nou mâna pe cuțit și pe

furculiță. Omul meu de zăpadă era de departe cel mai frumos. Dar profesoarele n-au avut dreptul să participe decât în afara concursului. A fost extrem de nedrept. Era cât pe ce să-mi dau pe loc demisia, însă atunci când le-am amenințat cu așa ceva, mai bine de zece-douăsprezece fete m-au tăvălit bine prin zăpadă, iar domnișoara Martin s-a străduit să se uite în altă parte și n-a făcut nimic ca să-și exercite autoritatea și să-mi vină în ajutor.

Lucius își zise că școala aceea părea să fie una fericită. Nu-și putea nicidecum închipui să-și fi tăvălit vreodată prin zăpadă pe vreunul dintre foștii profesori, și cu-atât mai puțin de față cu directorul școlii.

Era evident că domnișoara Frances Allard nu era impulsiva femeie prună uscată, cum i se păruse în ziua precedentă. Și trebuia să recunoască cum că, în cazul în care rolurile lor ar fi fost inversate, el ar fi fost într-o dispoziție și mai arțăgoasă decât fusese oricum, și ar fi avut și el înspăimântătoarele visuri de a fierbe pe cineva în ulei încins. Și, bineînțeles, nu că el sau Peters ar fi îngăduit cuiva să-i depășească pe oricare drum.

— Chiar și profesoarele pot participa însă la concursul din dimineața asta, ținu el s-o asigure.

— Ce spui? Ea ridicase din sprâncene și îl privea mirată.

— La concursul de-afară, de lângă han, o lămurii Lucius, arătând în direcția opusă satului. Imediat după ce te voi fi ajutat să speli vasele. Mai există totuși încă o problemă. Ai cumva și niște cizme mai ca lumea?

— Cum să nu am? se arătă ea ofensată. Aș mai fi tânjit eu după zăpadă la Crăciun dacă nu aveam? Mă provocă cumva la o întrecere de înălțat oameni de zăpadă? În fața mea n-ai nicio șansă!

— Mai vedem noi, replică el, după care o întrebă: Dar ce ai pus la cartofii ăștia, de i-ai făcut să fie atât de

gustoși?

— Propria mea combinație secretă de ierburi, răspuse Frances.

El termină de mâncat și adună farfuriile ca să le spele, în timp ce Frances se pregăti să frământa un aluat proaspăt de pâine – care putea fi lăsat la dospit pentru a se umfla cât timp va ieși ea afară să câștige competiția, după cum îl asigurase.

Pâine proaspătă! Lui Lucius îi lăsa gura apă, chiar dacă acum avea stomacul plin.

Șterse el însuși – oroarea ororilor! — și toate vasele.

Dacă n-ar fi nins, ar fi ajuns acum aproape de capătul călătoriei sale. Ar fi putut sosi acasă la el în după-amiaza aceea – în tihna tăcută și familiară de la Cleve Abbey și cu perspectiva unei întoarceri timpurii la Londra și la nenumăratele ei plăceri – însă, Dumnezeuule mare, numai până la începutul Sezonului Monden. El se afla în schimb aici, plănuiind să mai atenueze, făcând un om de zăpadă, plictisul unei zile inutile.

Doar că el nu mai era deloc plictisit – și asta, de fapt, încă de când se ridicase din pat.

Încercă să-și aducă aminte când mai construisese ultima dată un om de zăpadă sau se zbenguise altfel afară prin omăt, dar nu izbuti.

Trăgând pe furie cu ochiul în direcția lui, Frances remarcă faptul că el făcea greșeala de a înălța un om de zăpadă prea subțire și prea înalt – o eroare adeseori întâlnită la începători. Acesta părea mult mai mare decât al ei, însă Lucius avea să aibă probleme când va

ajunge la capul omului de zăpadă. Chiar dacă ar putea ridica unul potrivit până la înălțimea aceea, capul nu s-ar putea menține prea multă vreme la locul său, ci s-ar rostogoli, zădărniciind toate eforturile constructorului. Iar ea va fi câștigătoarea indiscutabilă a întrecerii.

Pe de altă parte, omul ei de zăpadă era solid și bine îndesat. Mai mult lat decât înalt. Era...

— Prea gras ca să încapă pe o ușă, chiar și întors pe o parte, comentă domnul Marshall, întrerupându-se vreme de-o clipă din strădaniile sale. Prea gras ca să-și găsească un pat suficient de lat sau de rezistent pe care să poată dormi. Prea gras ca să mai aibă voie să mănânce pâine sau cartofi timp de un an întreg. Este dezgustător de obez.

— Este trupeș și prietenos, replică ea, aplecând capul într-o parte pentru a-și contempla creația încă neterminată. N-are un aspect cadaveric, așa ca alți oameni de zăpadă pe care i-am văzut. Nu arată de parcă ar putea fi doborât de prima adiere de vânt. Este...

— Fără cap, ca și al meu, o întrerupsese Lucius. Să ne întoarcem la lucru și reluăm calificativele și aprecierile după ce îi vom termina.

După ce îi fixase bine pe umeri un cap drăguț și rotund, sărmanul ei om de zăpadă părea încă și mai obez. Capul era prea mic. Încercă să-i mai lipească puțină zăpadă de jur împrejur, dar asta se desprindea și îi cădea grămezi pe umeri, așa că Frances trebui să se mulțumească să-i aleagă cei mai mari cărbuni pe care îi aduseseră din bucătărie, ca să-i înfigă niște ochi mari și visători. Adăugă apoi și un nas dintr-un cărbune ceva mai mic și un morcov gros drept lulea și câțiva cărbuni și mai mici – nasturi la haină. Cu degetul arătător săpă o gură largă și zâmbăreață de-o parte și de alta a morcovului.

— Măcar e nostim, spuse ea, dându-se înapoi. Și

cel puțin are un cap.

Cu un surâs afectat, se uită în jos la masivul om de zăpadă pe care îl modelase pe sol, adăugându-i și două urechi clăpăuge și câteva buclioare ca niște cârnăciori.

— Concursul încă nu s-a terminat, spuse Lucius. Doar nu există o limită de timp, nu? Ar fi oarecum prematur să începi deja cu ironiile. La sfârșit, s-ar putea să-ți pară rău.

Frances văzu că el nu ignora legile gravitației, așa cum presupusese ea. Lucius lucră îndelung la umerii omului său de zăpadă, săpând între ei o adâncitură care să împiedice capul să se rostogolească. Desigur, mai avea încă de pus acolo sus capul omului de zăpadă.

Se uită îngâmfată în timp ce el se aplecase să ridice capul.

Însă Frances nu luase în calcul înălțimea lui și forța brațelor sale musculoase. Ceea ce pentru ea părea imposibil, pentru el era o joacă de copil. Lucius avu chiar puterea de a susține capul suspendat câteva momente deasupra trunchiului, astfel încât să-i poată găsi poziția optimă înainte de a-l coborî la locul cuvenit. Alese morcovul și cărbunii pe care îi voia și îi fixă acolo unde trebuia – dar folosi morcovul drept nas pentru omul de zăpadă. Apoi scoase dintr-un buzunar al paltonului o eșarfă tricotată, lungă și îngustă, colorată oribil într-o combinație de dungi roz și portocalii, și o înfășură în jurul gâtului omului său de zăpadă.

— Nevasta vicarului din parohia bunicului meu mi-a făcut-o cadou de Crăciun, îi spuse Lucius. Părerea unanimă în sat este aceea că individa e daltonistă. Eu unul socotesc că este o părere cât se poate de întemeiată. Era, oricum, o exprimare mai eufemistică decât să spui că femeia este complet lipsită de gust.

Se dădu și el puțin înapoi și i se alătură lui

Frances. Amândoi își contemplantă creațiile.

— Eșarfa, cărlionții și gura strâmbă îl fac și pe-al tău frumușel și nostim, zise ea generoasă. Asta ca să nu mai vorbesc și de urechi. Ooo, și ciupiturile alea care vor să fie pistrui. Trebuie să mărturisesc că ăsta mi se pare într-adevăr un detaliu drăguț. Una peste alta, îmi place omul tău de zăpadă.

— Și eu trebuie să recunosc că îmi place călugărul Tuck al tău, cu nasturii negri de la haină, o asigură el. Arată ca un bătrânel vesel, deși nu-mi dau seama cu ce mai ține el pipa, dacă are gura deschisă într-un zâmbet atât de larg.

— Păi, cu dinții.

— Aa, da, ai dreptate, spuse el. Însă am uitat să ne alegem și un arbitru.

— Și să stabilim un trofeu care să-l recompenseze pe învingător, adăugă ea.

Dar de-abia când întorsese Lucius privirea ca să-i zâmbească, își dădu Frances seama că el o cuprinsese degajat, cu un braț camaraderesc, pe după umeri. Presupuse că și el remarcase propriul gest. Zâmbetele lor înghețară instantaneu pe buze, iar Frances simți că i se înmoaie pe loc genunchii.

Lucius își luă imediat mâna de pe umărul ei, își dresă glasul și se apropie din nou de cei doi oameni de zăpadă.

— Presupun că am putea hotărî că am terminat competiția la egalitate, propuse el. Ești de acord? Pentru că, în caz contrar, am ajunge din nou la gâlceavă, iar dumneata ai născoci atunci alte chinuri îngrozitoare pentru a pune capăt existenței mele. Sau ai de gând să mă declari cu tot dinadinsul învingător?

— Sub niciun motiv, răspunse ea. Al meu este mult mai robust decât al tău și va rezista mai mult forțelor naturii.

— Asta este o declarație sfidătoare din partea dumitale, mai ales după ce am fost destul de generos încât să sugerez un posibil rezultat de egalitate, îi zise el, după care se aplecă, apoi se întoarse și, fără niciun avertisment prealabil, azvârli un bulgăre de zăpadă în direcția ei. O lovi în piept și se sfărâmă, împrôșcând-o pe față.

— Ooo! strigă revoltată Frances. E incorect!

Se aplecă la rândul ei și aruncă și ea un bulgăre în direcția lui, nimerindu-i căciula, strâmbându-i-o pe cap.

Așa, bătălia era în toi.

Lupta se dezlănțui și se înfierbântă vreme de câteva minute până ce unui privitor întâmplător i s-ar fi putut părea că lângă han fuseseră înălțați patru oameni de zăpadă. Numai că doi dintre ei se mișcau și nu-și mai puteau stăpâni hohotele de râs. Apoi, unul dintre cei doi, anume cel mai înalt și mai solid, sări deodată asupra celuilalt, de fapt, o femeie de zăpadă pe care o răsturnă pe spate și o întinse cu fața în sus pe o grămăjoară de zăpadă presând-o și afundând-o și mai tare sub greutatea lui, o ținu de încheieturile mâinilor pe care i le imobilizase de-o parte și de alta a capului.

— De-ajuns! opină el, încă râzând. Ultimul bulgăre m-a lovit drept în ochi.

Clipi, scuturându-și astfel zăpada de pe gene.

— Adică, te dai bătut? întrebă Frances, râzând la rândul ei.

— Tot eu să mă dau bătut? Ridică din sprâncene, Iartă-mă că te întreb, dar cine pe cine a imobilizat aici în zăpadă?

— Păi cine a declarat că i se pare de-ajuns? Ridică întrebător din sprâncene.

— Același om care a pus capăt luptei, anihilându-și decisiv adversarul. Lucius râse și el.

Frances își dădu brusc seama că în realitate el se

afla chiar deasupra ei. Îi simțea greutatea presând-o în zăpadă. Îi simțea răsuflarea caldă pe fața ei. Se uită în ochii lui căprui, aflați la doar câțiva centimetri de ochii ei pe care și-i văzu oglindiți acolo și strălucind. Se uită apoi și la buzele lui, remarcând în același moment că și el îi privea buzele.

Aventura ei stranie se deplasa primejdios de aproape de un mare pericol – mergând poate spre ceva destul de încântător.

Buzele lui îi mângâiară ușor buzele în trecere, făcând-o să se simtă ca sub un soare cald de august, nu ca sub norii plini de zăpadă din decembrie.

Nu mai cunoscuse niciodată un bărbat cu atâta masculinitate – un gând insuportabil de continuat sau de interpretat.

— Mi-am amintit de aluatul de pâine, zise ea cu o voce care îi răsună surprinzător de normal în urechi. O să mă consider cu-adevărat norocoasă dacă nu s-a ridicat deja, umplând bucătăria până-n tavan. Poate că o să am norocul să intru pe ușă și să-l salvez.

Ochii lui sfredeliră într-ai ei alte câteva clipe, după care un colț al gurii lui se ridică în ceea ce ar fi putut fi un zâmbet abia schițat sau pur și simplu o mică ironie. Lucius se ridică apoi în picioare, se scutură de zăpadă și îi întinse mâna, ajutând-o să se ridice. Frances își bătuse mâinile una de alta și își scutură pelerina, însă era sigură că și în guler se adunase la fel de multă zăpadă.

— Ooo, ce *bine* ne-am distrat, spuse ea fără să-l privească.

— Ne-am distrat într-adevăr foarte bine, încuviință el. Iar dacă o să mă întâlnesc vreodată față în față cu norocul, o să-l întreb de ce a trebuit să rămân blocat aici, cu o profesoară atât de rezervată. Du-te, domnișoară Allard! Fugi! O să-mi piară tot cheful de viață dacă n-o să pot avea pâine proaspătă astăzi la

supă.

Vreme de o singură clipă, Frances se gândi dacă să nu mai întârzie puțin și să protesteze împotriva termenului „rezervată”. Însă dacă ar fi făcut o asemenea imprudență, ar putea fi nevoită să demonstreze că termenul nu i se potrivea.

Femeia se îndepărtă, deși din mândrie nu porni să alerge.

O parte din ea se simțea de-a dreptul supărată pe sine. De ce întrerupsese oare încordarea acelei clipe? Ce rău ar fi putut face un singur sărut ca lumea? De-atâta vreme nu mai fusese sărutată, iar norocul ăsta poate că n-avea să se mai ivească niciodată – avea deja douăzeci și trei de ani.

Dar se putea spune și că nu avea *decât* douăzeci și trei de ani.

Ce rău ar fi putut face un sărut?

Și totuși, nu mai era o fetiță neștiutoare. Știa foarte bine cât de mult rău putea face un sărut. Niciunul dintre ei, bănuia Frances, nu s-ar fi mulțumit doar cu un sărut. Iar în împrejurările date nu exista nimic care să-i oprească să se mai sărute încă o dată.

Și apoi încă o dată...

Cu cerul deasupra, până și simpla mângâiere a buzelor lui pe buzele ei îi tulburase mințile și o puseseră pe jar, dându-i fiori în tot corpul.

Se grăbi să ajungă în bucătărie, unde își scoase mânușile, pelerina și căciula și se grăbi să pregătească pâinea și supa.

*

Conversația de la masa de prânz a fost mai curând încordată și mult prea senină și superficială – cel puțin din partea ei. Lucius se retrăsese în muțenie. Însă cu

toate că pâinea era moale și atât de bună, cum arareori mai mâncase el, iar supa ar fi meritat ca să mai ceară și o a doua porție, Lucius nu se putu bucura nici de una, nici de cealaltă atât cât și-ar fi dorit.

Era derutat de pofta nesatisfăcută.

Și își blestemă norocul care făcea ca, în timp ce condițiile erau ideale pentru o mică hârjoneală cu conotații sexuale, femeia cu care se afla împotmolit acolo nu părea de acord. Dacă măcar Frances ar fi fost o actriță sau o văduvă atrăgătoare și veselă sau... Ei bine, ar fi preferat să fi fost orice altceva numai nu o profesoară, care, fie ea și încântătoare, era înțepată și virtuoasă – cu excepția momentelor în care construia oameni de zăpadă și se bătea cu bulgări de zăpadă și mai uita o vreme de ea însăși.

În timp ce ea vorbea spiritual despre tot felul de subiecte care mai de care mai lipsite de importanță, el încercă să se gândească la Portia Hunt, încercă să-și amintească deslușit imaginea ei, și până la urmă reuși cât se poate de bine. Portia avea în ochi expresia aceea care îi spunea lui că disprețuia toți bărbații și toate dorințele lor animalice pe care avea să le tolereze la el, cu condiția să nu fie nevoită vreodată să afle ceva despre ele.

Probabil că acum era nedrept cu ea. Portia era, ce-i drept, o perfectă lady. De asemenea, era posibil – presupuse el – ca, sub acest înveliș ideal, să se ascundă și o femeie atrăgătoare. Avea de gând să descopere cât mai repede răspunsul.

Iar această aventură, așa cum o denumise Frances Allard, avea să se încheie curând. Soarele spărsese deja plafonul norilor și streșinile de la fereastra sălii de mese picurau. Mai trebuia să treacă doar ziua de azi.

Iar la noapte...

La noapte, el va dormi în sala de mese. Nu va face

niciun pas din încăpere în direcția scărilor și a camerelor de la etaj. Iar după ce va muri, virtutea lui îi va asigura un loc direct în rai, acolo unde se va plictisi prostește cântând la harpă o întregă eternitate.

La naiba! De ce nu putuse ea să continue să se arate aceeași prună uscată așa cum i se păruse lui ieri – mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă? Sau, și mai bine, voioasa și înflăcărată femeie care fusese astăzi, afară, până ce buzele lui le atinseseră pe-ale ei? De ce trebuia ea să reprezinte un atât de frustrant complex de caracteristici?

Domnul Marshall le poruncise lui Wally și lui Thomas să spele vasele – pentru că Peters avea încă puțină treabă cu trăsura, fapt care nu-l împiedică pe Thomas să boscorodească ceva despre favoritism, în timp ce Peters dispăru pe ușa din dos. Lucius își puse din nou cizmele și paltonul și rămase mai toată după-amiaza pe-afară, mai întâi, în șura de trăsuri, unde se simți inutil, apoi spărgând lemne, fiindcă rezerva de lemne tăiate părea să se fi micșorat îngrijorător. Ar fi putut bineînțeles să-l pună pe Wally să facă și treaba asta și așa ar fi procedat în condiții normale. Însă acum era bucuros să-și găsească această scuză pentru a rămâne afară. Era de două ori mai bucuros că avea astfel ocazia să-și consume din energia debordantă. Sparse mult mai multe lemne decât ar fi trebuit pentru seara aceea și pentru dimineața următoare. Lemnele acelea le vor ajunge soților Parker să se încălzească mai bine de o săptămână.

Când se întoarse Lucius înăuntru, Frances îl aștepta cu ceaiul gata pregătit – și cu pâine proaspătă cu brânză și murături, precum și cu niște prăjiturile cu stafide scoase recent din cuptor. După cum spuneau înțelepții, drumul către inima oricărui bărbat trece prin stomac. Și nu că inima lui ar fi fost chiar organul

afectat, dar ea era cert o bucătăreasă excelentă.

— M-am decis să nu te angajez ca bucătăreasă, îi spuse el după ce terminase de mâncat. Sunt și-așa suficient de ghiftuit azi – ca și ieri.

Ea îi zâmbi, dar nu replică. Și când Lucius se ridică s-o ajute să ducă tava înapoi în bucătărie, Frances îi spuse că nu era nevoie și că el muncise destul toată după-amiaza.

Ea citise, observă el. Cartea se odihnea acum, deschisă cu fața-n jos, pe banca de lângă vatră. Era *Candid*, de Voltaire. O citea în franceză, remarcă el când luă în mână volumul. Frances îi spusese că preda franceza, nu? Franceza, și muzica, și scrisul literar.

Era o profesoară pedantă și cumpătată. Nu încăpea îndoială că avea și o inteligență deosebită. Dacă își repeta toate acestea suficient de des, poate că până la urmă avea să le accepte ca pe o realitate, ceea ce l-ar mai potoli.

Cine dracu' putea să-și dorească în pat o femeie inteligentă?

Wally veni să facă focul și, la scurtă vreme după aceea, Lucius picotea deja pe scaunul său. Frances Allard nu i se alătură decât la masa de seară, atunci când își făcu apariția aducând cu ea un boboc de rață fript, cartofi copti și alte legume pe care le găsisse în pivniță.

— Astăzi nu te-am ajutat nici măcar la curățarea cartofilor, spuse el. Mă surprinde că totuși mi-ai făcut și mi-ai adus de mâncare.

— Nici eu nu te-am ajutat pe tine să spargi lemne și cu toate astea, uite-mă că stau lângă foc și mă încălzesc.

Dumnezeule, nici satisfacția unei ciorovăieli cum se cuvine n-o mai avea!

— *Candid*, zise Lucius, dând din cap în direcția

cărții. Citești întotdeauna în franțuzește?

— Îmi place să citesc în franțuzește atunci când originalul este scris în limba asta, răspunse ea. Printr-o traducere se pierde foarte mult, chiar dacă traducătorul este onest și cult. Tot se pierde ceva din tonul autorului.

Da, evident că Frances era extrem de inteligentă. Drept rezultat al înțelegerii acestui fapt, Lucius se strădui să considere că atracția față de ea era în scădere. Nu fusese atras de ea decât pentru că se împotmoliseră aici, iar Frances era singura femeie din preajmă, își zise în sinea lui. În împrejurări normale, Lucius nu i-ar fi acordat o a doua privire.

Până la sfârșitul cinei, cei doi conversară firesc și nestingheriți, fără prea multe tăceri stânjenite, dar pe măsură ce timpul trecea și apoi în vreme ce spălau și ștergeau vasele, el constată că îl cuprinsese un oarecare sentiment de melancolie. Nu era chiar starea de tristețe și de proastă dispoziție în care se aflase pe parcursul întregului Crăciun și până și în ziua precedentă, ci doar o anumită... stare de melancolie. În ziua următoare, ei doi se vor despărți pentru a nu se mai reîntâlni niciodată. Peste o săptămână, ea nu va mai fi pentru Lucius decât o simplă amintire. Peste o lună, va fi uitat complet de existența ei.

Doamne-Dumnezeule! Apoi el își va lăsa părul să crească mai lung, va purta cravate viu colorate, va recita versuri sentimentale și va intra în declin.

Lucius lăsă jos un castron greu pe care îl ștersese, după care își dresе glasul. Dar când ea înălță privirea întrebătoare și se îmbujoră ușor, el nu găsi nimic să spună.

Frances o luă înainte spre sala de mese și se așeză pe scaunul obișnuit. El se opri în fața șemineului, uitându-se la foc, cu mâinile încleștate la spate. Lucius cedă ispitei, ce-i drept, fără să i se fi opus cu prea multă

îndârjire. Poate că va face asta ceva mai târziu.

Sau poate că nu.

— Dacă am înțeles eu bine, n-ai dansat deloc de Crăciunul ăsta, spuse el.

— Vai, nu! Frances chicoti încetișor. Și eu care de-abia așteptam să-i impresionez pe săteni cu talentul meu la vals. Domnul Huckerby, maestrul de dans de la școală, a insistat mult să le învețe pe fete pașii, afirmând că e aproape sigur că în câțiva ani valsul va cuceri lumea. Și m-a ales pe mine drept parteneră pentru exemplificare. De parcă n-aș fi fost și așa suficient de ocupată cu-ale mele. Însă am încetat să mai protestez după ce am învățat pașii. Este un dans divin. Și totuși n-am avut nicio ocazie să uluiesc pe nimeni dansându-l de Crăciun. Ce trist!

Dar din vocea ei răzbătea un oarecare umor. Cu toate astea, din vorbele ei și din tot ce îi mai spusese și în cursul dimineții, Lucius avea impresia că petrecuse un Crăciun plictisitor și dezamăgitor, un Crăciun însingurat, doar în compania a două doamne bătrâne.

Însă cedase deja tentației și nu putea să nege acum plăcerea de a merge mai departe.

Se uită peste umăr la Frances și o îndemnă:

— Uluiește-mă *pe mine!*

— Pardon? Privi drept în ochii lui, nedumerită și totuși acum mai îmbujorată.

— Uluiește-mă *pe mine*, repetă el. Valsează cu *mine!* Pentru asta nu trebuie să înoți prin nămeți până la Sala de Bal. Asta te așteaptă aici, la etaj.

— Cum? îl întrebă ea râzând.

— Vino să valsezi cu mine, insistă Lucius. Vom avea întreaga splendoare a încăperii și tot ringul de dans doar pentru noi.

— Dar n-avem muzică, obiectă ea.

— Păi parcă spuneai că ești și profesoară de

muzică.

— N-am văzut acolo nici pian și nici spinetă, replică ea. Și chiar dacă ar exista așa ceva, tot n-aș avea cum să cânt și să dansez în același timp, nu?

— Dar voce n-ai? întrebă el. N-ai putea să cânti din gură sau măcar să fredonezi?

Frances râse.

— Ce absurd! exclamă ea. Iar acolo e frig pentru că nu s-a făcut focul.

— Atunci să înțeleg că ți-e frig? întrebă el din nou.

Se simți brusc ca și cum focul din sala de mese l-ar fi ars până-n măduva oaselor. Și privind-o sfredelitor drept în ochi, înțelese că și ea simțea la fel.

— Nu. Cuvântul ieșise din gura ei ca o șoaptă. Își dresese glasul și repetă: Nu!

— În cazul ăsta, îmi acordați, vă rog, setul următor de dansuri, domnișoară? Se întoarse complet, îi făcu o plecăciune și îi întinse o mână cu palma în sus.

— Ce absurd! zise iar ea, însă acum îmbujorarea se accentuase și mai tare în obraji, ochii i se măriseră și sticleau.

Și Lucius știu că Frances îi căzuse în mreje.

Ea puse mâna în mâna lui, degetele lui strângându-se ușor în jurul ei.

Da, vor valsa împreună, cât de puțin.

Cât de puțin!

Și poate că el își va aminti de ea chiar și la anul.

Lucius aduse sus două sfeșnice înalte cu lumânări, iar Frances un sfeșnic cu o lumânare aprinsă pe care îl luă la ea în cameră ca să-și găsească un șal în

geamantan. Își înfășură apoi umerii în șal și se înapoie în Sala de întruniri a satului, luând și sfeșnicul cu ea.

Lucius puse sfeșnicele în două colțuri opuse ale încăperii, care nu era chiar așa de mare. Luă apoi și sfeșnicul din mâna ei și îl puse pe policioara de deasupra căminului, lângă peretele opus ușii. Probabil că făcuse între timp și o scurtă escală în camera lui, deoarece *acum era* încălțat cu pantofi, în locul cizmelor sale înalte de călărie.

Totul era o mare prostie, se gândi ea. Chiar vor dansa împreună? Fără companie, fără muzică, fără căldură?

Ba nu, de căldură aveau parte din plin. Iar nesăbuița te putea face uneori să te înveselești ca prin farmec. Își ținu strâns capetele șalului și încercă să-și mai liniștească bătăile inimii, în timp ce el se apropia din nou, cu ochii ațintiți intens asupra ei, arătând realmente primejdios. El repetă plecăciunea elegantă, minunat de teatrală pe care o mai făcuse jos, în sala de mese, și ridică dintr-o sprânceană.

— Domnișoară, cred că dansul următor îmi aparține, nu? întrebă el.

— Și eu cred, domnule. Făcu o reverență adâncă, puse o mână în mâna lui Lucius și simți din nou căldura degetelor lui care i le strângeau ferm pe ale ei.

Vorbeau și se comportau frivol, ca și cum ar fi participat la o ștregărie amuzantă.

Dar ceea ce făceau ei numai așa ceva nu era.

Ba era chiar ceva de-a dreptul vinovat.

Dar, pentru Dumnezeu, nu aveau de gând decât să danseze împreună.

El o conduse în mijlocul încăperii și rămase cu fața la ea.

— Trebuie să-ți mărturisesc că experiența mea în materie de vals este oarecum limitată, zise Lucius. Ia să

vedem! Mâna mea dreaptă cred că trebuie să stea aici.

Neluându-și nicio clipă privirea din ochii ei, își strecură mâna dreaptă pe după mijlocul acesteia, până în spatele taliei. Ea putu simți căldura mâinii lui prin rochia de lână și prin lenjeria de corp – lucru care îi acceleră din nou bătăile inimii.

— Iar mâna mea stângă trebuie să stea aici, spuse Frances, rezemând-o de umărul lui lat, cu câțiva centimetri mai sus de umărul ei – după care simți că i se înmoaie din nou genunchii.

— Și... zise el, înălțând mâna stângă și ridicând din sprâncene.

— Asta. Ea își puse palma dreaptă în palma lui stângă și îndoii degetele între degetul lui mare și arătător, în timp ce degetele lui se îndoiau pe dosul mâinii ei.

Frances simți dintr-odată că șalul nu-i mai era necesar, deși aerul pe care îl inhala era aproape înghețat. Era teribil de conștientă că pieptul lat al lui Lucius, dincolo de haina lui impecabil croită, de imaculata cămașă și cravata elegant innodată, era acum la doar câțiva centimetri distanță de sânii ei. Era la fel de conștientă și de faptul că fața lui era atât de aproape de fața ei, încât îi putea simți căldura răsufării.

Privirile lor nu se mai puteau desprinde.

Nu era de mirare că multă lume considera încă valsul ca un dans indecent. La școală, nu avusese o atare impresie. Iar ea și cu Lucius nici nu începuseră încă să danseze.

— Muzica, domnișoară? zise el cu o voce îngroșată, chiar puțin răgușită.

— O, Doamne! exclamă ea. Trăsese oare suficient aer în piept pentru așa ceva?

Dar mai avusese și altădată prilejul să cânte în momente în care era neliniștită. Drept e că pe-atunci nu

fusese vorba de același gen de neliniște, însă chiar și-așa... Trebuia să inspire adânc și să fredoneze încet, din profunzimile diafragmei, acolo de unde aerul stocat putea fi eliberat puțin câte puțin, nu din gâtlej, de unde terminațiile nervoase puteau provoca o expirație prea bruscă și zgomotoasă ca un șuierat.

Acum mai trebuia doar să-și amintească un vals. Orice melodie – alta decât un madrigal de William Byrd.

Închise ochii, întrerupând măcar o parte a sursei de încordare, și își aminti ritmul și plăcerea de a valsa împreună cu domnul Huckerby, care era un dansator foarte bun, chiar dacă făcea destul de mult caz din toate cele și chiar dacă absolut întotdeauna mirosea intens a parfum de lăcrămioare.

Fredonă încet câteva clipe, numai pentru ea, după care redeschise ochii, îi zâmbi domnului Marshall și începu să fredoneze ceva mai tare și mai sigur, accentuând pe primul sunet al fiecărei măsuri.

Palma lui dreaptă bătea ușor ritmul pe spatele ei, apoi își mai încordă puțin mâna în timp ce o conducea pe Frances în pași de vals – niște pași mici și cam nesiguri la început, însă treptat din ce în ce mai încrezători, până ce, după un minut sau două, cei doi se mișcau deja cu pași mari, rapizi, fermi și ritmici, rotindu-se tot mai repede. Din cauza vitezei, ea putea jura că în încăpere vedea acum douăsprezece lumânări în loc de trei.

Frances începu să râdă.

Râse și Lucius.

Apoi, bineînțeles, se poticniră puțin, deoarece ea încetase o clipă să fredoneze.

Apoi reîncepu.

Își dădu repede seama că, atunci când el spusese că are o experiență oarecum limitată în materie de vals, probabil că vorbise fie în termeni relativi, fie pur și

simplu spusese o minciună sfruntată, ceea ce părea mult mai posibil. Lucius cunoștea acest dans cu-adevărat foarte bine. Mai mult, avea în el un simț al ritmului și grației, ținând-o ferm de mână cu mâna lui stângă, iar cu dreapta, cu degetele rășchirate pe curbura spatelui ei, conducând-o sigur în mici și complicate răsuciri, ca și în piruete mai ample, astfel încât ea se simțea de parcă picioarele i se mișcau după bunul lor plac și abia dacă mai atingeau pardoseala de lemn.

Frances se gândea că dansul lor n-ar fi putut fi mai exuberant nici măcar dacă Sala de Bal ar fi fost încălzită și iluminată feeric, plină de lume strălucind în straie de gală și le-ar fi cântat o întreagă orchestră.

Când termină melodia, lui Frances i se tăiase răsufierea. Era conștientă și că era congestionată la față, zâmbitoare și fericită, și că îi părea rău că dansul se terminase. Ochii lui Lucius scânteiau cu o lumină stranie și se uitau cu îndrăzneală drept în ochii ei, cu buzele strâns lipite, făcând astfel ca bărbia lui să capete un aspect foarte pătrășos și hotărât.

Îi putea simți căldura trupului și parfumul extrem de masculin al apei lui de colonie.

— Acum nu te mai poți plânge că n-ai fost în nicio sală de bal de sărbători sau că n-ai dansat, sau că n-ai valsat, zise el.

— Poftim? făcu ea. Nu mai am voie să-mi plâng de milă?

— Nu, doar dacă nu m-am ridicat la înălțimea așteptărilor în calitate de dansator, răspunse Lucius.

— Ooo, în privința dansului îl depășești mult pe domnul Huckerby, ținu ea să-l asigure.

— Măgulirea te va duce departe, domnișoară Allard, replică el, arcuind o sprânceană. Ți-ai mai tras sufletul? Cred că un set cuprinde mai multe dansuri,

nu? Iar eu chiar mi-am rezervat întreg acest set de dansuri, dacă-ți mai amintești. Poate că de data asta vom dansa într-un ritm ceva mai lent, ce zici?

În momentul acela, Frances fu izbită deodată de înțelegerea faptului că aventura lor se apropia de sfârșit. În ziua următoare, la aceeași oră, nu vor mai fi aici. Probabil că ea va fi deja la școală, în timp ce el va fi ajuns... indiferent unde mergea. Undeva prin Hampshire, spusese Lucius.

Nu îl va mai vedea niciodată.

Dar vor mai valsa împreună încă o dată – o ultimă dată. Și ea înțeluse atunci, cu o absolută certitudine, că va trăi cu amintirea acestei zile și a acestei seri în minte, o lungă perioadă de timp de-acum încolo, poate chiar tot restul vieții ei. Credea mai curând că ar putea fi o amintire dureroasă pentru o vreme, deși, cândva, în viitor, își va aminti totul cu plăcere.

Se gândi la o altă melodie pentru următorul vals, la una mai lentă, pe care domnul Huckerby o folosise pentru a începe lecțiile, dar nu își dădu seama decât când începu să o fredoneze pentru prima oară și apoi s-o cânte cu la-la-la-uri că acel cântec era dureros de frumos, de răscolitor, emoționant și romantic.

Își spuse în sinea ei că era la fel de neghioabă ca oricare dintre școlărițele care îi fuseseră date în grijă. Se îndrăgostise iremediabil de Lucius.

De data asta, când valsară cu pași mai lenți și mai mari, cu răsuciri mai ample, ținu ochii închiși până când i se păru firesc ca degetele mâinii lui drepte să se ridice pe spatelul ei și s-o apropie mai strâns la pieptul lui și ca propria ei mână să se mute mai departe pe umărul lui, apoi pe ceafă. Era extrem de plăcut să simtă cu mâna ei stofa caldă a hainei lui, deasupra inimii, acolo unde o ținea mâna lui. Era minunat să-și rezeme obrazul de obrazul lui și să reducă volumul sonor al

melodiei pe care o fredona până la nivelul unui murmur abia auzit.

Sânii ei atingeau pieptul lui, iar până la urmă se lipiră mai ferm de el. Simțea pe pântec căldura lui și buzunărașul pentru ceas. În timpul dansului, coapsele ei se frecau de coapsele lui.

Apoi încetară amândoi să danseze, iar ea se opri din cântat.

Părea să fie cel mai firesc lucru din lume. Ca și cum ziua de ieri fusese sortită să fie așa cum se întâmplaseră lucrurile, așa cum ceea ce se întâmplase acum era sortit să se întâmple. Deși Frances nu conștientiza în realitate asemenea gânduri nesăbuite, totuși le simțea. Avea sentimentul că se afla exact acolo unde îi era locul, acolo unde îi fusese dintotdeauna locul, acolo unde îi va fi hărăzit pentru totdeauna. Nu mai conta că o latură mai chibzuită și mai practică se zbătea din răspuțeri ca să se facă auzită. Pur și simplu, nu o asculta. Tot restul vieții sale avea să fie cât se putea de chibzuit, însă deocamdată, în momentul ăsta, descoperise ceva mult mai profund decât chibzuință. Se descoperise pe ea însăși. Descoperise ceva la care visase toată viața și pe care îl căutase toată viața și de existența căruia ajunsese chiar să se îndoiască.

— Frances, îi murmură el la ureche numele cu glasul îngroșat.

Caracterul intim al numelui ei șoptit de buzele lui îi trimise un fior minunat de-a lungul șirei spinării și o umplu de un freamăt fierbinte din cap până-n picioare.

— Da. Dădu capul puțin pe spate, pentru a-i zâmbi, după care ridică mâna de după gâtul lui ca să-și treacă degetele prin părul său scurt și cârlionțat. În clipa aceea știu ce înseamnă bizara lumină intensă care strălucea în ochii lui. Dar desigur că nu mai trăise așa ceva niciodată. Era dorință, o dorință brută și pură.

Și-atunci, Lucius își apropie buzele de gura ei, închise ochii și o sărută.

Mai fusese sărutată și altă dată. Se lăsase sărutată de un bărbat pe care crezuse că-l iubește. Dar nu fusese niciodată așa de bine ca acum. Oh, nici vorbă! Brațele lui o cuprinseseră, degetele unei mâini luându-i în palmă cocul de la ceafă, în vreme ce cu cealaltă mână o prinsese mai jos de talie, invitând-o la o mai mare intimitate. Gura lui se deschise flămândă deasupra buzelor ei. În momentul în care deschise și ea gura, limba lui i se strecură înăuntru, dădu ocol limbii ei și îi mângâie cerul gurii.

Frances se lipi și mai strâns de el, agățându-se cu brațele de trupul lui muscular, simțindu-și propriul corp cuprins de flăcări din cap până-n picioare. Dacă l-ar fi putut trage și mai aproape de ea, ar fi făcut-o. Nu se îndoia câtuși de puțin că era un amant priceput, experimentat. Ciudat, însă gândul nu o sperie deloc. O fermecă și o excită și mai tare.

— Lucius.

El aplecase capul și o săruta în scobitura dintre gât și umăr. Măinile lui îi cuprinseseră sâni în palme prin stofa rochiei, frământându-i și făcându-i să tânjească de dorință.

Când ridică din nou capul, părul lui era ușor ciufulit, iar ochii căprui păreau plini de pasiune.

— Te doresc, îi șopti el printre sărutări. Vreau să fac dragoste cu tine. Vreau să văd ce se ascunde sub aceste haine.

Frances nu era chiar atât de năucită încât un asemenea fel de a i se adresa să n-o cutremure. Venise clipa hotărârii definitive. Știa cât se poate de bine. Bărbatul acesta nu o va sili – și asta știa la fel de bine. Existau tot felul de primejdii și de concepte morale care o îndemneau să refuze propunerea. Iar la urma urmei,

Lucius era pentru ea doar ceva mai mult decât un străin. Nu știa aproape nimic despre el. Era sigură că va regreta dacă va ceda tentației căreia i se împotriva cu îndârjire încă din seara precedentă.

Dar în cele câteva clipe de dinainte de a-i da răspunsul, știu și că va regreta că nu va fi fost suficient de cutezătoare ca să-și trăiască aventura până la capăt. Dacă voia, își putea petrece această unică noapte cu Lucius Marshall. Sau își putea petrece noaptea în neprihănire, răsucindu-se și zvârcolindu-se în patul ei și regretând pentru totdeauna că spusese nu.

În afară de asta, a spune nu acum ar fi făcut-o ridicolă. Mersese deja prea departe – mult prea departe – ca să se prefacă și să pretindă că s-a gândit că se vor mulțumi cu câteva sărutări.

— Da, răspunse ea, auzindu-și vocea guturală, ca și cum ar fi fost a altcuiva. Asta vreau și eu.

Simțea o mare ușurare că spusese aceste cuvinte, că acceptase propria ei dorință și propria ei libertate de a alege.

Propria ei nebunie.

Lucius o trase din nou aproape de el și întredeschise buzele deasupra buzelor ei.

— Va fi totul cât se poate de plăcut, îi făgădui el. O să fie o noapte de neuitat, Frances.

Iar ea nu se îndoia nicio clipă.

Nu luară nicio lumânare când se duseră în camera lui Frances. Însă, ca prin minune, Wally probabil că hotărâse din proprie inițiativă să facă focul și acolo. Răspândea o căldură bună, iar lumina flăcărilor licărea pe pereți și pe tavan – ca și pe pat. Dar abia atunci când intrară în încăpere și închise ușa în urma lor, înțelese el cât de frig trebuie să fi fost în Sala de întruniri.

Frances se întoarse ca să se uite la el cu ochii ei negri încărcăți de dorință, mușcându-și ușor buza

inferioară. Ridică brațele ca să-l cuprindă pe după gât, iar Lucius o îmbrățișă și începu să se ocupe de îngrijitul coc de la ceafă al profesoarei. Se aplecă și îi atinse ușor buzele cu buzele lui. Frances își eliberă buza inferioară, întredeschise gura și îi răspunse la sărut.

Asta nu era seducție, nici pe jumătate, își zise Lucius în sinea lui. Frances era foarte dornică. Și nu se distra cinic atâta vreme cât petrecea o noapte cu o parteneră pofticioasă. Dar și el ardea de dorință, deși, dacă ar fi fost să exprime în cuvinte puternica atracție pe care o simțea pentru ea, ar fi spus că era de-a dreptul înnebunit și nerăbdător. De obicei, nu se dădea în vânt după femeile brunete și nici după cele înalte. Lui îi plăceau femeile mignone, cu părul blond și cărlionțat. Și le prefera plinuțe și de o blândă feminitate. Îi plăcea și tenul trandafiriu al englezoaicelor. Iar Frances Allard nu avea nimic din toate astea.

Tânjea însă după ea, așa cum arareori mai tânjise după vreo altă femeie până atunci.

Degetele lui îi scosese cu mare îndemânare agrafele din coc, părul revărsându-se pe umeri până la talie, sclipind greu și lucios în licărirea flăcărilor din șemineu, încadrându-i fața îngustă și făcând-o pe Frances să arate ca o madonă renascentistă. În momentul acela, el nu-și putu imagina o femeie mai frumoasă și mai atrăgătoare ca ea. Își trecu degetele prin părul ei, înfășurându-le pentru a-i cuprinde în palmă ceafa și a-i ține fața îndreptată spre fața lui.

— E minunat părul tău, spuse el. Și ții toată frumusețea asta ascunsă. Este o crimă împotriva umanității.

— Păi, sunt profesoară, replică ea, mângâindu-l cu săruturi diafane de pe obraz până pe bărbie.

— Nu și în noaptea asta, o asigură el, aplecându-și capul pentru a-i lua din nou gura în stăpânire. În

noaptea asta, ești femeia mea.

Frances dădu capul pe spate și, cu ochii pe jumătate închiși de dorință, se uită drept în ochii lui.

— Și tot în noaptea asta tu ești bărbatul meu, zise Frances.

Minunat. Lucius își simți bărbăția învârtoșându-se.

— Da, în noaptea asta, spuse el, sărutând-o din nou pe ochii închiși, pe buze, după urechi, în scobitura gâtului. În noaptea asta, Frances.

Îi luă șalul de pe umeri și îl aruncă deoparte, apoi începu să-i descheie rochia la spate. O simți tremurând lângă el, în timp ce degetele ei se încleștau strâns în părul lui și știi că numai de frig nu tremura ea.

Strecură, mai întâi, o mână pe sub rochia ei moale de lână, apoi și pe cealaltă. Pielea ei era caldă și catifelată și ușor aburită de fiorii dorinței. Îi dezgoli umerii, apoi brațele, până ce rochia alunecă brusc pe podea. Frances avea pe dedesubt un furou, dar nu și un corset – ceea ce explica, poate, că Lucius crezuse că are pieptul mic, până ce îi cuprinsese sânii în mâini, în Sala de Bal. Nu erau exagerat de voluptuoși, totuși ispititor de feminini. O depărtă puțin de el ca s-o poată privi în voie.

Frances era superb croită, cu membre lungi și suple. Cu părul ei des și atât de închis la culoare revărsat pe umeri, părea mult mai tânără.

Lucius inspiră încet.

— Șezi pe pat, îi spuse el, întorcându-se și trăgând așternutul.

Apoi îi puse din nou mâinile pe umerii goi și se aplecă să o sărute în scobitura de lângă gât. Mirosea ademenitor, a săpun și a femeie.

El se lăsă într-un genunchi în fața ei și îi săltă un picior pe celălalt genunchi ridicat al său, după care îi

scoase încet ciorapul. Se aplecă apoi și îi sărută dosul genunchiului, gura lui coborând pe gamba ei frumos arcuită până la călcâi și la laba piciorului.

— Ooo, da, spuse el pe același ton baritonal și gutural ca și mai înainte.

El ridică privirea și îi zâmbi. Dar ea se sprijinea cu ambele mâini în spate, cu ochii închiși. Tot părul ei splendid se împrăștiase pe pat, acoperind cearșaful alb.

Lucius îi scoase la fel și celălalt ciorap.

Frances se lungi pe pat, când el se ridică spre a se dezbrăca. Însă ea nu închise ochii și nici nu îndreptă privirea în altă direcție, ci rămase culcată, cu brațele desfăcute și cu capul întors către Lucius. Bărbatul abia se stăpânea să nu-și sfășie hainele în graba de a i se alătura cât mai repede. Dar cu o intenționată încetineală, își scoase, mai întâi, haina și o aruncă pe podea, apoi vesta. Își deznodă cravata și o aruncă peste haine, după care își trase peste cap și cămașa, care urmă același traseu.

La lumina flăcărilor, văzu că pieptul ei se ridica și cobora în ritm accelerat, iar buzele se întredeschiseră.

Îi zâmbi liniștit și se apropie de șemineu ca să mai arunce câțiva cărbuni în foc mai înainte de a reveni lângă pat și de a se dezbrăca complet.

Surâse din nou când ea își încrucișă brațele și își trase și furoul peste cap, aruncându-l peste marginea patului. Gestul ei îi dăduse răspunsul la întrebarea pe care și-o pusese el, nu tocmai sigur dacă se cădea sau nu să-i îndepărteze și ultima barieră de intimitate, cel puțin până când aveau să fie amândoi sub plapumă.

Era bizar cum de, nu mai departe decât în ziua precedentă, putuse să o considere slăbănoagă și neatrăgătoare, în seara asta, frumusețea ei i se părea atât de desăvârșită în toate amănuntele, încât i se tăiase răsufarea. Frances întinse brațele spre el.

— Patul este destul de îngust, îi spuse ea.

— De ce am avea nevoie de unul mai lat? o întrebă Lucius, lăsându-se în brațele ei și strecurându-i un braț pe dedesubt mai înainte de a începe s-o sărute. Jumătate și-așa ar rămâne nefolosit.

— Ca să-ți parafralez cele ce-ai spus în legătură cu valsul, trebuie să-ți mărturisesc că experiența mea în acest gen de activitate este drastic limitată.

— Ori poate chiar inexistentă? O sărută pe vârful nasului și o privi drept în ochi.

— Cam așa ceva, recunosc eu.

— Păi nici eu n-am avut experiență în curățatul cartofilor, replică el, alintându-i apoi cu gura lobul urechii și simțind-o cum se înfioară de plăcere.

— Cu toate astea, au avut un gust delicios până la urmă, zise ea.

— Exact asta am vrut să subliniez și eu, îi șopti el la ureche.

Ea își lipi din nou buzele de buzele lui, iar pasiunea care întrerupsese prematur valsul, aducându-i la momentul în care se găseau acum, se reaprinse instantaneu și își dublă forța. Bărbatul o sărută cu gura deschisă, pătrunzând adânc cu limba în fierbințeala gurii ei, în timp ce mâna lui îi mângâia trupul, dezmiardând-o, stârnind-o. Dar și mâinile ei fine, cu degete lungi îl mângâiau ușor, la început timid, apoi tot mai sigure, tot mai grăbite și mai dornice.

Făcură amândoi dragoste, cu un preludiu fierbinte, îndârjit, pofticios. Când gura lui îi supse și îi mozoli un sfârc, iar o mână se strecură între coapsele ei pentru a-i găsi miezul arzător și umed al dorinței carnale, degetele lui pătrunzând-o, mângâind-o și explorând-o ușor, ea se rostogoli pe spate, iar el se urcă deasupra, ținându-o sub greutatea lui. Nu mai fu necesar niciun alt îndemn pentru ca ea să-și depărteze

picioarele. Le ridică imediat, subțiri și musculoase, încleștându-le de șoldurile lui și încolăcindu-se pe picioarele lui. Lucius își strecură mâinile sub ea, își găsi poziția optimă și o penetră ferm și cât de lent se simți în stare.

Însă Frances nu-i îngădui să țină cont de virginitatea ei. Tânăra îi veni în întâmpinare cu toată forța, astfel încât el rupse feciorelnica barieră și pătrunse adânc în ea cu mai multă putere decât intenționase. Mâinile ei îl apăsau pe fese, lipindu-l tot mai strâns, tot mai adânc. Iar proaspăta femeie găfăia, înnebunită de plăcere.

Era încordată, și aprinsă, și umedă. Sângele îi zvâcnea în trup și Lucius își putea auzi inima bubuind în urechi. Rămase nemișcat în interiorul ei, străduindu-se să-și recapete controlul.

— Încetișor, murmură el, lipindu-și din nou gura de buzele ei. Ia-o mai ușurel. Am să-ți produc plăcere, Frances, și n-o să termin imediat, ca un puști la prima lui experiență.

Surprinzător – și încântător totodată – ea râse.

— Dar tu îmi produci deja plăcere, îl asigură ea. Oo, Lucius, și-ncă cum!

O sărută în tăcere. Însă ceva din frenezia împreunării lor se pierduse pentru moment și el reuși să se miște în ea încet, în vreme ce Frances închisese ochii și dăduse capul pe spate, relaxându-se treptat. Lucius se mișcă sacadat timp de câteva minute, pe când trecerea devenea tot mai umedă și mai alunecoasă, până ce sunetele se contopiră din ce în ce mai armonios cu senzațiile și îl conduseră încet-încet către propriile sale limite.

Totuși, nu schimbă încă ritmul. Exista mult prea multă plăcere în anticiparea plăcerii, iar ea se dovedea o parteneră sensibilă, cooperantă, pasionată, splendidă.

După primele momente, începuse să se miște în același ritm cu el, mușchii ei interiori completând eforturile. Șoldurile ei se arcuiiau în ritm lent, rezultând o plăcere intensă, învecinată cu durerea.

Lucius avusese ocazia să cunoască multe curtezane profesioniste mult mai puțin talentate.

Apoi, în final, ea începu să-și piardă controlul, să geamă încetișor la fiecare mișcare și să-și contracte convulsiv și aritmic mușchii. Lucius îi putea simți fierbințeala sporită a corpului, auzea răsuflarea tot mai gâfăită. Brațele și coapsele ei se încleștaseră și mai strâns de el.

Lucius accelerează și adânci și mai tare mișcările.

Era imposibil ca o fecioară să ajungă la orgasm încă de la pierderea virginității. Era ceva rar ca o femeie să ajungă vreodată la orgasm. El auzise ambele afirmații – bineînțeles de la alți bărbați. Frances Allard dovedise că erau greșite.

Frances fu cuprinsă de un brusc și cutremurător orgasm, toți mușchii corpului ei încordându-se înainte ca ea să scoată un strigăt triumfător și să tremure în brațele lui, în timp ce Lucius încetase să se miște. Era un har fenomenal de straniu, o încununare a torentului urcător al pasiunii ei până pe culme și o înfiorată coborâre de partea cealaltă. Arareori i se întâmplase lui așa ceva, cu toate că auzise destule femei care aveau îndrăzneala să pretindă.

Lucius așteaptă până ce Frances tăcu și se potoli sub el, după care își satisfăcu și propria plăcere, mișcându-se din ce în ce mai repede, până ce atinse momentul binecuvântat al eliberării..

Suspină lângă obrazul ei și se relaxă deasupra trupului ei cald și moale.

Fusese și era și încă – își spuse el pe când se rostogolea de deasupra ei, cuprinzând-o apoi strâns în

brațe – un final cât se poate de potrivit pentru o aventură, ca să folosească termenul pe care îl utilizase ea, o aventură bizară și plină de neprevăzut încă din primul moment.

Tresări însă la gândul că acesta era inevitabilul sfârșit.

Va medita asupra acestui aspect în dimineața următoare.

*

Frances își dădu seama că se îndrăgostise până peste urechi de Lucius Marshall. De domnul pe care cu o zi înainte îl considerase cel mai nesuferit, mai răutăcios și mai irascibil dintre toți bărbații. Zâmbi peste umărul lui. Cât pe ce să scoată și un chicotit sonor.

Cu mintea, bineînțeles că știa că nu e îndrăgostită. Nu cu adevărat. Nu în spiritul acelor mari iubiri durabile despre care auzise sau citise. În definitiv, de-abia îl întâlnise și nu-l cunoștea deloc. Chiar dacă reușise să afle câteva detalii din viața ei, Lucius nu vorbise decât extrem de puțin despre el însuși. Ceea ce împărtășiseră și împărtășeau ei doi în seara aceea era integral de natură fizică. Era vorba pur și simplu de dorință. Nu-și făcea nicio iluzie în privința asta. Și nu-i era rușine să o recunoască. Poate că îi va fi ceva mai încolo, însă nu acum. Deocamdată se simțea nespus de fericită să accepte situația așa cum se prezenta.

Pe când zăceau pe patul îngust, cu membrele încolăcite, el dormea în timp ce ea se străduia din răspuțeri să nu adoarmă, Frances gândea mai mult la nivel emoțional decât cerebral.

Și încercă – încercă cu disperare să se agațe de clipa prezentă, să se delecteze cu senzația de a fi iubit și

de a fi fost iubită fizic, într-o manieră mai minunată decât și-ar fi putut închipui ea vreodată.

Se așteptase ca amorul fizic să o facă să sufere. Într-adevăr, fusese dureros când el o penetrase și un minut sau două după ce începuse să se miște în interiorul ei. Se mai așteptase și să i se pară totul oribil de jenant. Cum ai putea să nu te simți stânjenită, gândindu-te la ceea ce se întâmplase de fapt? Dar, până la urmă, nu fusese nici dureros, nici stânjenitor.

Ba chiar fusese de departe cea mai minunată experiență pe care o trăise în viața ei.

Și continua să fie minunată. Se simțea încălzită și protejată. Putea simți în jurul ei brațele puternice ale bărbatului și un picior solid al acestuia împins între picioarele ei. Îi simțea trupul muscular lipit de trupul ei, cu sânii apăsați pe pieptul lui. Îi mirosea colonia, sudoarea, izul de bărbat și își spuse că niciun parfum n-ar putea fi nici pe jumătate atât de seducător.

Straniu gând!

Era un lucru bun – continuă ea să gândească, cuibărindu-se și mai aproape de el, rezemându-și capul într-un loc cald de sub bărbia lui și stârnindu-i astfel un mormăit de protest faptul că nu va mai avea niciodată ocazia să-l compare cu cineva. Ocaziile de a se căsători – sau măcar ocaziile pentru aventuri întâmplătoare, de exemplu – nu se iveau chiar la tot pasul în calea unor doamne profesoare. Cândva avusese șansa de a se căsători bine, ba chiar de a fi fericită în căsnicie, însă vremurile acelea erau de mult apuse.

Frances încerca să rămână trează nu fiindcă n-ar fi fost obosită, ci fiindcă seara aceea avea să dănuie în mintea ei pentru tot restul vieții. Ori de câte ori se gândea că în ziua următoare se va întoarce în patul ei de pe Daniel Street din Bath, simțea o panică în coșul pieptului.

Dacă ea n-ar adormi, poate că nici noaptea asta nu se va mai sfârși.

Ce prostie!

Dar nenorocirea – adică certitudinea unei îngrozitoare suferințe pustiitoare ce avea să vină – se întrezărea deja sub stratul superficial al fericirii ei.

Se va gândi la asta în ziua următoare, atunci când nu va mai avea de ales.

— Ți-e frig? o întrebă Lucius cu o voce joasă, somnoroasă.

Focul se stinsese de câțva timp, însă ea se simțea cât se poate de bine, acolo unde se afla.

— Nu, răspunse Frances.

— Păcat! zise el. Dacă ți-ar fi fost frig, aș fi putut să mă gândesc la o modalitate să te încălzesc.

— Am înghețat, îl asigură ea, chicotind încetișor.

— Domnișoară, ți s-a lungit nasul fiindcă ai mințit, dar îmi place cum gândești, spuse el. Presupun însă că sunt obligat să-mi imaginez o cale de a te încălzi – și de a mă încălzi și eu. Nu încapе îndoială că vezi și tu cum am început să dărdâi. Ai vreo sugestie?

Ea înălță capul din culcușul cald și îl sărută pe gură. El avea o gură încântătoare, cu buze pline și ferme, purtătoare de promisiuni minunate.

— Mmm, murmură el. Mai gândește-te.

Nu era vorba doar de farmecul lui, gândi Frances, deși el dispunea din belșug de așa ceva. Însă în ziua aceea ea descoperise că Lucius era spiritual și inteligent și avea și un dezvoltat simț al umorului, ceea ce o făcuse să-l placă atât ca persoană, cât și ca bărbat. În alte circumstanțe, poate că ei doi ar fi putut chiar să se împrietenească. Dar le lipsea timpul necesar pentru asta. Oricum, nu mai aveau prea multă vreme – doar restul nopții.

Ea se ridică sprijinindu-se într-un cot, ca să-l

sărute mai temeinic, dar două mâini puternice o înșfăcă deodată de mijloc și o înălțară în întregime de pe pat, în timp ce Lucius se întorcea cu fața în sus pe mijlocul patului, lăsând-o apoi ușor deasupra lui.

— Așa e mai bine, spuse el. Ești o pătură caldă. Trase restul așternuturilor peste capetele lor și o sărută îndelung și apăsător, limba lui înconjurând-o pe-a ei și explorându-i interiorul gurii, apoi simulând actul sexual.

Aa, da, mai era încă toată noaptea.

Frances își eliberă gura și începu să-i dezmierde gâtul, cu buzele și cu dinții, după care se rezemă cu mâinile de umerii lui ca să se poată sălta suficient și să-și frece sânii și sfârcurile de pieptul său.

— Mmm, făcu ea.

— Mi-ai luat vorba din gură, replică el.

Ea desfăcu larg picioarele, îngenunche și încălecă peste el ca să aibă o mai mare libertate de mișcare pentru a-i atinge, a-i mângâia și a-i explora corpul cu palmele, cu degetele, cu unghiile, cu buzele, cu dinții și cu limba. El rămase nemișcat și o lăsă în voie, reacționând o vreme doar cu mici și baritonale gemete apreciative. Pe urmă, Frances văzu lângă abdomenul ei crescândă și învârtoșată erecție și începu să se frece de ea, până ce i se păru că în cameră se făcuse cald ca de la douăsprezece șemineuri.

Era nemaipomenit de excitant să constate ce putere avea asupra lui, să știe că ei doi vor face din nou dragoste și că de data asta ea preluase inițiativa.

Însă, în final, el trecu la conducere, apucând-o de șolduri, potrivit-o deasupra bijuteriei lui mărite și întărite, și trăgând-o apoi în jos, cu toate că nu mai era necesar. Ea se apăsă pe el până ce se simți încă o dată pătrunsă. Fantastic, minunat de pătrunsă. Frances se aplecă deasupra lui, părul ei revărsându-se acum peste

amândoi. Se uită drept în ochii lui, de-abia vizibili în lumina scăzută care intra pe fereastră. Se sprijini mai bine pe genunchi, își propti mâinile pe pieptul lui Lucius și începu să se miște în sus și-n jos într-un ritm amețitor.

— Ooo, da, îi șopti el. Călărește-mă, Frances. Era o imagine uluitor de erotică. Iar ea îl călărea într-adevăr fără încetare, până ce obosi și se abandona în mâinile lui care o apucă ferm de șolduri, o pătrunse din nou și rămase acolo, în vreme ce din adâncurile ei explodă și înflori senzația de plăcere perfectă – urmată de o relaxare la fel de desăvârșită.

Așteptă până ce termină și el, apoi se lungi peste el, iar Lucius trase din nou așternutul cald deasupra lor și o încolăci strâns cu brațele.

Asta este fericirea, își spuse ea în gând. Nu mulțumirea, ci adevărata fericire. Și mâine...

Din fericire, Frances adormi.

6

În momentul în care coborî Lucius în dimineața următoare, Peters și Thomas ieșiseră deja, deși mai era destul până la răsăritul soarelui. Cei doi se întoarseră la scurtă vreme după ce plecaseră și Lucius spre grajduri, aducând cu ei vestea că zăpada se topise în mare măsură și că pe drum se putea circula cu precauție. Cu toate astea însă, trăsura domnișoarei Allard era și pe mai departe blocată în zăpadă. Iar pentru a o scoate de-acolo, a o usca și a o verifica, ar fi fost necesar ajutorul mai multor oameni și aproape toată ziua.

— S-ar putea spune, jupâne, că trăsura asta nu a mai fost revizuită de mai bine de treizeci de ani, nu se

putu abține Peters să adauge.

Iar Thomas murmură posomorât că nu s-ar fi întâmplat nimic cu trăsura lui dacă un anume tânăr insolent, al cărui nume n-avea de gând să-l rostească pentru a nu provoca un alt scandal, n-ar fi depășit-o pe drum atunci când n-ar fi fost cazul să o facă și apoi nu s-ar fi oprit brusc în fața ei în mijlocul drumului. Și mai adăugă că pe vremea sa trăsurile erau solid construite, în așa fel încât să reziste mult timp în serviciu.

Peters ripostă spunând că, în cazul în care trăsura lui Thomas nu s-ar fi deplasat așa de încet, de parcă mergea înapoi, și dacă nici măcar într-un asemenea ritm atât de lent nu se putea opri în urma oricărei alte trăsuri, fără să derapeze și să alunece în zăpadă, atunci ar fi cazul ca un anume vizitiu, al cărui nume nu-l preciza, să se lase de meserie.

Lucius îi părăsi fără să mai încerce medierea conflictului și reintră în han, ducându-se direct la bucătărie. Frances era acolo, ocupată cu pregătirea micului dejun.

Imaginea ei îl izbi cu forța unei lovituri de pumn în abdomen. Cu foarte puțin timp în urmă ținuse în brațe trupul acela suplu, gol-puşcă.

— Dacă vrei tu, mai putem rămâne aici încă o zi, spuse el după ce îi dăduse veștile rele în legătură cu trăsura ei. Până mâine, și trăsura ta va fi scoasă de-acolo și gata de drum.

Ceea ce îi sugerase el era ispititor fără îndoială – doar că, la un moment dat, în cursul zilei, lumea ar năvăli peste ei. Sătenii aveau să vină să-și ia tainul de bere. Cei doi soți Parker se vor întoarce din mica lor vacanță. Ei doi nu și-ar mai regăsi intimitatea din ajun – nici pasiunea din noaptea petrecută împreună.

Timpu trecuse, așa cum se întâmplă întotdeauna, inevitabil.

Frances șovăia, însă el aproape că îi putea citi gândurile, în timp ce idei asemănătoare îi treceau și lui prin minte, bărbatul ajungând la aceleași concluzii ca și ea.

— Nu, zise ea. Trebuie să ajung cumva la școală în cursul zilei de azi, când se întorc și elevele. Măine reîncep cursurile și mai am încă multe de făcut până atunci. O să încerc să aflu dacă nu cumva face un poștalion astăzi haltă pe undeva prin sat.

Lucius remarcă cum că nu se mai uita deloc în ochii lui. Însă era îmbujorată în obraji, buzele ei păreau catifelate și ușor arcuite, iar în toată purtarea ei se simțea acum mai multă căldură și feminitate ca de obicei. Frances avea aerul unei femei satisfăcute pe de-a-ntregul în noaptea trecută.

Doar uitându-se la ea, se simți din nou excitat. Din păcate, noaptea care trecuse era dusă. Lucius presupuse că nu s-ar fi convenit să se întâmple, deși bineînțeles că îl duru să constate că totuși se întâmplase cu adevărat. Și era mult mai mult decât fericit de ceea ce se petrecuse.

Acum venise pur și simplu vremea să-și vadă fiecare de drumul lui.

— Nu va trece astăzi niciun poștalion prin sat, îi zise el. L-am întrebat pe Wally. Dar dacă ești dispusă să-l lași aici pe Thomas ca să aducă trăsura mâine, ai putea merge cu mine în dimineața asta. Te-aș putea duce până la Bath.

Frances ridică atunci privirea spre el și îmbujorarea din obraji se accentuă.

— Ooo, dar nu-ți pot cere să faci una ca asta, răspunse ea. Probabil că vei fi nevoit să te abați mult din drum, ca să treci și prin Bath.

Așa era. Ba mai mult chiar. Întrucât ziua de ieri nu se mai putea repeta, Lucius n-ar mai fi vrut să

prelungescă această întâlnire întâmplătoare și dincolo de sfârșitul ei firesc. Cel mai bine ar fi fost ca în dimineața asta ei doi să se sărute, să-și ia un vesel rămas-bun relaxat și să-și continue fiecare drumul. Astfel, totul s-ar termina în aproximativ o oră.

— N-ar fi un ocol chiar așa de mare, replică el. Și nici măcar nu mi-ai cerut tu să fac asta, nu? Cred că s-ar cădea să te conduc cu bine la școală, Frances.

— Asta doar fiindcă te simți răspunzător pentru ceea ce s-a întâmplat cu trăsura mea? întrebă ea.

— Nicidecum! o asigură Lucius. Dacă Thomas ar fi servitorul meu, atunci l-aș trimite în colțul cel mai îndepărtat al grădinii mele și l-aș pune să plivească buruienile din straturile de flori, acolo unde nimeni n-ar observa dacă el în realitate smulge florile și lasă buruienile neatînse. În cazul în care a fost vreodată un bun vizitru, asta se întâmpla, probabil, cu cel puțin douăzeci de ani în urmă.

— Omul acesta este un servitor credincios al mătușilor mele, îl puse ea la punct. N-ai niciun drept să...

El ridică o mână ca să oprească tirada, după care se apropie de Frances și o sărută apăsător pe buze.

— Mi-ar plăcea mult să am din nou o ciondăneală ca lumea cu tine, îi spuse Lucius. Îmi amintesc că ești un inamic remarcabil. Însă aș prefera să nu mai irosim un timp prețios în care am putea fi deja pe drum. Vreau să te duc chiar eu la Bath, ca să nu fiu îngrijorat, întrebându-mă dacă ai ajuns sau nu teafără acolo.

Drumurile or fi fost practicabile, dar nu încăpea îndoială că erau încă periculoase. Călătoria va fi pesemne dificilă, deoarece era foarte probabil că vor fi nevoiți să treacă și prin zăpadă, și prin bălți alunecoase, și prin noroaie. Lucius ar fi fost extrem de neliniștit s-o știe singură doar cu bătrânul Thomas în trăsura mai

mult decât bătrână. Nici în ziua următoare nu era de sperat că drumurile vor redeveni normale.

Doamne-Dumnezeule! își spuse el deodată. Doar nu se prostise într-atât încât să se fi îndrăgostit de femeia asta? Ar fi al dracului de stupid să i se fi întâmplat una ca asta.

Abia îi promisese bunicului său că va începe să curteze o mireasă potrivită – iar așa ceva în lumea lui însemna ca aleasa să fie o persoană cu relații de rudenie în aristocrație, o tânără crescută și educată încă din copilărie pentru a juca strălucit rolul de contesă de Edgcombe.

Cineva perfect în toate privințele.

Cineva ca Portia Hunt.

Nu de cineva ca o profesoară din Bath care predă muzica și franceza.

Asta era o realitate dură, cu toate astea, o realitate. Așa se petreceau lucrurile în lumea lui.

— Atunci îți voi fi foarte recunoscătoare, spuse ea și își văzu mai departe de pregătirea micului dejun. Îți mulțumesc.

În dimineața aceea, Frances se arăta rece și distantă – cu excepția obrazilor îmbujorați și a buzelor împlinite. El se întrebă dacă regreta cumva ceea ce se întâmplase în noaptea precedentă, și totuși nu intenționa să-i pună o asemenea întrebare. Nu avea rost să regreti un fapt împlinit, nu? Iar ea cu siguranță nu regretase acest lucru în momentele în care se întâmpla. Îl iubise cu pasiune și cu lăcomie – gând asupra căruia era mai bine să nu mai insiste.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi trecut azi un poștalion prin acest sat. Avea nevoie să se distanțeze de Frances.

Dar după mai puțin de o oră, după ce mâncaseră, spălaseră vasele și îi lăsaseră bani și instrucțiuni lui Thomas, precum și o sumă generoasă lui Wally pentru

șederea lor la han, trăsura lui Lucius porni pe drumul spre Bath cu Frances Allard ca pasageră.

Bineînțeles că se ciorovăiseră o vreme în legătură cu cine ar trebui să plătească. El avusese în cele din urmă câștig de cauză, dar era conștient că renunțarea o îndurerase și o umilise pe Frances. Dacă presupunerea lui era corectă – și el era absolut sigur de asta –, punga ei nu conținea prea mulți bani. Însă mândria ei era atinsă. În primii kilometri ai călătoriei, tânăra șezu cufundată într-o tăcere îmbătoșată și privi afară, pe geamul de lângă ea.

Lucius își dădu seama că și-ar dori ca ei doi să mai poată retrăi ziua precedentă – exact așa cum fusese, poate cu excepția după-amiezii pe care o irosiseră, petrecând-o separat în zadarnica încercare de a evita ceea ce probabil că fusese de neoprit încă din primul moment al întâlnirii lor. Probabil că de mulți ani de zile nu se mai zbenguise el în zăpadă așa cum o făcuse cu ea, doar pentru simpla bucurie de a se zbengui. De ani de zile, nu i se mai întâmplase nici să danseze din proprie inițiativă. Într-adevăr, era convins că nu mai făcuse niciodată așa ceva până în seara precedentă. Și încă și-acum se simțea relaxat și satisfăcut, după o noapte de amor dezlănțuit, viguros.

La naiba! Încă nu se simțea pregătit să-și ia rămas-bun de la Frances.

Dar de ce ar trebui el să o facă? Sezonul Monden de primăvară nu va începe în niciun caz până după Paști. Iar între timp, nu avea ce să facă pentru a-și ține promisiunea. Și în ciuda a ceea ce păreau să creadă mama și surorile lui, el încă nu se angajase față de Portia Hunt. Ba chiar în realitate fusese întotdeauna atent în prezența acesteia și a tatălui ei, domnul Balderston, și, în mod special, în aceea a doamnei Balderston, să nu se angajeze în niciun fel și să nu

spună nimic din ceea ce ar fi putut fi interpretat drept o promisiune de căsătorie. Nici măcar bunicului său nu-i făgăduise că Portia Hunt va fi aleasa inimii.

Prin urmare, nu era o chestiune de onoare. Oricum, nu încă. În cursul nopții trecute, el nu fusese necredincios nimănui.

Și-atunci, de ce ar trebui el să-i spună adio lui Frances?

Bineînțeles, Lucius făcea speculații. Era conștient de acest lucru. Pentru el și Frances Allard nu exista niciun viitor. Se străduia totuși să nascocoască, oricum, unul.

Nu acceptase niciodată să nu obțină ceea ce dorea.

*

De ce nu se întâmplase să treacă prin sat un poștalion?

Și de ce nu-i spusese ea pur și simplu că va aștepta acolo, singură, până ce trăsura mătușilor ei va fi pregătită de plecare, a doua zi? Însă era sigură că el n-ar fi fost dispus să o părăsească acolo, la han. La drept vorbind, nici ea n-ar fi putut îndura să fie lăsată singură acolo și să privească trăsura lui îndepărtându-se de han și dispărând din vedere.

Hanul pustiu și tăcerea mormântală i s-ar fi fi părut de nesuportat.

Cu toate astea, se gândea la ceea ce avea să se întâmple după sosirea la Bath și gândul acela îi strânse dureros stomacul, făcând-o să-i pară rău că mâncase câte ceva la micul dejun.

Bineînțeles că soluția cea mai bună ar fi fost să-și ia rămas-bun de la el în dimineața aceea, imediat după micul dejun, și să fi plecat fiecare cu altă trăsură – mergând o vreme în aceeași direcție. Desigur că trăsura

lui ar fi lăsat-o foarte repede în urmă pe a ei. Oricum, asta nu fusese o variantă de luat în calcul.

Of, nu era nicicum ușor să se despartă de el.

Pentru Dumnezeu, ce forță irezistibilă o stăpânise în noaptea precedentă? Niciodată până atunci nu se simțise tentată să cedeze unei asemenea ispite.

Se dăruise unui străin. Făcuse dragoste și își petrecuse toată noaptea în pat cu el. Se împreunaseră de trei ori în total, a treia dată dezlănțuit, și grăbit, și minunat, doar cu puțin timp înainte ca Lucius să se ridice din pat și să plece din camera ei, doar cu indispensabilii pe el și cu restul hainelor în brațe.

Iar acum, ea va fi nevoită să suporte toate considerabilele consecințe emoționale. Suferea deja chiar dacă el o însoțea încă. Îi putea simți trupul în dreapta, lângă trupul ei, pe canapeaua trăsurii. Dar asta era finalul. În curând – la terminarea acestei călătorii lente, triste și plictisitoare prin câmpiile înzăpezite care astăzi arătau mai degrabă cenușii decât de un alb imaculat – ba chiar foarte curând, își vor lua rămas-bun și ea nu îl va mai vedea niciodată.

Și de parcă depresia și adâncă ei mâhnire nu erau de-ajuns, li se mai adăuga și neliniștea de fiecare dată când roțile trăsurii derapau pe suprafața alunecoasă a drumului – iar asta se întâmpla aproape mereu pe parcursul primilor kilometri ai călătoriei, până ce Lucius Marshall își strecură o mână pe sub poala pelerinei ei, îi scoase mâna dreaptă din manșon și i-o ținu strâns, împletindu-și degetele cu ale ei.

Simțind atingerea caldă și liniștitoare, lui Frances îi veni să plângă.

— Peters n-o fi el chiar cel mai supus servitor, îi spuse Lucius, dar este cel mai priceput vizitiu pe care l-am văzut vreodată. Garantez pentru el cu viața mea.

— Cred că senzația aceea de derapare și apoi de

alunecare cu spatele în afara drumului și de împotmolire în zăpadă mă va urmări multă vreme în toate coșmarurile, replică ea.

— Însă dacă nu ți se întâmpla asta, nici nu m-ai mai fi întâlnit pe mine, nu-i așa? preciză el.

Frances știa că se uita la ea și totuși n-avea de gând să-și întoarcă privirea spre el, ca să-i vadă expresia feței. Lucius îi mai spusese exact același lucru încă din prima zi – doar alaltăieri să se fi întâmplat asta? — dar atunci o spusese ironic.

— Nu, ce-i drept, nu te-aș mai fi întâlnit! răspunse ea. Și cât de îngrozitor ar fi fost...

— Păi vezi? chicoti el. Ai uitat o clipă de neliniștea ta, ca să faci un comentariu veninos. Sau chiar ai vorbit serios?

Râse și Frances, cam fără voia ei.

Dar după aceea neliniștea îi dispăru aproape complet, la fel ca și tensiunea care existase între ei încă de când Lucius, în dimineața aceea, intrase în bucătărie. Continuară să se țină de mână și după o vreme ea își dădu seama că se rezemase cu umărul de paltonul lui, simțindu-i căldura și forța brațului.

Se gândi că peste câteva zile le va pune pe elevele din clasele ei să compună un eseu – ba nu, mai bine o povestire. Și nu va fi una banală, despre cum își petrecuseră Crăciunul, subiect la care fetele se și puteau aștepta, ci ceva pe o temă cu mult mai creativă: „Imaginați-vă că, la întoarcerea spre școală după Crăciun, ați fost surprinse de un viscol și ați fost blocate apoi într-un han pustiu împreună cu o persoană pe care n-o cunoșteți. Povestiți o astfel de întâmplare...”

Marjorie Phillips își va înmuia pana în cerneala din călămară și se va apleca peste foaia sa de hârtie, apucându-se fără vorbă de treabă, după care nu se va mai îndrepta de spate decât după ce va fi umplut vreo

douăsprezece pagini cu scrisul ei mărunț și înghesuit. Joy Denton ar face și ea cam la fel. Sarah Ponds ar ridica mâna și i-ar reaminti domnișoarei Allard că ea nu plecase din școală înainte de Crăciun, așa că nu se putuse întoarce acolo după Crăciun. Celelalte fete din clasă ar rămâne cu frunțile încrețite și cu imaginațiile blocate sau chiar inexistente, întrebându-se dacă ea avea să remarce că au scris lăbărțat, cu litere imense, în rânduri mult distanțate unele de altele, și că nu ar umple mai mult de o pagină.

Frances se gândi la ele cu multă afecțiune, zâmbind în sinea ei. Toate fetele îi erau foarte dragi.

Dar gândurile ei nu puteau fi lesne abătute în cursul acelei lungi zile de călătorie.

S-au oprit de câteva ori pentru a schimba caii și o dată, vreme de o oră, pentru a lua masa, însă în tot restul timpului cei doi au stat împreună în trăsură, fără să vorbească prea mult, ținându-se strâns de mână, cu coapsele și brațele atingându-se, iar ea rezemându-și din când în când capul de umărul lui. La un moment dat, Frances a ațipit chiar, constatând la trezire că adormise între timp și el, cu obrazul sprijinit de creștetul ei.

Și iar îi veni să plângă. Pieptul îi era încordat și o dureau de efortul de a-și reprima lacrimile.

La câțva timp după aceea, atunci când lui Frances i se păru că nu mai aveau mult până la Bath, Lucius o cuprinse cu un braț pe după umeri, o întoarse cu fața spre el, îi ridică bărbia prinsă între degetul mare și arătător, apoi o sărută pe buze.

Gura bărbatului păru șocant de caldă prin contrast cu aerul înghețat. Femeia se trezi scoțând un geamăt profund, încolăcindu-și brațele pe după gâtul lui și răspunzându-i la sărut cu toată dorința arzătoare care o mistuia.

— Frances, îi murmură Lucius la ureche după multă, multă vreme. Frances, ce naiba o să mă fac eu cu tine?

Ea se desprinsese din strânsoarea lui, se rezemă de spătarul canapelei și se uită prudent la el, care continuă:

— Cred că ar fi cazul să ne întrebăm serios dacă este cu adevărat necesar să ne spunem adio când vom sosi la Bath.

Vorbele erau exact ceea ce visase ea toată ziua să audă de la el, așa încât inima parcă i se opri-n loc, plină de o speranță dureroasă.

— Dar eu predau acolo, la școală, în timp ce tu ai viața ta în altă parte, spuse Frances.

— Renunță la predat! o îndemnă Lucius. Mai bine vino cu mine! Ochii lui o ardeau cu o intensitate nemaivăzută.

— Să vin cu tine? Se încruntă, iar inima ei o luă atât de tare la galop, încât i se tăie răsufierea. Și unde?

— Oriunde ne va pofti inima să mergem. Lumea-ntreagă va fi numai a noastră și ne va aștepta cu brațele deschise. Vino cu mine.

Frances se rezemă cu umerii de spătarul canapelei, încercând să mărească distanța dintre ei ca să-și mai limpezească gândurile.

Lumea-ntreagă e a noastră.

Era temerar.

— Dar în afară de numele tău, nu știu chiar nimic despre tine, replică Frances.

Și totuși, o parte din ea, acea parte nesăbuită care valsase cu bărbatul ăsta cu o seară înainte, iar apoi își petrecuse împreună cu el în pat toată noaptea, sfidând orice posibile consecințe, ar fi vrut să-i strige da, da, *da* și să-l însoțească oriunde ar duce-o – la nevoie, chiar până la capătul pământului. Și, de fapt, capătul

pământului ar fi fost preferabil.

— Nici măcar numele nu mi-l cunoști în întregime. Omul schiță o jumătate de reverență, fluturând o mână. Sunt Lucius Marshall, viconte Sinclair, întru totul la dispoziția ta, Frances. Reședința mea este Cleve Abbey din Hampshire, însă îmi petrec cea mai mare parte din timp la Londra. Vino acolo cu mine. Sunt foarte bogat. Te voi îmbrăca în mătăsuri și te voi împodobi cu cele mai scumpe bijuterii. Nu-ți va lipsi niciodată nimic. Nu vei mai fi nevoită niciodată să predai.

Viconte Sinclair... Cleve Abbey... Londra... bogăție... mătăsuri și bijuterii.

Frances se holba la el ca trăsniță, în vreme ce euforia ei se spulberase, laolaltă cu visul romantic care îi încețoșase mintea începând din seara precedentă – ori poate chiar și mai dinainte.

Lucius nu era doar un domn aproape anonim cu care ca ar putea dispărea în neantul atât de neclar al unui trai fericit până la adânci bătrâneți – deși până și acesta era un vis imposibil și pueril. Niciun om nu era anonim, nici măcar *aproape*. Oricine ar fi el până la urmă, tot are o familie și un trecut și o viață, pe undeva. Doar nu era prințul din poveste. Iar traiul fericit până la adânci bătrâneți nu există.

Însă realitatea se dovedea cu mult mai crudă decât ar fi putut anticipa sau închipui ea. El era *viconte Sinclair* de la Cleve Abbey și era teribil de bogat...

— Viconte Sinclair, repetă ea.

— Dar sunt și Lucius Marshall, replică el. Cei doi sunt una și aceeași persoană.

Da.

Și nu.

Un vis imposibil murise și Frances înțelese exact ce anume era bărbatul acela – un aristocrat impulsiv și necugetat, obișnuit să-și urmeze propriul drum fără să

țină cont de realitatea dură – mai ales în privința femeilor.

Însă probabil că realitatea nu fusese niciodată dură cu el.

— Renunță să muncești! insistă Lucius. Te rog să mă însoțești la Londra!

— Poate că mie-mi place să predau, spuse ea.

— Și poate că și condamnaților ajunge să le placă să trăiască în celulele lor, replică el.

Vorbele lui o înfuriară și se încruntă, amintindu-și că Lucius era același bărbat care cu doar două zile în urmă o mâniase atât de tare cu purtarea lui arogantă.

— Consider comparația jignitoare, zise Frances.

Dar Lucius o prinse de mâini și își apăsă buzele mai întâi într-o palmă, apoi în cealaltă, după care spuse:

— Refuz să mă cert cu tine. Vino cu mine. De ce ar trebui să facem ceea ce nu-și dorește niciunul dintre noi? De ce nu ceea ce vrem amândoi? Încă nu-mi pot lua rămas-bun de la tine, Frances. Și sunt absolut sigur că și tu simți la fel.

— Însă de unde știi tu că vei avea aceleași sentimente pentru mine și săptămâna viitoare sau luna viitoare, sau anul viitor? întrebă ea.

Ridicând din sprâncene, el o privi sfredelitor, în ochi.

— De asta șovăi? îi întoarse Lucius întrebarea. Crezi că am să fac din tine metresa mea?

Ea știa că o va face.

— Adică îmi propui să ne căsătorim? întrebă Frances, incapabilă să-și reprime amărăciunea din glas.

Bărbatul se uită îndelung la ea cu o expresie impenetrabilă.

— La drept vorbind, răspuse el într-un târziu, nici eu nu știu ce îți ofer, Frances. Numai că nu pot îndura ideea de a-ți spune la revedere, asta-i tot. Vino

cu mine la Londra și îți voi găsi o locuință și o doamnă respectabilă ca însoțitoare. Am putea să...

Ea închise brusc ochii, făcându-l să tacă. Era limpede că el nu se gândise la toate astea. Dar, desigur, nici nu avusese de ce să o facă. Nu lui i se ceruse să renunțe la tot ce îi dăduse echilibru și un sens vieții în ultimii trei ani. Viața lui avea să rămână aproape la fel ca și până atunci, presupuse Frances, doar că va avea o nouă ibovnică – și nu încăpea îndoială că nu o voia decât în această calitate. Lucius păruse oarecum uluit atunci când menționase căsătoria, de parcă i-ar fi vorbit despre ceva de care nu auzise în viața lui.

— N-am să vin cu tine, zise ea.

Chiar în timp ce rostea acele cuvinte, ea știa că ar fi putut fi însă tentată dacă n-ar fi existat unicul impediment că Londra era, pe fața acestui pământ, singurul loc în care nu se putea întoarce niciodată. Făgăduise...

Și mai era ceva. Atunci când el îi promisese că o va îmbrăca în mătăsuri și o va umple de bijuterii, Lucius semănase atât de mult cu alți bărbați pe care îi întâlnise ea cândva, încât nu s-a putut împiedica să-și vadă clar viitorul sordid care ar aștepta-o dacă ar ceda în fața lamentărilor lui și ar accepta doar pentru a nu fi nevoită să-i spună adio.

Gândul că nu îl va mai vedea niciodată îi era aproape insuportabil.

El îi strânse dureros mâinile.

— Atunci am să rămân eu în Bath cu tine, replică el.

O clipă – dar numai o singură clipă – inima ei sălta în piept de bucurie la gândul că Lucius era dispus să se sacrifice pentru ea. Însă n-ar merge nici așa. El era vicontele Sinclair, de la Cleve Abbey. Era un aristocrat bogat și distins. Își petrecea mult timp la Londra. Ce ar

trebui să-i ofere localitatea Bath ca să-l rețină acolo pe timp nedefinit? În cazul în care rămânea acolo, ei doi n-ar fi făcut decât să amâne inevitabilul. Nu putea ieși nimic din orice fel de relație între ei. Și nicio relație mulțumitoare nu putea exista între ei în Bath. În niciun caz o relație de natură sexuală – or, niciun alt tip de relație nu l-ar satisface. Pentru numele lui Dumnezeu! Ea nu era decât o profesoară!

Pur și simplu, ei doi nu puteau avea un viitor împreună.

Anumite realități erau absolut încremenite, iar tot ce puteai face era să le accepți ca atare.

Frances clătină din cap, uitându-se la mâinile lor încă încleștate.

— Nu, îl contrazise ea. Ar fi mai bine dacă n-ai rămâne.

— Și de ce naiba să nu rămân?! exclamă el, cu glasul și mai ridicat și mai iritat – glasul unui bărbat nedepins să fie contrazis.

Ea încercă să-și retragă mâinile din mâinile lui, însă el se opuse, strângând-o de degete până o facu să o doară.

— Ultimele două zile au fost foarte plăcute, îi spuse ea. Cel puțin, ziua de ieri. Însă a sosit vremea să mă întorc la viața mea, domnule Marshall – adică viconte de Sinclair. A venit vremea pentru noi amândoi. Eu n-am să-ți fiu niciodată metresă, iar tu nu te-ai căsători niciodată cu mine – de altfel, nici eu cu tine. În consecință, n-ar avea rost să încercăm să mai prelungim ceea ce a constituit doar un interludiu plăcut în viețile noastre.

— *Plăcut*, spuse el, părând acum mai mult decât iritat. Arăta chiar furios. Noi doi am petrecut o zi alături unul de altul și o noapte împreună și tu numești asta *plăcut*, Frances?

— Da, continuă ea pe un ton hotărât. Așa a fost. Însă e ceva ce nu se mai poate repeta vreodată. A venit timpul să ne spunem adio.

Lucius o privi îndelung înainte de a-i da drumul la mâini. Frances observă că ochii bărbatului deveniseră impenetrabili, așa că nu mai putea desluși nimic din gândurile și simțămintele lui. Și expresia lui se schimbase. Colțurile gurii se ridicaseră, dar nu chiar într-un zâmbet. Înălțase dintr-o sprânceană și se retrăsese îndărătul unei măști de cinică batjocură. Ca și cum ar fi plecat deja de-acolo.

— Ei bine, domnișoară Allard, i se adresă el, se pare că am avut dreptate încă de la început în privința ta. Nu sunt prea des respins de o femeie. Și nu prea des mi se întâmplă ca felul în care fac dragoste să fie expedit cu o apreciere atât de palidă ca *plăcut*. Să înțeleg deci că nu ești dispusă nicidecum să continuăm legătura noastră? Foarte bine. Mă voi conforma dorinței dumitale, domnișoară.

După aceea, el se transformă într-un aristocrat trufaș și glacial, în care cu greu mai putea fi recunoscut acel Lucius Marshall care o ținuse în brațe toată noaptea și făcuse amor cu ea.

Frances înțelese că nu se exprimase prea bine.

Dar cum altfel să se fi exprimat când, în esență, ar fi trebuit să-i comunice cam același lucru? N-avea rost acum să-i spună că maniera în care făcuse dragoste cu ea fusese cutremurătoare, că se simțea răscolită și i se rupea inima, că va jeli pierderea lui tot restul vieții.

Nimic din toate astea nu era absolut adevărat. Era adevărul în momentul acela, și totuși a doua zi avea să i se pară ceva mai puțin adevărat, iar săptămâna următoare și mai puțin. Era în natura emoțiilor intense să se estompeze cu timpul. Experiența ei anterioară o învățase asta.

Cei doi rămaseră tăcuți unul lângă celălalt până ce, în final – după o adevărată eternitate și totuși parcă mult prea repede – ajunseră la periferia orașului Bath.

— Vezi? spuse el cu o voce atât de nepăsătoare, încât inima ei se strânse din nou. Ți-am promis că te voi aduce în siguranță la școala ta.

— Și ai și făcut-o. Îi aruncă un zâmbet radios, dar Lucius nu întorsese privirea spre ea, ca să i-l poată vedea. Îți mulțumesc și-ți sunt recunoscătoare că ai binevoit să te abați atât de mult din drumul tău.

— Domnișoara Martin va fi liniștită să vadă că mâine nu va avea la cursuri o profesoară în minus, mai adăugă el.

— Că bine zici. Frances continuă să-i zâmbească. Diseară voi fi foarte ocupată cu pregătirea claselor pentru cursurile din ziua următoare și cu toată lumea îmbulzindu-se să-mi povestească cum a petrecut de Crăciun.

— Iar tu vei fi fericită că te-ai întors la lucru. Nu era o întrebare.

— Da, într-adevăr, țin eu să-l asigur. Vacanțele sunt întotdeauna frumoase, însă mie-mi place să predau și am prietene bune în școală.

— Prietenii sunt întotdeauna importanți, comentă Lucius.

— O, da, încuviință ea încântată.

Ultimele lor câteva minute împreună se irosiră astfel într-o pălăvrăgeală pretențioasă și fără nicio noimă, în vreme ce amândoi evitau să se atingă, ori să se privească în ochi.

Trăsura coti spre Sydney Place și trecu pe lângă Sydney Gardens, după care o luă pe Sutton Street și apoi pe Daniel Street, acolo unde Peters opri înaintea unei alte trăsuri din care coborau mai mulți pasageri, printre care și o fetiță, și se descărcau o mulțime de

bagaje în fața celor două clădiri înalte și impunătoare ale școlii domnișoarei Martin.

— Este Hannah Swan, murmură Frances. Una dintre fetele din clasele mici. De parcă pe Lucius l-ar fi putu interesa.

El scoase dintr-un buzunar o carte de vizită, o îndoi și i-o strecură în palmă, îndoindu-i apoi degetele deasupra, după care îi ridică mâna la buzele lui.

— S-ar putea să preferi ca eu să rămân în trăsură, zise el. La urma urmei, acum ne luăm totuși rămas-bun, Frances. Dar dacă se va întâmpla să ai vreodată nevoie de mine, îmi vei putea da de știre la adresa mea din Londra, adresă pe care o ai notată pe această carte de vizită. Voi veni imediat.

Privirea ei încremenise până atunci pe nasturele de la gât al paltonului lui Lucius. Însă în clipa aceea se uită în sus, drept în ochii lui fermi, aprinși, căprui. Bineînțeles că semnificația vorbelor sale era cât se poate de limpede. Și bărbia lui arăta hotărâtă și foarte pătrătoasă.

— La revedere, Lucius, zise ea.

În timpul ăsta, Peters deschisese portiera și cobora treptele scăriței.

— Dacă mai băgau încă multe bagaje în trăsură de colo, arcurile ar fi ajuns până la pământ, comentă el ca să se afle-n treabă. Dumneata rămâi înăuntru, jupâne, nu-i așa? Prea comod ca să-ți mai dezmoțești picioarele. Ai dreptate. Dă-mi mâna, domnișoară, și fii atentă să nu calci în băltoaca asta.

Frances se întoarse repede și coborî grăbită pe caldarâm. În clipa următoare, o înghițise agitația care înconjură cealaltă trăsură, în timp ce bagajele de pe acoperișul vehiculului erau date jos, sortate și cărate în școală.

Tânăra lăsă privirea în jos și se precipită spre

clădire fără să se mai uite înapoi.

7

Deși în holul de la intrarea în școală era mare tevatură, cu Hannah Swan stând acolo cu ambii ei părinți luându-și rămas-bun de la ea și dându-i copilei diverse povețe de ultimă oră, domnul Keeble, portarul cel bătrân al școlii, își găsi timp să o întâmpine pe Frances cu o plecăciune, să-i facă în glumă cu ochiul și să-i spună în șoaptă, luând-o deoparte, cum că anumite profesoare nu se dădeau în lături de la nimic ca să evite să revină la școală măcar o clipă mai devreme decât trebuiau să o facă. Iar Claudia Martin o bătutu ușor cu mâna pe braț, o salută urându-i bun-venit, o asigură că se bucura să o vadă ajunsă cu bine înapoi și îi făgădui că vor sta pe îndelete de vorbă ceva mai târziu.

Însă Frances își spuse că ea nu se va putea eschiva de la o întâmpinare și mai exuberantă. Încă înainte de a apuca să ajungă în capătul scărilor, dădu nas în nas cu două fetițe și mai mici, care coborau ca să o întâmpine pe Hannah. Și ele sporovăiră și chicotiră cu ea o vreme, fără oprire, tot spunându-i despre Crăciun câte ceva aproape neinteligibil. Și de-abia intrase sus în camera ei, trăsese ușa după ea, își desfăcuse cu mâna stângă panglicile căciulii pe care și-o scosese și o aruncase pe pat, după care expiră aerul din obrajii umflați, că ușa se și deschise, în urma unei singure ciocănituri grăbite, iar în încăpere se și înființase Susanna Osbourne, precipitându-se să o strângă într-o caldă îmbrățișare.

— Ooo, ticăloasă mică ce ești! strigă Susanna. Anne și cu mine n-am putut dormi din pricina ta în

ultimele două nopți, și până și domnișoara Martin a fost îngrijorată, cu toate că ea a tot insistat că ești mult prea prevăzătoare și chibzuită încât să riști să-ți pui viața în pericol. Te și vedeam înghețată ca un țurture în cine știe ce nămete de zăpadă. E o imensă ușurare să te văd acum teafără, aici, împreună cu noi.

Susanna era cea mai tânără dintre cele patru profesoare interne de la școala lor. Micuță, cu un păr castaniu-roșcat, cu ochi verzi, nemaipomenit de frumoasă și de vioaie, părea mult prea tânără pentru a fi profesoară – și, de fapt, și era încă doar o profesoară începătoare, promovată numai cu doi ani în urmă, după șase ani în care fusese elevă la școala domnișoarei Martin. Dar în ciuda staturii sale mignone, ea reușise în dificila încercare de a-și câștiga respectul și supunerea fetelor care îi fuseseră cândva colege de școală.

Frances o strânse și ea în brațe și râse. Însă înainte de a mai apuca să rostească vreo vorbă, fu cuprinsă într-o altă furtunoasă îmbrățișare de către Anne Jewell, una dintre celelalte profesoare.

— Am asigurat-o pe Susanna, cum a făcut și Claudia, că ești mult prea prudentă ca să fi părăsit casa mătușilor tale pe o vreme atât de aspră, îi spuse ea. Mă bucur că am avut amândouă dreptate, Frances. Deși, bineînțeles, am fost și eu extrem de îngrijorată.

Și Anne era la fel de iubită de personalul școlii și de eleve. Blondă, cu ochi albaștri, încântătoare, ea era și blândă și amabilă și plină de înțelegere față de cele mai modeste, mai puțin inteligente și mai puțin atrăgătoare eleve – și, de fapt, mai ales față de acestea. Dacă avea câteva eleve preferate, ele tindeau să se numere printre fetele nevoiașе, cele care ajunseseră să formeze jumătate din efectivul școlii.

Dar mai erau ca întotdeauna și acele câteva fete cu statut social mult mai elevat, eleve care nu scăpau nicio

ocazie de a face remarci cum că domnișoara Jewell – cu o semnificativă accentuare asupra cuvântului „domnișoară” – avea și un fiu de vârstă fragedă, care locuia la școală împreună cu ea.

Nici măcar Frances și Susanna nu cunoșteau toate dedesubturile poveștii referitoare la existența lui David Jewell, deși Claudia Martin le știa cu siguranță. Ele erau bune prietene, toate patru și totuși, până și prietenele erau îndreptățite să aibă anumite secrete. Cât despre David, acesta avea o bonă care avea grijă numai de el, precum și câțiva profesori neoficiali, și era adorat de fete și răsfățat de întreg personalul școlii. Cu toate acestea, era un copil drăgălaș și avea mare talent și potențial artistic, potrivit afirmațiilor domnului Upton, maestrul de arte.

— Ei bine, spuse Frances, după cum puteți vedea, sunt cât se poate de vie și nevătămată, cu toate că sunt în întârziere cu două zile și mi-e groază numai să mă gândesc la cât de multă muncă mă așteaptă astăzi. Bineînțeles că am mai rămas la mătușile mele până în dimineața asta, așa că n-aveați niciun motiv de îngrijorare. Ele m-au trimis astăzi înapoi cu trăsura lor.

Prietenele sunt îndreptățite să se mai și mintă câteodată.

N-ar fi putut suporta să le mărturisească adevărul. N-ar fi putut îndura privirea compătimitoare pe care știa că ar fi citit-o în ochii lor atunci când ar fi ajuns la finalul poveștii.

— Muncă, nemuncă, replică Anne hotărât, ai face bine să bei un ceai cu noi, Frances, și să te mai liniștești după ceea ce sunt sigură că a fost o zi grea pentru tine. Presupun că drumurile nu s-au refăcut încă și că, fiind singură, nu ai avut nimic care să-ți rețină atenția. Însă acum nu mai contează. Ai ajuns cu bine, ești în siguranță, iar Claudia a hotărât ca ceaiul să fie servit în camera ei de zi peste zece minute. Susanna și cu mine

am decis să fim total altruiste și să-ți lăsăm ție fotoliul de lângă șemineu.

Răseră amândouă, făcând-o și pe Frances să zâmbească.

— Iar eu n-am de gând să vă refuz oferta, le spuse ea. Și ceaiul va fi cât se poate de bine-venit. Lăsați-mă zece minute să mă pieptăn și să mă spăl pe față și pe mâini.

Anne deschise ușa.

— Toate fetele au sosit deja, o anunță ea. Și, ca de obicei, tot Hannah Swan a ajuns ultima. Supraveghetoarea-șefă le-a adunat ferm sub aripa ei ocrotitoare, așa că noi ne putem relaxa timp de o oră întreagă.

— Vrem să auzim tot ce ai făcut de Crăciun, i se adresă Susanna. Absolut toate amănuntele. Inclusiv descrierile tuturor domnilor pe care i-ai întâlnit.

— Nu, doar pe ale celor chipeși, o corectă Anne. Și necăsătoriți. Ceilalți nu ne interesează.

— Păi în cazul acesta o oră va fi tocmai de-ajuns – dacă o să vorbesc repede, zise Frances.

Și cele două plecară răsând cu mare poftă.

Frances se așeză brusc pe pat, fiind sigură că nu o vor mai ține genunchii. Închise strâns ochii. Se simțea în pragul unei crize de nervi, cu toate că știa că era mult prea mândră ca să nu și-o poată reprima. În momentul acela ar fi vrut mai mult ca orice pe lume să se bage în pat sub plapumă și să zacă acolo ghemuită tot restul vieții ei.

Era sigură că, uitându-se pe fereastră, ar constata că strada de dedesubt era pustie.

El plecase.

Pentru totdeauna.

La alegerea ei.

Lucius ar fi luat-o cu el. Sau ar fi rămas el în

Bath.

Frances își încleștă pumnii în poală și se luptă contra panicii și contra tentației prostesti de a coborî în mare grabă scările și de a ieși din nou în stradă, în speranța absurdă de a mai prinde trăsura lui mai înainte ca aceasta să dispară pe veci.

Situația era lipsită de speranță – de orice speranță. El nu era numai domnul Lucius Marshall, ci și viconte Sinclair. Locuia în cea mai mare parte a timpului la Londra. Iar ea nu se putea întoarce niciodată acolo și nu va putea frecventa niciodată cercurile înaltei societăți – chiar dacă el i-ar cere-o vreodată. Dar, bineînțeles, el nu i-o va cere. Lucius ar fi întreținut-o o vreme ca amantă, până ce s-ar fi plictisit de ea. Și asta se întâmpla cu siguranță. În definitiv, ceea ce se petrecuse între ei în cursul ultimelor două zile nu era cine știe ce mare poveste de iubire.

Ea nu se îndoia câtuși de puțin că făcuse ceea ce trebuia.

Însă niciodată o alegere corectă nu i se păruse mai deprimantă ca asta.

Prin urmare, să ne spunem totuși la revedere aici, Frances.

Înghiți de câteva ori în sec.

Apoi îi răsună în minte ecoul ultimelor vorbe.

Dar dacă se va întâmpla să ai vreodată nevoie de mine, îmi vei putea da de știre la adresa mea din Londra, adresă pe care o ai notată pe această carte de vizită. Voi veni imediat.

Frances deschise din nou ochii, dându-și seama că încă ținea mâna încleștată în jurul cărții de vizită pe care i-o strecurase Lucius în palmă. Descleștă degetele și se uită la cartea de vizită.

Între ei doi totul se isprăvisese. Își spusese la revedere. El îi va veni în ajutor dacă ea va avea nevoie –

adică în cazul în care ar fi rămas gravidă.

Dar totul se terminase.

Deliberat, mai împături încă o dată cartea de vizită și o rupse în jumătate, apoi iar în jumătate și așa mai departe, mărunțind-o, după care aruncă bucățelele de hârtie în fundul șemineului. Își dădea seama de nesăbuița gestului pe care îl făcuse. Însă ea îl alungase pe bărbatul acela, așa că nu mai putea apela niciodată la el.

Adio, Lucius, zise ea încet, apoi se îndreptă hotărâtă către lavoar și turnă apă rece în lighean.

Anne și Susanna vorbiseră de un răgaz de zece minute. Frances voia să arate bine când va intra în camera de zi a Claudiei Martin. Și să zâmbească.

Și va fi înarmată până-n dinți cu întâmplări nostime de la Crăciun.

Nimeni nu trebuia să afle adevărul.

Nimeni nu trebuia să-l bănuiască măcar.

*

Lucius își petrecu următoarea săptămână la Cleve Abbey, apoi plecă ia Londra mai devreme decât avusese de gând, fiind prea agitat pentru a mai suporta să rămână la țară singur cu gândurile lui – sau, mai exact, singur cu propriile emoții.

În principal, mânia sa se manifesta sub forma unei irascibilități. A fi respins, în loc să respingă el, era o nouă experiență pentru el, în relațiile cu femeile. Presupunea că era o experiență umilitoare, prin urmare, era bună pentru suflet. Dar la naiba cu sufletul! Până și ideea că ar putea ieși ceva bun din această experiență înrăutățea deja deplorabila sa stare de spirit.

Ce putea fi bun în a pierde o parteneră de pat de care de-abia începuse să se bucure?

Nici măcar faptul că Frances Allard avusese toată dreptatea să pună capăt legăturii lor care înmugurea nu avea darul să-i atenueze iritabilitatea. Atunci când îi propusese să o ia cu el la Londra, nu se ostenise să se întrebe în ce calitate l-ar însoți ea acolo. Însă nu putea s-o ducă în calitate de nevastă, nu-i așa? Ei drăcia dracului! El promisese solemn să se cunune cu o mireasă demnă de rangul său încă înainte de sfârșitul verii, și nu-și imagina că fie mama, fie bunicul lui ar putea considera ca fiind demnă de el pe o profesoară oarecare din Bath.

Lucius fusese dintotdeauna impulsiv, ba chiar imprudent. Dar, de data asta, parțial, își dădea seama că, în cazul în care Frances ar fi acceptat oricare dintre ofertele lui, el s-ar fi trezit într-o postură evident incomodă și stânjenitoare. Nu numai că îi făcuse o promisiune bunicului său, ci își propusese lui însuși să înceapă un nou capitol al vieții sale și să devină un bărbat responsabil și respectabil, și cu gândul, și cu fapta. În primăvara viitoare, trebuia să-și curteze o posibilă nevastă, nu să-și satisfacă pofta de a lua o nouă țiitoare.

Pentru că Frances asta ar fi fost pentru el, dacă ar fi acceptat să-l însoțească la Londra. Nu avea rost să nege acest lucru. Și nici măcar n-ar fi putut să întrețină prea multă vreme relația cu ea. O parte integrantă a noului capitol din viața lui, pe care avea să-l înceapă curând, consta în dăruirea sa cu trup și suflet unei unice femei pentru cât mai avea de trăit – și anume, femeii pe care avea să o ia de nevastă.

Frances îi spusese că era timpul ca ei doi să-și ia rămas-bun. Ei doi se bucuraseră să petreacă un plăcut răgaz de o zi sau poate chiar două, dar venise vremea să se întoarcă la viețile lor obișnuite.

Plăcut!

Alegerea aceluia epitet îl enervă încă o vreme chiar și după ce ajunsese la Londra și își reluase familiarul periplu zilnic prin cluburile preferate, precum și celelalte îndeletniciri tipic masculine, împreună cu numeroșii săi prieteni și cunoștințe.

Felul în care făcea el dragoste fusese *plăcut*. Era suficient pentru a-l face pe orice bărbat să plângă și să-și smulgă părul din cap, să-și piardă încrederea în el însuși ca amant.

Frances îi făcuse un mare serviciu refuzându-i propunerea. Realmente, îi făcuse un mare serviciu.

Ceea ce îi accentua însă și îi permanentiză proasta dispoziție dându-i dureri de cap.

Dar nu era în firea lui să se frământa la nesfârșit. Și avea destule lucruri la care să se gândească, pe lângă plăcerile obișnuite ale vieții din capitală.

De exemplu, locuia acum la Reședința Marshall din Cavendish Square, iar mama și surorile lui veniseră și ele de curând să stea acolo. Era o noutate pentru el să se reintegreze în viața de familie după o lungă perioadă de timp, să fie părtaș la toate speranțele, și temerile, și neliniștile referitoare la apropiatul Sezon de primăvară – în care îi era și lui sortit să joace un rol activ în acest an. Emily urma să-și facă și ea debutul în societate și trebuia să fie pregătită corespunzător în acest scop, ca și pentru prezentarea în fața reginei. Iar Lucius trebuia să-și curteze viitoarea soție.

Apoi, Portia Hunt era așteptată să sosească în oraș imediat după Paști. Mama îi amintise acest lucru lui Lucius – ca și cum ar fi putut să uite – și i-l reamintise într-o dimineață la micul dejun, după ce citise o scrisoare de la doamna Balderston.

— Lucius, îi voi răspunde la scrisoare chiar în cursul acestei dimineți, își informase ea fiul, și o voi anunța că ești și tu în capitală, că locuim anul acesta cu

toții la Reședința Marshall și că intenționezi să-ți însoțești surorile la multe evenimente mondene.

În realitate, mama sa avea să-i aducă astfel la cunoștință mamei lui Portia că Lucius era hotărât să-și aleagă, în sfârșit, o mireasă. În definitiv, de ce ar plănui cineva cu reputația vicontelui Sinclair să participe la baluri și la alte recepții mondene și manifestări de societate și mic-dejunuri venețiene și multe asemenea evenimente publice dacă nu s-ar afla în căutarea lanțurilor căsătoriei?

Familia Balderston și Portia – ca și bunicul acesteia și marchiza de Godsworthy – aveau deci să sosească la Londra, așteptându-se la o logodnă iminentă. Lucius nu se îndoia de asta. Așa se petreceau lucrurile în lumea bună.

Multe lucruri puteau fi comunicate și puse la cale – în special, de către femei – fără ca vreun cuvânt direct să fi rostit vreodată. Cuvântul direct avea să vină din partea lui atunci când va discuta în cele din urmă cu domnul Balderston aranjamentele pentru nuntă și îi va face Portiei cererea oficială în căsătorie.

Doar gândul la ceea ce îl aștepta era suficient ca să-l scalde într-o transpirație rece.

Totuși, era posibil să fie plăcut surprins când o va vedea iar pe Portia. Surprins, își dădu seama că trecuseră, probabil, doi ani de când nu mai purtase nicio conversație cu ea. Poate că reîntâlnirea avea să-l ajute să-și concentreze gândurile asupra datoriei și a viitorului inevitabil. La urma urmei, orice bărbat trebuia să se căsătorească la un moment dat. Și dacă el era nevoit să o facă, iar momentul se întâmpla să fie chiar atunci, se putea la fel de bine să se însoare cu femeia ideală ca rang social și educație și în același timp cu o persoană pe care o cunoștea de când lumea. Mai bine cu diavolul pe care îl cunoști și de la care știi la ce te poți

aștepta...

Și nu că Lucius ar fi făcut vreo comparație între Portia și diavol. Pentru Dumnezeu, ea constituia chintesența perfecțiunii matrimoniale la care putea năzui orice bărbat! N-ar fi putut găsi o partidă mai bună, chiar dacă ar fi bătut țara-n lung și-n lat, cinci ani de-acum încolo. Dar nu avea cinci ani. Făgăduise să fie însurat cu mult înainte de sfârșitul anului.

Aproape că aștepta cu nerăbdare sosirea ei în capitală.

Dar mai era ceva în primăvara asta. Lucius era neliniștit în legătură cu sănătatea bunicului său și se năpustea asupra oricărei scrisori care venea de la Barclay Court. Iar una dintre scrisori, primită cu aproximativ o săptămână înainte de momentul în care era așteptată sosirea familiei Balderston la Londra, menționa că bătrânul conte făcuse toate demersurile ca să-și petreacă vreo două săptămâni la Bath pentru o cură de ape minerale. Fuseseră întotdeauna benefice pentru starea lui de sănătate, explica bunicul în scrisoare, și intenționa acum să vadă dacă nu cumva vor avea un efect similar. Și în loc să stea la hotel, alesese să-și ia o casă pe Brock Street.

Lady Sinclair, deși era sincer îngrijorată pentru sănătatea socrului ei, nu avea posibilitatea să părăsească Londra în momentul acela. În scurtă vreme, Emily urma să fie prezentată la Curte și până în zorii marelui zile mai erau încă o mie și unu de alte mici detalii de pus la punct. Iar Caroline, care era cu doi ani mai mare decât Emily, nu putea nici ea să plece momentan din Londra, fiindcă intra în al treilea Sezon și era tot nemăritată, cu toate că era de așteptat ca Sir Henry Cobham să se hotărască, cam într-o lună, să-i ceară mâna. Cât despre Amy, ea era încă prea tânără ca să poată pleca singură la Bath pentru a avea grijă de

bunicul ei, cu toate că fata își exprimase disponibilitatea în acest sens.

Rămăsese numai Lucius. Desigur că ar fi fost de dorit să rămână și el în capitală. Însă el era profund preocupat și îngrijorat pentru bunicul său și simțea nevoia să se convingă personal că sănătatea lui nu se deteriorase prea mult de la Crăciun încoace. Oricum, n-ar fi prea mare nenorocire dacă el ar lipsi din Londra o săptămână sau două. Avea să se întoarcă tocmai bine în perioada în care Sezonul va fi în toi.

I-ar rămâne astfel timp mai mult decât suficient pentru a-și curta prezumtiva mireasă.

În momentul acela, trecuseră aproape trei luni de la Crăciun și el uitase deja, mai mult sau mai puțin, de Frances Allard, cu excepția întâmplătoarelor memorii nostalgice ale unicei lor nopți petrecute împreună. Chiar și-așa, Lucius nu era total insensibil la faptul că, ajungând la Bath, ar fi din nou în preajma ei. Și totuși, nu zăbovi prea mult asupra aceluși gând. Era puțin probabil s-o întâlnească și sigur că el nu va face vreo încercare concretă de a-i da de urmă. Ea făcea parte din trecutul lui și așa va rămâne. La urma urmei, ea ocupase un foarte mic spațiu în trecutul lui.

Dar atunci când, din trăsura în care călătorea, Lucius începu să zărească orașul Bath, în valea de dedesubtul drumului venind de la Londra, alb și scânteietor sub soarele primăverii, se simți întrucâtva tulburat de forța amintirilor care îl năpădiră. Își reaminti atât de limpede de suferința crâncenă prin care trecuse când călătorise ultima oară pe același drum – atunci în sens invers –, încât simți o strângere de inimă. Avea și azi în minte impulsul aproape copleșitor pe care îl simțise de a face cale-ntoarsă și de a o implora – la nevoie, chiar în genunchi – să vină cu el.

Până și ideea că ar fi putut să facă un gest într-

atât de jenant și de umilitor era suficient ca să-l înfioare. Cu siguranță că nu avea niciun chef să dea iar ochii cu femeia care îl adusese în stare să se înjosească atât de dezgustător.

Sora lui cea mai mică, Amy, călătorea împreună cu el. Ea avea dificila vârstă de șaptesprezece ani și fusese învoită de la școală, după Crăciun, pentru a-și însoți restul familiei la Londra încă de la începutul primăverii, dar orice speranțe ademenitoare care îi înfloriseră în suflet se spulberaseră curând. Mama lor refuzase cât se poate de ferm să-i permită fetei să-și facă debutul în societate în acel an, fiindcă era rândul surorii ei Emily să debuteze și nici Caroline nu se căsătorise încă. Biata Amy nu fusese prea încântată de perspectiva de a fi exclusă de la cele mai multe activități care urmau să însorească zilele surorilor ei, astfel că se grăbise să profite de ocazia de a-și însoți fratele la Bath.

Auzind exclamațiile ei de încântare în fața priveliștii și arătându-i câteva dintre cele mai căutate puncte de reper din Bath, Lucius izbuti să-și abată gândurile. În realitate, compania ei însuflețise toată călătoria. La drept vorbind, bărbatul savura contactul strâns cu familia lui și începuse să se întrebe de ce i se păruse important să mențină atâta vreme o distanță față de rudele sale.

Poate fiindcă el nu mai era același tânăr necugetat de până atunci, fiindcă terminase cu nebuniile tinereții și începea să-și dea seama de importanța legăturilor bazate pe iubire.

Lucius făcu o strâmbătură. Coborâse oare într-o stare de atât de adâncă plictiseală?

Ea nu îi scrisese niciodată, totuși el așteptase până spre sfârșitul lunii februarie. *Ea* fiind Frances Allard. Și, împotriva voinței sale, Lucius începu deodată să se gândească iar la ea.

Erau slabe posibilități de a o reîntâlni, chiar și întâmplător. Frances locuia la școala de pe celălalt mal al râului, dincolo de Sydney Gradens, și era ocupată cu îndatoririle ei de profesoară. El urma să locuiască pe Brock Street, rezervată protipendadei, și avea să frecventeze doar societatea celorlalți oaspeți din lumea bună și rezidenți ai orașului. Era cu totul improbabil ca drumurile lor să se intersecteze.

După sosirea pe Brock Street, Lucius încetă să se mai gândească la Frances pentru a-și concentra întreaga atenție asupra bunicului său. Bătrânul părea fragil, dar era vesel ca de obicei și afirma sus și tare că aerul și apele minerale din Bath îi amelioraseră deja starea sănătății. În timp ce ochii îi scăpărau jucăuși, o ascultă pe Amy povestind cum decursese călătoria lor și amuzanta întâmplare de la un han la care se opriseră și unde ea fusese luată din greșeală drept nevasta lui Lucius și toți i se adresaseră cu „doamnă”.

În timp ce bunicul lor se odihnea după ce luaseră ceaiul împreună, Lucius o pofti pe Amy la o scurtă plimbare spre celălalt capăt al Brock Street ca să-i arate Royal Crescent. Cu o indulgență amuzată, o ascultă pe sora lui exclamând entuziasmată și încântată că acel Crescent era cea mai minunată imagine arhitectonică pe care o văzuse ea vreodată.

Dar ceva mai târziu, în aceeași seară, după cină, în timp ce bunicul lor citea ceva lângă foc și Amy se așezase la un pupitru și le scria o epistolă mamei și sorerilor ei, Lucius rămase în picioare, uitându-se pe fereastra camerei de zi la impunătoarea arhitectură a străzii circulare cunoscute sub numele de „Circul”, nu departe de-acolo. Se trezi că se gândește că, după toate probabilitățile, dacă Frances se afla tot la școala domnișoarei Martin, ea se găsea la nici doi kilometri depărtare. Gândul îl tulbură – și nu atât de mult faptul

că ea era la nici doi kilometri depărtare, ci că el se gândea cât de puțin la treaba asta, ca și la Frances.

Se întoarse și se îndepărtă hotărât de lângă fereastră.

— Te simți melancolic și sentimental, Lucius? îl întrebă bunicul, lăsând cartea în poală.

— Eu, domnule? Lucius puse ușor o mână pe umărul lui Amy în timp ce ea continua să scrie. Deloc. Sunt încântat să fiu aici, împreună cu tine. M-am bucurat să te văd mâncând o cină bună și apoi venind să-ți petreci o oră cu Amy și cu mine.

— Credeam că tânjești de dorul unor ochi frumoși, spuse bătrânul, aruncându-i o privire sfredelitoare din ochii lui adumbriți de sprâncene albe și stufoase.

Ochii lui erau de un cafeniu-închis, aproape negri. Ochi mari și expresivi, care puteau să scapere de mânie, dar și să joace vesel în orbite sau să se adâncească, plini de pasiune.

— Să tânjesc eu, domnule? întrebă Lucius, ridicând din sprâncene. Cu mine vorbești?

— Te referi la domnișoara Hunt, bunicule, nu-i așa? interveni în discuție Amy, în vreme ce muia pana în călimara de argint. Are cei mai albaștri ochi pe care i-am văzut vreodată. Unii oameni ar putea spune că sunt niște ochi frumoși, însă eu prefer ochii în care scapără și puțină veselie, chiar dacă au cea mai indescriptibilă nuanță de cenușiu. Iar domnișoara Hunt nu râde niciodată – și este lipsit de demnitate și de feminitate un asemenea comportament din partea unei adevărate doamne, îndrăznesc să afirm. Sper din toată inima ca Luce să n-o ia pe ea de nevestă.

— Iar eu sunt sigur că, atunci când va veni momentul, Lucius va face alegerea cea mai potrivită, replică bunicul, însă ar fi cu-adevărat bizar dacă el n-ar admira ochii albaștri ai domnișoarei Hunt, și părul ei

blond, și tenul impecabil. Este cu-adevărat o tânără rafinată. Aș fi mândru dacă mi-ar deveni nepoată.

Lucius o strânse ușor de umăr pe sora lui, apoi se așeză pe fotoliul din cealaltă parte a șemineului. Bunicul avea dreptate. Portia era o frumusețe de fată. Era și elegantă, și fină, și fără de cusur. Se zvonise – sau altfel spus, mama lui îl informase – cum că în ultimii ani refuzase numeroși pretendenți demni de mâna ei.

Portia îl aștepta pe el.

Iar el își concentrează gândurile asupra farmecelor ei nemaivăzute și simți din nou lațul strângându-se în jurul gâtului.

8

A doua zi fu friguroasă și furtunoasă și deloc îmbietoare pentru o ieșire în aer liber, însă ziua următoare se dovedi una dintre acele minunate zile de primăvară care îi ispitesc pe oameni să iasă din case la plimbare, amintindu-le că vara nu mai era chiar atât de departe. Soarele strălucea pe un cer fără nori, aerul era proaspăt și cu-adevărat călduț și bătea o adiere cât se poate de blândă.

După o foarte matinală vizită la Camera Izvoarelor pentru a bea apă minerală și după un răgaz de odihnă acasă, citind ziarele de dimineață, contele de Edgecombe se simțea pregătit pentru o plimbare de după-amiază pe Royal Crescent, împreună cu nepoții lui. Când vremea era favorabilă, pe-acolo obișnuiau să hoinărească la promenadă cei din lumea bună, pentru a schimba bârfele aflate în cursul dimineții, pentru a vedea și a fi văzuți. Strada avea în mare măsură același rol pe care îl

juca la Londra Hyde Park, la ora preumblării mondene, deși aici lucrurile se petreceau la o scară mai mică.

Mersul de-a lungul străzii pietruite și larg curbate care se numea Crescent și coborârea în poiana de dedesubt nu era chiar un prea solicitant exercițiu fizic, iar Lucius simțea lipsa cluburilor, a activităților și a cunoștințelor sale de la Londra, însă era realmente resemnat să-și petreacă aproximativ o săptămână acolo, beneficiind doar de câteva partide matinale de călărie pe dealuri pentru a-și mai consuma excesul de energie. Se bucura să-și vadă bunicul bine dispus și cu o sănătate ușor ameliorată față de cea de la Crăciun. Iar Amy, sprijinindu-se acum de brațul lui Lucius, radia de bucurie în urma schimbării de decor și se simțea eliberată de restricțiile sociale mai severe pe care le impunea Londra oricărei tinere care încă nu-și făcuse debutul.

Tocmai conversau cu doamna Reynolds și cu doamna Abbotsford, când Lucius, parțial plictisit, dar zâmbind politicos, ridică privirea spre Crescent și înregistrează nepăsător o coloană de eleve în uniforme de un albastru-închis, deplasându-se pe Brock Street, după ce probabil că admiraseră arhitectura Circului și veneau acum să facă același lucru la perechea acestuia – Royal Crescent. O doamnă, probabil, una dintre profesoare, mergea în fruntea coloanei, stabilind un ritm alert și semănând cu o rață plutind pe apă, urmată de două șiruri de boboci.

...probabil una dintre profesoare.

Lucius își încordă privirea ca să se uite mai atent la femeie. Dar grupul era încă prea departe pentru ca să poată distinge trăsăturile celor care îl compuneau. În plus, ar fi fost o coincidență mult prea mare...

— Iar domnul Reynolds a acceptat să ia o casă acolo pentru vară, spunea doamna Reynolds.

Bineînțeles că draga noastră de Betsy va merge și ea cu noi. O lună petrecută pe țărmul mării în iulie o să fie exact lucrul de care avem toți nevoie.

— Se zice că scăldatul în apa mării este benefic pentru sănătate, doamnă, zise bătrânul conte.

Doamna Reynolds slobozi un sunet care semăna cu un strident cotcodăcit.

— Scăldatul în apa mării, înălțimea Voastră! strigă ea. Ooo, în niciun caz! Nu se poate imagina ceva mai șocant pentru sensibilitățile gingașe. O să fiu foarte atentă să n-o las pe Betsy să se apropie la mai puțin de un kilometru de locurile de scădat.

— Dar eu sunt întru totul de acord cu dumneata, lord Edgecombe, interveni și doamna Abbotsford. Acum două veri, atunci când ne-am petrecut câteva zile la Lyme Regis, cu Rose și Algemon – fiica și fiul meu, după cum știți – au făcut baie în mare și n-au fost niciodată mai sănătoși ca în tot restul acelei vacanțe. Barbara, să știi că locurile de scădat pentru doamne erau complet separate de cele pentru domni, așa încât regulile buneicuviiințe n-au fost încălțate.

Lucius și bunicul lui schimbară între ei zâmbete ironice.

— Ca să nu uit, lord Edgecombe, reîncepu doamna Reynolds, aș avea o rugămintă...

Coloana de fete ajunsese la colțul dintre Brock Street și Crescent și profesoara o oprise pentru a le arăta larga panoramă a minunatei arhitecturi care se înfățișa ochilor. Un braț subțirel indica direcția. O mână fină gesticula larg.

Femeia era cu spatele la Lucius. Peste o rochie brun-roșcată, ea purta o jachetă scurtă, cafenie. Căciula ei era tot maro. Din poziția în care se afla, el nu-i putea vedea nici fața, nici părul.

Cu toate astea, gura i se uscă brusc.

Nu se îndoia asupra identității profesoarei.

Putea fi totuși o coincidență.

— Și înțeleg că vei veni și dumneata, lord Sinclair? întrebă doamna Reynolds.

— Oo, spune da! Spune da, Luce, îl îndemna Amy, strângându-l de mână și privind în sus la el, implorându-l. Așa o să pot merge și eu.

— Poftim? Lucius se uită nedumerit de la una la cealaltă dintre cele două doamne. Despre ce naiba o fi fost vorba? Vă rog din suflet să mă iertați, doamnă. Mă tem că eram cu mintea dusă în altă parte.

— Lord Edgecombe a avut delicata amabilitate de a accepta să participe mâine-seară la mica mea serată, îl lămuri doamna Reynolds. Bineînțeles, e o nimica toată comparativ cu fastul și aglomerația celor cu care ești obișnuit la Londra, însă participanții sunt manierați și plini de grație și vom avea muzică de cea mai bună calitate în salon. Va exista și o încăpere pentru jocul de cărți pentru cei cărora nu le place muzica – domnul Reynolds a insistat dintotdeauna asupra acestui amănunt. Sper din tot sufletul că vei accepta să fii prezent și că o vei aduce și pe domnișoara Amy Marshall.

— Mă simt de-a dreptul onorat de invitație, doamnă, răspuse Lucius, făcând o plecăciune. Și se pare că și Amy se va bucura să ia parte.

Doamne-Dumnezeule! O serată. Aici, la Bath. Și ce alte surprize le va mai rezerva viața?

Sora lui mai că țopăia de bucurie lângă el. O serată la Bath poate să nu conteze prea mult în calendarul monden al celor mai mulți oameni – și cu siguranță nu conta aproape deloc pentru Lucius, dar pentru o fată exclusă de la aproape toate evenimentele sociale la care mama și surorile ei se pregăteau să participe la Londra pe tot parcursul acelei primăveri, o

asemenea serată era grozav de ademenitoare.

Bărbatul ar fi putut să-i zâmbească surorii sale cu o veselie afectuoasă dacă cel puțin jumătate din atenția lui n-ar fi fost abătută în altă direcție – și dacă inima nu ar fi început să-i bubuie în piept cu forța unui baros.

La dracu', dar el nu dorise să se întâmple așa ceva. Nu dorise să dea iar ochii cu ea. Și totuși ridică iar privirea, uitându-se încă o dată la femeia care îi dăduse papucii cu trei luni în urmă cu câteva observații usturătoare, rămânând apoi cuibărită în mintea lui Lucius o îndelungată perioadă de timp.

Disciplinatul dublu șir de fete continuă să înainteze de-a lungul lui Crescent și se opri din nou la mijloc. Iar profesoara începu să le vorbească, uitându-se la clădiri și descriind mari semicercuri cu ambele brațe, explicând ceva, care le părea interesant fetelor.

Nu se întorsese nicio dată spre pajiște. Însă nici nu era nevoie. Lucius *știa*. Anumite chestiuni nu au nevoie de o confirmare în ochii unora.

— Ai acum printre musafirii tăi și doi domni cu titluri nobiliare, spunea doamna Abbotsford. Barbara, vei fi cea mai invidiată gazdă din întregul Bath, iar succesul petrecerii tale va fi asigurat. Nu că n-ar fi avut oricum succes, desigur.

— Sunt absolut de acord cu dumneata, doamnă, o aprobă contele. Doamna Reynolds are deja reputația unei excelente gazde. Aștept întotdeauna cu nerăbdare să primesc o invitație din partea ei ori de câte ori mă aflu aici, în Bath.

Profesoara se întoarse și la fel făcură și elevele, iar ea începu să le arate, cu un gest larg al brațului, splendida vedere asupra orașului și a dealurilor înconjurătoare.

Frances!

Lucius era încă prea departe pentru a-i vedea clar

fața, dar destul de aproape ca să știe că exprima o caldă însuflețire. Frances era total absorbită de misiunea de a instrui grupul de fete și se vedea că îi plăcea ce făcea.

Lucius remarcă cum că Frances nu părea nici trasă la față, nici cu inima zdrobită.

Naiba s-o ia de treabă, se aștepta el să se poarte ea așa – după ce el tânjise atâta vreme după umbra amintirii ei?

De asemenea, ea nu părea conștientă de prezența altor persoane în vecinătate. Frances nu se uita la niciuna dintre persoanele elegante care hoinăreau pe Crescent sau pe pajiștea de dedesubt. Însă chiar și-așa, după ce se uită îndelung, Lucius își trase ușor în jos borul pălăriei, vrând parcă să evite razele strălucitoare ale soarelui, după care se întoarse pe jumătate ca pentru a admira priveliștea din spatele său.

— Bath nu încetează să mă uluiască și să mă încânte cu pitorescul lui, zise el prostește.

Doamna Reynolds și doamna Abbotsford, ambele locuind în acel oraș, se simțiră foarte fericite să preia acest subiect de conversație cu un entuziasm volubil, în vreme ce Amy le spunea cât de mult se bucurase să meargă la cumpărături în după-amiaza precedentă pe Milsom Street, când fratele ei îi cumpăraseră pălărioara pe care o purta acum.

Cele două doamne i-o admirară, făcându-i nenumărate complimente.

Iar atunci când Lucius întoarse încă o dată capul, văzu că elevele terminaseră turul pe Crescent și coborau sprinten panta, trecând pe lângă clădirile Marlborough.

La naiba! zise el în gând. Ajunsese acum să se și ascundă de ea? De o biată profesoară care dorise cândva să-l fiarbă în ulei, o profesoară cu care făcuse apoi dragoste și care în ziua următoare caracterizase drept *plăcut* felul în care o iubise el în pat, expediindu-l

hotărât după aceea pentru totdeauna?

Se ascundea el realmente îndărătul pălăriei sale, ca un laș plin de umilință?

La drept vorbind, se simțea zguduit. Se întrebă în sinea lui ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi aflat pe stradă, în loc să fie acolo jos în poiană, și s-ar fi întâlnit față în față cu ea. Se întrebă dacă nu cumva s-ar fi bâlbâit și ar fi bâiguit ceva și s-ar fi făcut de răs, ori dimpotrivă, i-ar fi aruncat o privire glacială, ar fi înălțat mirat din sprâncene și s-ar fi prefăcut că încearcă să-și amintească numele ei.

Dumnezeule! Lucius spera din toată inima să fi fost la o adică vorba despre cea de-a doua variantă.

Iar apoi, pe când fetele dispăreau pe Aleea Marlborough, el se trezi întrebându-se cum s-ar fi comportat Frances. Ar fi roșit ea și și-ar fi pierdut stăpânirea de sine? Sau ar fi ridicat din sprâncene și ar fi pretins că îl uitase aproape complet?

La naiba! Poate că îl uitase.

Era foarte bine că nu se întâlniseră față-n față. Poate că altminteri respectul de sine al lui Lucius ar fi primit o grea lovitură, în urma căreia nu și-ar mai fi revenit niciodată. Bunicul său și Amy și cele două doamne prezente ar fi asistat la umilința lui. Ca și toată coloana de eleve ar fi sorbit din ochi toată scena, ca să aibă apoi motiv să bârfească și să se hlizească în dormitoarele lor timp de o săptămână încheiată, poate chiar de o lună, ori și mai mult.

Într-un asemenea caz, lui nu i-ar mai fi rămas de făcut decât să pună mâna pe un pistol și să-și zboare creierii.

Se simți brusc iritat și tulburat de domnișoara Frances Allard, aproape ca și când, de fapt, ea l-ar fi văzut, dar nu l-ar mai fi recunoscut. Scrâșnind din dinți, se gândi că poate fusese adusă în viața lui de un

destin răuvoitor în scopul de a-l umili – profesoara asta preferând profesia ei în loc să-l prefere pe el.

Doamna Reynolds și doamna Abbotsford se pregăteau să plece. Lucius își atinse în semn de salut borul pălăriei și se uită cu luare-aminte la bunicul lui.

— Socotesc că a fost destul pentru o singură după-amiaza, domnule, i se adresă el. E timpul să mergem acasă și să bem un ceai.

— Dar poate că lui Amy i-ar plăcea să mai stea în aer liber, sugeră contele.

Dar Amy îi zâmbi veselă și îl luă de braț, ținându-l în continuare de braț cu cealaltă mână și pe fratele ei.

— Sunt foarte fericită să ne întoarcem acasă ca să luăm ceaiul împreună, bunicule, spuse ea. A fost o după-amiază încântătoare, nu-i așa? Am stat de vorbă cu foarte multă lume, probabil, cu mai bine de zece persoane. Și am fost și invitați la o serată mâine-seară. O să am atâtea de povestit când le voi scrie diseară mamei, și lui Caroline, și lui Emily. Nici nu știu cu ce am să mă îmbrac la serată.

— Cred că pot prezice că mâine vom mai da o raită pe Milsom Street, zise Lucius oftând teatral.

— Poți să-ți cumperi o rochie de gata în contul meu, copilă, îi zise contele. Și, în același timp, toate celelalte accesorii. Dar să ții cont și de bunul-gust al lui Lucius când vei alege, fiindcă el este foarte priceput.

Pe când se plimbau, Lucius se simți asaltat de amintirea lui Frances Allard lipind cu degetul mare marginile aluatului unei plăcinte cu carne de vită și înțepând coca de deasupra cu o furculiță, pentru ca aburii care se adunau înăuntru să n-o facă să explodeze, iar apoi aplecându-se spre cuptorul încins și punând-o la copt.

De ce trebuia să se simtă el ca umplutura de carne de sub capacul de aluat negăurit, în cuptorul încins –

fără a mai aminti și acuta enervare.

Și de ce își alesese ea tocmai ziua asta ca să-și scoată clasa la plimbare pe Crescent?

Sau, poate mai la obiect, de ce naiba alesese el ziua asta dintre atâtea altele posibile ca să se plimbe pe-acolo cu bunicul și cu sora lui?

Era afurisit de nedemn pentru un bărbat să se simtă atât de zdruncinat de o amantă de o singură noapte, la trei luni după eveniment.

— Ooo, Luce, nu ți se pare că Bath este un loc extraordinar de frumos? îl întrebă Amy, strângându-l de braț.

*

— Nu-i deloc echitabil, declară Susanna Osbourne, ca eu să-mi petrec doar o oră afară, participând la câteva jocuri cu fetele cele mai mici și să mi se înroșească obrajii ca racul și nasul ca o cireasă, de nu mi se mai văd nici pistruii, în timp ce Frances și-a petrecut toată după-amiaza plimbându-se cu fetele în plin soare și arată acum bronzată și frumoasă. Și nici n-a venit încă vara.

— Bronzul nu mai este considerat mai potrivit pentru o doamnă decât pentru un rac fiert, replică domnișoara Martin, ridicând privirea de pe dantela cu care își ținea mâinile ocupate. Tu le înveți pe fete că trebuie să-și ferească tenul de razele soarelui cu orice preț, nu-i așa, Susanna? Și-atunci, n-am nicio compasiune pentru tine dacă erai prea ocupată să te distrezi cu clasa ta, în loc să-ți păzești propriul ten – și de fiecare dată când m-am uitat pe fereastră chiar te-am văzut distrându-te de minune. De fapt, ai participat bucuroasă la toate jocurile. Cât despre Frances – ei bine, ea constituie excepția care confirmă toate regulile cu

privire la înfățișare și ten. Este moștenirea ei italienească. Noi, biete englezoaice, trebuie să ne resemnăm pur și simplu cu nedreptatea asta strigătoare la cer.

Ochii îi licăriră când se uită în direcția celei mai tinere profesoare și care ședea aplecată pe scaun, în papuci și cu în picioarele sprijinite pe un taburet, cu brațele ei subțirele cuprinzându-și strâns genunchii și cu fața strălucitoare și vizibil arsă de soare.

— Iar în afară de asta, tu, Susanna, nu arăți chiar așa de roșie ca orice rac văzut vreodată, îi spuse și Anne Jewell pe când cârpea o ruptură din spatele unei cămășuțe de băiețel. Pari mai degrabă trandafirie și îmbujorată, tânără și sănătoasă și mai frumoasă ca oricând. Totuși, presupun că nasul o să-ți lucească ca o semnalizare pe întuneric.

Făcură mare haz de biata Susanna, care își atinse precaut nasul ars de soare și se strâmbă, zâmbi și apoi se alătură hohotelor generale.

Ședeau toate patru în camera de zi a domnișoarei Martin, așa cum făceau adesea pe seară, după ce fetele fuseseră trimise la culcare, în grija supraveghetorei-șefe, iar David adormise în pătuțul lui.

— Plimbarea voastră a fost educativă, Frances? o întrebă domnișoara Martin, în vreme ce ochii continuau să-i licărească ștregărește. Crezi că au acumulat fetele suficient material pentru a-și scrie lucrările, așa cum ai sperat?

Frances chicoti.

— Au fost extraordinar de atente, răspunse ea. Mă întreb totuși cât de multe detalii au reținut ele despre arhitectura Circului și a Crescentului și a Ansamblului Clădirilor de Sus. Nu mă îndoiesc că ar putea descrie cu lux de amănunte fiecare persoană elegantă pe lângă care am trecut – mai ales dacă persoana s-a întâmplat să fie

un bărbat sub douăzeci și unu de ani. Totuși, m-am simțit foarte mândră de ele când am trecut la întoarcere peste Podul Pulteney, iar în zonă era un grup de tineri cam îngâmfați care au făcut câteva remarci înțepătoare la adresa noastră. Unul dintre ei a fost chiar destul de obraznic, încât să se uite atent la noi printr-un monoclu. Dar toate fetele și-au ridicat năsurile în vânt și au trecut mai departe ca și când tinerii aceia nici nu s-ar fi aflat acolo.

Anne și Susanna râseră.

— Ooo, sunt niște fete foarte cumiți, încuviință domnișoara Martin, după care se concentrează din nou asupra lucrului ei.

— Desigur că au cam stricat apoi impresia inițială după ce am traversat Laura Square și băieții aceia foarte tineri nu le mai puteau auzi, începând să zumzăie și să chicotească la adresa lor cât a fost de lungă Pulteney Street. Cred că din toată plimbarea noastră își vor reaminti cel mai bine acest mic incident.

— Bineînțeles, spuse Anne. Te-ai putea aștepta la altceva din partea lor, Frances? Nu uita că au doar paisprezece sau cincisprezece ani. Au reacționat potrivit vârstei lor.

— Ai perfectă dreptate, Anne, îi spuse domnișoara Martin. Adulții sunt foarte naivi când admonestază copiii zburdalnici, cerându-le să se comporte conform vârstei lor. În opt cazuri din zece, copiii asta și fac.

— Cum ai de gând să te îmbraci mâine-seară, Frances? o întrebă Anne.

— Cred că o să-mi pun rochia de mătase ivorie, răspuse Frances. Este cea mai bună pe care o am.

— Ooo, într-adevăr. Susanna îi aruncă un zâmbet șiret și se ridică ca să le toarne tuturor cea de-a doua ceașcă de ceai. Frances are un curtezan.

— Susanna! o atenționează domnișoara Martin,

ridicând încă o dată privirea de pe dantela ei. Să știi că Frances a fost invitată la serata doamnei Reynolds independent de domnul Blake. A fost invitată pentru vocea ei îngerească. Nu încape îndoială că Betsy Reynolds i-a povestit și mamei sale despre acest lucru, iar doamna Reynolds a avut înțelepciunea de a o trece și pe Frances pe lista invitaților care îi vor încânta pe oaspeți cu talentul lor.

Dar Susanna nu renunță atât de ușor să-și tachineze colega.

— Cu toate astea, domnul Blake este cel care o va însoți la petrecere, spuse ea. Eu tot cred că Frances are un curtezan. Anne, tu ce părere ai?

Anne le zâmbi celorlalte, mutând privirea de la una la alta și rămânând cu acul suspendat deasupra cămășuței pe care o cârpea.

— Personal, cred că Frances are un admirator și un așa-zis curtezan, răspuse ea. Și mai cred că Frances încă nu s-a decis dacă îl va accepta și în cea de-a doua calitate.

— Socotesc că ar fi mai bine să nu facă una ca asta, adăugă domnișoara Martin. Aș fi extrem de nemulțumită dacă mi-aș pierde profesoara de franceză și de muzică. Însă pentru o cauză bună – sau chiar foarte bună – presupun că ar putea fie convinsă să facă totuși acest sacrificiu.

Domnul Aubrey Blake era doctorul care îngrijea elevele de la școala domnișoarei Martin ori de câte ori una dintre ele avea nevoie de asistență medicală. Era un bărbat serios, conștiincios și frumos, cam de treizeci și cinci de ani, care în ultima lună, aproximativ, începuse să manifeste interes față de Frances. O întâlnise într-o după-amiază de sâmbătă pe Milsom Street, când ea ieșise să facă niște cumpărături, și insistase să o conducă înapoi la școală și să-i ducă sacoșa, așa mică și

ușoară cum era.

Cele trei prietene ale ei se înveseliseră nespunând când Frances le povestise că era să moară de jenă la gândul că el ar putea să descopere că sacoșa conținea niște ciorapi.

Iar apoi, atunci când Frances dusese acasă o elevă din localitate care avea febră și așteptase acolo până ce venise și domnul Blake, pentru ca ea să afle și să anunțe la școală starea fetei, el insistase să o însoțească până la poarta școlii.

Acum, doctorul auzise că ea fusese invitată să cânte la serata familiei Reynolds și, cum era și el invitat la aceeași serată, venise la școală, îl rugase pe Keeble să o cheme pe Frances la parloar după ce în prealabil ceruse, bineînțeles, permisiunea domnișoarei Martin – și solicitase să-i acorde onoarea să o însoțească în seara aceea.

Lui Frances i-ar fi fost greu să refuze oferta, chiar dacă ar fi vrut să o facă. La drept vorbind, fusese chiar ușurată la auzul propunerii. De vreme ce ieșirea urma să aibă loc seara, Claudia ar fi insistat să o însoțească o cameristă, ceea ce ar fi fost foarte neplăcut. În plus, a merge singură la o petrecere de seară necesita o mare doză de curaj din partea ei.

— Eu nu cred că o profesoară poate avea timp pentru un curtezan, spuse Frances. Și chiar dacă această profesoară ar avea timp, nu sunt deloc sigură că și ea l-ar alege pe domnul Blake. Este poate puțin prea serios pentru gustul ei. Totuși, este chiar arătos, un cavalier desăvârșit și are o profesiune cât se poate de respectabilă, iar dacă ea se decide la un moment dat că îl vrea cu-adevărat, cu siguranță că le va anunța și pe dragele ei prietene și o va avertiza și pe directoarea școlii în legătură cu plecarea ei iminentă în beatitudinea mariajului.

Și Frances râse și ridică ceașca la gură.

— Ei bine, eu nu m-aș așeza lângă un simplu medic, declară Susanna așezându-se și cuprinzându-și din nou genunchii cu brațele. Ca să mă simt atrasă de el, omul ar trebui să fie cel puțin duce. Ori poate că m-aș mulțumi și cu un prinț.

Susanna venise la școala aceea la vârsta de doisprezece ani, ca o fetiță sărmană. Mai înainte, mințise în legătură cu vârsta, declarând că are cincisprezece ani, în încercarea de a se angaja ca fată-n casă la o doamnă, dar la două zile după ce fusese respinsă a fost găsită de către domnul Hatchard, agentul din Londra al domnișoarei Martin, care îi oferise să devină elevă la școala acesteia. Cu doi ani în urmă, domnișoara Martin o angajase ca profesoară începătoare. Frances nu știa ce viață avusese Susanna înainte de vârsta de doisprezece ani.

— Ooo, nu chiar un *duce*, Susanna, replică ferm domnișoara Martin.

Frances și Anne schimbă între ele priviri amuzate. Susanna își rezemă fruntea de genunchi pentru a-și ascunde propriul zâmbet. Cunoșteau cu toatele aversiunea domnișoarei Martin pentru duci. Ea fusese odinioară angajată a ducelui de Bewcastle în calitate de guvernantă a surorii acestuia, doamna Freyja Bedwyn. Ca și un alt șir de guvernante de dinaintea ei, domnișoara Martin își dăduse demisia după un timp foarte scurt, descoperind că slujba aceea – sau mai degrabă eleva pe care o primise în grijă – era imposibilă. Însă, spre deosebire de celelalte guvernante, ea refuzase să accepte atât banii pe care i-i oferise ducele drept plată, cât și orice recomandare pentru un alt post. În schimb, plecase pe jos pe drumul de acces la Lindsey Hall, luându-și cu ea, triumfătoare, numai lucrurile personale.

După ce deschisese școala și se luptase din răspuțeri să o mențină pe linia de plutire, i se oferise sprijinul financiar al unui binefăcător anonim. Dar mai înainte ca ea să fi acceptat sponsorizarea, domnișoara Martin îl pusese pe domnul Hatchard să jure cu mâna pe Biblie că binefăcătorul acela necunoscut nu era ducele de Bewcastle.

— Va trebui să fie prinț, continuă ea. Refuz cu îndârjire să vin la cununia ta dacă mirele este duce.

Anne terminase de cârpit cămășuța, după care o împături, își luă foarfeca, acul și ața și se ridică.

— E timpul să mai trec și pe la David ca să văd dacă doarme liniștit, zise ea. Deși ar cam fi cazul să doarmă bine după alergătura din după-amiaza asta prin poiene. Îți mulțumesc pentru ceai, Claudia. Noapte bună tuturor!

Se ridicaseră și celelalte. La școală, munca începea devreme, se termina târziu și între timp era foarte intensă, astfel că doar rareori puteau să stea de vorbă până târziu în noapte.

În vreme ce se pregătea de culcare, Frances se gândea deja la seara următoare. De-abia aștepta să cânte, deși de trei ani nu mai cântase în public. Bineînțeles că avea să fie emoționată la momentul respectiv, dar asta era ceva cât se poate de normal. Ea nu va lăsa însă ca emoția să-i afecteze prestația.

Era totuși puțin neliniștită și în legătură cu un alt aspect. Puțin încurajat, domnul Blake ar fi început cu adevărat să o curteze. Nu se exprimase în acest sens, însă intuiția ei feminină o asigura că nu se înșela în privința asta. Bărbatul i s-ar fi potrivit foarte bine, chiar dacă era probabil cu cel puțin zece ani mai în vârstă decât ea. În plus, era arătos, inteligent, binevoitor și respectat.

Perspectivile ei de a se căsători nu erau prea

generoase. Ar fi o proastă dacă nu l-ar încuraja. Ei îi plăcea să predea, iar salariul îi ajungea pentru acoperirea nevoilor celor mai stringente. Școala îi asigura un cămin și prietene. Însă nu avea decât douăzeci și trei de ani și viața ei arătase cândva cu totul altfel. Nu putea să se amăgească spunându-și că era pe deplin mulțumită să rămână așa tot restul vieții sale.

Avea și ea niște nevoi, unele fundamentale omenești, pe care îi era greu să le ignore.

S-ar putea ca domnul Blake să constituie unica ei șansă de a cuceri un bărbat acceptabil. Dar, desigur, treburile nu erau chiar așa de simple. Existau în trecutul ei unele detalii pe care ar fi trebuit să i le explice, și nu toate o puneau într-o lumină prea favorabilă. După ce îi va mărturisi totul, s-ar putea ca el să nu mai manifeste interes pentru persoana ei. Dar s-ar putea și invers. Ceea ce nu va putea afla decât punându-l la încercare.

După ce terminase pregătirile pentru culcare, suflă în lumânare, trase perdelele așa cum făcea întotdeauna, după care se întinse pe spate în pat, și privind fix în beznă, alese câteva stele.

O podidiseră lacrimile în momentul în care își dăduse seama că nu rămăsese însărcinată. Lacrimi de ușurare, firește, dar și de tristețe.

În ultimele trei luni, Frances încă nu-și venise complet în fire. Își spunea în sinea ei că asta se datora faptului că se culcase cu el și că renunțase la virginitatea ei. Era firesc să-i fie greu să-și revină, să-l uite. Straniu ar fi fost dacă nu s-ar fi întâmplat așa.

Însă atunci când era absolut sinceră cu ea însăși, înțelegea că mai era și altceva, că era mai mult decât atât. De cele mai multe ori, când își amintea de Lucius Marshall, se întâmpla că își amintea și multe alte lucruri despre el. Se gândea cum curățase cartofi, cum dăduse

zăpada cu lopata, cum ștersese vasele, cum ridicase capul cu urechi clăpăuge al omului de zăpadă peste umerii acestuia, cum valsase și...

Ei bine, cu siguranță că gândurile ei ajungeau invariabil și la tot ce urmăsea după acel vals.

Și-l amintea pe Lucius până și în momentele în care era mânios, și disprețuitor, și arogant și când stătea nas în nas cu ea pe un drum înzăpezit, după ce o coborâse fără prea multe fasoane din trăsura ei.

Holbându-se la o anumită stea și întrebându-se la câte mii sau chiar milioane de kilometri depărtare de ea se afla ea, Frances recunoscuse în gând că, dacă nu s-ar fi întâlnit cu Lucius Marshall, ar fi acum în stare să-și vadă mai clar drumul în legătură cu domnul Blake – și, bineînțeles, ar fi avut mult mai puține de mărturisit. Dar era prea dureros conștientă de deosebiriile dintre cei doi bărbați și – mai la obiect – de diferențele între reacțiile ei la adresa lor.

În legătură cu domnul Blake nu simțea niciun strop de vrajă.

Și totuși, domnul Blake era un bărbat așezat și de nădejde, în stare poate să-i ofere un viitor decent.

Și nici nu era sigură că nu se va înfiripa între ei, până la urmă, și ceva magic dacă el se va hotărî s-o curteze, nu?

Închizând ochii, hotărî că s-ar cădea să-l încurajeze.

De fapt, chiar îl va încuraja.

Va începe să fie mai receptivă la avansurile lui.

Deschise ochii din nou și se concentrează asupra aceleiași stele.

— Lucius, șopti ea, ai putea fi la fel de bine tot atât de departe ca și steaua aceea, cu toate lucrurile frumoase care s-au petrecut între noi doi. Însă asta este sfârșitul. Mi-am propus să nu mă mai gândesc la tine

niciodată.

Era o decizie cât se poate de rațională.

Și rămase întinsă și trează vreme de o jumătate de noapte, tot gândindu-se la decizia ei.

9

Nu Keeble, ci chiar domnișoara Martin a fost persoana care a venit în seara următoare în camera lui Frances cu cinci minute înainte de ora la care era așteptat domnul Blake, anunțând-o că el sosise deja.

— Din fericire, am atât de puține ocazii să port această rochie de mătase ivorie, încât nu prea multă lume știe că o am de câțiva ani buni, zise Frances, în timp ce domnișoara Martin îi examina ținuta.

— Și are o croială atât de clasică, încât nu pare nicidecum demodată, spuse domnișoara Martin, uitându-se cu ochi critic la linia înaltă a taliei, la mânecile scurte și la decolteul modest, îți stă foarte bine. Ca și părul, cu toate că l-ai pieptănat la fel de sobru ca întotdeauna. Însă marea ta frumusețe nu poate fi ascunsă. Dacă aș fi stăpânită de vanități mărunte, aș fi cumplit de invidioasă pe tine. Ba nu! Cu siguranță că aș fi peste măsură de geloasă.

Frances râse și întinse mâna după pelerina ei cafenie.

— Nu, nu, o opri domnișoara Martin. Trebuie să iei șalul ăsta al meu, Frances. De-asta ți l-am adus. Și încă ceva înainte să pleci. Aseară n-am vorbit serios. Bineînțeles că nu-mi convine să pierd nicio profesoară. Formăm o echipă bună și am ajuns să vă îndrăgesc mult pe voi, cele trei care locuiți în școală împreună cu mine. Dar dacă te vei atașa cu-adevărat de domnul

Blake...

— Ooo, Claudia, zise Frances, râzând și prinzând-o strâns în brațe. Cât de naivă poți fi! El mă însoțește doar la o petrecere la care nu sunt nici măcar o invitată în toată regula. Asta-i tot.

— Hmm, făcu domnișoara Martin. Frances, așteaptă numai să-i vezi strălucirea din ochi în seara asta și poate că o să-ți schimbi părerea.

Iar Frances i-o văzu câteva minute mai târziu, atunci când coborâse la parter și îl găsise patrulând prin hol, atent supravegheat de un Keeble încruntat, care își păzea domeniul, suspicios ca de obicei față de orice bărbat intrat acolo. Domnul Blake arăta într-adevăr foarte distins în pelerina lui neagră de seară și cu pălăria de mătase neagră într-o mână. Și când el ridicase privirea și se uitase la ea cum cobora scările, o strălucire aprobatoare și încă ceva în plus se desluși în ochii lui.

— Domnișoară Allard, ești remarcabil de elegantă, ca întotdeauna de altfel, i se adresă el.

— Îți mulțumesc, spuse ea.

În fața porții îi aștepta o trăsură și cei doi ajunseră foarte repede la reședința Reynolds din Queen Anne Square. Frances se simțea ciudat să meargă din nou la o petrecere după atâta timp. Era încă o dată recunoscătoare că domnul Blake se oferise să o însoțească. Casa părea deja plină de musafiri, în ciuda faptului că stațiunea balneară Bath nu prea mai era un loc la modă. Doamna Reynolds îi anunța cu mândrie pe toți musafirii care soseau că la serata ei era prezent și contele de Edgecombe, împreună cu cei doi nepoți ai săi.

Înalții oaspeți se aflau probabil în încăperea pentru jocuri de cărți, deduse Frances, după ce zăbovise o vreme în salon. Se părea că acolo nu exista niciun aristocrat de rang suficient de înalt încât să-i facă pe

ceilalți invitați să se îmbulzească să-i facă plecăciuni. Și, mai la obiect, nu exista acolo nimeni pe care să-l poată recunoaște ea, în afara câtorva cunoștințe din Bath – prin urmare, nimeni care ar fi putut să o recunoască pe ea. Frances simțise o oarecare neliniște ca nu cumva să fie văzută și recunoscută de cunoștințe de la Londra. Prefera ca nimeni din viața ei trecută să nu descopere vreodată unde plecase ea.

Până acum nu aflase nimeni.

La scurtă vreme după sosirea lui Frances începuse să cânte și muzica, iar ea se așeză lângă domnul Blake pentru a urmări prestațiile celorlalți artiști, după ce asistase deja la primul număr din program, o piesă pentru pian interpretată de către Betsy Reynolds, fiica de treisprezece ani a gazdelor, cea care era și elevă externă a școlii domnișoarei Martin. Frances era profesoara ei de muzică și o ajutase să-și aranjeze partitura, murmurându-i șoapte de încurajare până ce fata se liniștise suficient încât să înceapă să cânte.

Interpretarea lui Betsy fusese bună, chiar dacă nu strălucită, iar Frances îi zâmbise călduros în final și se ridicase ca s-o îmbrățișeze mai înainte ca fetița să fie trimisă la culcare.

La aproape o oră după aceea îi veni rândul și lui Frances să cânte. Era, de fapt, ultima interpretă a serii. După ce termina ea de cântat, avea să se servească masa.

— Domnișoară Allard, îndrăznesc să afirm că ai fost lăsată la urmă tocmai pentru că ești considerată și cea mai bună interpretă, îi șopti domnul Blake, aplecându-se ușor către ea, în timp ce doamna Reynolds se ridicase ca s-o prezinte.

Domnul Blake n-o mai auzise niciodată cântând. Și nici altcineva din încăpere, cu excepția domnului Huckerby, maestrul de dans al școlii, cel care urma s-o

acompanieze la pian. Frances îi zâmbi recunoscătoare bărbatului. Obișnuitele frisoane ale emoției îi strâneau stomacul.

Alesese pentru această ocazie o bucată muzicală ambițioasă și poate *nu prea* potrivită momentului, însă „Eu știu că Mântuitorul meu trăiește”, din *Messiah* de Handel, fusese întotdeauna preferata ei, iar doamna Reynolds îi lăsase mână liberă *în alegerea* muzicii.

Frances se ridică în sunetul câtorva politicoase aplauze și înaintă până în mijlocul salonului, lângă pian. Se pregăti fără să se grăbească, inspirând și expirând de câteva ori încet, apoi închise ochii câteva momente, gândindu-se cum să atace mai bine melodia.

În cele din urmă dădu ușor din cap în direcția domnului Huckerby, ascultă măsurile de început ale pianului și începu să cânte.

De cum începu, îi dispărură brusc toate emoțiile și nu mai știu nici de public, nici de ambianța din jur, nici măcar de ea însăși.

Muzica dobândi o existență independentă.

După ce o lăsase pe Amy în salon cu doamna Abbotsford și cu fiica acesteia, ambele întâmpinând-o și primind-o cu multă căldură în mijlocul lor, Lucius își petrecuse cea mai mare parte a serii în camera de jocuri de cărți, deși el însuși nu se așezase să joace decât o mână sau două. În restul timpului, chibițase jocul bunicului său, conversase cu alți invitați veniți din cealaltă încăpere și încercase din răspuțeri să nu se lase copleșit de plictiseală.

Se simțise înclinat să se ducă în salon când începuse programul muzical, fiindcă muzica îl atrăgea, chiar dacă ceea ce putea auzi la o serată din Bath era probabil, în cel mai bun caz, insipidă. Însă domnul Reynolds reuși să-l încolțească între timp într-o discuție lansându-se într-o amplă și anostă tiradă referitor la

virtuțile vânătorii ca sport prin excelență englezesc și aristocratic, precum și la natura ticăloasă a celor care se opuneau acestei îndeletniciri, niște oameni despre care Lucius trebuia să tragă concluzia că, probabil, puteau fi considerați niște trădători sclerați ai propriei lor țări. Dar Lucius se uită la bunicul său ca să vadă dacă nu dădea semne de oboseală și aproape speră să fi deslușit așa ceva. Deși la Londra nimic nu l-ar fi nemulțumit mai mult ca perspectiva de a se întoarce seara acasă atât de devreme, aici, la Bath, tânjea să ajungă cât mai repede în casa lor de pe Brock Street, să se așeze cu picioarele la orizontală în camera de zi și să citească o carte.

Să citească o carte, pentru numele lui Dumnezeu!

Bineînțeles însă că Amy ar fi fost crunt dezamăgită dacă s-ar întâmpla cu-adevărat una ca asta.

Din fericire, contele de Edgcombe părea absorbit și mulțumit să rămână în continuare la masa de joc. Pierderile și câștigurile lui erau aproximativ echilibrate. Oricum, mizele pe care se juca nu erau prea mari. Arareori se întâmpla așa ceva în Bath, un loc în care gazdele se opuseseră dintotdeauna unor jocuri încrâncenate.

Muzica se auzea bine și acolo. Programul începuse cu o piesă cam chinuit cântată la pian de fiica lui Reynolds, după cum îi adusese el la cunoștință, fără a schița însă vreun gest cum că ar intenționa să treacă în salon ca un părinte mândru de progenitura lui – și chiar fără să se fi oprit din vorbă ca să asculte melodia. Urmară după aceea o sonată interpretată la vioară, un tenor solo, un cvartet de instrumente muzicale cu coarde și *un* alt recital de pian, susținut de cineva cu un tușeu mai sigur și mai priceput decât al domnișoarei Reynolds.

Lucius acordă muzicii cât de multă atenție se simți în stare. Din fericire, își dădu seama după doar câteva

minute că putea să-l asculte liniștit pe Reynolds cu o jumătate de ureche, fără a pierde nimic important din ceea ce îi spunea interlocutorul său.

Apoi începu să cânte o soprană. La început – doar câteva momente – Lucius se pregăti să nu dea prea multă importanță evoluției ei muzicale. Vocile sopranelor nu-l prea atrăgeau, acestea fiind prea adesea înclinate să emită sunete stridente. Mai mult, respectiva soprană își alesese din greșeală și o piesă religioasă ca pentru o serată de babalăci.

Totuși, în aceleași numai câteva momente, înțelese că soprana era de departe mai valoroasă decât ceilalți interpreți de până atunci. Și după câteva clipe își concentră întreaga atenție asupra acesteia și a cântecului pe care îl interpreta, lăsându-l pe Reynolds să le vorbească pereților.

„Eu știu că Mântuitorul meu trăiește și că El va rămâne pe pământ până la sfârșitul lumii”, cânta ea.

Într-adevăr, curând, și alți oaspeți din camera de jocuri de cărți, ba chiar și câțiva jucători de pe la mese, ridicară frunțile și se opriră s-o asculte. Conversațiile nu încetaseră cu totul, dar scăzuseră considerabil.

Lucius nu observă însă nimic din toate astea. Vocea aceea îl captivase cu totul.

Glasul era amplu și puternic, fără a fi exagerat de trufaș. Avea toate calitățile unei voci de contraltă, însă putea urca până la notele cele mai înalte fără niciun efort și fără nicio stridență. Era un glas limpede și cristalin ca un clopoțel, și totuși vibra plin de pasiune omenească.

„Și în mine-l voi vedea pe Dumnezeu.”

Era fără îndoială cea mai minunată voce pe care o auzise el vreodată.

Lucius închise ochii, încruntându-se într-o concentrare aproape dureroasă. Iar într-un târziu,

Reynolds tăcu și el, dându-și poate seama că interlocutorul nu-l mai ascultă.

„Fiindcă acum Hristos a înviat din morți”, continua magnificul glas, devenit între timp vesel și triumfător și cucerindu-l pe Lucius.

Înghiți în sec.

„Primele ofrande ale celor adormiți.”

Omul se simți tras ușor de mânecă și deschise ochii, văzându-l alături pe bunicul lui. Fără o vorbă, cei doi se îndreptară împreună spre salon.

„Pentru că acum Hristos s-a înălțat.” Vocea își aduna puterile pentru a se ridica la apogeu. „Fiindcă acum Hristos a înviat din morți.”

Bunicul și nepotul ajunseră la ușă și rămaseră unul lângă celălalt, uitându-se în salon.

Ea stătea în centrul încăperii, înaltă, creolă, suplă și maiestuoasă, cu brațele depărtate de corp, cu bărbia ridicată, de o frumusețe clasică, dar folosindu-și doar glasul pentru a-și cuceri auditoriul.

„Primele ofrande – prelungi ea mult ultima notă, lăsând-o să răsunе triumfător, apoi să se stingă treptat – ale celor adormiți.”

Rămase nemișcată în picioare, cu fruntea sus și cu ochii închiși, în vreme ce pianul intona ultimele acorduri, iar ascultătorii încă nu îndrăzneau să se clinească.

Urmă o tăcere scurtă.

Apoi izbucniră aplauze furtunoase.

— Doamne-Dumnezeule! exclamă contele, alăturându-se entuziasmului general.

Însă Lucius nu putea decât să se holbeze la ea, încremenit.

Oo, Doamne! Oo, Doamne!

Soprana aceea era Frances Allard.

Ea deschise ochii, zâmbi și înclină din cap în semn

de mulțumire pentru aplauze. Avea obrajii îmbujorați și ochii strălucitori, iar părul ei lucios și negru sclipea în lumina candelabrului din tavan. Privirea îi aluneca în direcția spectatorilor până când ajunsese în dreptul ușii, iar acolo...

Iar acolo privirea ei se blocă asupra lui Lucius, care înlemnise uitându-se la ea.

Zâmbetul femeii nu se stinse. Mai curând îi îngheță pe buze.

În fracțiunea aceea de secundă, lui Frances i se păru că lumea întreagă încremenise.

Imediat după aceea, ochii ei trecură însă mai departe, până când chipul ei zâmbitor mulțumise întregii audiențe. Apoi se îndreptă spre un scaun liber din cealaltă parte a încăperii, aproape de locul unde ședea Amy, cu mâinile încrucișate la piept. Pe când se apropia Frances, un domn se ridică, se înclină în fața ei și îi ținu scaunul ca ea să se așeze. Bărbatul se aplecă și îi spuse ceva.

— Ai cântat splendid, domnișoară Allard, îi spunea și doamna Reynolds cu o jovialitate cordială. Am fost bine sfătuită să te las ultima în programul muzical. Draga mea Betsy a avut perfectă dreptate când mi-a spus că dumneata cânti superb. Dar sunt sigură că, după o oră de stat pe scaune, toată lumea de-abia așteaptă supeul. Se va servi imediat, în sufragerie.

— Lucius, arareori am avut ocazia, în cazul în care am mai avut-o vreodată, să ascult o voce care să mă impresioneze atât de mult, îi spuse bunicul său, punându-i o mână pe umăr, în timp ce toți cei prezenți se grăbeau să iasă din încăperea plină de zumzetul conversațiilor. Cine-o fi cântăreața? Dacă este vestită, eu nu-i știu numele. Domnișoara Allen, parcă, nu-i așa?

— *Allard*, preciză Lucius.

— Hai să mergem și s-o felicităm și noi pe

domnișoara Allard, propuse contele. Ar trebui s-o invităm să stea lângă noi la masă.

Ea se ridicase din nou în picioare. Câțiva oaspeți se îmbulzeau în preajma ei ca să-i vorbească. Frances avea un zâmbet radios încremenit pe față. Lucius observă că încerca din răspuțeri să nu se uite în direcția lui. Zâmbind grațios, doamna Reynolds își croise drum către Frances și îi văzu pe cei doi venind.

— Aaa, lord Edgecombe, strigă ea pe un ton care îi făcu pe toți ceilalți să se retragă și să le facă loc. Am plăcerea de a v-o prezenta pe domnișoara Allard. Nu-i așa că dânsa cântă divin? Predă muzica la școala domnișoarei Martin, școală care constituie o eminentă instituție de învățământ. Și Betsy a noastră învață acolo.

Frances se uită fix la bătrânul conte și făcu o reverență.

— Înălțimea Voastră, murmură ea.

— Domnișoară Allard, continuă doamna Reynolds, evident emoționată și mândră de a avea în casa ei niște invitați atât de iluștri, am neasemuita onoare de a-ți face cunoștință cu contele de Edgecombe și cu nepotul acestuia, viconte Sinclair. Ca și cu nepoata contelui, domnișoara Amy Marshall.

Abia atunci își dădu seama Lucius că Amy venise lângă el și îl luase de braț.

Frances se întoarse atunci în direcția lui și privirile lor se întâlniră încă o dată.

— Înălțimea Voastră, spuse ea din nou.

— Domnișoară Allard. Bărbatul se înclină în direcția ei.

Privirea ei se îndreptă apoi către Amy.

— Domnișoară Marshall?

— Ai făcut să mă podidească lacrimile, domnișoară Allard, îi spuse Amy. Mi-aș dori să pot cânta și eu așa de frumos.

Lucius se simțea de parcă ar fi primit o lovitură în partea de jos a abdomenului.

Însă un lucru îi era cât se poate de clar. Oricare ar fi putut fi sentimentele ei la adresa lui, e sigur că nu-l uitase.

— Oricât de bună ar putea fi școala domnișoarei Martin, interveni bunicul, mă întreb ce Dumnezeu cauți să predai acolo, domnișoară Allard, când ar trebui să încânți o întreagă lume cu minunata ta voce?

Îmbujorarea din obrajii lui Frances se accentua când se întorcea spre conte.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră un asemenea compliment, înălțimea Ta, însă a preda elevelor este profesia mea preferată, îl asigură ea. Și exercitarea ei îmi dă o deplină satisfacție.

— Iar mie mi-ar da o mare satisfacție dacă ai accepta să stai la masă cu Amy, cu Sinclair și cu mine, domnișoară Allard.

Frances șovăi doar o fracțiune de secundă.

— Mulțumesc, zise ea. Este măgulitor pentru mine, însă am promis deja să stau cu domnul Blake și cu câteva cunoștințe de-ale lui.

— Dar, domnișoară Allard, protestă doamna Reynolds, părând de-a dreptul scandalizată, sunt absolut sigură că domnul Blake este dispus să renunțe pentru o jumătate de oră la compania ta în favoarea contelui de Edgecombe. Nu-i așa, domnule?

Cel căruia i se adresase gazda se încruntă, însă dădu din cap, pregătindu-se evident să-i spună că acceptă solicitarea. Cu toate astea, Frances apucă să i-o ia înainte.

— Totuși, eu nu sunt dispusă să renunț la compania lui, replică ea.

— Draga mea, cred că ai absolută dreptate să procedezi astfel, i se adresă contele, chicotind pe un

scăzut ton baritonal. A fost o reală plăcere pentru mine să te cunosc. Poate că îmi vei face cinstea de a lua ceaiul cu mine mâine, în casa mea din Brock Street. Nepotul meu va fi încântat să vină și să te ia cu trăsura, nu-i așa, Lucius?

Iar Lucius, care rămăsese acolo holbându-se la ei ca un lunatic, dădu din cap a încuviințare, înțelegând că era deja prea târziu ca el sau Frances să acționeze rațional și să recunoască cum că se cunoșteau dinainte.

Lua-o-ar naiba de treabă! De ce nu putea fi el pur și simplu surprins să o revadă, sau încântat să o revadă, sau nemulțumit să o revadă? De ce dracu' se simțea atât de tulburat, încât i se părea că se clatină și că nu mai are control nici asupra propriului său univers, și nici asupra impulsurilor sale.

Însă, Doamne – *vocea ei!*

Ea trase aer în piept, de parcă s-ar fi pregătit să spună ceva, dar aparent se răzgândi în ultimul moment.

— Mulțumesc. Zâmbi fără să-l privească pe Lucius. Mi-ar plăcea să vin, înălțimea Voastră.

Ei drăcia dracului! Lucius se încruntă fioros, dar nimeni nu îi dădu nicio atenție.

— Ooo, iar eu o să aștept să vii, mai mult decât orice pe lume, îi strigă cu căldură Amy, bătând din palme. O să am ocazia să fiu o gazdă de vreme ce bunicul și Luce locuiesc cu mine pe Brock Street.

Apoi, atenția lui Frances Allard fu reținută de alte persoane, în timp ce Lucius, remarcând vădita stare de oboseală a bunicului său și ignorând privirea dezamăgită a lui Amy, chemă trăsura ca să plece imediat acasă.

I s-a părut o veșnicie până a venit.

— Mi-aș dori să pot păstra de-a pururi în amintire vocea profesoarei cu pricina, spuse contele, după ce se așează pe canapeaua trăsurii pentru a parcurge scurtul

drum până pe Brock Street. Rezemă capul de pernele spătarului, oftă adânc și nu mai scoase nicio vorbă.

Amy îl imită, retrăind în minte întreaga petrecere de care se bucurase enorm, chiar dacă fusese nevoită să se lipsească de plăcerea de a participa și la masa festivă de seară. Rămase tăcută, uitându-se în bezna de-afară, cu un zâmbet visător pe buze.

Lucius ședea în colțul său, fierbând. Era destul de jalnic că suspinase zadarnic timp de cel puțin o lună după Crăciun, tânjind după amintirea lui Frances ca un damnat poet melancolic părăsit de iubita lui. Era încă și mai rău că, după ce o zărise pe Crescent cu o zi în urmă, se perpelise o noapte întreagă fără să poată adormi mai deloc, deși probabil că ațipise când și când, fiindcă altminteri n-ar fi visat-o atât de vie.

Și cel mai rău era că dăduse peste ea la petrecerea la care participase în seara aceea – și încă atât de spectaculos!

Ce voce superbă avea Frances!

La dracu', ce nemaipomenită era vocea aceea, adăugând o nouă dimensiune la ceea ce cunoștea el deja despre caracterul, talentul și frumusețea sufletească adăpostită de trupul ei superb, îl făcuse să-și dea seama cât de multe altele nu știa despre ea. Iar asta îl umplu pe Lucius de dorința sfâșietoare de a afla cât mai multe.

Fusese atins grav de o reînviată pasiune arzătoare – nu se putea nega. Însă realitatea nu-l încânta. Și prima oară îi trebuise suficient timp ca să o uite.

Iar colac peste pupăză, ea arăta în seara aceea chiar mai minunată decât și-o amintea Lucius. Tenul ei de o nuanță ușor măslinie i se păruse acum și mai închis la culoare, ca și când ar fi fost bronzată. Ochii ei păreau acum, prin contrast, de un cafeniu și mai întunecat, iar dinții și mai albi. Părul și-l aranjase la fel, dar stilul pe care imediat după Crăciun el îl considerase

doar auster, de data asta i se păruse elegant și strălucitor. Frances era la fel de subțirică precum și-o amintea, însă clasică ei rochie simplă din mătase ivorie pe care o purtase acum, ca și ținuta ei aproape regească o făceau să arate minunat de feminină.

Să fie individul cu care era un adorator de-al ei? Un logodnic? Pentru numele lui Dumnezeu, omul era pe jumătate chel! Și fusese gata-gata să renunțe la compania ei la masă chiar dacă fără tragere de inimă. Lucius își spuse că, dacă ea i-ar fi promis să stea la masă cu el, iar cineva ar fi încercat să-i ia locul, individul n-ar fi scăpat de *un duel cu* pistoalele în zorii zilei următoare sau măcar de o bătaie cu pumnii. Oricum, un consimțământ plin de umilință.

— Trebuie să recunosc că în seara asta am avut parte de o distracție regească și că prin urmare ar fi cazul să dormim duși până mâine de dimineață, zise bătrânul conte când trăsura ajunse la destinație și se opri, legănându-se. Mi-aș fi dorit numai să fi rămas și eu în salon, ca tine, Amy, pentru a urmări în întregime ultimul număr din program. Domnișoara Allard este extrem de talentată. Și este și o femeie foarte frumoasă.

— Hmm, mormăi Lucius.

— A fost o seară minunată, spuse Amy suspinând mulțumită, în timp ce Lucius o ajuta să coboare din trăsură. Iar mâine voi fi amfitrioana bunicului la ceai. Nu aștepți și tu cu nerăbdare vizita de mâine a domnișoarei Allard, Luce?

— Mai mult decât orice altceva, răspunse el laconic.

Bineînțeles că n-o putea învinui pe Frances pentru că se aflase la serata respectivă, cu toate că la început se simțise tentat să facă tocmai acest lucru – se cuvenea ca profesoarele să rămână între zidurile școlilor la care predau, astfel încât amanții lor părăsiți să nu fie nevoiți

să înfrunte riscul de a da de ele, când se așteptau mai puțin.

Însă o putea învinui cu-adevărat pentru că acceptase invitația la ceai. Avusese posibilitatea limpede să opteze. Ar fi putut spune da sau ar fi putut spune nu.

Iar ea spusese da, spre marea lui disperare.

Lucius se simțea periculos de prost dispus. Și nici nu avea niciun refugiu, ca la Londra, la White's sau în altă parte, unde orice domn putea bătui prin oraș, înecându-și amarul în zgomot, în acțiune și în alcool.

10

— Văd că ai ajuns cu bine acasă, domnișoară, comentă Keeble cu o grijă aproape paternă când o lăsase pe Frances să intre în școală, atât de repede după ce bătuse la ușă, încât ea bănuie că bărbatul stătuse în hol să o aștepte. Mă simt îngrijorat când oricare dintre voi, doamnele, sunteți plecate după lăsarea întinericului. Domnișoara Martin te-a invitat să-i ții companie în camera ei de zi.

— Îți mulțumesc, spuse Frances, urmându-l în sus pe scări, astfel că el putu să-i deschidă ușa și chiar să o anunțe, ca și cum ar fi fost o musafiră de stirpe regală.

Frances bănuise că prietenele ei o vor aștepta, însă chiar și-așa avea inima grea. Ar fi preferat să se târască în camera ei și să-și lăngă rănile în singurătate. Oare nu doar cu o seară înainte luase ea temerara și eliberatoarea hotărâre de a nu se mai gândi la Lucius Marshall, viconte de Sinclair? Dar cum ar fi putut să știe că, printr-un bizar joc al destinului, îl va întâlni din nou, în carne și oase, tocmai în seara asta. Nu mai

participase niciodată la o altă petrecere în Bath și nu mai cântase în public în afara școlii de când venise acolo.

Nu era numai bizar. Era chinuitor. Când ochii îi căzuseră asupra lui, ea...

— Ei, cum a fost? Susanna sări în picioare de cum intrase Frances în camera de zi și întoarse către ea o față nerăbdătoare și ochi scânteietori. Trebuie să te mai întrebăm dacă ai avut un succes răsunător? Cum era să nu ai.

— Ai fost primită așa cum meriți? o întrebă Anne pe Frances, zâmbindu-i cu căldură. Ți-a dat toată lumea atenție, te-au apreciat cum se cuvine?

— Hai povestește-ne totul despre spectacolul pe care l-ai oferit, o îndemnă domnișoara Martin. Și înainte de a te așeza, toarnă-ți o ceașcă de ceai.

— Lasă că-i torn eu, se oferi Susanna. Așază-te, Frances, așază-te și permite-mi să o servesc eu pe cea mai recentă celebritate din Bath. După seara asta, cred că vei fi vedetă și vei fi invitată peste tot.

— Și să-mi neglijez îndatoririle de-aici? întrebă Frances, după care se așeză pe cel mai apropiat fotoliu și luă din mâna Susannei ceașca de ceai. Nu cred. Seara asta a fost minunată, dar sunt foarte fericită ca profesoară. Am fost puțin îngrijorată în privința cântecului pe care l-am ales, însă acesta a fost bine primit. Cred că le-a plăcut tuturor. Doamna Reynolds nu părea dezamăgită de mine.

— Dezamăgită? Anne râse. N-aș crede așa ceva. Mai curând m-aș aștepta să se felicite că te-a descoperit înaintea altora. Mi-ar fi plăcut să te aud și eu cântând. T tuturor ne-ar fi plăcut. Toată seara ne-am gândit numai la tine.

— Și sper că domnul Blake a fost însoțitorul ideal, nu? întrebă domnișoara Martin.

— Absolut, răspuse Frances. N-a plecat nicio clipă de lângă mine toată seara și s-a arătat foarte amabil. La întoarcere, a așteptat lângă trăsura lui până ce Keeble mi-a deschis ușa ca să intru.

— Trebuie să recunosc că omul era foarte fercheș în seara asta, spuse Susanna, cu ochi scăpărători. Anne și cu mine am tras cu ochiul de la fereastra ei când ați plecat – ca două școlărițe puse pe șotii.

— Și cum a fost restul seratei? întrebă Anne. Povestește-ne despre ea, Frances.

— Betsy Reynolds a cântat bine la pian, începuse Frances. Ea a fost prima din program și biata fetiță era foarte emoționată și neliniștită, însă n-a greșit nicio notă și nici n-a încetinit sesizabil ritmul pe măsură ce cânta, așa cum face de obicei. A fost un bun spectacol muzical, după care a urmat masa de seară. Toată lumea a fost extrem de binevoitoare.

— Și au fost mulți invitați? se interesă Susanna. Aruncă o privire ștregărească în direcția Claudiei Martin și le făcu celorlalte cu ochiul. Au participat și ceva duci la serată? Cred că aș putea muri de invidie dacă răspunsul la întrebarea mea ar fi afirmativ.

— Duci nu. Frances ezită. A fost doar un conte. Și a fost foarte amabil. M-a invitat să iau mâine ceaiul cu el.

— Zău? întrebă repede Claudia Martin. Sper că într-un loc public, Frances?

— Un conte, râse Susanna. Sper că este de o frumusețe răpitoare.

— Ce noroc pe tine, se minună și Anne. Dar tu meriți să ți se dea atenție, Frances.

— Ba în casa lui, pe Brock Street, îi răspuse Frances Claudiei, în prezența nepotului și a nepoatei sale, Susanna.

— Sunt încântată să aud asta, cu condiția ca

nepoții să nu fie copii mici, spuse Claudia.

— Bine. Susanna se strâmbă. Mi-a murit astfel speranța înfiripării unei mari idile, cu toate că și bunicii pot fi arătoși – și iubăreți, presupun.

— Nepoții lui nu sunt copii mici, spuse Frances. Domnișoara Marshall este o tânără foarte drăguță, nu mult mai în vârstă ca fetele noastre din ultimul an sau poate chiar de aceeași vârstă. Iar vicontele va veni aici cu o trăsură ca să mă ducă până în Brock Street.

Numai gândul la așa ceva avu darul să facă să-i tremure mâna, câteva picături de ceai vărsându-se din ceașca lui Frances în farfurioară.

— Bănuiesc că, având un astfel de titlu, vicontele *Sinclair* trebuie să fie moștenitorul bunicului său, opină Susanna. Poate că speranța mea poate reînvia până la urmă. Frances, măcar e răpitor de frumos?

— Iartă-mă, dar n-am băgat de seamă, răspunse Frances, silindu-se să schițeze un zâmbet.

— N-ai băgat de seamă? Susanna dădu ochii peste cap, uitându-se-n tavan. Dar unde ți-au fost ochii în seara asta? Totuși, eu cred că e chipeș. Și mai cred că va face o mare pasiune pentru tine, Frances, dacă nu a și făcut-o deja, și că te va lua pe sus în brațele lui și într-o bună zi vei ajunge contesa de... de unde?

— N-am nici cea mai vagă idee. Frances se ridică și puse pe măsuta de lângă ea ceașca și farfurioara udă. Nu-mi pot aminti. Îmi pare rău. A fost o seară agitată, iar acum sunt atât de obosită, încât nici nu mai pot gândi. Și nici măcar nu-mi pot permite să pierd timpul ieșind la ceai mâine. Măine-dimineață, o să se adune multe compuneri de corectat, iar mâine-seară sunt de serviciu la supravegherea efectuării temelor pentru acasă. Mai am de pregătit și întrebările pentru o examinare la limba franceză, la clasa celor mari. Și mai am și repetiții cu corurile. Poate că am să trimit vorbă că

nu mai pot să vin, cu scuzele de rigoare.

— Dar ai acceptat să mergi? o întrebă Anne.

Frances se uită neajutorată la prietena ei.

— Da, răspunse ea. Însă nu e prea politicos din partea mea să-mi cer iertare că nu pot veni dacă scuzele sunt întemeiate, nu? Totuși, nu știu la ce număr de pe Brock Street să trimit mesajul.

Dându-și seama de acest lucru, se simți cuprinsă de panică și se așeză brusc la loc în fotoliu, acoperindu-și fața cu mâinile și luptându-se din rășputeri să n-o lase nervii.

— Frances, făcu Susanna, uluită. N-am vrut să te jignesc. N-am făcut decât o glumă nevinovată. Îmi pare rău și te rog din tot sufletul să mă ierți.

— Și mie-mi pare rău, replică Frances, lăsând mâinile jos. Nu m-am supărat pe tine, Susanna. Sunt doar foarte obosită.

— Poți foarte bine să notezi compunerile și să pregătești examinarea în timp ce le supraveghezi pe fete făcându-și temele, o sfătui Anne. Ba, aș putea să le supraveghez eu în locul tău, fiindcă domnul Upton a promis că vine mâine pentru lecția de artă a lui David. În felul acesta vei avea timp să mergi și la ceai și să te descurci și cu treburile. Iar Claudia cred că nu va avea nimic de obiectat dacă vei sări peste o repetiție la cor.

— Bineînțeles, confirmă Claudia. Dar mi se pare că mai este și altceva, în afară de oboseală și de perspectiva unei zile foarte ocupate. Ți se pare copleșitoare invitația aceea, Frances? Există vreun alt motiv care să te determine să o refuzi? Se aplecă în spațiul dintre fotoliile lor, punând cu înțelegere o mână pe brațul lui Frances.

Atingerea aceea declanșă totul. Un întreg flux emoțional se revărsă și Frances îl transpuse în cuvinte.

— L-am mai cunoscut anterior pe vicontele

Sinclair, spuse ea în grabă. Și ar fi fost mai bine dacă nu l-aș fi reîntâlnit niciodată. Profunda disperare pe care fusese silită să o țină în sufletul ei în ultima oră și jumătate se adunase acum în piept și în gât.

— Ooo, biata Frances! exclamă Anne. Omul acela face parte din trecutul tău? Ce păcat că a trebuit să vină tocmai la Bath. Presupun că nu știa că te afli aici.

— Nu l-am cunoscut de prea multă vreme, răspunse Frances. Vă mai amintiți de viscolul de după Crăciun, cel care mi-a întârziat întoarcerea la școală? Eu n-am rămas la mătușile mele, așa după cum v-am lăsat să credeți atunci. Mă aflam deja pe drum când a început să ningă. Trăsura mea s-a împotmolit într-un troian atunci când cea a vicontelui Sinclair a depășit-o și, ajungând în fața altui troian, s-a oprit brusc în fața noastră. El m-a luat și m-a dus până la cel mai apropiat han, apoi ne-am petrecut împreună ziua următoare. Imediat ce s-a putut circula din nou, m-a adus aici. Înțelegeți deci că el știa că eu locuiesc în Bath.

Însă el, oricum, se întorsese aici. Deși nu-i mai dăduse de veste – și-apoi de ce i-ar fi dat? Întâlnirea lor din seara asta fusese cu totul întâmplătoare. Prin înfățișarea și prin atitudinea lui, atât atunci când îl văzuse prima dată stând în ușa salonului – înspăimântător moment –, cât și apoi, când se apropiase de ea împreună cu contele, Lucius se arătase bățos, fără un zâmbet. Ba păruse chiar nemulțumit de coincidență.

Nu avea niciun drept să fie nemulțumit. Doar știa că ea locuia la Bath.

— Îmi pare rău, repetă Frances. Atât pentru că nu v-am mărturisit totul încă de-atunci, cât și pentru că v-am povestit de-abia acum. Pe atunci mi s-a părut un incident neînsemnat, atât de neînsemnat încât n-am considerat că merita să-l menționez. Și m-am simțit doar puțin surprinsă să-l văd iar astă-seară, atât de pe

neașteptate, asta-i tot. Vă rog să mă iertați. Voi ați avut o seară plăcută?

Însă prietenele ei o priveau atât de serioase, încât Frances își dădu seama că nu izbutise să le amăgească. În definitiv, fusese o mare prostie din partea ei să le spună că incidentul de după Crăciun fusese atât de neînsemnat, încât nici măcar nu meritase să fie povestit.

— Ar fi fost o seară foarte liniștită, răspunse Anne, numai că Miriam Fitch și Annabelle Hancock iar s-au încăierat cu puțin timp înainte de ora de culcare și supraveghetoarea-șefă s-a văzut nevoită să o cheme pe Claudia.

— Însă cele două fete nu s-au umplut de sânge, adăugă Claudia bătând-o ușor pe braț pe Frances, apoi retrăgându-și mâna. Așa că n-avem de ce ne plânge din pricina asta. Ia spune tu, Frances, nu vrei să-ți dau ceva urgent de făcut mâine după cursuri? Ai prefera poate să refuz categoric să-ți permit să pleci de la școală ca să iei ceaiul împreună cu contele, cu nepotul și nepoata acestuia? După cum bine știi, atunci când vreau, pot să mă port ca un tiran.

— Nu! Frances oftă. Am apucat să accept și acum ar fi nedrept din partea mea să aștept ca tu să mă scoți din încurcătură, Claudia. Voi face așa cum am promis. Voi merge. La urma urmei, nici nu-i mare lucru.

Frances se ridică iar în picioare și le ură celorlalte noapte bună. Se simțea într-adevăr frântă de oboseală, cu toate astea se îndoia că va putea dormi. Iar acum îi părea rău că se despovărase – fie și parțial – față de prietenele ei, care o considerau acum, probabil, cea mai mare neghioabă din lume.

Iritant pentru mintea ei deja tulburată era faptul că domnul Blake interpretase greșit insistența ei de a rămâne împreună cu el la masă – așa cum ar fi putut să o facă și el. Aflați amândoi în trăsură pe drumul de

întoarcere la școală, el îi luase mâna lui Frances, și o dusesese la buzele lui. Și îi spusese că este mândru și recunoscător pentru că fusese el ales însoțitorul ei pentru serata aceea. Din fericire, nu spusese – și nici nu făcuse! — ceva mai înflăcărat decât atât, însă chiar și numai acest lucru o descumpănise.

Frances nu fusese niciodată o cârcotașă, dar în seara aceea aproape că devenise așa ceva, deși fără să vrea.

Anne o ajunsese din urmă pe scări, o apucă de braț și i-l strânse.

— Sărmană Frances, spuse ea. Văd că ai avut în seara asta un șoc cât se poate de neplăcut. Și, desigur, faptul că nu ne-ai povestit tot ce ți s-a întâmplat de Crăciun mă face să cred că vicontele Sinclair înseamnă pentru tine mai mult decât vrei să recunoști. Acum nu-i nevoie să recunoști nimic. Noi suntem prietenele tale ca să-ți ascultăm secretele pe care ești dispusă să ni le împărtășești, dar și ca să nu ne intereseze secretele pe care nu vrei să le divulgi. Avem fiecare secretele noastre și avem nevoie de ele. Dar poate că mâine te vei simți mai bine scâpând de alte câteva năluci.

— Poate că da, încuviință Frances. Îți mulțumesc, Anne. Ai putea crede că ar fi fost cazul să mă învăț minte acum mai bine de trei ani – și încă nici nu ți-am spus întreaga poveste cu ceea ce mi s-a întâmplat înainte de a veni aici, nu-i așa? Dar se pare că n-am învățat nimic din experiențele trecute. De ce oare trebuie să se îndrăgostească femeile atât de prostește?

— Fiindcă noi avem multă iubire de dăruit, răspunse Anne. Fiindcă este în firea noastră să ne îndrăgostim. Cum altfel ne-am putea crește copiii dacă n-am fi atât de predispuse să ne năpustim în direcția iubirii fie și pentru cei mai prăpădiți prichindei cărora le-am putea da naștere. A ne îndrăgosti de bărbați este

doar un simptom al stării noastre obișnuite, știi și tu! Suntem niște biete ființe, dar nu cred că aș vrea să fiu altfel chiar dacă aș putea. Dar tu?

Îl iubise oare Anne pe tatăl lui David? se întrebă în sinea ei Frances. Exista în trecutul lui Anne o tragedie despre care Frances nu știa nimic? Presupuse că e probabil.

— Ooo, nu știu ce să zic, răspunse ea, râzând forțat. N-am avut niciodată un fiu asupra căruia să-mi revărs afecțiunea așa cum ai tu, Anne. Câteodată viața mi se pare goală. Și ce nerecunoscător sună asta când am aici un cămin, și o profesiune, și vă am pe voi, pe tine, pe Susanna și pe Claudia.

— Și pe domnul Blake, adăugă Anne.

— Și pe domnul Blake.

Râseră încet amândouă și își urară încă o dată noapte bună.

Odată ajunsă în cele din urmă în camera ei, Frances își rezemă capul de ușa închisă. Închise ochii, dar nu putu opri câteva lacrimi fierbinți să i se rostogolească pe obraji.

De fapt, se simțise fericită – nu doar mulțumită, ori recunoscătoare, ori bucuroasă, ci chiar fericită. Domnul Blake fusese atent cu ea toată seara, dar nu excesiv. Fusese un partener amabil și interesant. Îl considerase un posibil curtezan și hotărâse că ar fi cu-adevărat proastă să-l descurajeze. Se simțea bine să se afle din nou în compania unui bărbat care s-o placă și chiar s-o admire. Decizia o mulțumise. Asta însemna că dăduse, în sfârșit, uitării micul incident de după Crăciun, ca și tot ce se întâmplase cu mulți ani în urmă. Însemna că ea privea acum doar înainte, spre un viitor mai luminos.

Și cântase din nou. Asta era ceea ce o făcuse cu-adevărat fericită. Ce dacă alesese poate un cântec

nepotrivit? Important era că alesese ceea ce dorise ea să cânte și, cu toate că fusese absorbită de interpretarea melodiei, așa cum era întotdeauna atunci când cânta, fusese conștientă și că, până la urmă, cântecul nu fusese chiar nepotrivit. Simțise reacția favorabilă a ascultătorilor ca și aproape uitata emoție de a realiza puternica, vesela și invizibila legătură care îl putea uni uneori pe artist cu auditoriul său. Când terminase de cântat și urmasse momentul acela de liniște de după măsurile finale ale acompaniamentului, ea știuse – oo, da, știuse că exact în clipa aceea cunoscuse fericirea.

Apoi deschisese ochii și le zâmbise spectatorilor și...

Și se trezise uitându-se drept la Lucius Marshall.

La început avusese un simplu șoc inconștient, după care se prăbușise de pe culmile fericirii direct în abisul dezastrului. Iar acum simțea doar o imensă oboseală.

El se întorsese la Bath, acolo unde ea nu-l voia. Și numai acum recunoscuse în sinea ei că multe zile și chiar săptămâni după plecarea lui sperase și tot sperase în zadar ca Lucius să revină totuși.

Fusese o speranță deșartă, inutilă, naivă și lipsită de orice judecată.

Acum el revenise în localitate, dar nu făcuse nicio încercare de a da de ea. Nu încăpea îndoială că el ar fi plecat din nou fără ca ea să fi aflat vreodată că mai trecuse pe-acolo dacă nu s-ar fi întâmplat să se întâlnească accidental în seara aceea.

O dorea că Lucius nu făcuse nicio încercare de a o reîntâlni.

Se pare că, în dragoste, logica obișnuită nu are ce căuta.

Atunci când, în după-amiaza următoare, ciocăni în ușa școlii domnișoarei Martin, Lucius fu invitat

înăuntru de un portar bătrân și gârbovit, într-o haină neagră și lustruită de veche ce era și cu niște încălțări care scârțâiau la fiecare pas, omul îl sfredeli cu o privire piezișă care grăia mai bine decât orice vorbă că oricare bărbat care trece acest prag este considerat un dușman și urmărit îndeaproape.

Lucius ridică și el cât se poate de elocvent dintr-o sprânceană în direcția celuilalt, în timp ce era condus într-o încăpere nu prea meschină, pentru vizitatori, și închis acolo, după care portarul porni să o anunțe pe domnișoara Allard de sosirea înălțimii Sale. Însă nu Frances s-a arătat prima acolo, ci o altă femeie – de înălțime mijlocie, cu o ținută perfect dreaptă și cu un aer sever. Încă înainte ca ea să se fi prezentat, Lucius și-a dat seama că era probabil domnișoara Martin însăși, în ciuda faptului că părea mai tânără decât s-ar fi putut aștepta el, cu siguranță nu mai mult decât un an sau doi mai în vârstă decât el.

— Domnișoara Allard va veni peste cinci minute, îi spuse ea după ce se prezentă. Termină repetiția cu corul elevelor din ultimul an.

— Dirijează și corul? întrebă el scurt. Sunteți norocoasă să aveți ca profesoară o muziciană atât de desăvârșită.

Timp de o lună încheiată, până izbutise să și-o scoată pe Frances din minte, îl deranjase – sau îi jignise orgoliul – faptul că ea preferase să predea în continuare la școala de fete în loc să plece cu el. Dar după seara trecută, era mai supărat ca oricând că cineva cu o atât de splendidă voce se putea îngropa într-o umilă carieră didactică, *în loc să* urmeze o mult mai ilustră carieră interpretativă care îi stătea la îndemână. I se părea absurd. Ea făcuse o alegere nefirească. Iar faptul că el n-o cunoștea și n-o înțelegea îl ținuse treaz și iritat aproape toată noaptea. Deși abia o cunoștea, se lăsase

obsedat iar de ea, așa cum numai pățise niciodată cu o altă femeie.

— Nimeni nu este mai conștientă ca mine de acest lucru, lord Sinclair, zise domnișoara Martin, încrucișând brațele la piept. Este plăcut că o personalitate cum este contele, bunicul dumneavoastră, i-a recunoscut talentul, iar eu sunt mulțumită că a găsit cu cale s-o invite la ceai. Totuși, domnișoara Allard mai are și alte îndatoriri în această școală, care îi solicită prezența aici pe la cinci și jumătate.

Pe când directoarea școlii scosese securea *războiului*, Lucius se gândi că are probabil multă experiență în domeniu. Nu încapă îndoială că elevele – ca și profesoarele – erau terorizate de ea. Dumnezeule mare, dar se făcuse aproape ora patru fără un sfert.

— O voi aduce înapoi exact la ora cinci și jumătate, nicio secundă mai târziu, doamnă, replică el, ridicând din sprâncene și privind-o de sus cu un aer glacial.

Însă chiar dacă fusese cumva intimidată, domnișoara Martin nu lăsă să se observe nimic.

— Mi-aș fi dorit să mă pot lipsi de o cameristă ca să o însoțească, însă n-am cum, mai adăugă ea.

Doamne-Dumnezeule!

— În cazul acesta, trebuie să vă încredeți în onoarea mea de gentleman, doamnă, mai spuse el concis.

Directoarei nu-i plăcea de el – nici nu avea încredere în el, se vedea limpede. Motivul era mai puțin clar. Să fi fost ea la curent cu episodul de după Crăciun? Sau pur și simplu n-avea încredere în niciun bărbat? Ar fi putut pune rămășag că era vorba despre cea de-a doua variantă.

Și asta preferase Frances în locul lui? Era un motiv suficient de întemeiat pentru ca un bărbat să cadă

în patima băuturii. Dar tot asta preferase ea și în dauna unei cariere muzicale de excepție.

În momentul acela se deschise ușa și în încăpere intră Frances. Era îmbrăcată ca și pe Royal Crescent, într-o rochie brun-roșcată și cu o jachetă scurtă și cafenie deasupra, iar pe cap cu o simplă pălărie maro. Afișase o expresie încremenită și încordată, ca și când s-ar fi oțelit în vederea unei îngrozitoare corvezi. De fapt, semăna acum grozav cu scorpia ca o prună uscată pe care o scosese el dintr-o trăsură pe jumătate răsturnată, lăsând-o jos pe drumul înzăpezit – cu deosebirea că acum nu mai avea nasul roșu, iar gura ei nu mai împroșca foc și pucioasă.

Dacă ar fi știut măcar jumătate din necazurile pe care avea să i le producă Frances, Lucius ar fi lăsat-o acolo, în zăpada până la genunchi, să se descurce singură așa cum ar fi știut mai bine.

— Bună ziua, domnișoară Allard, zise el și făcu o elegantă plecăciune în direcția ei.

— Bună ziua, lord Sinclair. Făcu o reverență la rândul ei, privindu-l cu o expresie atât de indiferentă de parcă el n-ar fi fost decât o muscă pe perete.

— L-am informat pe viconte Sinclair că trebuie să te aducă înapoi până cel târziu la ora cinci și jumătate, Frances, interveni domnișoara Martin.

Ochii lui Frances licăriră, poate fiind surprinsă.

— N-o să întârzii, făgădui ea și se întoarse ca să iasă din încăpere, fără să aștepte să vadă dacă Lucius era pregătit s-o urmeze.

Câteva clipe mai târziu se aflau amândoi așezați unul lângă celălalt în trăsură, care întorcea pe Sutton Street înainte de a descrie un arc de cerc pe Great Pulteney Street. Frances se agățase de curelușa de piele de deasupra capului ei, încercând să nu se clatine în părți și să nu-i atingă astfel din întâmplare brațul.

El era profund iritat.

— Am deprins obiceiul de a mânca doamne profesoare atunci când nu mai am răbdare să aștept ceaiul, îi spuse el.

Frances întoarse spre el o față nedumerită.

— Ce vrei să spui cu asta, întrebă ea.

— Nu poți sta și mai departe de mine fără să riști să te lovești de peretele trăsurii și țin să te avertizez că nu va fi deloc plăcut. Dacă totuși m-aș hotărî să te atac, poți să ții și Peters va veni într-un suflet să te salveze, măcar pentru a-și salva timpanele de urletul tău.

Ea dădu drumul curelușei, dar se întoarse și privi afară pe geam.

— Din toate locurile din Anglia unde te-ai fi putut duce să te distrezi, de ce a trebuit să alegi să vii tocmai la Bath? îl întrebă ea.

— Nu eu am ales, răspunse el. Bunicul meu a venit aici pentru a-și îngriji sănătatea. Este foarte bolnav și crede că apele minerale de-aici îi vor face bine. Eu am venit doar ca să-l însoțesc și să am grijă de el. Credeai că am venit anume ca să te întâlnesc pe tine, Frances? Ca să-ți aduc din nou omagiile mele? Ca să-ți cânt serenade pe sub fereastra dormitorului tău? Nu te amăgi!

— Îți permiți cam prea multe la adresa mea, zise ea.

— La adresa ta? Ai putea cel puțin încerca să nu fii ridicolă! ripostă el.

Lucius se uita la Frances din profil – sau la cât putea zări dincolo de borul pălăriei – pe când trăsură se deplasa pe Great Pulteney Street. Se întreba de ce era atât de furioasă. Doar nu putea crede cu-adevărat că el venise acolo anume pentru a o tortura. Nici măcar nu fusese el cel care o invitase la ceai în după-amiaza aceea – și nici nu acceptase el invitația. Și, în definitiv, nu el o

abandonase pe Frances după Crăciun, ci invers.

Ca și domnișoara Martin, Frances avea o ținută dreaptă, țeapănă, de parcă ar fi înghițit o sabie. Continua să privească pe geam ca o regină care se uita după supușii ei, pentru a le face semne cu mâna.

— De ce ești supărată? o întrebă Lucius.

— Supărată? Cu nările dilatate de mânie, ea se întoarse și îl fulgeră cu privirea. Nu sunt supărată. Și de ce aș fi supărată? Nu ești decât un mesager trimis să mă aducă acasă la contele de Edgecombe, nu-i așa, lord Sinclair? A fost frumos din partea lui că s-a gândit să mă invite și am fost bucuroasă să accept invitația.

Și chiar așa părea să fie!

— Deși am cunoscut multe femei la viața mea, încă n-am ajuns să înțeleg cum gândesc, mărturisii el. Acum trei luni ai avut ocazia să prelungești și să adâncești relația dintre noi, însă ai respins-o – și chiar cu multă energie dacă-mi amintesc eu bine. Și totuși acum, Frances, toată purtarea ta îmi spune că tot tu ești nemulțumită de mine. Te-am *rănit* eu cu ceva?

Frances se îmbujoră brusc și ochii ei negri fulgerară din nou. Înșfăcă iar strâns curelușa de piele pe când trăsura trecea prin Laura Place și ocolea fântâna din mijlocul drumului.

— Ce absurditate mai e și asta? strigă ea. Cum ai fi putut să mă rănești?

— Eu cred că uneori bărbații și femeile reacționează diferit la genul de... relație în care ne-am implicat noi atunci, spuse Lucius. Bărbații sunt capabili să se bucure de moment și să treacă mai departe, în vreme ce femeile sunt înclinate să se implice sufletește pe termen lung. N-am avut niciodată intenția să te rănesc.

Dar, la dracu'! Nu el lăsase momentul să treacă? gândi el iritat.

— Nu m-ai rănit deloc, nici vorbă, spuse ea cu aprigă indignare, pe când trăsura hurducăia pe lângă magazinele care mărgineau Pulteney Bridge și traversa râul. Câtă îngâmfare din partea ta, lord Sinclair! Și cât... tupeu poți avea ca să-ți închipui că mi-ai frânt inima!

— Frances, între noi doi s-au întâmplat multe într-o singură noapte petrecută împreună, zise el. Ești caraghioasă când mi te adresezi cu „lord Sinclair” pe un ton profesoral pedant, ca și când am fi niște străini.

— Cu excepția acelei singure nopți, care nici nu s-ar fi convenit să existe și pe care o regret profund de atunci încoace, eu sunt mereu pedantă, îl asigură ea. Și sunt și profesoară și sunt mândră de acest lucru. Asta-i profesiunea pe care mi-am ales-o – pentru tot restul vieții.

Și întoarse din nou brusc privirea în altă direcție.

— Să înțeleg din asta că domnul acela cu chelie, cel care ar fi renunțat aseară la tine fără luptă în favoarea mea și a bunicului meu, nu îți este logodnic? o întrebă Lucius.

O auzi pe Frances pufnind indignată.

— Domnule, ceea ce îmi este – sau nu îmi este – domnul Blake nu te privește absolut deloc, îi puse ea la punct.

Lucius se încruntă spre pălăriuța ei. Frances era cu-adevărat înțepată, și arțăgoasă, și ostilă, și plină de contradicții. De ce naiba îi rămăsese ea în minte și în suflet? Cu cât mai repede și-ar alunga-o din minte și din suflet, cu-atât mai fericit va fi.

Poate dacă va încerca din răspuțeri, va izbuti să se îndrăgostească în primăvara asta de Portia Hunt. Dar, Dumnezeuule, chiar dacă așa ceva ar fi posibil, lucru de care el se îndoia foarte tare, Portia ar fi de-a dreptul oripilată!

— De ce dracu’ ai optat pentru cariera de

profesoară când ai fi putut să devii o cântăreață profesionistă? o întrebă el pe neașteptate.

Fiindcă ajunsese în salon în seara precedentă doar în momentul în care ea termina de cântat, lui Lucius parcă tot nu-i venea a crede că divina cântăreață și Frances ar putea fi una și aceeași persoană.

— Ți-aș sugera să-ți mai controlezi limbajul, lord Sinclair, îl dojeni ea.

El fu surprins – și o surprinse pare-se și pe Frances – când slobozi pe neașteptate un scurt hohot de râs.

— Cred că s-ar putea ca tocmai să-mi fi dat răspunsul la întrebarea mea, spuse Lucius. După Crăciun, nu mi-ai spus cât de bine știi să cânti.

— Și de ce ar fi trebuit să-ți spun așa ceva? întrebă ea, privindu-l din nou. Crezi că s-ar fi convenit să-ți spun: „Ooo, apropo, domnule Marshall, află că eu știu să cânt într-un fel care s-ar putea să te impresioneze puțin”? Ori s-ar fi convenit să te trezești într-o dimineață în trilurile unei arii stridente?

Lucius chicoti, imaginându-și cum l-ar fi trezit ea așa, în cea de-a doua dimineață, în timp ce stătea cuibărită în brațele lui.

Nu știa dacă și ea se gândise la același lucru, oricum, ochii ei licăriră brusc, buzele i se curbară și Frances nu se mai putu stăpâni. Amândoi izbucniră în râs.

— Mă-ntreb dacă acest lucru nu mi s-ar fi părut excitant, spuse Lucius.

Instantaneu, profesoara pedantă și înțepată reapăru și se rezemă de spătarul canapelei cu privirea îndreptată fix înaintea ei.

Doar o clipă – la naiba! — îl subjugase din nou persoana ei.

— Bunicul meu de-abia așteaptă să te revadă, îi

spuse el, după câteva clipe de tăcere. Și sora mea arde de nerăbdare și de emoție. Ea încă nu și-a făcut debutul în societate, înțelegi, așa că nu are prea des ocazia să stea de vorbă cu oaspeții și chiar să facă pe gazda.

— Așa că o va face acum, cu mine, replică Frances. Sunt obișnuită cu tinerele fete, cu incertitudinile și cu exuberanța lor. Voi fi un oaspete cât se poate de nepretențios.

Conversația lor lâncezi când trăsura începu să urce panta.

Ajunși pe Brock Street, el coborî și îi întinse mâna ca să o ajute să coboare, iar Frances își puse mâna într-a lui – prima lor atingere de când îi strecurase Lucius în palmă cartea sa de vizită, în fața școlii, cu trei luni în urmă. El simți din nou suplețea mâinii ei și degetele lungi și subțiri de artistă. Chiar prin mănușile lor, Lucius simți familiaritatea atingerii mâinilor lor.

Ea intră prima în casă când majordomul le deschise ușa.

Bărbatul se încruntă la spatele ei și intră după ea.

Drumul cu trăsura fusese un chin pentru Frances, reamintindu-i călătoria pe care o făcuse, în același vehicul, împreună cu același Lucius Marshall, viconte de Sinclair. Atunci el o ținuse de mână. O mare parte din drum o ținuse chiar strâns în brațe. Se sărutaseră și picotiseră îmbrățișați.

De data asta, fusese dureros de conștientă de prezența lui fizică. Fusese foarte atentă să nu-l atingă – până ce nu mai putuse evita atingerea când îi oferise mâna pentru a o ajuta să coboare în fața casei.

Odată intrați în casă și urmându-l în sus pe scări pe majordom, după ce el îi luase pălăria, mănușile și jacheta, se simțea strivită și umilită.

Te-am rănit eu cu ceva?

Clocotea încă de furie din cauza aroganței lui.

Bărbații sunt capabili să se bucure de moment și să treacă mai departe, în vreme ce femeile sunt mai înclinate să se implice sufletește pe termen lung.

Cât de adevărată părea această afirmație! Toată purtarea și toată discuția cu el îi demonstraseră că Lucius nu suferise câtuși de puțin în urma celor întâmplare între ei.

El se bucurase de moment și trecuse mai departe.

În schimb, ea rămăsese de-atunci cu inima zdrobită.

Deși am cunoscut multe femei la viața mea...

Femei dintre care Frances era una nesemnificativă. Dacă ar fi mers cu el la Londra atunci când Lucius îi ceruse acest lucru, cât de curând s-ar fi plictisit de ea? De mult deja, era sigură.

Își spuse însă că venirea ei acolo în după-amiaza aceea nu avea nimic de-a face cu el. Frances se îndreptă de spate și adoptă cea mai demnă ținută pe când era condusă într-o plăcută cameră de zi din partea din față a casei. Contele de Edgecombe se ridică dintr-un fotoliu de lângă șemineu, cu un zâmbet binevoitor pe fața trasă și destul de palidă, iar domnișoara Marshall se precipită în direcția ei cu ambele mâini întinse, cu obrajii îmbujorați de emoție și cu chipul luminat de un surâs nerăbdător.

— Domnișoară Allard, îi spuse ea când Frances o luă de mâini. Sunt așa de încântată că ați venit. Vă rog să aveți amabilitatea să luați loc lângă bunicul meu. Ni se va aduce imediat și ceaiul.

— Mulțumesc. Frances îi zâmbi cu căldură fetei

care își dădea evident toată silința să se arate la înălțime, pe jumătate exuberantă și pe jumătate îngrijorată ca nu cumva să facă vreo greșeală de etichetă. Era foarte drăguță, părul castaniu și ochii de un căprui-deschis ca și ai fratelui ei, dar, spre deosebire de el, ea avea o față ca o inimioară, cu obraji rotunzi și o bărbie mică și ascuțită.

Contele îi zâmbi blând lui Frances și îi întinse mâna când tânăra se apropie de el. Bătrânul îi luă mâna și i-o sărută.

— Domnișoară Allard, ne faci o mare onoare, spuse el. Sper că nu te-am răpit de la vreo activitate foarte importantă a școlii.

— Înălțimea Voastră, sunt sigură că fetele din corul celor mici au fost cât se poate de încântate să afle că nu vor mai avea repetiție în după-amiaza asta, replică ea, așezându-se în fotoliul alăturat.

— Deci dirijezi corul și predai muzică, inclusiv lecții de pian. Dar cât de mult îți folosești vocea cântând, domnișoară Allard? o întrebă contele.

— Aseară a fost prima oară după mai mulți ani când am cântat în afara școlii, răspunse ea.

Contele se reasezase în fotoliul său, iar vicontele Sinclair luase și el loc în apropiere, în timp ce domnișoara Marshall se agita pe lângă tăvile aduse de o slujnică și un majordom. Și a fost foarte bine pentru emoțiile mele că n-am avut mai mulți spectatori.

— Dar a fost o tragedie pentru lumea muzicală faptul că ai avut doar atât de puțini spectatori, replică el. Nu ai numai o voce bună, domnișoară Allard, sau chiar o voce chiar foarte frumoasă. Ai o voce de-a dreptul magnifică, cu siguranță una dintre cele mai încântătoare voci pe care le-am auzit vreodată în toți cei aproape optzeci de ani de când ascult muzică. Ba nu — nu *una dintre*. Este cea mai încântătoare.

Frances n-ar fi fost o ființă umană dacă nu s-ar fi simțit cuprinsă de o imensă plăcere, la auzul unei aprecieri atât de elogioase și evident sincere.

— Mulțumesc, înălțimea Voastră, zise ea, simțind că roșește.

Pe o măsuță de lângă Frances, în spatele tăvii cu ceaiul, fusese pusă o farfurie plină cu sendvișuri apetisante și plăcintele cu frișcă și cu gem de căpșuni. Mai era și o farfurie cu tarte. Amy turnă ceaiul în ceștile de porțelan fin, aducând fiecăruia câte una, mai înainte de a-i îmbia să se servească cu sendvișuri.

— Dar probabil că ți s-a mai spus și până acum acest lucru, continuă contele. Presupun că l-ai auzit de nenumărate ori.

Da. Câteodată auzise chiar din partea unor persoane a căror opinie o respecta. Iar după moartea tatălui ei, ca o încununare, auzise și din partea unora care îi promiseseră faimă și bogăție, fără a le păsa de sufletul ei de artistă. Și totuși – dintr-o multitudine de motive, printre care nu în ultimul rând orgoliul ei tineresc –, îi crezuse și le permisesese să acționeze în numele ei până ajunseseră să o ruineze printr-un proces. Apoi îl pierduse pe Charles din cauza cântatului și, în final, el începuse să se poarte foarte urât. Într-adevăr, multe se năruiseră atunci – de exemplu, toate visurile ei de fată. Uneori – chiar dacă nu trecuseră decât trei ani de când zărise anunțul pentru postul de profesoară la școala domnișoarei Martin, îl solicitase și fusese trimisă la Bath de domnul Hatchard în vederea unui interviu cu Claudia – uneori îi era și ei greu să creadă că toate necazurile acelea i se întâmplaseră ei, nu altcuiva. Până în seara precedentă, ea nu mai cântase în public timp de trei ani bătută pe muchie.

— Oamenii au fost mereu amabili, spuse ea.

— Amabili. Contele râse iritat și luă un sendviș de

pe farfurie. Nu există loc de amabilitate, în prezența măreției și a omagiului închinat acesteia, domnișoară Allard. Mi-aș dori să fi fost la Londra. Aș fi invitat toată lumea bună să petreacă o seară acasă la mine ca să le cânti. Nu sunt un priceput și renumit protector al artelor, dar nici nu-i nevoie de asta. Talentul tău ar vorbi de la sine, iar cariera de cântăreață ți-ar fi asigurată. Sunt absolut convins de asta. Ai putea călători prin toată lumea și i-ai vrăji pe spectatori oriunde te-ai duce.

Frances își umezi buzele, jucându-se absentă cu sendvișul din farfurie.

— Dar noi nu suntem la Londra, domnule, replică vicontele Sinclair, iar domnișoara Allard pare să fie cât se poate de mulțumită cu viața ei așa cum este acum. Am dreptate, domnișoară?

Ea ridică privirea și își dădu seama de marea asemănare fizică dintre Lucius și bunicul lui. Amândoi aveau bărbii pătrătoase, deși figura contelui se mai îmblânzise cu vârsta și radia o bunătate surâzătoare, în timp ce a vicontelui părea arogantă și încăpățanată, chiar aspră. Lucius ridicase dintr-o sprânceană și se uita la Frances cu o privire intensă. Iar tonul său fusese tăios, deși poate că numai ea observase.

— Prefer să cânt pentru propria mea plăcere și pentru plăcerea ascultătorilor mei, răspunse ea. Dar nu mă dau în vânt după faimă. Când cineva este profesor, datorează conștiinciozitate, bineînțeles, celui care îl angajează și părinților copiilor pe care-i are în grijă, ca și copiilor înșiși. Are totuși multă libertate din punct de vedere profesional. Nu sunt prea sigură însă dacă același lucru se poate afirma și despre un cântăreț – sau despre orice alt gen de artist interpret, la drept vorbind. Acesta are nevoie de un manager pentru care el nu este decât o marfă care poate fi comercializată. Și atunci nu

vor mai avea importanță decât banii, și faima, și imaginea, și apariția în fața oamenilor cu putere de decizie, și... Iar în asemenea circumstanțe, cred că i-ar fi dificil oricui să-și păstreze integritatea și propria viziune asupra artei.

Frances vorbea dintr-o amară experiență.

Cei doi bărbați o priveau atenți, vicontele Sinclair afișând un aer batjocoritor.

El o categorisise drept pedantă. Era o prostie să doară o asemenea categorisire. Era chiar pedantă. Și nu avea de ce să-i fie rușine din pricina asta. Ba era un aspect pe care îl cultivase deliberat. Frances observă că mâna lui Lucius bătea ușor din degete pe marginea farfuriei – mâna aceea frumoasă, puternică și pricepută, care spărsese lemne, și curățase cartofi, și sculptase capul unui om de zăpadă, și se odihni pe spatele ei atunci când valsaseră, și îi mângâiasse trupul, și...

Domnișoara Marshall se ridică pentru a-i servi pe ceilalți cu plăcințele.

— Nu este obligatoriu să se întâmple așa dacă managerul împărtășește viziunea artistică a cântărețului, domnișoară Allard, reluă contele. Dar cei din familia dumitale ce-au avut de spus în privința asta? Nu te-au încurajat niciodată? Cine sunt ei, dacă-mi dai voie să te întreb? N-am auzit până acum de nicio familie Allard.

— Tatăl meu era francez, îl lămurii ea. S-a refugiat din Regatul Terorii când eu eram foarte mică și m-a adus în Anglia. Mama mea murise deja. Iar tata a murit acum cinci ani.

— Îmi pare rău să aud așa ceva, se întristă contele. Probabil că pe atunci erai mult prea tânără pentru a rămâne singură pe lume. Și mai ai alte rude aici, în Anglia?

— Doar două strămătuși s-au interesat vreodată

de mine, răspunse Frances. Sunt surorile bunicii mele și fiicele defunctului baron Clifton.

— De la Wimford Grange? Bătrânul înălță din sprâncene: Iar una dintre aceste două doamne se numește Melford, nu-i așa? A fost cândva o foarte bună prietenă a răposatei mele neveste. Și-au făcut în același timp debutul în societate. Și dumneata ești strănepoata ei! Wimford Grange se află la numai vreo treizeci de kilometri depărtare de reședința mea de la Barclay Court. Ambele domenii sunt în Somerset.

Așa se explică, desigur, de ce ea și Lucius Marshall călătoriseră pe același drum după Crăciun. Frances nu se uită la el și nu făcu niciun comentariu.

— N-am mai văzut-o pe doamna Melford de câțiva ani buni, continuă contele. Dar mă întreb de ce nu te-a ajutat actualul baron Clifton să-ți faci o carieră de cântăreață.

— El este un văr cu-adevărat foarte îndepărtat, înălțimea Voastră, explică Frances.

De Crăciun, nici nu dăduse ochii cu el.

— Presupun că asta ar fi explicația, încuviință contele, însă probabil că te simți stânjenită de toată pălăvrăgeala asta despre talentul și despre familia dumitale. Hai să schimbăm subiectul. Conceptul de școală de fete este interesant atâta vreme cât mulți oameni caută să ne convingă de faptul că educația femeilor este o risipă, ele reprezentând o jumătate din populația țării, sau că bruma de instruire de care au nevoie fetele poate fi asigurată de guvernantele particulare. Presupun că nu ești de acord cu niciuna dintre aceste două variante, nu-i așa?

Ochii lui licăreau jucăuș sub sprâncenele albe. El schimbase efectiv tema conversației, alegând un subiect despre care era sigur că va provoca un răspuns din partea ei. Bineînțeles, așa se și întâmplă, ei purtând

apoi o discuție aprinsă asupra avantajelor de a le trimite pe fete departe de casă pentru a fi instruite și asupra foloaselor de a le învăța materii precum matematica sau istoria. Tema era atractivă și pentru domnișoara Marshall. Ea îi spuse lui Frances că dintotdeauna i-ar fi plăcut să meargă la școală, însă rămăsese acasă, moștenind guvernanta surorilor ei mai mari.

— Și nu că n-aș fi primit din partea guvernantei o educație solidă, domnișoară Allard, spuse ea, dar cred că ar fi fost minunat să fi luat lecții de pian de la dumneata și să fi cântat într-unul din corurile duminicale. Fetele care învață la școala aceea sunt foarte norocoase.

Frances aproape că simțea batjocura emanând din direcția vicontelui Sinclair, chiar dacă ea se uita în altă parte, iar el nu participase prea mult la conversație.

— Îți mulțumesc, zise ea, zâmbindu-i fetei. Dar ele sunt norocoase și pentru că au parte de priceperea celorlalte profesoare. Domnișoara Martin își face un punct de onoare din a alege cele mai bune profesoare. Deși presupun că, spunând asta, îmi exagerez prea tare propriile merite, nu?

— Mi-ar fi plăcut să fi urmat cursurile unei școli și să-mi fi făcut prietene printre fetele de vârsta mea, concluzionă domnișoara Marshall.

Discuția lor reveni până la urmă tot la muzică, dar fără referire la Frances personal. Comparară compozitorii preferați și piesele vocale și solourile instrumentale care le plăceau cel mai mult. Bătrânul conte le povesti despre spectacolele unor muzicieni vestiți pe care îi ascultase cu mulți ani în urmă la Viena, Paris și Londra.

— Pe vremea mea, Continentul îi primea încă cu brațele deschise pe toți tinerii valoroși și dornici de afirmare care făceau câte un Mare Turneu prin toată Europa, spuse el. Și era minunat, domnișoară Allard,

dar s-a terminat cu așa ceva. Franța, și mai ales Napoleon Bonaparte, au o mare vină în treaba asta. Lucius n-a avut parte de asemenea minunății, nici tatăl lui, la timpul său.

— Trebuie să-i acorzi bunicului meu o oră sau chiar trei, pentru subiectul ăsta, domnișoară Allard, remarcă viconteul Sinclair. Vorbele lui păreau ironice, totuși Frances simți că fuseseră spuse cu multă afecțiune la adresa bătrânului conte. Poate că era în stare să nutrească și Lucius sentimente mai nobile.

— Ați văzut Parisul? îl întrebă ea pe conte. Cum vi s-a părut?

Într-adevăr, contele de Edgecombe doar atât aștepta pentru a începe să vorbească despre trecut. Îi cuceri cu poveștile lui despre călătoriile, și persoanele, și locurile pe care le văzuse, încât Frances înălță surprinsă privirea când viconteul Sinclair se ridică și spuse că venise timpul să o ducă pe domnișoara Allard înapoi la școală.

La un moment dat în cursul ultimei ore, ea se destinsese și începuse să se simtă bine. Poate că Anne avusese dreptate. Poate că Frances chiar scăpa de câteva năluci în ziua aceea. Văzuse astăzi și cealaltă latură a caracterului vicontelui Sinclair – partea aceea arogantă, batjocoritoare și mai puțin plăcută pe care o mai sesizase și în primele momente ale întâlnirii lor de după Crăciun și pe care o uitase în mare măsură în cele două zile care urmaseră. Era bine să i se reamintească acum de ce fugise.

N-ar fi putut fi fericită cu un asemenea bărbat. Cu toate că el venise la Bath ca să aibă grijă de bunicul lui și o adusese și pe tânăra lui surioară.

Of, viața e uneori foarte complicată și dificil de înțeles. Ar fi mai ușor să-i placă sau să nu-i placă pe oameni dacă firea fiecăruia ar avea o singură fațetă.

Contele și domnișoara Marshall se ridicară odată cu Frances. Bătrânul îi luă o mână în mâna lui și i-o sărută din nou.

— A fost o onoare și o plăcere pentru mine să te cunosc, domnișoară Allard, spuse el. Sper din tot sufletul să am ocazia să te mai aud cântând înainte să mor. De fapt, cred că asta va deveni una dintre dorințele mele cele mai arzătoare.

— Mulțumesc. Sunteți tare bun cu mine. Îi zâmbi aproape afectuos.

Domnișoara Marshall o îmbrățișă cu însuflețire pe Frances.

— M-am distrat atât de bine, îi zise fata, demonstrându-și întreaga tinerețe prin exuberanța salutului de despărțire.

— Într-adevăr. Frances îi zâmbi călduros. Iar gazdele mele m-au tratat regește. Îți mulțumesc că m-ai primit atât de frumos.

Fata se întoarse brusc către fratele ei tocmai când Frances se pregătea să iasă din încăpere înaintea lui.

— Luce, îi zise ea, spuneai că, dacă e să particip peste trei zile cu tine și cu bunicul la întrunirea de la Upper Rooms, trebuie să găsim o doamnă mai în vârstă ca mine pentru a mă însoți. N-am putea s-o invităm pe domnișoara Allard? Oo, te rog, putem s-o invităm?

Cum Frances se uita consternată la ea, fata își privea fratele implorându-l, cu mâinile încleștate la piept.

Cât de îngrozitor de lipsit de tact din partea fetei era să-i pună fratelui ei acea întrebare de față cu Frances.

— Mai în vârstă? Vicontele Sinclair ridică dintr-o sprânceană.

— Păi, ea chiar este, zise fata. N-am spus bătrână, Luce, ci doar mai în vârstă ca mine. Și este și

profesoară.

— Amy, dar asta este o propunere excelentă, interveni și contele. Mi-ar fi plăcut să-mi fi venit mie ideea. Domnișoară Allard, ești dispusă să ne faci această onoare? Deși poate că, deoarece locuiești în Bath o asemenea întrunire nu te tentează prea mult.

— Ooo, dar eu n-am participat niciodată la așa ceva, recunosc Frances.

— Cum? Niciodată? Atunci chiar te rog să accepți ca invitata noastră de onoare, insistă contele.

— Te rog, te rog, acceptă, domnișoară Allard! strigă domnișoara Marshall. Caroline și Emily – surorile mele – o să moară de invidie dacă o să le scriu că până la urmă tot o să merg și eu acolo.

Frances se simțea teribil de conștientă de prezența tăcută a vicontelui Sinclair lângă ea. Se întoarse și se uită la el, mușcându-și ușor buza inferioară. Cum ar fi putut ea să refuze fără a o răni pe domnișoara Marshall, care evident dorea cu ardoare să i se permită să asiste la o astfel de întrunire, înainte de debutul ei în societate?

Lucius nu-i veni în ajutor lui Frances. Dar cum ar fi putut s-o facă fără a părea necioplit în fața rudelor sale?

— Mi-aș dori să accepți, domnișoară Allard, spuse el laconic. Ți-am rămâne cu toții profund îndatorați.

Necazul era că ea socotise mereu că ar fi un lucru minunat să danseze cu-adevărat la Upper Rooms, loc pe care îl văzuse, însă numai cu un grup de fete, într-o zi în care le scosese la plimbare ca să admire peisajul. Participase cândva la balurile din Londra și întotdeauna îi plăcuse nespuse de mult.

Dar cum putea să meargă de data asta?

Ei, și de ce n-ar merge? Acum invitația i-o adresaseră toți trei.

— Vă mulțumesc, murmură ea. Cred că ar fi

minunat.

Domnișoara Marshall începu să bată fericită din palme, contele se înclină în fața ei, iar viconteles Sinclair o conduse spre ieșire fără să mai spună ceva, ținând ferm o mână pe spatele ei, mână pe care Frances o simțea ca pe-o arsură.

Merseră alături în trăsură înapoi la școală fără să schimbe o vorbă. Situația era tulburătoare. La un moment dat, Frances dădu chiar să-l întrebe dacă îl deranja cu adevărat ca ea să-i însoțească la petrecerea aceea, dar era sigur că îl deranja – ca și pe ea. Se gândi apoi să-l întrebe dacă, în definitiv, n-ar prefera ca ea să se răzgândească și să refuze invitația prin intermediul lui. Dar de ce ar trebui ea să refuze? Fusesse invitată după toate regulile, chiar dacă domnișoara Marshall fusese cam impulsivă, deschizând discuția așa cum o făcuse, fără să-și fi consultat fratele în prealabil.

În plus, dacă îl deranja prezența ei sau dacă își dorea ca Frances să se răzgândească, putea foarte bine să o spună, fiindcă de-aia avea gură. Era mai bine să-l lase pe el să vorbească mai întâi.

Își dădu seama că sufletul ei totuși era într-o stare foarte gingașă și cu siguranță că nu îi va face bine să-l vadă iar pe Lucius. Nu se îndoia că și-așa va dormi doar pe sponci în următoarele câteva nopți. Doamne sfinte! Făcuse dragoste cu bărbatul acela tăcut de alături. Își putea aminti cu maximă limpezime fiecare detaliu al acelei nopți de intimitate.

Ca și al jalnicei lor despărțiri din ziua următoare. Trăsura se opri în fața școlii exact la ora cinci și jumătate. Peters deschise portiera și lăsă în jos scările, iar viconteles Sinclair coborî și o ajută pe Frances să coboare pe caldarâm. O însoți până la ușa școlii pe care Keeble o și ținea deschisă.

— Voi veni să te însoțesc la Sala Mare de întruniri

peste trei seri, îi zise vicontele Sinclair.

— Bine, încuviință ea. Îți mulțumesc.

— Poate că atunci vom dansa din nou împreună, domnișoară Allard, continuă el, iar ei i se păru că privirea lui o ardea.

— Bine, repetă Frances, după care se întoarse și se grăbi să ajungă în camera ei, acolo unde spera să se liniștească pentru a corecta câteva lucrări până la cină.

Voi veni să te însoțesc...

Poate că atunci vom dansa din nou împreună...

Viața e atât de îngrozitor de nedreaptă. Nu mai departe decât cu o seară înainte se simțise din nou fericită. Iar acum...

Acum i se părea că totul în jurul ei – ca și fiecare părticică din ea, mintea ei, sentimentele – se aflau într-un clocot tulburător.

Frances parcurse cu atenție un eseu de patru pagini, constatând apoi cu stupeoare că nu reținuse nici măcar un cuvânt.

Ar fi cazul să-și adune gândurile – se apostrofă ea – și să nu uite că este profesoară. Era unica ei îndeletnicire și cu-adevărat importantă în viață.

Era profesoară.

Și se apucă să citească încă o dată eseul de la început.

Lucius se încruntă la imaginea lui din oglindă la câteva clipe după ce își expediase valetul. Își dădea întotdeauna osteneala să arate cât mai bine. În definitiv, orice gentleman avea obligația să fie întotdeauna elegant și fercheș mai ales atunci când era cunoscut ca o

persoană mondenă. Și totuși, de ce naiba îl obligase el pe bietul Jeffreys să-i refacă de trei ori perfect respectabilul nod la cravată, declarându-se mulțumit abia cu a patra variantă?

Era el pe cale să devină un soi de filfizon?

Pentru Dumnezeu, urma să participe la o întrunire în Bath, nu la un bal la Carlton House! Va fi norocos dacă va găsi acolo mai mult de zece persoane sub cincizeci de ani. Era cât se poate de probabil să fie o interminabilă seară adormitoare. Cu toate astea, nu mai contenea să se ferchezuiască, mai mult ca de obicei.

Cu greu îi venea să creadă că el, Lucius Marshall, viconte de Sinclair, va lua parte la o întrunire atât de insipidă. Nici la Londra nu mergea decât rareori la baluri sau la alte evenimente și recepții mondene asemănătoare, deși în primăvară o va face cu vârf și îndesat. Putea considera această seară ca o repetiție generală pentru cele ce vor veni.

Încruntarea se transformă într-o strâmbătură, și Lucius se întoarce cu spatele la oglindă.

Când coborî, constată că Amy era deja gata și se fățuia nerăbdătoare în camera de zi, deși ea și cu bunicul urmau să plece la Sala de întruniri de-abia peste o jumătate de oră. Fata fusese surescitată toată ziua, incapabilă să-și găsească locul.

— Oh, arăți nemaipomenit de bine astă-seară, îi spuse el după ce Amy își prinse cu mâinile marginile jupei și făcu o piruetă sub privirea expertă cu care o măsura el din creștet până-n tălpi.

Lucius se uită aprobator la rochia ei de batist de un albastru-deschis – pe care chiar el o ajutase s-o cumpere cu două zile în urmă – și îi admiră părul îngrijit coafat cu cărlionți. Camerista ei avusese înțelepciunea de a nu încerca să o facă să pară mai în vârstă decât era. Deși nu avea nici înălțimea și eleganța lui Caroline

și nici gropițele și buclele naturale ale lui Emily, Amy putea fi considerată cea mai frumoasă dintre toate trei, gândi el. Margaret, desigur, fusese o frumusețe la vremea ei, și acum era încă drăguță, deși trecuse de treizeci de ani și născuse trei copii.

— Ei, cum arăt? îl întrebă Amy, uitându-se la fratele ei cu ochi scânteietori și îmbujorându-se.

— Realmente foarte bine, răspunse el. Dacă în seara asta domnii vor roi în jurul tău, o să fiu nevoit să-i alung.

— Ooo, Luce. Fata râse, evident încântată. Sper că nu te vei arăta chiar așa fioros și înverșunat, când vei sta lângă mine, altminteri nimeni nu va îndrăzni să mă invite la dans. Cu toate astea, arăți splendid.

— Mulțumesc, doamnă, îi replică el, făcând o plecăciune exagerată. Ai grijă să mergi încet când vei pleca de-acasă cu bunicul. Să n-o iei nerăbdătoare la trap și să-l obligi să țină pasul cu tine!

Amy redeveni imediat serioasă.

— Bineînțeles că așa voi face, ținu ea să-l asigure. Cred că apele minerale de-aici i-au făcut realmente bine, nu-i așa, Luce? În ultima vreme, mi s-a părut că arată și se simte excelent.

— Da, încuviință Lucius, cu toate că amândoi știau că bunicul nu se va mai face niciodată bine de tot.

— De-abia aștept s-o pornim la drum, spuse ea, împreunându-și mâinile la piept. Și de-abia aștept s-o revăd și pe domnișoara Allard. Este foarte prietenoasă și binevoitoare și mă tratează ca pe o persoană adultă. Și este și încântătoare, chiar dacă nu se îmbracă după ultima modă. Îmi plac părul ei negru și ochii. Vai, dar când o avea de gând bunicul să fie gata?

— Exact atunci când a zis că va fi gata, replică Lucius, apropiindu-se de fereastră. Doar știi cât de punctual este întotdeauna. Iar dacă e să fiu și eu

punctual, trebuie să plec imediat. Văd că Peters a și tras caleașca în fața casei.

Câteva minute mai târziu, Lucius era din nou în trăsură, pe drumul către școala domnișoarei Martin.

În dimineața aceea, Lucius primise scrisori de la mama lui și de la Caroline. Vestea principală pe care amândouă ținuseră să i-o împărtășească era aceea că marchiza de Godsworthy sosise în capitală în vederea participării la Sezon, împreună cu lordul și lady Balderston – și, bineînțeles, împreună cu Portia. Mama, cu Emily și Caroline le făcuseră deja o vizită celor două doamne. Domnișoara Hunt arăta foarte bine, scriau ele, Lady Balderston întrebuse de el și spusese că așteaptă cu nerăbdare să-l vadă cât mai curând.

Portia Hunt arăta mereu foarte bine, asta nu era o noutate. Lucius nu-și amintea să o fi văzut vreodată cu părul ciufulit – nici măcar în copilăria ei.

Trăsura se opri în fața școlii și Lucius coborî, simțindu-se oarecum cu musca pe căciulă fiindcă se pregătea să însoțească o altă femeie la un bal.

În momentul în care portarul deschisese ușa, în fața ochilor lui Lucius apărură o scenă stranie. Frances Allard stătea în mijlocul holului, într-o rochie de muselină gri-argintie, cu o eșarfa de mătase argintie în jurul pieptului și două rânduri de panglici din aceeași mătase de-a lungul tivului. O altă doamnă îngenunchease lângă Frances, în mână cu un ac și cu ață, și cosea o porțiune de panglică descusută probabil de pe rochie. O a treia doamnă era aplecată deasupra celei de-a doua, cu câteva ace în palma deschisă. Domnișoara Martin tocmai îi puneia lui Frances pe umeri un șal colorat cu modele geometrice și îl netezea.

Când intră Lucius, cele două „croitorese” întoarseră simultan fețele îmbujorate și vesele. Frances își mușcă buza inferioară, vag jenată, dar apoi răsese și

ea.

— Vai de mine, zise ea.

Drăgălășenia expresiei sale îl izbi ca un pumn în stomac și îi tăie o clipă răsuflarea.

— Iată încă un domn care sosește cu cinci minute mai devreme decât ora stabilită, declară sever domnișoara Martin.

— Vă rog să mă iertați. Lucius ridică din sprâncene. Vreți să ies și să aștept în stradă să treacă cele cinci minute?

Atunci izbucniră toate în râs – chiar și domnișoara Martin afișând un zâmbet afectat.

— Nu, nu, eu sunt gata, spuse Frances, ultima ață fiind tăiată, iar panglica fixată la locul ei. Lord Sinclair, pe domnișoara Martin ai cunoscut-o deja. Te rog, permite-mi să ți le prezint și pe colegile mele profesoare, domnișoara Jewell și domnișoara Osbourne.

Și Frances i le arată pe cele două așa-zise croitorese, ambele tinere și frumoase. Amândouă se uitară la el cu un nedisimulat interes.

— Domnișoară Jewell, spuse Lucius, înclinându-se în direcția profesoarei cu păr blond și ochi albaștri. Domnișoară Osbourne, spuse el apoi, făcând o plecăciune și către frumusețea mignonă cu părul roșcat.

Cele două îi răspunseră făcând fiecare câte o reverență.

Lucius își dădu brusc seama că ieșirea uneia dintre ele într-o seară reprezenta un important eveniment pentru toate. Simți că aruncase o privire într-o cu totul altă lume, străină lui, în care viața femeilor nu era doar un neîntrerupt șir de petreceri, și baluri și alte manifestări mondene. Și totuși, aceste profesoare erau atât de tinere, frumoase și atrăgătoare. Nici măcar rigida domnișoară Martin nu era un antidot.

Dar de ce naiba alesese Frances să fie una dintre

ele? Ea nu ar fi avut nevoie de așa ceva.

Portarul școlii, tăcut și ursuz, ca și cum îl afecta pătrunderea oricărui alt bărbat pe sacrul său domeniu feminin, le ținu ușa deschisă, iar Lucius o urmă pe Frances și o ajută să se suie în trăsură.

— Vremea a rămas la fel de frumoasă și de data asta, spuse ea veselă pe când trăsura se puna în mișcare.

— Să înțeleg că, dacă ar fi plouat, ai fi contramandat întâlnirea? o întrebă el.

— Nu, bineînțeles că nu. Își strânse cu ambele mâini capetele șalului.

— Atunci făceai doar o conversație politicoasă? insistă el.

— Îmi pare rău dacă te plictisesc, răspunse ea, ușor iritată. Poate că ar fi fost mai bine să tac. Așa voi proceda tot restul drumului.

— Ce faceți voi de obicei ca să vă distrați? o întrebă Lucius, după ce ea tăcuse de ceva vreme. Mă refer la tine și la celelalte profesoare. Locuiți în Bath și totuși n-ați participat niciodată la vreo reuniune. Le culcați în fiecare seară pe fete și apoi vă adunați să pălăvrăgiți în clinchet de andrele?

— Lord Sinclair, chiar dacă ar fi așa, nu-i nevoie să-ți faci griji pentru noi, replică ea. Suntem foarte fericite.

— Ai mai spus asta și altădată, îi reaminti el. Iar după aceea ai schimbat termenul din fericită în mulțumită. Este deci suficientă mulțumirea, Frances?

Se gândi că nu îi va răspunde. O privi la lumina palidă a asfințitului. Acum Frances nu mai purta pălărie. Părul ei lung și negru era pieptănat peste cap și cu bucle la ceafa. Nu niște bucle prea sofisticate, însă coafura asta tot era un pas înainte față de cocul obișnuit. Arăta elegantă și încântătoare. Toate celelalte

doamne din sala de bal vor părea exagerat de împoțonate comparativ cu ea.

— Da, e suficientă, răspunse Frances. Fericirea trebuie să se echilibreze întotdeauna cu nefericirea, iar emoțiile cu deprimarea. Mulțumirea se întreține mai ușor și aduce cu ea liniștea minții și împăcarea sufletească.

— Doamne Dumnezeule! exclamă el. Poate fi ceva mai plictisitor? Cred că nu ești decât o lașă, Frances.

Ea se întoarse brusc și îi aruncă o privire indignată.

— Lașă? exclamă ea. Presupun că a fost o lașitate să nu-mi abandonez cariera, siguranța, viitorul și prietenele ca să plec la Londra cu tine.

— Da, a fost o mare lașitate, încuviință el.

— Dacă lașitate înseamnă să fii întreg la minte, atunci da, lord Sinclair, după definiția ta, sunt o lașă și nu am de gând să mă scuz pentru asta.

— Ai fi putut fi fericită, spuse Lucius. Ai fi putut avea o șansă în viață. Și știi că aș fi descoperit repede și talentul tău. Ai fi putut cânta pentru mai mulți spectatori decât ai putea avea aici vreodată. Și să nu-mi spui că, având o voce ca a ta, n-ai visat niciodată la celebritate.

— Și la bogăție, completă ea aspru. Lord Sinclair, cred că acești doi termeni merg inevitabil împreună. Presupun că tu ai fi fost acela care să mă facă fericită. Presupun că tu mi-ai fi sponsorizat cariera de cântăreață și te-ai fi asigurat că am cunoscut toate persoanele influente necesare.

— Și de ce nu? întrebă el. Nu m-aș fi lăcomit să mă bucur numai eu de talentul tău.

— Consideri deci că o femeie este incapabilă să-și cunoască propria minte și să-și găsească mulțumirea sau chiar fericirea pe care și-o dorește de la viață fără

ajutorul și intervenția unui bărbat. Asta vrei să spui, lord Sinclair?

— Nu mi-am dat seama că vorbeam despre bărbați și femei în general, replică Lucius. Eu mă refeream doar la tine. Și te cunosc suficient ca să pot înțelege că nu ești făcută pentru a te simți doar mulțumită. E absurd din partea ta să crezi una ca asta. Ești plină de pasiune, Frances – și nu numai sexuală, dacă îmi permiți să adaug.

— Cum îndrăznești? strigă ea. Nu mă cunoști deloc.

— S-avem iertare, dar e sigur că te cunosc, cel puțin în sens biblic – iar o noapte mi-a fost mai mult decât de-ajuns ca să trag anumite concluzii în legătură cu potențialul tău în ce privește pasiunea sexuală. Am stat de vorbă cu tine – și m-am ciorovăit cu tine – chiar de mai multe ori, inclusiv în seara asta. Am râs și m-am jucat cu tine. Și, poate cel mai important, te-am auzit cântând. Așa că îți pot garanta că te cunosc cât se poate de bine.

— Cântatul n-are nimic de-a face cu...

— Ba da, are, o contrazise Lucius. Oricine își exercită un asemenea talent până la uitarea de sine n-are încotro și se dezvăluie ascultătorilor. N-ai cum să te mai ascunzi în astfel de ocazii, indiferent dacă produsul tău artistic este o pictură, o poezie sau un cântec. Atunci când ai cântat la serata familiei Reynolds ai arătat mult mai mult decât doar o voce încântătoare, Frances. Te-ai arătat pe tine însăși și numai un nerod nu și-ar fi dat seama că ești o femeie plină de o pasiune profundă.

Era bizar. Lucius nu conștientizase toate acestea până în momentul acela. Dar știa că tot ce spusese era foarte adevărat.

— Eu mă simt mulțumită așa cum sunt acum, se

încăpățână ea, punându-și mâinile în poală și uitându-se la degetele ei rășchirate.

— Aa, da, iată lașitatea, Frances, se rezezi el. Refuzi să discuți și recurgi la platitudini fiindcă îți lipsesc argumentele. Și se vede pe fața ta că minți.

— Devii agresiv, se burzului ea. Nu ți-am permis să-mi vorbești atât de deschis, lord Sinclair.

— Poate că așa este, recunosc Lucius. Nu mi-ai dat decât trupul tău.

Ea inspiră brusc. Dar apoi expiră lent și se abținu să-i răspundă.

Lucius nu fusese atent la drum și își dădu deodată seama că se apropiau de destinație. Tocmai bine. Pentru Dumnezeu, el nu avusese intenția să se ciondănească cu ea. Și nici n-ar fi făcut acest lucru dacă Frances nu l-ar fi iritat începând conversația cu strălucitul și stupidul comentariu asupra vremii.

Ca și când ei doi n-ar fi fost decât niște străini politicoși.

Cu cât mai repede va pleca din Bath și se va întoarce la serioasa chestiune de a se căsători, cu-atât mai bine va fi pentru amândoi. Iar Portia Hunt se afla deja la Londra și îl aștepta. Așa și mama ei, și a lui, și toți ceilalți membri ai familiilor lor.

Bath, Londra. Londra, Bath... Lua-o-ar naiba de treabă, era ca și când ai avea de ales între diavol și marea albastră!

Unde era viața lui atât de familiară de până atunci, care îl mulțumise perfect în ultimii zece ani?

Dar pe când cobora din trăsură și se întorcea să o ajute pe Frances să coboare, Lucius tresări.

Mulțumire?

Fusese el oare *mulțumit* în ultimii zece ani?

Mulțumit?

În cursul ultimelor trei zile, Frances fusese de mai bine de zece ori pe punctul de a-i scrie domnișoarei Amy Marshall și a invoca o scuză ca să nu participe la reuniune. Avea prea mult de lucru la școală – cursuri de pregătit, lucrări de corectat și de notat apoi lecții și meditații suplimentare individuale la muzică cu câteva fete, repetiții cu cele două coruri – cu fetele mici și cu cele mari –, precum și cu grupul care interpreta madrigaluri.

Viața ei de profesoară îi ocupa cea mai mare parte a timpului.

Însă prietenele ei, cele care s-ar fi convenit să o susțină într-o astfel de atitudine responsabilă, de data asta nu se arătaseră cooperante.

— Trebuie să mergi să te mai și distrezi, măcar de dragul domnișoarei Marshall, o admonestase Claudia. Ai spus că fata are nevoie la reuniune de o însoțitoare mai în vârstă ca ea și s-ar putea să fie acum prea târziu pentru a-și găsi o alta. Apoi trebuie să mergi și de dragul contelui de Edgecombe. Pare a fi un domn politic, chiar dacă este aristocrat.

— Și mai trebuie să mergi să te distrezi și de dragul nostru, îi spusese și Anne, oftând. Te pregătești să participi la una dintre reuniunile de la Upper Rooms, Frances – ca invitată de onoare a unui conte și a unui viconte. Dorim să ne bucurăm și noi, indirect, de reuniune prin intermediul tău. Iar în dimineața de după petrecere vom vrea să ne povestești toate amănuntele.

— Și poate că vicontele Sinclair își va da seama că n-ar fi trebuit să renunțe așa de ușor la tine după Crăciun și o să înceapă să-ți facă o curte asiduă, adăugase și Susanna, cu obișnuita ei licărire ștregărească în ochi. Poate că te va lua în brațe și îl va

pune pe sârmanul domn Blake pe fugă. Iar Susanna se grăbise să o și îmbrățișeze, tachinând-o. Distrează-te o dată și tu cu-adevărat. Încearcă să te distrezi după pofta inimii.

Anne venise totuși în camera lui Frances în timp ce ea se gătea în vederea evenimentului și o întrebase dacă crede că va fi prea dureros pentru ea să se afle o seară întregă în compania vicontelui de Sinclair.

— Poate că nu s-ar fi convenit să te îndemn să te distrezi în seara asta și de dragul nostru, îi spusese ea. A fost egoist din partea mea!

Acum era însă prea târziu să renunțe, iar Frances o asigurase pe Anne că, atunci când luase ceaiul în Brock Street, se lecuise definitiv de orice pasiune prostească pentru bărbatul acela.

Asta se întâmpla înainte ca Susanna și Claudia să fi venit și ele în camera lui Frances și cu puțin timp înainte de ora la care era așteptat să sosească vicontele Sinclair. Ele toate coborâseră să-l aștepte în încăperea pentru vizite. Iar până să ajungă ele acolo, Anne remarcase porțiunea de panglică descusută și Susanna adusese iute de sus cele necesare unei reparații de urgență. După care făcuseră haz în timp ce Anne cususe panglica la loc.

Niciuna nu avusese ideea să treacă din hol în camera de vizite, și nici domnul Keeble nu se gândise să nu deschidă imediat după ce bătuse vicontele la ușă.

Totul fusese destul de stânjenitor și de amuzant în același timp. Apoi Lucius se oferise să se întoarcă afară și să aștepte acolo, situația părând să devină și mai hazlie. Și, desigur, era realmente surescitantă participarea la o reuniune la care probabil că Frances avea să și danseze.

Poate chiar cu el.

Însă ea nu se mai simțea chiar așa de bucuroasă

acum, când cobora din trăsură în fața sălii de bal. Doamne-Dumnezeule, îi spusese că e lașă. Și că e o femeie pătimasă.

Ești plină de pasiune, Frances – și nu numai sexuală, dacă îmi permiți să adaug.

Lucius se referise fățiș la noaptea pe care o petrecuseră împreună. Îi amintise că o cunoștea în sens biblic.

O acuzase că se ascunde în spatele unei stări de mulțumire, prea lașă pentru a alege în schimb fericirea.

Dar nu era vorba de lașitate. Era doar un echilibru cu greu câștigat.

Cel puțin dacă Lucius n-ar fi arătat atât de răpitor de chipeș în seara aceea, în fracul lui negru, cu vestă argintie brodată și cravată albă de în, înnodată cu măiestrie, își spuse ea, intrând înaintea lui pe ușa sălii de bal. Sau dacă n-ar fi părut atât de teribil de masculin, cu bărbia lui pătrătoasă, cu chipul lui frumos și cu ochii aceia căprui și pătrunzători.

Apoi Frances se liniști oarecum când își dădu seama că se afla realmente acolo. Participa la un bal care avea loc la Upper Assembly Rooms, ceea ce constituia în definitiv cel puțin o parte din motivul care o determinase să vină totuși, adică dorința de a se afla din nou la o astfel de petrecere. Îi lipsise societatea. Nu fusese chiar nefericită fără, totuși îi lipsise. Invitații se mișcau prin holul de intrare cu tavan înalt și ea se simți brusc cuprinsă de un neașteptat val de surescitare.

Viconteles Sinclair îi puse o mână pe spate, pe talie, ca s-o conducă prin mulțime. Însă înainte ca Frances să fi apucat să simtă mai mult decât un simplu frison, domnișoara Marshall se apropie repede de ei – probabil că îi pândise din ușa sălii de bal. Arăta proaspătă, drăgălașă, tânără și exuberantă.

— Domnișoară Allard, o întâmpină fata, întinzând

spre Frances ambele brațe, așa cum făcuse și în casa de pe Brock Street, apucând-o strâns de mâini și sărutând-o pe obraji. Ce punctuali sunteți! Bunicul și cu mine am ajuns de-abia acum cinci minute – da, Luce, am mers foarte încet, jur! Ce minunat îți stă în argintiu, domnișoară Allard! Rochia dumitale se asortează de minune cu hainele lui Lucius. Și râse încetșor.

Vai, pentru Dumnezeu, ce nefericită remarcă! Frances se desprinsese de mâna lui Lucius și zâmbi radios când fata o lua de braț și se îndreptară amândouă spre sala de bal. Lord Sinclair le urmă îndeaproape.

— Vai de mine! exclamă Frances când ajunseră toții în pragul ușii. Am văzut încăperea asta doar la lumina zilei. Nu-i așa că pare mult mai frumoasă cu toate lumânările aprinse?

Deasupra capetelor lor se aflau mai multe candelabre, fiecare plin cu lumânări aprinse. Pe un podium, membrii orchestrei își acordau instrumentele. Lumea stătea în picioare, ședea sau se plimba în jurul ringului de dans, în grupuri care conversau.

Frances își zise că trebuia să rețină toate detaliile pentru a le putea povesti prietenelor ei, cu lux de amănunte, tot ce văzuse acolo.

— Asta este prima reuniune mondenă publică la care participi după multă vreme, nu-i așa, domnișoară Allard? o întrebă viconteles Sinclair.

Ea le mărturisise, lui și bunicului său, cu ocazia ceaiului pe care îl luaseră împreună, că nu participase la nicio reuniune. Și totuși înțelese într-o clipă ce voia să spună Lucius. Iar când se întoarse ca să se uite la el, descoperi exact privirea și expresia aproape diabolică pe care se așteptase să le vadă.

— Da, așa este, răspunse ea.

— Atunci se pare că balul ăsta a picat la țanc, cu toate că nu ne aflăm decât în Bath și, prin urmare, nu

ne putem aștepta la prea mare lucru. Bineînțeles, o reuniune poate fi foarte agreabilă și cu foarte puțini invitați. Chiar și doi participanți ar fi de-ajuns, cu condiția să fie un bărbat și o femeie ca să poată dansa împreună, iar la o adică, s-ar putea lipsi chiar și de orchestră.

— Ce absurd, Luce! Sora lui râdea veselă.

Dar vicontele Sinclair ridicase din sprâncene și n-o mai slăbea pe Frances din privire.

— N-ai înclina să te declari de acord cu mine, domnișoară Allard? o întrebă el.

Ea își impuse să nu roșească. Sub niciun motiv.

— Dar atunci n-ar mai fi o întrunire, nu? replică ea.

— Iar bărbatul și femeia în discuție s-ar putea plictisi repede de dans și ar căuta cine știe ce altă modalitate de a se distra, mai adăugă Lucius. Ai mare dreptate. Bănuiesc că ar trebui să fim recunoscători că în seara asta nu este prea mare aglomerație pe-aici.

De ce făcea el asta? se întreba Frances. Nu păruse încântat să o vadă la niciuna dintre cele trei întâlniri pe care le avuseseră de când se întorsese el la Bath.

Din fericire însă contele de Edgecombe apăru chiar atunci lângă ei. După ce o salutase pe Frances și se aplecase ca să-i sărute mâna, el le explică cum că rămăsese cu nepoata lui ca să nu o lase singură până la sosirea lor, însă că acum se va duce în încăperea pentru jocuri de cărți dacă ei nu au nimic împotriva.

— Am dansat și eu pe la câteva reuniuni mai intime, le mărturisi domnișoara Marshall lui Frances în timp ce vicontele Sinclair îl conducea pe bunic în camera de-alături. Însă niciuna dintre reuniunile acelea nu a fost atât de fastuoasă precum cea de-aici. Caroline și Emily mă vor invidia când vor citi scrisoarea în care le voi povesti totul și pe care le-o voi trimite chiar mâine.

Frances remarcă cum că nu erau prezente prea multe persoane tinere. Și cu toate că la început toaletele oaspeților îi luaseră ochii, la o privire mai atentă văzu că foarte puțini erau îmbrăcați chiar în stilul la care te-ai fi așteptat ia un bal al celor din înalta societate. Totuși acest lucru o bucura. Se temuse că va atrage atenția cu rochia ei cam demodată.

— Este destul de fastuos, încuviință ea. Însă anul viitor, domnișoară Marshall, adică atunci când îți vei face debutul în societate, ai să fii încântată să observi că există un fast mult mai impresionant.

— Ooo, dar aș vrea să-mi spui Amy, te rog, îi zise fata. Apoi fața ei se luminează și mai tare și își ridică evantaiul, fluturându-l către cineva din cealaltă parte a sălii. Uite-le pe Rose Abbotsford și pe mama acesteia. Și acela trebuie să fie fratele despre care mi-a vorbit ea. Este foarte frumos, nu-i așa? Și își desfăcu evantaiul, în timp ce propriul ei frate se apropia din nou de ele.

— Amy, mai înainte de a-ți pune în gând să-i dai gata pe toți flăcăii din încăperea, amintește-ți că trebuie să dansezi cu mine primul set de dansuri. Și chiar și-așa, mama probabil că o să mă mănânce de viu, fie și numai fiindcă ți-am îngăduit să vii la bal.

În momentul acela, un domn făcu o plecăciune în fața lui Frances și ea văzu că era de fapt domnul Blake.

— Domnișoară Allard, spuse el. Nici nu îndrăzneam să sper că te voi întâlni în seara asta aici. Dar cu-atât mai mult mă bucur să te văd.

Bărbatul se uită la ceilalți doi în timp ce ea schiță o reverență. După aceea făcu prezentările, deși se mai văzuseră la serata familiei Reynolds și se cunoșteau deja.

— A fost foarte frumos din partea dumitale, înălțimea Voastră, s-o inviți și pe domnișoara Allard aici.

— Ooo, interveni jenată Frances. Domnule Blake,

dar să știi că eu mă aflu aici în calitate de însoțitoare și de protectoare a domnișoarei Marshall decât în calitate de oaspete.

— Nu, nici vorbă! strigă Amy, bătând ușor cu evantaiul în brațul lui Frances. Ce idee!

— Îți mulțumesc, domnule, zise viconteles Sinclair cu un glas atât de înțepat și de trufaș, încât Frances îi aruncă o privire severă. El își ținea lornionul aproape, dar nu chiar la ochi. Însă mă simt nevoit să te informez că domnișoara Allard este invitata personală a contelui de Edgcombe.

Domnul Blake se înclină și, uitându-se la el, Frances nu era sigură dacă omul înțelesese că fusese trimis glacial la plimbare. Se simți indignată în numele lui. Viconteles Sinclair considera cumva drept desconsiderare faptul că ea îndrăznise să-i prezinte un simplu medic? Pentru numele lui Dumnezeu, ea însăși nu era decât o biată profesoară.

— Domnișoară Allard, ar fi prea mult să sper că îmi poți acorda a doua serie de dansuri? o întrebă domnul Blake. Pe primul mi l-a acordat domnișoara Jones, pe care am întrebato înainte să te fi văzut.

— Domnișoara Allard dansează a doua serie cu mine, îi reteză viconteles Sinclair elanul.

Frances șovăi câteva momente dacă să-l contrazică fățiș sau să lase lucrurile în voie. Îl privi și văzu că ridicase dintr-o sprânceană. În clipa aceea, se gândi că poate ar fi fost foarte fericit dacă ea ar fi ales prima variantă. În atitudinea lui deslușise o provocare deschisă.

— Așa este. Uitându-se drept în ochii lui, Frances îi zâmbi. Lord Sinclair mi-a solicitat în mod deosebit acest lucru în timp ce mă însoțea în trăsura cu care am venit.

— Ah, oftă domnul Blake. Atunci poate că îmi vei

putea oferi onoarea celei de-a treia serii, domnișoară Allard?

— Cu multă plăcere, încuviință ea. Aștept cu nerăbdare.

Iar atunci Frances își dădu seama că se anunțase deja primul set de către maestrul de ceremonii, iar orchestra era gata să înceapă să cânte. Toată supărarea și stânjeneala ei dispărură ca prin farmec. Era emoționată, chiar dacă nu se aștepta să danseze ea însăși prea mult. Va dansa totuși cel de-al doilea și cel de-al treilea set, ceea ce era mai mult decât se așteptase.

Nu avea însă de gând să piardă nici setul inaugural cu vioaie dansuri populare. Domnul Blake plecase să-și găsească prima parteneră, iar viconteul Sinclair își condusesese și el sora pe ring, în timp ce Frances își găsisese un scaun liber.

Dar cumnatul domnului Huckerby, domnul Gillray, cel căruia îi fusese prezentată după concertul de Crăciun de la școală, se apropie de ea și o invită la dans. Așa că, avu plăcerea de a participa la bal încă din primul moment.

Iar plăcerea ei era totală.

Frances se trezi zâmbind, apoi chiar râzând, în timpul celor mai sofisticate întoarceri și piruete, pașii de dans fiindu-i familiari, ea fiind aceea care exemplifica dansurile întotdeauna împreună cu domnul Huckerby, atunci când le învățau pe fete să danseze. La mică distanță mai încolo, Amy Marshall gusta și ea din bucuria de a dansa. Viconteul Sinclair se uita la ea, zâmbindu-i cu înțelegere, cu toate că la un moment dat privirea lui o întâlnește pe aceea a lui Frances și cei doi rămăseseră îndelung ochi în ochi.

Curând avea să vină momentul să danseze cu el următoarea serie de dansuri. Nu știa dacă trebuia să se bucure sau să-i pară rău. Lucius era de departe cel mai

arătos și mai distins domn de la reuniune și numai gândul că va dansa din nou cu el o făcea să-și dorească să leșine. Dar cu cât se ținea mai departe de el, cu-atât era mai bine pentru liniștea ei sufletească. Prețioasa ei liniște sufletească.

Pentru *mulțumirea* ei.

Dar, Dumnezeu s-o aibă în pază, vechea vrajă își urzea din nou plasa în jurul ei cu fiecare clipă care trecea.

Își dorea chiar să danseze iar cu el – își dorea cu disperare.

Măcar încă o dată.

13

După terminarea primei serii de dansuri, lui Amy i-a fost prezentat domnul Algemon Abbotsford, iar acesta i-a solicitat lui Lucius, așa cum se și cuvenea, permisiunea de a dansa cu sora lui cea de-a doua serie. Acordându-i tânărului permisiunea, Lucius era liber să-și îndrepte atenția către propria parteneră, care se afla în momentul acela în toiul unei conversații cu o doamnă pe care el nu o cunoștea.

La drept vorbind, atenția lui nu se îndepărtase prea mult de ea încă de când sosiseră acolo. Și dacă se amăgise cumva gândind că nu așteptase seara aceea, cu aproape aceeași nerăbdare ca și Amy și că nu se gătise cu atâta atenție doar fiindcă urma să se întâlnească iar cu Frances Allard, acum era nevoit să înfrunte rușinosul adevăr.

La naiba!

Iar dacă ea credea cu-adevărat că era făcută ca să se complacă într-o mulțumire placidă, atunci însemna

că se amăgește și mai mult ca el. Lucius nu-și putea imagina o ființă mai puțin aptă ca ea să-și irosească viața ca profesoară nemăritată. Obrajii ei, ochii, întreaga purtare, totul la ea strălucea de o bucurie pătimașă pentru un eveniment monden, chiar dacă nu era decât un biet bal la Bath.

El știa mai bine ca oricine altcineva cât de ușor și total se putea converti la ea dragostea pentru dans în pasiune sexuală.

Și nu că el ar fi intenționat în seara aceea să favorizeze o astfel de transformare!

— Domnișoară, cred că dansul următor îmi aparține, nu? i se adresă Lucius, înclinându-se în fața ei.

Privirea ei se ridică spre ochii lui și Lucius știa că își amintea că el folosise exact aceleași cuvinte și în sumbra Sală de întruniri de la han, înainte ca ei doi să valseze și apoi să facă amor.

Nu prea știa de ce se simțise obligat în seara asta să-i amintească momentele respective. Cruzime diavolească? Ori poate că simțise nevoia să se confrunte cu ea și să o silească să iasă la luptă în câmp deschis și să... Nici măcar el nu știa ce anume avusese de gând. Arareori își analiza motivația faptelor și a vorbelor. Dintotdeauna fusese un impulsiv om de acțiune.

— Așa cred, domnule, răspunse ea, întinzându-i mâna. Îți mulțumesc.

— Din păcate, nu este un vals, îi spuse Lucius, conducând-o pe ringul de dans. M-am interesat și am aflat că în seara asta nu sunt valsuri în programul muzical.

— Am auzit că la Bath nu se prea dansează valsul, replică ea.

— O condamtabilă omisiune, sublinie el. Dar dacă s-ar fi valsat aici, Frances, noi doi am fi dansat

împreună.

— Adevărat, încuviință ea, după care întoarse capul și se uită drept în ochii lui.

În clipa aceea, între ei trecu un fior fulgerător și tacit. Lucius nu ar fi putut spune dacă fusese dorință, atracție sau cunoaștere trupească. Poate toate trei. Cu siguranță o recunoaștere carnală.

Între el și Frances Allard plana o acută iritare. Erau amândoi la fel de tentați să se certe, ca și să fie amabili între ei. Însă exista mereu și o scânteie inefabilă care se aprinsese în ziua care precedase valsul lor de acum trei luni și devenise vâlvătaie în timpul și după vals. Scânteia aceea nu era stinsă nici după trei luni.

Și, Dumnezeule, n-ar mai îndrăzni acum să-și spună că regretă că a reîntâlnit-o, că ar fi trebuit să o evite și că ar fi fost mai bine ca ea să se fi dus naibii. Lucius nu era deprins cu acel joc al autoamăgirii, chiar dacă ea era.

Iar el se simțea grozav de fericit să se afle încă o dată împreună cu ea.

Următorul dans era tot unul popular, însă mai lent și mai solemn decât precedentul. Lucius își conduse partenera spre lungul șir al doamnelor, după care își luă locul în partea opusă, în șirul domnilor. Frances arăta uluitor de exotic, comparativ cu celelalte doamne, gândi el – creolă, și încântătoare, și plină de viață. Un trandafir printre măcăcini. Ba nu – nedrept. Mai degrabă ca o orhidee rară printre trandafiri.

Iar trandafirii i se părură dintr-odată anoști.

Lucius nu-și putea aminti de când nu mai dansase două serii de dansuri succesive, la un bal. Chiar și un singur set i se părea adesea greu de suportat. Se gândise dintotdeauna că oricine susține că dansul se cade să fie distracția preferată la vreme de seară merită să fie exilat în colonii, ca un pericol social la adresa

masculilor speciei umane. Dacă dorea să se apropie de o femeie – ceea ce i se întâmpla frecvent – existau și modalități de abordare mult mai directe decât să țopăie împreună într-o sală de bal, alături de o adunătură de persoane cu înclinații similare.

Însă a valsa cu Frances Allard după Crăciun i se păruse o experiență de natură sexuală în sine. Mai mult decât atât, fusese ceva captivant și generator de bună dispoziție. Iar acum se pregătea să danseze din nou cu ea și se concentrase în totalitate asupra femeii înalte și suple, în rochia ei argintie de muselină, cu părul ei negru și lucios sclipind în lumina candelabrelor și cu ochii sticlindu-i de plăcerea anticipată a dansului.

Peste o zi, două sau trei, presupunea că va fi nevoit să se întoarcă la Londra și să se dedice în întregime datoriei – îngrozitor gând. Dar, Dumnezeuule, până atunci mai era și seara asta și el avea de gând să se bucure de fiecare secundă.

Începu muzica, domnii se înclinară și doamnele făcură reverențe. Cele două rânduri de dansatori înaintară unul spre celălalt, fiecare domn apucă mâna dreaptă a partenerei sale imediat deasupra nivelului capetelor lor și făcu împreună cu ea o rotație completă, după care rândurile se întoarseră la locurile lor.

Orchestra cântă mai departe, iar dansatorii tropăiră în acordurile maiestuoase ale muzicii, pantofii lor bătând ritmul pe podeaua lustruită. Lucius și Frances își tot dădeau târcoale unul altuia, când față-n față, când spate-n spate. Se apucau de mâini, avansau încolo și-ncoace prin încăpere odată cu cele două șiruri, se strecurau în toate direcțiile printre celelalte perechi, se reîntâlneau și se învăteau printre rânduri, înaintând din capăt până la coadă atunci când le venea rândul, cu brațele împletite și ținându-se de mâini.

Și făceau toate astea fără să schimbe o vorbă între

ei, deși existau destule ocazii pentru frânturi de conversație, însă el nu-și lua ochii din ochii ei și îi reținea insistent privirea cu puterea voinței sale. Simțurile lui erau încordate de apropierea ei – de strălucirea panglicii argintii și a părului ei negru în care se reflecta lumina, de foșnetul muselinei în ritmul mișcărilor ei, de căldura mâinii ei subțiri în mâna lui, precum și de mireasma ei familiară care provenea probabil de la săpun mai curând decât de la un parfum mai intens, presupunea Lucius.

Dar în timp ce dansau, un lucru îi deveni mai limpede decât toate celelalte. Îl respinsese ea cu trei luni în urmă, în niciun caz însă pentru că ar fi fost indiferentă. Bănuia că știuse acest lucru și atunci, dar acum era sigur.

Frances Allard nu era nimic decât o lașă.

Iar dacă exista ceva ce el era hotărât să facă înainte ca ușa școlii să se închidă în seara asta în urma ei, atunci trebuia să o silească să renunțe la automulțumirea în care se complăcea, să o determine să înțeleagă că pierduse astfel mai mult decât câștigase alegând vechea siguranță confortabilă în loc să-l aleagă pe el. Să o silească să-și recunoască greșeala.

El uitase acum că în sinea lui ajunsese atunci la concluzia că ea nu greșise deloc.

Aerul dintre ei ajunsese să vibreze de-a dreptul.

Atunci când seria de dansuri se sfârși, strălucirea transpirației de pe fața și de pe pieptul ei o făcea și mai încântătoare – și încă și mai atrăgătoare. Ca și ușoarele mișcări ale sânilor ei în ritmul răsufării încă accelerate. Buzele erau întredeschise și ochii strălucitori.

— Îți mulțumesc, îi spuse ea când el îi oferă brațul pentru a o conduce înapoi la locul ei. A fost foarte plăcut.

— Iar cuvântul ăsta! O fulgeră cu privirea.

Câteodată nici nu știu ce-mi vine să-ți fac!

— Pardon? Frances îl privi surprinsă.

— Sper că niciodată nu îți lauzi corurile sau interpretii spunându-le că prestațiile lor au fost plăcute. Ar fi suficient ca să-i faci să renunțe la muzică pentru totdeauna. Dacă ar fi după mine, aș scoate acest termen din limba engleză.

— Mă-ntreb de ce te-ai mai ostenit să dansezi cu mine, lord Sinclair, spuse ea. Se pare că nu mă prea plăci.

— Frances, uneori, se pare că a plăcea are prea puțin de-a face cu ceea ce este între noi, replică el.

— Între noi nu este absolut nimic, îl asigură ea.

— Chiar și animozitatea înseamnă ceva, o contrazise Lucius. Dar între noi există mai mult decât atât.

O conduse spre locul unde Amy stătea alături de familia Abbotsford, părând și mai emoționată decât atunci când venise, dacă așa ceva ar fi fost posibil.

— După următoarea serie de dansuri, vino în salon să iei ceaiul cu Amy, cu bunicul meu și cu mine, îi spuse el lui Frances. Lucius își amintise brusc faptul că ea urma să danseze în continuare cu domnul Blake, medicul, cel care umbla evident după ea, deși o făcea cu viteza și stângăcia melcului de vreme ce nu găsisese cu cale să o invite cu el la balul din seara asta. Totuși, nu o va putea împiedica să ia ceaiul cu ei, așa cum făcuse la serata familiei Reynolds.

— Este o invitație, lord Sinclair, sau o poruncă? întrebă ea.

— Te-aș ruga chiar și în genunchi dacă dorești, răspunse el. Însă te previn că așa ceva ar da naștere la multe bârfe-n târg.

Ea râse.

Iar atunci când Frances râdea, inimii lui îi creștea

instantaneu pulsul. Râsul o înfrumuseța și mai mult, chiar dacă era deja îmbujorată și strălucitoare. Probabil că era făcută pentru a râde. Râsul o făcea parcă mai reală – indiferent ce naiba înțelegea prin asta.

— Atunci, am să vin negreșit, îi făgădui ea.

Cavalerul ei sosi la puțin timp după aceea și o conduse spre ringul de dans, în timp ce țeasta lui pe jumătate pleșuvă lucea în lumina lumânărilor. Maestrul de ceremonii aduse un tânăr grav cu ochelari și i-l prezentă lui Amy, iar tânărul o luă să danseze cu ea cadrilul.

Lucius se strecură în camera pentru jocuri de cărți, mai înainte ca Maestrul de ceremonii să apuce să-l ia și pe el prin surprindere și să-i prezinte o parteneră. După cum constată, bunicul său era cu totul absorbit la masa de joc.

Se simți din nou cam iritat – sentimente destul de familiare în zilele acelea și care vor dăinui probabil și în săptămânile următoare, presupunea el. Încercă să-și amintească viața pe care o dusesese înainte de a veni la Barclay Court, puțin înainte de Crăciun. De felul lui nu era posac și irascibil, mai degrabă cel mai calm și mai binevoitor dintre toate sufletele.

Bineînțeles, însă nici nu era înclinat să se lase amețit de o profesoară.

De ce naiba nu putea bunicul lui să fie nemuritor?

Sau de ce nu se întâmplase să aibă cel puțin o duzină de frați – și toți mai mari ca el?

Cadrilul părea să se prelungească o veșnicie. El era gata pentru ceai.

Ceai, Dumnezeule!

*

Domnul Blake era un dansator acceptabil. În plus,

era și un partener curtenitor și îi facu lui Frances complimente atât pentru înfățișarea ei, cât și pentru felul minunat în care dansa. Apoi își exprimă iar plăcerea de a o fi întâlnit la reuniune.

— Domnișoară Allard, dacă aș fi știut că puteți participa și la asemenea evenimente mondene, v-aș fi invitat chiar eu. Am venit aici cu sora și cumnatul meu, spuse el. Să îndrăznesc să sper că veți accepta să mergeți într-o seară cu noi la teatru?

— Cred că ar fi extrem de agreabil, domnule. Frances îi zâmbi. Vreau să zic că aș veni cu dragă inimă dacă voi putea fi scutită de îndatoririle mele de seară de la școală, cum s-a întâmplat acum. Este amabil din partea dumitale că te-ai gândit la mine.

— Nu-mi este deloc greu să mă gândesc la dumneata, domnișoară Allard, se grăbi el s-o asigure, apropiindu-și puțin capul de al ei. Într-adevăr, în ultimele zile m-am gândit chiar destul de des la dumneata.

Ea se bucură că diversele figuri ale dansului îi separaseră în momentul acela. După setul anterior de dansuri, se simțea încă asaltată de tot felul de sentimente și era nepregătită să aibă de-a face cu ardoarea cuiva pe care încă nu era gata să-l încurajeze. Frances se concentrează în schimb asupra bucuriei oferite de cadrulul pe care îl dansa cu domnul Blake, încercând cât mai repede să retrăiască plăcerea pe care o simțise doar cu o săptămână în urmă văzând interesul pe care i-l arăta domnul Blake, dar nu părea să izbutească. Își dădu brusc seama că vicontele Sinclair avea dreptate când afirma că termenii *plăcut* și *plăcere* erau mai degrabă moderați.

Frances remarcă mult mai repede absența vicontelui din sală decât remarcase prezența domnului Blake – semn deloc promițător. Întreaga atmosferă

sărbătorească a balului părea să se fi estompat brusc.

De ce oare îi poți comanda inimii mult mai greu decât minții? se întrebă ea. De ce nu poți alege bărbatul pe care să-l iubești – deși *iubire* nu era chiar cel mai potrivit cuvânt pentru emoțiile care se buluciseră în mintea și în trupul ei. Oricare ar fi termenul corect, s-ar cuveni să fii în stare să alegi bărbatul care va face să-ți clocotească sângele și să-ți accelereze bătăile inimii, precum și să-ți umple întreg universul cu puterea prezenței lui.

Va fi necesar să se străduiască și mai mult după ce se va fi terminat și seara asta, gândi ea – după ce îl văzuse pe viconte Sinclair pentru ultima oară.

Și-ar fi dorit să poată închea o relație cu domnul Blake. Probabil că era o adevărată binecuvântare faptul că pe acest bărbat îl interesa persoana ei.

La terminarea setului de dansuri, el o rugă să-i acorde onoarea de a lua împreună cu el și cu rudele sale o băutură răcoritoare.

— Îmi pare rău, răspunse însă Frances, dar am acceptat deja să iau ceaiul în compania contelui de Edgcombe. El m-a invitat aici în seara asta deoarece a simțit că domnișoara Marshall avea nevoie de o însoțitoare mai în vârstă ca ea care să o protejeze – sau de cineva care să-i țină companie, dacă preferi.

— Ooo, dar nu mult mai în vârstă ca ea, domnișoară Allard, replică el galant, inclinându-se deasupra mâinii ei. Și totuși te înțeleg perfect și te felicit că îți pui obligațiile înaintea plăcerilor. În cazul acesta o să-mi permit să te vizitez curând, într-una din zile, la școala domnișoarei Martin, dacă-mi permiți.

— Îți mulțumesc. Frances îi zâmbi iar, totuși, nici ea nu știa de ce, simțea că fusese necinstită cu el – sau poate că motivul ei nu era chiar atât de impenetrabil. Va fi nevoită ca în zilele următoare să se concentreze ca să

nu se folosească de acest bărbat pentru a ascunde faptul că are inima zdrobită.

Cât de nesăbuită fusese îngăduindu-i inimii să se frângă din nou!

Se simți foarte bine în jumătatea de oră petrecută în salonul pentru ceai. Și asta deoarece contele de Edgecombe și Amy Marshall o tratară din nou ca pe o invitată de seamă, și fiindcă conversația era animată și plină de râsete, tot ce o înconjura constituind pentru ea o adevărată sărbătoare a simțurilor. Va avea multe de povestit în ziua următoare pentru a-și delecta prietenele. Și știa că își va aminti întotdeauna de seara asta.

Dar în adâncul sufletului ei era sigură că n-ar fi simțit nici pe jumătate aceeași bucurie dacă la aceeași masă nu s-ar fi aflat și Lucius Marshall, viconte de Sinclair. Putea fi uneori oribil de supărător și avea obiceiul să spună intenționat lucruri care o tulburau – sau dimpotrivă, rămânea tăcut din același motiv – însă era întotdeauna o companie captivantă. Iar faptul că se afla din nou în prezența lui îi amintea de episodul din viața ei pe care încercase din răspuțeri să-l uite, dar despre care recunoștea acum că n-ar vrea pentru nimic în lume să nu-l fi trăit.

În zilele acelea ea trăise cu-adevărat.

Și simțea că trăia din nou cu-adevărat și în seara asta.

Frances era conștientă că, după terminarea reuniunii, ea va suferi iar, poate chiar la fel de mult ca și atunci, însă nu putea face nimic pentru a preveni acest lucru. Viața le juca feste unora. Nu te puteai feri de suferință, oricât de tare te străduiai să-ți făurești o viață liniștită, în care culmile și abisurile emoțiilor să fie cât mai temperate.

Sentimente intense își croiau drum în viața ta atunci când te așteptai mai puțin. În definitiv, cine-ar fi

putut să prevadă un viscol atât de puternic tocmai în ziua pe care o alesese ea pentru a călători? Și cine și-ar fi închipuit minunatele consecințe?

Și cine s-ar fi așteptat ca aparent atât de nevinovata ei hotărâre de a accepta invitația să cânte la serata familiei Reynolds o va aduce în situația de a-l reîntâlni pe Lucius, ceea ce avusese drept consecință prezența ei la bal.

Iar pentru că simțămintele exacerbate nu puteau fi stăvilite, tot așa se întâmpla și cu abisurile emoționale. Era ceva inevitabil – cele două fiind strâns legate.

Nu avea rost să anticipezi cea de-a doua latură atâta vreme cât, oricum, ambele erau inevitabile. Astfel, Frances își permise să se bucure de ceea ce mai rămăsese din seara aceea și se gândi dinainte la plăcerea pe care o va avea povestindu-le prietenelor ei a doua zi – cu toate că durerea o va însoți.

După ceai, dansă cu viconteles Sinclair toate celelalte seturi, inclusiv încă un set de dansuri populare – ultimul din seara aceea. Îi păru rău când se termină balul, însă toate lucrurile bune au un sfârșit. Nimic nu putea ține timpul în loc.

Tristețea care urma inevitabil bucuriei apără totuși mult mai repede decât se așteptase.

Contele de Edgcombe nu avea nevoie de trăsură pentru a se întoarce acasă, casa acestuia fiind foarte aproape. Și fiindcă lângă clădirea Upper Rooms era o mare aglomerație de trăsură, viconteles Sinclair își trimisese propria trăsură să aștepte în fața casei de pe Brock Street. Frances merse până acolo la braț cu Amy, bărbații venind la mică distanță în urma lor.

— Niciodată nu m-am distrat mai bine ca în seara asta, îi spuse Amy, suspinând de fericire. Și dumneata, domnișoară Allard?

— Da, răspunse Frances. Cred că și eu.

— Toți au vrut să danseze cu mine, continuă cu candoare fata. Ca și cu dumneata. Nu-i așa că n-ai pierdut nici un singur set de dansuri? Am fost încântată să-l văd pe Lucius dansând și a doua oară cu dumneata. El o exasperează pe mama fiindcă nu dansează *niciodată*.

— Atunci trebuie să mă consider onorată, replică Frances.

— Bineînțeles, el va fi însă nevoit să danseze de mai multe ori în acest Sezon Monden, îndrăznesc să afirm. De Crăciun, Lucius i-a promis bunicului că anul ăsta își va alege o mireasă și se va căsători, iar eu presupun că mireasa va fi domnișoara Hunt, cea care îl așteaptă dintotdeauna. Ea a ajuns deja în capitală, împreună cu părinții ei, cu marchiza de Godsworthy și cu bunicul ei, un foarte bun prieten de-al bunicului nostru. În timpul ăsta, eu nu voi mai putea dansa până la anul viitor, atunci când îmi va veni rândul să-mi fac debutul în societate. Este ceva foarte supărător.

Inima lui Frances începu să-i bubueie în piept. Îl respinsese pe Lucius după Crăciun și cu siguranță că nici în ultimele zile nu fusese atât de naivă, încât să se aștepte la reînnoirea atențiilor lui. Și nici măcar nu-și dorea așa ceva. Dar bineînțeles că o durea să afle că el hotărâse să se căsătorească, ba chiar că își și alesese viitoarea mireasă. Foarte nerațional din partea ei. Însă rațiunea nu are nimic de-a face cu problemele inimii. Frances petrecuse cândva o noapte cu Lucius. Era unicul bărbat cu care avusese vreodată relații sexuale. Prin urmare, era de înțeles că se simțea acum rănită – sau dacă nu chiar rănită, atunci... măcar deprimată.

— Este într-adevăr chiar supărător să aștepti ceva ce îți dorești nespus de mult, încuviință Frances. Și totuși, debutul tău va fi grozav când va veni vremea și chiar mai frumos tocmai pentru că l-ai așteptat cu atâta

nerăbdare. Însă acestea sunt doar vorbe raționale, pe care le-ai mai auzit fără îndoială de nenumărate ori. În locul tău, cred că și mie mi-ar veni să turbez de furie și să urlu.

Amy râse încântată și o strânse pe Frances de braț.

— Ooo, ce mult îmi place de dumneata! exclamă fata. Iar când mă voi întoarce la Bath – deși nu știu când se va întâmpla asta – o să-ți scriu în prealabil ca să te anunț și o să-ți fac o vizită la școală. Mi-aș fi dorit să nu fim nevoiți să plecăm atât de repede de-aici, unde mă simt ca o persoană adultă, departe de surorile mele. Însă Luce zice că trebuie să ne înapoiem la Londra mâine sau cel târziu poimăine.

Ah, încă o lovitură! Deși în realitate bineînțeles că nu era așa ceva. Frances nu trebuia să facă o tragedie în urma evenimentelor din ultimele patru zile. Ea, oricum, nu se aștepta să-i revadă pe niciunul dintre ei după acest bal – cel puțin așa îi spunea mintea ei.

— Atunci voi aștepta cu nerăbdare să ne reîntâlnim cândva, o asigură Frances pe când se opreau în fața casei de pe Brock Street. Trăsura vicontelui Sinclair aștepta acolo, cu Peters cocoțat pe capră. Frances se întrebă dacă n-ar fi cazul să sugereze să meargă singură în trăsura până la școală, dar știa că nu i se va îngădui. Iar în afară de asta...

Ei bine, în afară de asta, parcă tot nu-i venea să renunțe la ultimele câteva minute de agonie în compania lui.

Agonie?

Ce clișeu sentimental!

Își trase mai strâns pe umeri șalul împrumutat. Primăvara de-abia începuse, așa că aerul era încă rece.

Amy o îmbrățișă când bărbații le ajunseră din urmă. Contele îi întinse lui Frances mâna dreaptă, și

când ea își puse mâna într-a lui, i-o acoperi cu cealaltă mână.

— Domnișoară Allard, i se adresă bătrânul, îți mulțumesc din toată inima că ai venit cu noi în seara asta. Sunt sigur că pentru Amy a însemnat foarte mult că ai acceptat să o însoțești. Peste o zi sau două voi pleca la Londra, împreună cu nepoții mei. Dar când mă voi întoarce, te voi invita să-mi cânti. Sper să nu mă refuzi.

— Aș fi de-a dreptul încântată să vă cânt, înălțimea Voastră, răspuse ea.

— Lucius te va conduce imediat acasă, adăugă el. Noapte bună, domnișoară Allard.

— Noapte bună, înălțimea Voastră, spuse Frances. Noapte bună, Amy.

Câteva clipe mai târziu se afla din nou în trăsură împreună cu vicontele Sinclair, iar trăsura se pusesese deja în mișcare. Drumul spre casă dura circa zece minute, așa că lui Frances nu-i mai rămăseseră decât zece minute.

Ce stupid să intri în panică la acest gând.

După câteva clipe de tăcere, Lucius zise brusc:

— Spune-mi că te-ai distrat bine în seara asta.

— Oo, da, îl asigură ea. A fost foarte...

— Dacă spui *plăcut*, am să te strâng de gât, Frances!

— ... încântător, zise ea și zâmbi în întuneric.

— Spune-mi că a fost *încântător* pentru că am fost și eu acolo, insistă el. Spune-mi că nu te-ai fi distrat chiar așa de bine dacă n-aș fi fost și eu prezent.

În cabina trăsorii era întuneric beznă. Când se întoarse ca să se uite la el, Frances nu-i putu distinge trăsăturile feței.

— Nu-ți pot spune una ca asta, se arătă ea indignată. Ce idee! Cât de înfumurat poți fi! Bineînțeles

că m-aș fi distrat la fel de bine, ba poate chiar mai bine dacă n-ai fi fost și tu acolo.

— Mincinoaso, replică el tandru.

— Lord Sinclair, ai aerul că îți imaginezi că ești un dar ceresc pentru femei.

— Un clișeu nedemn de tine. Recunoaște că ai regretat că m-ai respins după Crăciun.

— Nu, n-am regretat!

— Nici măcar puțin?

— Nici măcar jumătate de puțin.

— Poate un sfert? râse bărbatul. Frances, ești o mare mincinoasă!

— Iar tu ești cel mai infatuat bărbat din câți am cunoscut în viața mea.

— Consideri că este o infatuare din partea mea să întâlnesc o femeie de care să mă simt puternic atras, să simt că și femeia este la fel de puternic atrasă de mine, să dăm amândoi curs până la capăt acelei atracții, după care să mă gândesc că ea simțise poate o umbră de regret că și-a luat adio de la mine, mai ales când nu era obligată să o facă?

— Mai bine o umbră de regret decât să-ți fi devenit metresă, i-o reteză Frances.

— Aha! Prin urmare, recunoști că regreti?

Frances își mușcă buzele, însă nu-i răspunse.

— Niciodată n-am spus că intenționez să fac din tine amanta mea, continuă el.

— Dar nici de căsătorie n-a fost vorba. Scuză-mă, lord Sinclair, însă nu aș vedea un alt fel de relații între noi dacă aș fi plecat cu tine.

— Să-ți fi făcut curte? sugeră el. Aveam nevoie să petrecem mai mult timp împreună, Frances. Între noi încă nu era totul lămurit.

— Vorbești din perspectiva unui bogătaş. Eu trebuie să muncesc pentru a-mi asigura existența. Și eu

muncesc aici.

— Ți-am propus să rămân și eu aici, dar n-ai fost de acord. Ba chiar ți-am propus să te iau cu mine la Londra, să-ți gădesc o locuință și o doamnă respectabilă care să stea cu tine.

— Presupun că ai fi suportat toate cheltuielile.

— Bineînțeles.

Din glasul lui, ea își dădu seama că arcuise cu aroganță din sprâncene.

— În felul ăsta, aș fi devenit o femeie *întreținută*. Chiar nu înțelegi? Indiferent ce denumire ai fi dat legăturii noastre, eu tot amanta ta aș fi fost.

— Dumnezeu! exclamă Lucius. Mă contrazici întruna, Frances. Și asta îmi dă dureri de cap, iar mie nu-mi plac durerile de cap. Cu tine nu se poate discuta rezonabil. Mereu vrei să ai ultimul cuvânt.

Frances se întoarse spre el pentru a-i da replica, însă Lucius i-o luase înainte, cuprinzând-o pe după umeri, ridicându-i bărbia și sărutând-o apăsător pe gură.

O luase prin surprindere.

— Mmm, făcu ea, dar puse mâna pe umărul lui și îl împinse.

— Nu mă mai împinge, șopti Lucius. Te rog, nu mă împinge, Frances!

Și fiindcă însăși atingerea lui anihilase orice proces de gândire rațională, ea renunță să reziste îmbrățișării. Își strecură în schimb degetele în părul lui și îi răspunse la sărut cu o ardoare pe care și-o reprimase vreme de trei luni.

Buzele lui i le întredeschiseră pe-ale ei și Lucius își strecură limba adânc în gură, făcând-o să simtă fiori, dorință și pasiune. O vreme se lăsă pradă deliciilor și se întoarse complet spre el, îmbrățișându-l și strivindu-și sânii de pieptul lui.

De când aștepta ea asta! Cât de dor îi fusese de el!

Lucius începu s-o mângâie și o strânse în brațe.

Însă oricât de puternică putea fi pasiunea ei, tot nu îi putea întuneca prea multă vreme rațiunea. Nu se cădea să i se abandoneze așa cum o făcuse după Crăciun, pentru că acum știa că el nu era liber. Făcuse un jurământ de căsătorie, iar în zilele următoare avea să plece la Londra în acest scop. Înțelegea că Lucius făcuse jurământul încă înainte de a o fi întâlnit pe ea în furtuna de zăpadă.

Frances simți un junghi în stomac și îl împinse din nou.

— Nu! zise ea, încercând să-și desprindă buzele de buzele lui.

— Fir-ar să fie, Frances! zise Lucius, ridicând privirea. La naiba cu toate astea!

Frances nu-i putu reproșa exprimarea vulgară. Își mușcă buzele și clipi ca să-și reprime lacrimile.

Lucius dădu s-o sărute din nou, însă ea se feri.

— Nu cred că domnișoara Hunt ar fi de acord cu așa ceva, spuse ea.

— Domnișoara...? Cine naiba ți-a povestit despre Portia?

Așadar, ea era *Portia* pentru el.

— Bănuiesc că Amy, își dădu tot el răspunsul.

— Da, Amy mi-a spus. Îți doresc mult noroc, domnule Sinclair.

— Dacă mă mai domnești atâta, s-ar putea să te brutalizez, Frances! Încă nu sunt logodit cu Portia Hunt.

— Încă nu, incuviință ea, dar te vei logodi curând. Și te-aș ruga să-ți iei brațul de după gâtul meu.

Lucius se conformă repede, după care ea se simți sleită ca după un efort fizic, parcă incapabilă să tragă aer în piept.

Pe tot restul drumului, cei doi nu-și mai adresară nicio vorbă. Când caleașca coti de pe Great Pulteney

Street în Sydney Place, apoi pe Sutton Street, se apucară de curelușele de piele de deasupra capetelor lor pentru a nu se mai atinge unul de altul, iar când trăsură se opri în fața școlii, nu se mai auzeau decât caii sforăind și lovind caldarâmul cu copitele.

Portiera s-a deschis și scărița s-a coborât.

Însă nici Frances, nici Lucius nu se urniră de la locurile lor.

— Unii ar vrea să mai meargă și la culcare, mormăi Peters, din stradă.

— Afurisită impertinență! explodă vicontele de Sinclair, sincer înfuriat, după care catadicsi să se clinească și să coboare din trăsură. Peters, dacă aș vrea să te rețin până târziu în noapte, ai putea alege să pleci din slujba mea și... călătorie sprâncenată!

— Că bine zici, jupâne, răspunse vizitiul, destul de degajat. O să te anunț când o veni vremea.

Vicontele Sinclair se întoarse apoi și o ajută pe Frances să coboare din trăsură, după care o conduse până la ușa școlii care se deschise imediat. Cu expresia lui posomorâtă, Keeble se holbă la ei bănuitor.

— Frances, se pare că a venit vremea să ne luăm iar adio, spuse vicontele Sinclair, ținând mâinile la spate.

— Da. Frances se lupta să se stăpânească.

Se priviră vreme îndelungată în lumina palidă a lămpii care ardea în holul școlii. Lucius părea foc de supărat. Apoi dădu de două ori din cap, făcu stângamprejur și se întoarse la trăsură.

Frances intră iute în holul școlii, fără să se mai uite în spate; acolo se închidea brusc portiera.

Povestea lor se terminase.

Din nou.

Dar acum definitiv.

Pentru Frances a fost o enormă ușurare să găsească școala cufundată în beznă, cu excepția unei singure lămpi care ardea în hol și a unei lumânări lăsate sus în capătul scărilor. Se așteptase oarecum că își va găsi prietenele în hol, așa cum le lăsase la plecare.

Keeble făcu un mic comentariu cum că fusese pe punctul de a zăvori ușa pentru noapte și a se duce și el la culcare. Dar în loc să râdă de mica lui glumă, așa cum ar fi făcut altădată, Frances trecu repede pe lângă el, spunându-i din mers un mulțumesc și un noapte bună, după care urcă în goană la etaj mai înainte ca omul să apuce să mai spună ceva.

Aproape că depășise cu bine camera de zi a domnișoarei Martin, în drum spre dormitorul ei, că ușa încăperii se deschise.

— Nu acum, Claudia, zise Frances. Sper că nu din cauza mea ai rămas trează până la ora asta. Noapte bună.

De cum ajunsese în camera ei, se aruncă pe patul îngust, cu fața în jos, acoperindu-și capul cu brațele, de parcă ar fi putut să oprească astfel orice amenințare, inclusiv gândurile.

De Crăciun, Lucius i-a promis bunicului că anul ăsta își va alege o mireasă și se va căsători, iar eu presupun că mireasa aceea va fi domnișoara Hunt, cea care îl așteaptă dintotdeauna.

Ce prostesc – cât de ridicol din partea ei să se simtă atât de afectată de cuvintele acelea.

Încă nu sunt logodit cu Portia Hunt.

Nu încă.

Iar între replici – între momentul în care aflase de la Amy despre iminenta logodnă și căsătorie a fratelui ei,

și propria lui mărturisire din trăsură, îl lăsase să o sărute, ba chiar îi răspunsese la sărut.

Și totuși, un simplu sărut era o foarte eufemistică descriere a îmbrățișării lor aprinse.

Frances auzi o ușoară bătaie în ușă și o ignoră. Însă câteva clipe mai târziu își dădu seama că intrase cineva în cameră și se așezase fără zgomot pe scaunul de lângă pat. Cineva îi atingea acum brațul, i-l mângâia și îl bătea ușor în semn de îmbărbătare.

— Presupun că, dacă îți spuneam că m-am distrat de minune și că acum mă simt atât de obosită, încât n-am putere nici măcar să-mi scot rochia ca să mă pregătesc de culcare, nu m-ai fi crezut, zise Frances, luându-și mâinile de deasupra capului, dar fără să întoarcă fața.

— Nicio clipă, încuviință Claudia.

— Eram sigură.

Frances întoarse capul fără să-l ridice. Claudia sedea foarte dreaptă, cu mâinile încrucișate în poală, arătând ca întotdeauna – calmă și destul de severă.

— M-am distrat chiar de minune. N-am scăpat niciun dans, inclusiv cu domnul Blake și cu cumnatul domnului Huckerby. Apoi m-am purtat ca o idioată când viconteles Sinclair m-a adus înapoi cu trăsură. I-am permis să mă sărute în trăsură – ba am făcut mai mult decât să-i dau voie să mă sărute. Deși știam deja că e pe cale să se logodească și să se căsătorească curând.

Claudia o privea strângând din buze.

— A fost greșeala mea la fel de mult ca și a lui, continuă Frances. Am îngăduit acel sărut. Am dorit acel sărut. Am tânjit cu nerăbdare după acel sărut.

— Dar tu încă nu ești pe cale să te logodești, Frances, o liniști Claudia. Și presupun că el a fost cel care a inițiat îmbrățișarea. Vina a fost a lui.

Da, așa era. Dacă era adevărat că domnișoara

Portia Hunt îl aștepta la Londra și că el urma s-o ia de nevastă chiar în anul acela – și nu exista niciun dubiu în privința asta –, atunci nu ar fi trebuit să-i vorbească așa cum o făcuse în caleașcă. Și n-ar fi trebuit nici să o sărute.

— Ce-i cu mine, Claudia? o întrebă Frances, ostentivă. De ce îi atrag eu întotdeauna pe bărbații nepotriviți? Și de ce, atunci când se simte atras de mine și un bărbat potrivit, mi-e imposibil să mă îndrăgostesc de el. E ceva în neregulă cu mine?

— Câteodată, Frances, și mai ales atunci când te aud cântând, înțeleg că ești o femeie foarte pătimasă, cu un suflet romantic. Iar asta este o combinație primejdioasă pentru o femeie, cu atât mai mult poate cu cât din partea femeilor se așteaptă să fie doar un pachet de sensibilități delicate și e plin de bărbați care de-abia așteaptă să profite de asta. Viața poate fi tragică pentru noi, femeile. Am ajuns să cred că este mult mai bine pentru o femeie să trăiască pe propriile picioare, să fie mândră de valoarea ei și de ceea ce reprezintă ea, să fie mulțumită de ea însăși, indiferent de ce spun alții despre ea sau de ce se așteaptă de la ea – în special, bărbații. Dacă este foarte norocoasă – deși cazul este foarte rar – o femeie poate ajunge să trăiască fără să depindă de bărbați și să-și găsească mulțumirea în lumea pe care și-a făurit-o pentru sine.

Claudia se ridică și traversă încăperea, apropiindu-se de fereastră și rămânând acolo, cu spinarea foarte dreaptă, privind în întunericul de afară.

— Păi asta-i exact ceea ce am făcut eu acum trei ani, când am venit aici, zise Frances, obosită. Și de atunci m-am simțit foarte fericită, Claudia. Credeam că nimic nu mi-ar putea zdruncina starea de mulțumire, până când m-a prins un viscol pe drum pe când mă întorceam aici după Crăciun.

— Frances, presupun că în viața asta nu există o fericire perfectă, replică pe un ton blând Claudia. Nu putem decât să ne străduim pentru a ne face viețile cât mai suportabile. Uneori, mă gândesc că trebuie să existe pentru o femeie și o soartă mai bună ca asta, dar eu calea asta mi-am ales-o și prefer viața mea așa cum este acum decât așa cum ar fi putut să fie dacă aș fi aparținut vreunui bărbat sau aș fi depins de bărbații din familia mea.

— Iar atunci când cazii, trebuie să te ridici pur și simplu și s-o iei de la capăt, spuse Frances, ridicându-se în șezut pe marginea patului. Cele mai simple adevăruri sunt adesea și cele mai înțelepte.

— Cu deosebirea că, în cazul tău, nu e nevoie s-o iei iar chiar de la început, îi atrase Claudia atenția, întorcând capul și schițând un surâs. Măine te așteaptă clasele tale și corurile și elevele tale soliste – și toate te adoră, Frances. Iar prietenele tale de-abia așteaptă să le povestești la micul dejun despre splendoarea unui bal desfășurat la Upper Rooms. Vor nespuse de mult și au chiar nevoie să audă că te-ai distrat bine acolo.

Frances zâmbi trist.

— N-o să le dezamăgesc. Și apoi am să fiu gata pentru o examinare orală la franceză, la clasa mijlocie, și am să le zâmbesc și am să le laud și pe solistele mele, în așa fel încât să fie tentate să se perfecționeze continuu. N-o să te dezamăgesc nici pe tine, Claudia.

— Sunt absolut sigură că n-o să mă dezamăgești, spuse Claudia. Noi toate învățăm să ne ascundem inimile zdrobite sub masca demnității, Frances. Tu o faci deja de mai bine de trei ani și o vei face și în continuare. Noapte bună.

După plecarea Claudiei, Frances auzea încă ecoul spuselor ei, încruntându-se în direcția ușii închise – *Noi toate învățăm să ne ascundem inimile zdrobite sub masca*

demnității...

I se întâmplase vreodată și Claudiei?
Trecuse și ea printr-o experiență similară?

Încă nu sunt logodit cu Portia Hunt.

Nu încă. Dar vei fi curând.

Frances se ridică anevoie și începu să se dezbrace.

*

Deși contele de Edgecombe se sculase devreme, în vederea vizitei obișnuite la Camera Izvoarelor pentru porția zilnică de ape minerale, Lucius observă că bunicul său era încă foarte ostenit după eforturile din seara precedentă. Era limpede că nu putea călători în ziua aceea până la Londra. Totuși, el insistă ca, atunci când nepoții lui se vor întoarce la Londra, să meargă și el cu ei mai degrabă decât să revină acasă, la Barclay Court. Voia să-l revadă pe prietenul său Godsworthy. Voia să fie martor la progresul legăturii dintre Lucius și Portia Hunt – cu toate că pe ea nu o menționa explicit.

Bunicul dorea să participe – deși nu o spunea de-a dreptul – la agitația care avea să însoțească logodna celor doi și preparativele pentru plănuita lor cununie, și Lucius știa acest lucru.

Acum dorea cu disperare să plece din Bath, cu toate că nu-l așteptau decât Londra, și Portia, și căsătoria. Se purtase mizerabil după bal – și chiar și acolo, fir-ar să fie! Depășise măsura atunci când îi reamintise lui Frances de prima ocazie în care dansaseră ei doi, ca și atunci când o stărnise dincolo de bucuria ei stăpânită de a se afla la bal. Iar după aceea, în trăsură, când, ca însoțitor, se presupunea că se cuvine să o protejeze de toate neajunsurile...

Ei bine, nu se simțise în stare să-și refuze plăcerea aceluia ultim sărut. Țsta era tot necazul cu el – omul nu

era obișnuit să-și impună ceva, să gândească mai înainte de a acționa. Doar Dumnezeu putea ști până unde ar fi putut duce îmbrățișarea dacă Frances nu i-ar fi pus capăt atât de ferm.

Totuși, însuși faptul că ea era mereu atât de atentă și de controlată, când el cunoștea bine pasiunea care puneă imediat stăpânire pe ea, dincolo de aparențe, și care din când în când dădea pe-afară pentru îngrozitor de scurt de timp – acest simplu fapt îl irita până aproape dincolo de puterea lui de a îndura.

Așadar, nu plecară din Bath în ziua de după bal. Și nu i plecară nici în ziua următoare, deoarece Amy, care fusese cu o zi înainte la cumpărături cu doamna Abbotsford și cu fiica acesteia, primise de la ele invitația de a li se alătura lor și tânărului Algernon Abbotsford într-o excursie într-un sat aflat nu departe de Bristol și implorase să i se permită să meargă, cu o atât de disperată convingere că va fi nevoită să refuze invitația, încât Lucius nu reuși să-i reziste. Își zise că o zi de întârziere în plus sau în minus nu mai conta prea mult.

Bunicul plecase și el într-o vizită la un prieten, în aceeași după-amiază, lăsându-l pe Lucius cu prea mult timp liber și cu prea multe gânduri nedorite care să-i împovăreze mintea.

Cum de ajunsese promisiunea pe care i-o făcuse de Crăciun bunicului său să fie considerată ca un angajament ferm de a se însura cu Portia Hunt? Afirmase el vreodată în fața cuiva că ea va fi aleasa inimii sale? Dar dacă nu Portia, atunci cine? El făgăduise să-și aleagă o soție – o soție acceptabilă.

Nu putea exista o perspectivă mai puțin atrăgătoare.

Soția perfectă și perfect acceptabilă!

Cuvântul *perfect* și toate derivatele s-ar cădea să fie suprimate din limba engleză, laolaltă cu cuvântul

plăcut. Fără ele, lumea ar fi un loc mai bun.

Se așeză cu o carte în față și timp de o oră medită, și spumegă de mânie, și urzi tot felul de planuri, și să se lase cuprins de disperare, și să-și blesteme norocul în viață, după care închise brusc și cu zgomot cartea – fără să fi citit nici măcar o pagină – și părăsi valvârtej încăperea. Ieși din casă și porni sprinten la o plimbare spre centru, de-a lungul râului, peste Pulteney Bridge și pe Great Pulteney Street. Când ajunse la capătul străzii, încetă să pretindă fie și în sinea lui că a plecat la plimbare în beneficiul propriei sănătăți, că direcția în care o apucase fusese absolut întâmplătoare sau că, întrucât oricum o luase încoace, putea să facă în continuare un ocol prin Sydney Gardens.

Lucius nu era un om prea înclinat să hoinărească solitar sau să rătăcească fără țintă precisă. Pentru propria sănătate, era adeptul unor exerciții fizice mai energice. Iar în afară de asta, nu era o zi prea îmbietoare de colindat pe coclauri, ci mohorâtă, vântoasă și friguroasă. Ar fi putut să-i pară rău pentru Amy, care plecase în excursie cu atâtea speranțe exuberante, doar că era cât se poate de sigur că prezența tânărului Algernon o va face total nepăsătoare față de capriciile vremii.

Nu, el nu ieșise să dea o raită de plăcere prin împrejurimi. Coti pe Sutton Street, în loc să traverseze drumul și să intre în Sydney Gardens, uitându-se la școala de la intersecția cu Daniel Street, își aminti că era sâmbătă și că prin urmare nu se țineau cursuri – bineînțeles, asta nu însemna neapărat că Frances era liberă. Școala avea și internat. Cineva tot trebuia să aibă grijă de eleve și să le organizeze timpul liber chiar și în weekenduri.

Dar ce naiba va face el acolo?

Lucius rămase o clipă locului, uitându-se

încruntat la ușa de la intrare și întrebându-se dacă ar fi mai mare lașitate să ciocănească, ori să plece cu coada-nre picioare? Prin natura lui nu era un fricos – nici laș. Și, la drept vorbind, nici cine știe ce cugetător.

Se apropie de ușă, ridică inelul de bronz și îl lăasă să cadă și să lovească cu zgomot în ușă.

Trecură poate chiar două minute fără niciun răspuns, ceea ce îl conduse la concluzia că, de fapt, portarul nu locuia în holul școlii, la o distanță mai mică de un metru de ușă, ci doar atunci când era așteptat cineva. În cele din urmă, tot portarul fu cel care deschise ușa și se uită afară. Expresia lui deveni imediat acră și suspicioasă.

— Întreab-o pe domnișoara Allard dacă îmi poate acorda câteva minute, spuse repede Lucius, pășind peste prag fără să fi fost invitat.

— Are acum o lecție în sala de muzică, replică portarul.

— Și? întrebă Lucius, ridicând din sprâncene.

Portarul se întoarse și plecă, încălțările lui scârțâind pe pardoseala dură.

— Ar fi mai bine să mergi și să aștepți acolo, zise el fără strop de amabilitate, arătând cu capul în direcția camerei pentru vizitatori.

Odată ajuns în încăpere, Lucius se apropie de fereastră și se uită afară, la pajiștea de dincolo de Daniel Street, dorindu-și să se fi aflat oriunde în altă parte, doar acolo nu. Nu avea obiceiul să se țină după femeile care îi refuzau atențiile, cu-atât mai mult, cu cât lumea era plină de femei nerăbdătoare să-i acorde favorurile lor. Acum era însă prea târziu pentru a da înapoi.

Auzi niște răsete îndepărtate, un pian – apoi liniște. Pe pajiște, un grup de fete, probabil, din școală, participa organizat la un joc. Profesoara care le supraveghea semăna cu cea roșcată – adică domnișoara

Osbourne. Nu le observase când sosise, ceea ce spunea multe despre cât de preocupat era. Și probabil că fetele țipau de mama focului.

Când auzi ușa deschizându-se în spatele lui, aproape că se aștepta ca, întorcându-se, să o vadă din nou pe domnișoara Martin.

Dar de data asta în încăpere intrase Frances însăși, albă la față ca varul. Închise ușa în urma ei.

— Ce cauți aici? Vocea îi tremura ușor, dar era greu de spus dacă era vorba de surpriză, mânie sau o emoție de altă natură.

În momentul acela, Lucius înțelese ceva cu o înfiorătoare claritate.

Își dădu seama că nu va fi în stare să renunțe la ea.

Cât se poate de simplu.

— Am venit să te văd, răspunse Lucius.

— De ce? Două pete de culoare apăruseră în obraji ei. Ochii i se întunecară.

— Pentru că mai sunt încă multe de lămurit între noi, iar mie nu-mi place să las lucrurile așa, atunci când ele se cer clarificate.

— Nu mai avem nimic să ne spunem, lord Sinclair, replică ea. Absolut nimic.

— Aici te înșeli, Frances, o contrazise el. Vino la o plimbare prin Sydney Gardens!

— Dar m-ai prins în toiul unei lecții de muzică, spuse ea.

— Dă-i drumul elevei mai devreme, o îndemnă Lucius. O să se bucure. Mai ai și alte lecții după asta?

Frances strânse o clipă din buze, după care răspunse, recunoscând:

— Nu, nu mai am.

— Atunci vino cu mine, te rog, insistă el.

— Dar n-ai văzut ce vreme urâtă este azi? îl

întrebă ea. Ploaia stă să înceapă.

— Dar nu plouă încă, protestă Lucius. Și s-ar putea să nici nu plouă toată ziua – așa cum nu a nins de Crăciun. Poți să-ți iei umbrela. Frances, nu ai cum să te pretinzi englezoaică și totuși să te temi să pleci de-acasă dacă plouă. Ai fi legată în casă toată viața.

— Vreau să nu mai am nimic de-a face cu tine, zise ea.

— Dacă aș crede că vrei cu-adevărat așa ceva, aș pleca într-o clipă, replică el. Însă eu cred că minți. Sau, dacă ești sinceră, atunci sunt convins că te înșeli.

— Ești un bărbat logodit, spuse Frances. Cu domnișoara Portia Hunt...

— Încă nu m-am logodit, o corectă el.

— Dar o vei face curând.

— Viitorul este doar o abstracțiune, Frances, zise Lucius. Nu este un fapt. De unde poate ști oricare dintre noi ce va face *curând*? Acum, exact în momentul ăsta, nu sunt logodit. Iar tu și cu mine mai avem niște chestiuni de pus la punct.

— Ba nu...

— Ești atât de lașă, Frances! Începea să se simtă frustrat, furios. Chiar avea ea de gând să refuze să vină cu el? Și de ce naiba mai insista el atâta, de vreme ce refuza categoric să mai aibă de-a face cu el?

Dar, Lucius știa – știa mai presus de orice dubiu – că o atrăgea la fel de puternic cum îl atrăgea și ea pe el.

— Nu este lașitate încercarea de a scăpa de o suferință inevitabilă fără rost, răspuse ea.

— Așadar, suferi din pricina mea? Mânia lui incipientă se stinse instantaneu. Recunoscuse în sfârșit că era mai mult decât o durere trecătoare.

Însă Frances nu-i răspuse la întrebare.

Încruciașă mâinile la piept și arătă din nou calmă și palidă. Se uita insistent în ochii lui.

— Mai acordă-mi încă o oră din viața ta, o rugă el. Nu îți cer chiar mare lucru, nu-i așa?

Umerii ei se lăsară abia perceptibil și Lucius știu că nu îl va refuza.

— O oră, acceptă Frances. Mă duc să-i dau liber lui Rhiannon Jones și s-o anunț pe domnișoara Martin că ies puțin.

După ce ea părăsi încăperea, Lucius se uită îngândurat spre ușă. Ar fi trebuit poate să se gândească mai bine și să cântărească totul, mai înainte de a veni aici.

Dar, la naiba, era vorba de viața lui și nu se putea să nu existe o cale de a-și trăi viața după pofta inimii și în același timp de a-și face datoria față de familia și rangul lui.

Însă cum ar fi putut să se gândească și să cântărească? Când plecase din casa de pe Brock Street nici nu știa încotro va merge.

Și e sigur că nu știa nici de ce.

Sau poate că știuse?

Se uită în gol pe fereastră, gândindu-se cu părere de rău la vremurile nu prea îndepărtate când viața lui fusese lipsită de complicații inutile și perfect satisfăcătoare.

Ei bine, viața lui va fi din nou satisfăcătoare, pe toți dracii!

Așa va fi.

Făgăduise să-și găsească mireasa perfectă. Existau însă mai multe feluri de perfecțiune.

imediat peste drum, în Sydney Place, și porniră la plimbare, trecând pe lângă terenul cu gazon pentru bowling și urmând poteca urcătoare care șerpuia printre peluze și copaci ale căror crengi se legănau și se zbăteau în bătaia vântului.

Nu era nicidecum o zi potrivită pentru o hoinăreală într-un parc. Nu se mai vedea niciun suflet în afară de ei doi.

Frances tremura, deși se îmbrăcase călduros – cu exact aceeași pelerină, aceeași pălăriuță și aceleași ghetuțe joase pe care le purtase și atunci când îl întâlnise prima oară pe Lucius, își dădu ea seama deodată. Se simțea înghețată până-n măduva oaselor, dar nu atât din cauza vremii, cât fiindcă se plimba din nou alături de el, la o zi după ce crezuse că se întorsese deja la Londra și la două zile după ce își spusese încă o dată adio pentru totdeauna.

Îndurase deja o întreagă zi de chinuri și suferință atât de intensă încât păru că o va cuprinde o cumplită deznădejde. Va fi oare silită să treacă prin aceeași durere sufletească, astăzi și mâine?

Chiar n-avea el de gând să plece odată pentru totdeauna?

Chiar nu era în stare să-l îndepărteze definitiv?

Frances primise în dimineața aceea o carte poștală de la doamna Lund, sora domnului Blake, care o invita să îi însoțească, pe ea și pe domnul Lund, la teatru în săptămâna următoare. Doamna Lund mai adăuga și că, desigur, va veni acolo și fratele ei, domnul Blake. Cu toate că șovăise, Frances îi scrisese și acceptă invitația. Viața trebuie să meargă mai departe, își spusese în sinea ei. Și poate că acum ar fi fost în sfârșit în stare să îngroape himerele trecutului și să-și concentreze atenția asupra bărbatului care părea foarte dornic să-i devină curtezan. Nu era însă cazul să ia o decizie finală în

privința lui. Nici măcar n-ar trebui încă să-i povestească totul despre ea. N-ar fi decât o seară în care ar merge la teatru, unde fusese invitată.

Ea se felicitase – din nou – pentru înțelepciunea de care dădea dovadă. Și totuși, iat-o acum, numai după câteva ore, plimbându-se prin Sydney Gardens cu Lucius Marshall – cel care urma să se însoare în scurtă vreme cu o domnișoară pe nume Portia Hunt.

— Pentru cineva care are de spus ceva important și dispune doar de o oră, ești surprinzător de tăcut, lord Sinclair, i se adresă ea, după o îndelungată tăcere.

Treceau pe un pod chinezesc sculptat cu măiestrie și vopsit în culori vii și se opriră câteva clipe ca să se uite la apele cenușii-albăstrii din canalul de dedesubt. Frances era doar parțial conștientă că, în împrejurări diferite, și-ar fi desfătat simțurile, în pofida vremii urâte, cu toată frumusețea care îi înconjură.

— Frances, tu crezi în destin? o întrebă Lucius.

Ea rămase o vreme pe gânduri. Credea sau nu credea în destin?

— Eu cred cu-adevărat în coincidențe, îi răspunse. Cred că anumite lucruri se întâmplă pe neașteptate ca să ne atragă atenția, și mai cred că astfel de momente ar putea chiar să ne afecteze sau să ne schimbe întreg cursul vieții. Însă nu cred că suntem neputincioși în fața unei sorți implacabile pe care să n-o putem controla. Altfel n-ar avea rost să vorbim despre voința noastră. Nu toți avem puterea de a decide, de a spune da sau nu, de a face sau nu anumite lucruri, de a o porni într-o direcție sau alta.

— Și crezi că întreg cursul vieții tale te-a adus pe tine, tocmai atunci, pe drumul acela înzăpezit, și că întreg cursul vieții mele m-a adus în același loc și în același timp? întrebă el. Și crezi că o asemenea coincidență, cum îi spui tu, a făcut ca totul să se

întâmples așa? Sau că, fără să ne dăm seama, noi înșine am făcut acest lucru? Poate că n-a fost un simplu accident faptul că tocmai tu ai fost cea care a ajuns atunci acolo, și nu oricare altă femeie, și că eu am fost cel cu care te-ai întâlnit, și nu oricare alt bărbat?

Strania și improbabilă posibilitate îi tăie răsuflarea lui Frances. Putea fi viața chiar atât de... prestabilită?

— Tu ai fost avertizat că va începe să ningă, zise ea. Ai fi putut să optezi să nu călătorești în ziua aceea. Eu văzusem de mai multe zile semnele unei furtuni care se apropia. Aș fi putut să mai aștept ca să văd ce se va întâmpla.

— Exact, încuviință el. Tocmai asta voiam să zic și eu. Oricare dintre noi sau chiar amândoi am fi putut lua în considerare avertismentele și semnalele de avertizare, cele care i-au făcut evident pe toți ceilalți eventuali călători să se răzgândească. Dar niciunul dintre noi n-a făcut-o. Nu ți s-a părut bizar că n-am mai întâlnit atunci pe nimeni altcineva pe drum? Că nimeni nu s-a mai oprit la hanul acela?

Nu, ei nu i se păruse ciudat. Nici măcar nu se gândise vreodată la asta. Însă acum se gândea. Vrusese să plece mai devreme în dimineața aceea, însă mătușile ei o înduplecaseră să mai zăbovească încă o oră, după micul dejun.

Dacă ar fi pornit-o la drum atunci când intenționase, era cât se poate de probabil ca ei doi să nu se fi întâlnit niciodată.

Acum ar fi vrut să fi plecat mai devreme!

Chiar așa?

Oricum, ce tot încerca el să spună?

Lucius o luă iar din loc pe cărare, iar ea își potrivea pasul cu al lui, mergând alături. El nu-i oferise brațul. De fapt, nu i-l oferise, încă de când plecaseră de la școală, iar Frances îi era recunoscătoare pentru asta. Dar nu

avea nevoie să-l atingă pentru a-i simți prezența cu fiecare fibră a ființei sale.

Era oare posibil, se întreba, ca nu doar faptul că se culcase cu el să o fi atras atât de tare, să o fi împiedicat să-l uite și să-i fi făcut viața un chin în ultimele zile. Mai fusese și altă dată îndrăgostită. Îl iubise, desigur, pe Charles. Însă niciodată nu se simțise chiar ca acum.

Continuă apoi drumul tot în tăcere. Încă nu se întâlniseră cu nimeni de când intraseră în grădină. Tot restul lumii din Bath părea să aibă mai multă judecată ca ei.

Ajungând pe culmea colinei, se opriră din nou, pentru a admira de sus priveliștea copacilor, a pajiștilor și a potecilor șerpuitoare. În partea stângă se vedea un pavilion acoperit. Și faimosul labirint, ceva mai jos. Frances auzise că la hotelul Sydney, cel de lângă intrarea în grădină, se găseau hărți ale labirintului pentru cei cărora le era teamă să nu se rătăcească și să rămână prea mult timp acolo până să găsească drumul spre ieșire. În spatele lor se afla un rând de leagăne, dintre care unul scârțâia în bătaia vântului.

Toate acestea erau semne cum că aceasta era o grădină a desfătărilor, printre care la loc de cinste se situa frumusețea pură a naturii. Și totuși, uitându-se în jur, Frances simțea tocmai contrariul bucuriei. Ce rezolvau ei, în ora pe care o petreceau acolo? Absolut nimic.

Tăcerea lui o irita, deși își jurase că nu o va întrerupe ea prima. Dar când îl privi, Frances văzu că și el se uita la ea cu o expresie impenetrabilă în ochi.

Cuvintele o luară pe nepregătite.

— Nu te îmbie leagănele alea la fel de tare ca pe mine? o întrebă Lucius.

Ce? O clipă, gândurile ei fură trimise brusc înapoi

în bucătăria hanului, în acea primă dimineață pe care o petrecuseră acolo, când luau micul dejun, iar el o provocase deodată să se întrecă la ridicarea unor oameni de zăpadă. Și atunci își dădu seama că acela – da, exact *acela* – fusese adevăratul început al întregii povești înfiripate între ei. Dacă ar fi refuzat provocarea...

Frances întoarse capul ca să se uite la leagăne. Scaunele de lemn erau atârinate de ramurile de deasupra ale copacilor cu lungi frânghii împletite. Fiind amplasate într-un pâlcc mai mare de copaci, păreau la adăpost de vânt. Numai leagănul din capătul cel mai îndepărtat al șirului se clătina și scârțâia.

— Ba chiar mai tare decât pe tine, răspunse ea și se întoarse ridicându-și poalele rochiei și ale pelerinei, după care porni spre cel mai apropiat leagăn.

Nevoia de a rupe teribila tensiune dintre ei era copleșitoare. Și cum puteai face mai sigur așa ceva decât zbenguindu-te într-un leagăn de copil?

— Vrei să te împing? o întrebă când ea se așeză.

— Nicidecum! răspunse indignată Frances, luându-și avânt cu ambele picioare, continuând să facă mișcări care o propulsau din ce în ce mai sus. Și așa putea pune rămășag că eu voi fi aceea care va lovi prima cerul cu piciorul.

— Aaa, o provocare la întrecere, spuse el, instalându-se în leagănul vecin. Dar nu te-a învățat nimeni că nu se cade ca o femeie să facă pariuri?

— Asta este o regulă impusă de bărbați de teamă că s-ar putea să piardă în fața femeilor, replică ea.

— Ha!

Se legănau tot mai sus și mai sus, până ce frânghiile începură să protesteze pârâind, iar vântul să suiere prin jupa ei și pe lângă borul pălăriuței, aproape tăindu-i răsufierea la coborâre și la ridicare. Cu fiecare legănare ascendentă,

Frances vedea din ce în ce mai mult din întinderea grădinii de dedesubt. Iar cu fiecare revenire cu spatele simțea tot mai aproape crengile copacului care trecea foarte aproape prin fața ochilor.

— Iuhuuu! strigă ea la o coborâre.

— Exact asta voiam să zic și eu! exclamă Lucius, trecând pe lângă ea, în direcție opusă.

Răseră atunci amândoi și se legănară în continuare, țipând ca doi copii zburdalnici, până când, printr-un acord tacit, încetiniră treptat mișcările și rămaseră unul lângă celălalt, în leagănele lor se mai balansau încetișor.

— Nu există decât o singură problemă, i se adresă el. N-am văzut niciun cer în care să poți da cu piciorul.

— Cum? Se întoarse spre el, făcând ochii mari. N-ai simțit cerul? Asta înseamnă că nu te-ai legănat suficient de înalt ca să-l atingi. Eu am făcut-o, și am câștigat.

— Frances Allard, minți de-ngheață apele.

Mai spusese și altă dată exact aceleași cuvinte, iar ea își reaminti instantaneu momentul cu o uluitoare claritate. Stăteau atunci întinși în pat și ea îi spusese că nu-i este frig, iar el replicase că era mare păcat, deoarece ar fi putut să se ofere s-o încălzească.

Sunt de-a dreptul înghețată, îl asigurase Frances atunci.

Domnișoară, ți s-a lungit nasul fiindcă ai mințit, îi răspunsese Lucius, dar mie îmi place cum gândești. Presupun însă că sunt obligat să găsesc o cale de a te încălzi...

Ce făcea ea acum? se întrebă ea deodată. De ce se purta iar așa – zbenguindu-se cu el, făcând pariuri împotriva lui, râzând cu el.

Cu doar câteva minute în urmă, i se părea ei, încercase s-o facă pe Rhianon Jones să simtă melodia

cu mâna dreaptă și cu stânga să permită pasiunii acesteia să se înalțe peste acompaniament.

— Frances... dădu el să înceapă.

Dar exact în momentul acela, o picătură mare de apă se împrăștie, pică pe obrazul ei și văzu venind alte câteva picături. El întinse o mână cu palma în sus și amândoi ridicară privirile.

— La naiba! exclamă Lucius. Uite că aproape ne-a prins ploaia, iar tu n-ai adus o umbrelă, deși te-am sfătuit să o faci. Acum trebuie s-o luăm la fugă spre pavilion.

O luă de mână și, o clipă mai târziu, se năpustiseră deja spre pavilionul aflat la mică distanță, ceva mai jos pe pantă, în timp ce ploaia dădea semne clare că se va dezlănțui, dintr-un moment în altul. Când ajunseră amândoi la adăpost, erau cu răsuflarea tăiată și râdeau iar.

Pavilionul fusese construit mai mult ca un adăpost contra soarelui decât ca un refugiu din calea ploii. Avea pereți pe trei laturi și un acoperiș care depășea doar puțin pereții.

Din fericire pentru ei, vântul bătea din spatele lor și interiorul adăpostului rămânea astfel uscat. Se așezară unul lângă altul pe bancheta lipită de perete și se uitară cum se declanșa așteptatul potop. Venea în valuri, răpăind pe acoperișul subțire al adăpostului, formând o perdea continuă în fața deschizăturii frontale a pavilionului și împiedicând aproape complet vederea poienilor și a copacilor. Parcă s-ar fi aflat în spatele unei uriașe cascade.

— Nu putem decât să sperăm că n-o s-o țină așa toată ziua, spuse ea.

Însă râsul lor se mai potolise și singurătatea lor părea acum mult mai accentuată decât atunci când se aflaseră în grădina pustie.

Lucius îi luă o mână între mâinile sale, în vreme ce ea se uita în altă direcție și încerca să nu reacționeze la căldura atingerii lui.

— Frances! începu el. Cred că ar fi fost mai bine dacă ai fi venit cu mine la Londra.

Auzindu-l, ea încercă să-și retragă mâna, dar el se opuse și o reținu ferm în continuare.

— Țsta chiar că a fost destinul, reluă Lucius tirada. Și soarta ne-a vorbit limpede și răspicat. Și a fost și atât de insistentă, încât ne-a adus din nou împreună săptămâna asta, după ce ratasem ocazia pe care ne-o furnizase după Crăciun, Iartă-mă că-ți spun asta, Frances, însă am cunoscut multe femei și n-am deplâns ieșirea niciuneia din viața mea. Până acum, adică. Niciodată nu mi s-a mai întâmplat să cunosc o femeie timp de numai două zile și să fiu încă obsedat de ea și la trei luni după aceea.

— Presupun că asta s-a întâmplat fiindcă eu te-am refuzat și nu ești obișnuit ca femeile să nu facă ce vrei tu, zise ea cu amărăciune.

— Am luat în seamă și această posibilitate, recunosc eu. Însă amorul propriu rănit, dacă despre asta ar fi fost vorba, m-ar fi trimis în cea mai mare grabă în sens contrar – să caut o altă femeie care să-mi redea pierduta încredere în propriile mele farmece. Nu m-aș putea târî niciodată la picioarele unei femei, doar pentru că s-ar fi împotrivit intențiilor mele. M-aș porni însă imediat în urmărirea altei prăzi mai ușoare.

— Ceea ce se găsește, fără îndoială, din abundență, îl înțepă ea.

— Chiar așa, încuviință el. Vezi tu, Frances, eu sunt tânăr și am tot părul, iar toți dinții, încă acceptabil de albi. Sunt și bogat și am și un titlu de noblețe, cu perspectiva de a-mi îmbunătăți considerabil situația în viitor. Asta constituie pentru multe femei o combinație

irezistibilă. Dar în împrejurările de față, nu contează absolut *nimic*. Înțelege odată că acum *mă târăsc* la picioarele tale.

— Prostii! Inima ei bubuia în piept. Era sigură că ar fi putut să o și audă dacă zgomotul ploii care cădea pe acoperișul pavilionului n-ar fi fost aproape asurzitor. Tu nu mă vrei decât în pat cu tine, asta-i tot.

Lui Frances îi ardeau obrajii de rușinea vulgarității propriilor cuvinte.

— Dacă asta ar fi fost totul, atunci m-aș fi simțit de multă vreme pe deplin satisfăcut, Frances, replică el. Te-am avut deja cu mine-n pat. O singură dată este adeseori de-ajuns pentru a satisface o simplă poftă carnală. Și totuși nu sunt încă satisfăcut.

Frances simți că obrajii încep să-i ardă mai tare. Însă n-ar fi putut să-i reproșeze lui Lucius vorbele fără perdea atâta vreme cât ea însăși dăduse un asemenea ton liber și direct discuției lor.

— Tu trebuie să fii la Londra, mai adăugă el. Atmosfera din Bath devine sufocantă după o săptămână sau două.

— Ți se pare ție așa fiindcă nu ai nimic de făcut aici, îl contrazise Frances. În schimb, eu am foarte multă treabă.

— Independent de faptul că, dacă ai fi la Londra, ai putea fi cu mine, ar trebui să locuiești acolo mai ales pentru binele carierei tale de *cântăreață*, Frances. Îți irosești aici fără rost un mare talent, predând muzica în loc să o interpretezi. În cazul în care te-ai stabili la Londra, te-aș putea prezenta anumitor oameni influenți și astfel ai putea avea parte de publicitatea necesară și de auditoriul pe care îl meriți.

France își smuci mâna dintre mâinile lui și sări în picioare, brusc cuprinsă de o acută panică. Prin urmare, și el voia să-i prostitueze talentul, așa cum procedase și

George Ralston? Și, să fie, fără îndoială, amanta lui? Chiar dacă el era pe punctul de a se însura cu altcineva? Se înfurie brusc. Dar la ce se putea aștepta? Făcu un pas spre ieșirea din pavilion, apoi se opri. Ruperea de nori nu dădea încă semne că s-ar potoli.

— Am detestat Londra când am trăit acolo și mi-am jurat că n-o să mă mai întorc niciodată. Și n-am nevoie de nimeni care să mă prezinte *oamenilor influenți*. Sunt fericită așa cum sunt acum. Poți să înțelegi acest lucru?

— Ești doar mulțumită, o corectă Lucius. Ai recunoscut deja, Frances, că nu ești decât *mulțumită*. Iar eu îți repet că nu ești o ființă făcută să se complacă cu o asemenea stare. Ești hărăzită unei mărețe și pasionate fericiri. Ooo, și, desigur, și nefericirii. Scopul vieții este de a ajunge la fericire și de a trage învățăminte din nefericire, chiar dacă înveți doar să ai puterea de a o îndura. Vino cu mine!

— N-am să vin, îi zise ea. Sub niciun motiv. Tu consideri că fericirea și pasiunea sexuală sunt unul și același lucru, lord Sinclair, și că cea din urmă este ceva care trebuie obținut cu orice preț. Însă viața înseamnă mult mai mult decât obținerea unei simple satisfacții de natură fizică.

— În privința asta suntem de aceeași părere, declară el. Tu tot crezi că încerc să te conving să-mi fii metresă, Frances, nu-i așa?

— Da, sunt absolut sigură de asta, încuviință ea, întorcându-se și uitându-se fix la el. Iar dacă susții altceva, înseamnă că ori minți, ori te păcălești. Aici sunt o femeie independentă. N-oi fi eu bogată, dar nici nu depind de nimeni. Dispun de o libertate la care multe femei nu pot decât să viseze și n-am de gând să renunț la acest statut pentru a deveni jucăria ta până când te vei plictisi de mine.

— *Jucăria* mea? se minună Lucius. Dar nu ascuți chiar deloc ce-ți spun? Nu înțelegi că am intenția să te ajut să bucuri o lume întreagă cu talentul tău și ca rezultat să te simți împlinită și fericită? Renunță să te gândești că sunt doar un destrăbălat lipsit de principii. Da, te doresc și în pat cu mine, bineînțeles! Dar mai presus de asta, te vreau pe tine.

Ea clătină încet din cap. Voia ca situația să rămână simplă și limpede. Nu voia să se lase tentată de nimic, așa cum fusese preț de câteva momente în decembrie. Dorea ca nimic să nu-i poată zdruncina hotărârea de a se purta cu chibzuință.

— Nu înțelegi nici măcar acum? insistă el. Te rog să accepți să-mi devii soție.

Gura lui Frances se deschisese să-i răspundă încă înainte de a fi apucat el să termine ce avea de spus. Se holbă la el și o închise la loc, pocnind din dinți.

— Ce? făcu ea.

— Mi-am dat seama că nu mai vreau să trăiesc fără tine, o lămuri Lucius. Coincidența face ca tocmai în aceste momente să mă aflu în căutarea unei neveste. Bunicul meu este pe moarte, iar eu sunt moștenitorul lui și i-am promis să-mi fac datoria și să mă căsătoresc cât timp sper că se mai află el în viață. Numai că astăzi am ajuns la concluzia că tu, Frances, ai toate atuurile pentru a-mi deveni o soție potrivită din toate punctele de vedere. Tatăl tău pare să fi avut legături la curtea regilor Franței și ai legături de rudenie cu familia baronului Clifton. Bineînțeles că mai există unii care cred de cuviință că eu ar trebui să mă căsătoresc cu cineva de un rang social și cu o avere cel puțin egală, dacă nu chiar superioară alor mele, însă din principiu eu n-am dat niciodată prea multă atenție celor spuse de alții, mai ales atunci când se află în joc fericirea și situația mea. Iar în ceea ce-l privește pe bunicul meu, al cărui

consimțământ este unicul care contează pentru mine, îți pot spune că el te place grozav și îți apreciază valoarea. Va accepta căsătoria noastră în clipa în care o să priceapă că eu nu te doresc decât pe tine de nevastă. Și la fel se va întâmpla și cu mama și cu surorile mele, care mă iubesc și care, la urma urmei, nu-mi doresc decât fericirea. Mărită-te cu mine, Frances! Deși nu prea îmi place pardoseala asta de piatră de-aici, sunt dispus, dacă dorești, să te cer chiar și în genunchi de soție. Te vei putea lăuda cu asta în fața nepoților noștri.

Lucius o învălui într-un zâmbet larg.

Frances simțea că începuse să-i lipsească aerul. Iar asta nu fiindcă n-ar fi fost suficient spațiu în pavilion. Dimpotrivă.

Simțea că îi tremură picioarele, însă dacă ar fi încercat să revină la locul ei pe banchetă, precis s-ar fi poticnit, așa că rămase pe loc.

Voia să se însoare cu ea?

— Dar ești deja pe cale să te căsătorești cu domnișoara Hunt, replică Frances.

Lucius făcu un gest de nerăbdare cu mâna.

— Da, cam asta s-ar dori din partea mea, recunosc eu. În copilărie ne-am întâlnit destul de des, dat fiind că familia ei se vizita cu bunicii mei. Așa că, bineînțeles, ambele familii ne-au agasat dintotdeauna îngrozitor – cel puțin pe mine – exprimându-și speranța că într-o bună zi Portia și cu mine ne vom căsători. Nu scăpau niciun prilej să ne tachineze.

Noi doi schimbam câte o privire. Iar mama e absolut convinsă că Portia m-a așteptat pe mine până la douăzeci și trei de ani. Dar eu nu i-am spus niciodată că aș avea intenția să mă căsătoresc cu ea. Așa că nu sunt angajat nicicum față de Portia.

— Este posibil ca ea să nu fie de aceeași părere, spuse Frances.

— N-ar avea niciun temei să nu fie. Eu am ales și te-am ales pe tine. Mărită-te cu mine, Frances!

Ea închise ochii. Erau cuvintele pe care latura ei romantică și nerealistă visase să le audă de trei luni încheiate. Vizualizase chiar mental scene similare cu cea de acum. Ar fi fost însă îngrozită dacă s-ar fi așteptat vreodată să le audă în realitate. Simțea că o lasă inima.

Când deschise din nou ochii, era amețită, dar reuși să ajungă înapoi pe banchetă. El îi luă o mână, apoi și pe cealaltă, în mâinile lui mari și fierbinți. Înclină capul și îi apropie mâinile de buzele lui.

— Nu pot să merg la Londra, spuse Frances.

— Atunci vom locui la Cleve Abbey, replică el. Vom avea copii mulți veseli și vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Vei putea cânta pentru toți vecinii noștri.

— Știi prea bine că tu nu vei putea trăi la nesfârșit în provincie. După ce vei moșteni titlul de conte, va trebui să-ți ocupi locul în Camera Lorzilor. Iar eu nu pot să mă întorc la Londra și nici să frecventez înalta societate.

— Nu poți sau nu vrei?

— Niciuna, nici alta. Nu există niciun argument pe lume ca să mă poți convinge.

— Nici măcar persoana mea nu te poate convinge? o întrebă el, lăsându-i jos mâinile. Frances dădu din cap. Nu te cred, zise Lucius.

Frances se uită la el mânioasă.

— Țta-i defectul tău. Nu-i așa că nu poți suporta să fii refuzat, lord Sinclair? întrebă ea. Nu poți să-ți închipui că o femeie cu scaun la cap ar putea prefera viața pe care o duc eu aici în locul celei pe care mi-o poți oferi tu, sau că ar putea prefera o relativă singurătate în detrimentul unei vieți mondene alături de tine.

Lucius ridică din sprâncene, arătând de parcă tocmai l-ar fi pălmuit.

— Nu înțeleg, îi zise el încruntându-se. Spune-mi adevărul, Frances! Ce ți se pare atât de oribil în a locui la Londra sau a deveni vicontesa de Sinclair, încât să ajungi să mă refuzi? Nu pot să cred că ai ceva împotriva persoanei mele. Doar te-am văzut, te-am simțit, te-am cunoscut în momente în care erai cu garda jos, iar femeia pe care am cunoscut-o atunci mi-a răspuns cu aceeași căldură și pasiune. Spune-mi adevărul.

— Eu nu sunt potrivită pentru tine, răspunse ea. Nu pot deveni vicontesa de Sinclair. Nu pot fi acceptată nici de bunicul tău, nici de mama ta și nici de înalta societate. Însă n-am de gând acum să intru în detalii.

N-avea rost să-i spună mai multe, să-i depene trista poveste a vieții ei. Știa că Lucius era încăpățânat și se îndoia că s-ar gândi temeinic la toate implicațiile hotărârii lui. Lui îi plăcea să obțină ceea ce voia, iar Frances știa că o dorea. Chiar dacă i-ar fi relatat totul, Lucius tot n-ar fi ținut cont de spusele ei și tot ar fi insistat să se mărite cu el.

Iar asta nu se putea întâmpla – atât spre binele ei, cât și spre binele lui.

Ca și spre binele bunicului lui, pe care ea îl plăcea și îl respecta.

Așa că trebuia să continue să se poarte rațional, așa cum făcuse în ultimii trei ani din viața ei – cu câteva excepții notabile.

Și așa pierdea șansa de a fi fericită. Destinul îi fusese favorabil atât după Crăciun, cât și în săptămâna asta – aici Lucius avusese dreptate însă ea respingea soarta, împotrivindu-se cu puterea voinței sale. În definitiv, pentru ce altceva exista liberul arbitru?

Nu avea de gând să-i distrugă viața nici lui, nici propria ei viață, obținută cu multă trudă.

— Mie nu-mi place înalta societate, explică ea, de parcă explicația asta ar fi fost un motiv suficient pentru

a refuza o cerere în căsătorie care o atrăgea – Lucius era sigur de asta – și care nu i-ar fi adus decât avantaje. Înalta societate este periculoasă, artificială și nu este genul de mediu în care să-mi pot dori să-mi petrec restul vieții. Eu am renunțat intenționat la ea acum mai bine de trei ani, pentru a mă stabili aici.

— Dar dacă m-ai fi cunoscut pe mine pe-atunci și dacă te-aș fi cerut de nevastă, așa cum te-am cerut acum, alegerea ta ar fi fost aceeași, Frances? O fulgeră cu privirea.

— Întrebările ipotetice sunt asemănătoare viitorului abstract despre care ai vorbit mai înainte, replică ea. Nu sunt decât finețe sterile ale imaginației. Nu sunt bazate pe realitate. Nu ne-am întâlnit atunci.

— Înțeleg deci că răspunsul tău este nu. Nu era chiar o întrebare.

— Ai înțeles foarte bine.

— Doamne-Dumnezeule! Lucius îi eliberă mâinile. Frances, probabil că unul dintre noi trebuie să fie nebun și mi-e tare teamă că eu sunt acela. Poți să mă privești drept în ochi și să-mi juri că nu simți nimic pentru mine?

— Nimic mai simplu. Însă n-am de gând să jur. N-aș avea de ce. Am spus nu. Nu e nevoie de altceva.

— Ai dreptate. De data asta, el fu acela care se ridică. Domnișoară, te rog să mă ierți că te-am supărat. În vocea lui se deslușea ostilitate.

Frances își dădu brusc seama că în jurul lor nu se mai auzea niciun zgomot, cu excepția slabelor sunete ale picăturilor de apă care se prelingeau de pe acoperiș și cădeau pe pământ. Ploaia se oprise la fel de brusc cum începuse.

— Crede-mă, Frances, că-mi vine să te strâng de gât. Ea își închise strâns ochii și duse o mână la gură, ca și cum ar fi vrut să pună stavilă torentului de cuvinte

pe care mai târziu ar fi putut să le regrete. Era chinuită de dorința de a se arunca în brațele lui și de a renunța la orice rațiune, atât de tare, încât simțea un rău fizic.

În mintea ei, gândurile se amestecau fără noimă.

Poate că era mai bine dacă ar fi făcut ca el și s-ar fi lăsat în voia sentimentelor, în loc să se gândească prea mult.

Dar nu o va face. Nu putea.

Frances se ridică, trecu pe lângă el și ridică privirea spre cer. Era încă înnorat și mai burnița ușor.

— A trecut deja o oră, lord Sinclair. Mă întorc la școală. Nu este nevoie să mă conduci.

— Lua-te-ar dracu', Frances, șopti el.

Erau ultimele cuvinte pe care i le adresa el, ultimele cuvinte pe care le mai auzea ea vreodată din partea lui, gândea ea, grăbindu-se pe potecă, neținând cont că pământul era ud, noroiuos și pe alocuri foarte alunecos.

El îi ceruse să se *căsătorească* cu el.

Și ea îl refuzase.

Fiindcă, din foarte multe motive, nu se putea pune nicicum problema *unei* căsătorii între ei.

Și asta fiindcă doar dragostea nu era de-ajuns.

Era de-a dreptul nebună. Nebună, nebună, nebună.

El o ceruse în *căsătorie*.

Nu, nu era nebunie. Era o judecată limpede, rece și nemiloasă.

Ajunse la ieșirea din parc aproape alergând și trecu prin Sydney Place. Aproape că plângea în hohote, deși încerca să se mintă spunându-și că era din cauză că i se tăiasse răsuflarea de pe urma grabei cu care se îndrepta spre școală ca să n-o prindă din nou ploaia.

Lucius o ceruse în căsătorie, iar ea fusese nevoită să-l refuze.

Lucius și-a petrecut următoarea lună participând efectiv la toate manifestările Sezonului Monden de primăvară – mergând la recepții și baluri, la mic dejunuri venețiene și concerte, la spectacole de teatru, călărind în zori prin Hyde Park și plimbându-se tot pe-acolo cu cabrioleta pe două roți la ora promenadei mondene de după-amiază. De fapt, s-a lăsat angrenat în o mie și una de alte activități mondene, frivole, alăturându-se oricărui eveniment care ar fi putut să abată gândurile unui om de la umilirile trecute și să-i îmbunătățească deplorabila stare de spirit, mai ales atunci când își petrecea o mare parte din nopți la White's sau la unul dintre celelalte cluburi pentru gentlemen, iar diminețile la sala de box a lui Jackson sau la licitațiile de cai de la Tattersall's, ori în unul dintre celelalte locuri unde se adunau de obicei bărbații.

Bineînțeles că totul era foarte diferit de viața cu care era deprins și Lucius se văzu silit să suporte compătimirile și gălăgioasele tachineări din partea multora dintre cunoscuții lui, care nu puteau să nu remarce că el locuia acum la Reședința Marshall, nu în apartamentul lui de burlac, și că participa activ la activitățile târgului căsătoriilor. La drept vorbind însă, cunoscuții săi nu erau decât foarte bucuroși că nu venise rândul lor de a se dedica unor asemenea îndeletniciri.

A dansat cu Emily la balul ei de prezentare în societate, și cu Caroline la balul ei de logodnă, două săptămâni mai târziu, și le-a luat mereu pe amândouă – chiar și pe Amy, o dată sau de două ori – la cumpărături și la plimbări pe jos și în trăsură. Și-a însoțit mama în vizite și la cumpărături și la bibliotecă. A mers împreună

cu ele toate la teatru și la operă. Și, Dumnezeule Mare, le-a însoțit într-o seară chiar și la Almack's, acel bastion insipid al exclusivismului înaltei societăți, acolo unde Lucius nu avea nimic de făcut decât să danseze, să mănânce tartine de pâine veche cu unt ranced, să bea limonadă chioară și să se facă agreabil unei adevărate cete de tinere aspirante la căsătorie, însoțite de mamele lor.

Dar speranțele acestora, însuflețite fără îndoială la vederea cuiva atât de pricopsit din toate punctele de vedere și aflat atât de neașteptat la o petrecere din lumea bună, erau cu totul zadarnice, ceea ce nu întârziară să înțeleagă. Asta deoarece, încă înainte de întoarcerea lui Lucius de la Bath, fusese aranjată o cină la reședința din capitală a marchizei de Godsworthy, din Berkeley Square, cină la care membrii familiei lui erau invitații de onoare – el descoperi imediat că erau și *singurii* oaspeți –, după cum se organizase o cină similară și o mică serată la Reședința Marshall, la câteva seri după aceea. Curând după întoarcerea lui – de fapt, chiar în aceeași zi în care sosise, atunci când făcuse împreună cu mama și cu surorile lui o vizită de curtoazie la familia Balderston – se stabilise ca ambele familii să meargă împreună la teatru o zi pe săptămână și să stea laolaltă în loja contelui de Edgecombe.

Cu fiecare ocazie – adică în timpul ambelor cine, în vizita de curtoazie și la teatru – Lucius se trezise de fiecare dată așezat lângă Portia Hunt. Nici dacă ar fi fost deja logodiți, cei doi n-ar fi putut semăna mai tare cu un cuplu de mult constituit.

Ea arăta cu-adevărat bine – chiar foarte bine. Avea genul de frumusețe care câștiga cu vârsta. Buclele ei blonde, ochii albaștri, trăsăturile perfecte și tenul ca de trandafir englezesc făcuseră o fetiță cât se poate de adorabilă. Acum nu era mai puțin frumoasă decât

atunci – și avea în plus o ținută elegantă și o demnitate care o proclamau drept o doamnă de cea mai pură rasă.

De fapt, totul la ea era perfect. Nu vedeai nici cel mai mic coș, nicio aluniță, nici cel mai mic defect la ochi. Și era genul de femeie pentru care datoria era atât de instinctivă încât ar fi fost fără îndoială în stare să-i facă soțului ei un moștenitor și un frate de rezervă pe durata a doi ani de relații sexuale în care nici nu s-ar fi gândit la posibilitatea de a naște o fată.

Ar fi fost o soție ideală, o amfitrioană ideală, o mamă ideală, o vicontesă ideală, o contesă ideală.

Termenul *ideal* trebuia scos și el din limba engleză, incontestabil.

Lucius îndura toate astea scrâșnind din dinți și cu buzele strânse. Cu totul neașteptat, el făcuse fatala eroare de a se fi îndrăgostit, iar femeia îl umilise respingându-l. Vorbind în mare, asta era un lucru bun. Deși bunicul său o admirase pe Frances pentru calitățile de cântăreață, bătrânul poate că ar fi manifestat o mai mică înțelegere pentru a o accepta ca viitoare contesă de Edgcombe – chiar dacă ea era o doamnă cu legături impecabile, cel puțin din partea tatălui ei.

Încă din momentul în care plecase din Bath – și acela fusese un moment înspăimântător –, Lucius lăsase în urmă, cu o îndârjită încordare a voinței, întreaga experiență de a se fi îndrăgostit și de a-i fi fost refuzată o nechibzuită cerere în căsătorie.

Făcuse de Crăciun o promisiune pe care cu niciun preț nu avea de gând să o încalce. Și cum nu putea avea parte de femeia pe care și-o dorea, avea să se mulțumească cu Portia Hunt. În definitiv, nu putea face o alegere mai bună, gândi el, făcând o ușoară grimasă.

Mama lui își iubea la fel toate progeniturile și îi plăcea să-și vadă copiii bucurându-se fiecare de momentul său de glorie. În primele două săptămâni de

după întoarcerea lui Lucius în capitală, îi venise rândul lui Emily să se afle în centrul atenției, în timp ce fata se pregătea pentru prezentarea la regină și apoi pentru balul de debut în societate; iar în următoarele două săptămâni urmasse la rând Caroline, fiindcă Sir Henry Cobham se hotărâse în sfârșit și o ceruse de nevastă. Bineînțeles, un asemenea eveniment necesita un alt bal la Reședința Marshall, în cinstea sărbătoririi logodnei celor doi.

Dacă Lucius ar fi cerut-o de nevastă pe Portia Hunt în aceeași lună, ar fi abătut atenția de la una dintre surorile sale, și mama lui ar fi suferit.

Cel puțin asta își spunea bărbatul în sinea lui – că se străduia cât putea să ofere mai mult timp, atenție și afecțiune familiei sale, decât obișnuise să-i acorde pe tot parcursul nesocotiților ani ca bărbat tânăr.

Însă în primăvara aceea nu-i mai era permis să târăgâneze lucrurile. Îi făgăduise bunicului său și nu-i mai rămânea nimic decât să o ceară oficial de nevastă pe Portia Hunt.

Lucius se hotărî să facă acest lucru în dimineața de după balul lui Caroline. N-ar mai fi avut nicio scuză pentru o altă amânare. Mama lui făcea deja remarci înțepătoare, iar bunicul său îl privea cu ochi scăpărători de fiecare dată când se pomenea numele Portiei – și era pomenit cu o frecvență amenințătoare.

Se îmbracă deci atent, sub ochii de expert ai lui Jeffreys, și o porni pe jos, către Berkeley Square – ca să afle acolo, după ce își făcuse curaj în vederea chinului care îl aștepta, că lordul Balderston nu era acasă. Totuși, doamnele nu erau plecate. Ar dori lordul Sinclair să le vadă?

Lordul Sinclair răspunse afirmativ, cu toate că se gândea cu jind la prietenii săi care în momentul acela erau ocupați cu partidele de scrimă, cu antrenamentele

de box sau cu cursele de cai – fără a avea nici cea mai mică grijă de pe lume.

A fost condus într-un salonaș, unde a găsit-o totuși pe Portia singură.

— Mama este încă în camera ei după ce ne-am întors târziu de la balul lui Caroline, explică Portia, după ce Lucius făcuse plecăciunea de rigoare.

Era de înțeles. Și întrucâtva surprinzător, de fapt, s-o găsească pe Portia atât de îngrijit îmbrăcată și coafată, încât să poată primi imediat un musafir neanunțat. Când plecase el de la Reședința Marshall, mama lui nu era de văzut pe nicăieri, și niciuna dintre surorile sale.

Pe lângă toate celelalte virtuți, o avea Portia și pe aceea că se scula devreme dimineața?

— Vrei să trimiți să o cheme pe mama ta? întrebă el, uitându-se de jur împrejurul încăperii pustii. Sau poate pe camerista ta?

— Nu fi prostuț, Lucius, răspunse ea demnă, arătându-i un scaun în timp ce se reazeza și își relua broderia. Nu mai sunt o fetișcană ca să am nevoie de o însoțitoare în propria mea casă când primesc vizita unui vechi prieten.

Cunoscându-se de mulți ani, cei doi se tutuiau. Erau oare și prieteni?

— Lady Sinclair trebuie să fie foarte bucuroasă cu o fiică măritată, o a doua logodită și cu Emily descurcându-se atât de bine în înalta societate, continuă Portia. Și Amy se va descurca la fel de bine la anul, dacă va putea învăța să-și mai tempereze exuberanța înăscută.

Acul ei zbura pe gherghef în sus și în jos, realizând un perfect trandafir de culoarea piersicii.

— Portia, eu sper ca Amy să nu învețe niciodată lecția asta, replică el. Îmi place de ea așa cum este.

Portia ridică fulgerător privirea.

— A fost neinspirat din partea ta să o scoți la plimbare prin parc la o oră atât de târzie, spuse ea. Nu se cade să se afișeze deocamdată în fața protipendadei. Și n-ar fi fost cazul nici să râdă atât de tare la cine știe ce glumă de-a ta, atrăgând și mai mult atenția asupra ei. Asta pentru că lord Rumford a privit-o lung prin monoclu, iar noi știm ce reputație are el.

— Atunci când sora mea se plimbă la braț cu mine, ea este la adăpost de impertinențele desfrânaților, Portia. Iar fetele care nu au ieșit încă în societate au la fel de multă nevoie de aer curat și de mișcare ca și tinerele care sunt deja în lume.

Lucius își dădu seama că se simțea iar iritat. La naiba! Iritarea ajunsese aproape obișnuință la el. Nu încape îndoială că nouăzeci și nouă la sută dintre doamnele din Londra i-ar fi dat dreptate Porției.

Dar Frances? Lucius alungă fără milă gândul.

— Grija pe care le-o porți surorilor tale este lăudabilă, aprecie Portia. Dar sunt sigură că n-ai vrea să compromiți șansele lui Amy de a debuta fără probleme anul viitor, după prezentare.

El se uită la cârlionții ei blonzi și se întrebă dacă în anii ce vor urma va avea parte de multe asemenea reproșuri blânde, dar sâcâitoare la adresa tuturor acțiunilor și părerilor lui. Ar fi fost dispus să parieze o avere că așa se va întâmpla. Presupunea că ar putea să scape ca majoritatea soților, cutreierându-și proprietățile, cu pușca de vânătoare în mână și cu câinele la picior, la țară, și retrăgându-se în siguranța unuia dintre cluburile pe care le frecventa în oraș.

— A fost drăguț din partea ta s-o iei pe Amy cu tine când ai plecat la Bath, continuă implacabil Portia. Prezența ei tinerească a fost, probabil, benefică pentru tihna lordului Edgecombe.

— Cred că da, răspuse Lucius. Și eu m-am bucurat de prezența ei.

— Însă a fost înțelept din partea ta să-i îngădui să meargă la o serată? întrebă fără milă Portia.

El înălță din sprâncene, dar ea nu ridicase privirea de pe gherghef.

— Și încă la o reuniune de la Upper Rooms? adăugă Portia. Trebuie să-ți spun, Lucius, că mama mea a fost de-a dreptul șocată când ne-a spus Emily acest lucru.

Bărbatul observă că părul ei era îngrijit pieptănat cu cărare pe mijloc, dar doar pe câțiva centimetri de la frunte, după care se pierdea sub buclele aranjate cu măiestrie.

Nu ca în cazul unei alte cunoștințe...

— Bine că ai avut măcar înțelepciunea să angajezi o profesoară s-o însoțească, Lucius, cu toate că s-ar fi convenit ca ea să n-o lase să danseze.

Lucius miji ochii mânios și se gândi cât de mult i-ar plăcea să-i turtească măcar unul dintre cărlionții ei perfecți, compromițându-i coafura.

— Domnișoara Allard a fost invitata personală a bunicului meu, replică el. Iar lui Amy i-am dat eu permisiunea să danseze.

— Nu putem decât să sperăm că nu i-ai compromis ireparabil reputația, Lucius, spuse Portia. Voi aștepta cu nerăbdare ocazia de a o îndruma și de a o îmbărbăta, la anul.

În calitate de soție a sa și de cumnată a lui Amy, fără îndoială.

— Zău? o întrebă Lucius.

Ea ridică privirea, iar mâna cu acul rămase suspendată deasupra broderiei.

— Te-am ofensat, constată ea. Nu trebuie să te superi, Lucius. Doamnele știu mai bine decât domnii ce

se cuvine și sunt pregătite să restabilească și să mențină corectitudinea manierelor, în vreme ce bărbații își văd doar de treburile lor.

— Adică a dezvățului? o întrebă el.

Lucius căută două pete de culoare în obraji ei, însă își dădu brusc seama că Portia nu roșea niciodată – sau nu avea nevoie să roșească, presupuse el.

— Socotesc că am putea să trecem sub tăcere acest subiect, Lucius, răspunse ea. Ceea ce fac domniile în timpul lor liber este numai treaba lor, iar pe doamnele bine-crescute nu le privește în niciun fel acest lucru.

Doamne-Dumnezeule! Lua-o-ar naiba de treabă! Oare calmul ăsta al ei nu va fi tulburat nici dacă el s-ar deda orgiilor, încă după nunta lor și până la moartea lui? Lucius bănuia că așa se va întâmpla.

— Ai venit în dimineața asta ca să-i faci o vizită tatălui meu? se interesă Portia.

— Da, recunosc eu. Am să mă întorc altă dată.

— Bineînțeles, spuse ea, privindu-l insistent.

Lucius se întrebă dacă Portia avea vreun sentiment pentru el. Vreun sentiment cald? Dorea ea cu-adevărat să se mărite cu el? Cu el ca ființă umană, adică nu doar cu viconte Sinclair, viitor conte de Edgcombe?

— Portia, n-ai și tu senzația că în primăvara asta suntem împinși unul spre celălalt, cu orice prilej, indiferent dacă ne dorim sau nu? o întrebă Lucius, pe când ea își reluase broderia.

Acul se opri atunci din nou, însă ea nu ridică privirea.

— Ba da, desigur, răspunse ea. Dar de ce n-ar trebui să ne dorim și noi doi asta?

Lui Lucius i se muie inima.

— Așadar, ți-ai dori să ai o legătură cu mine? întrebă el.

O *legătură* – ce gafă din partea lui!

— Bineînțeles, răspuse ea.

— Bineînțeles? El înălță din sprâncene, iar ea ridică privirea.

— Bărbații sunt atât de prostuți! O clipă, privirea în care îl învăluisese ea păru aproape maternă. Evită realitatea cu orice ocazie. Și totuși, realitatea nu poate fi evitată la nesfârșit, Lucius!

— Atunci, să înțeleg că îți dorești să te căsătorești cu mine?

Uite că îi ieșise porumbelul din gură și nu mai putea nega sau pretinde că vorbeau despre altceva.

— Desigur! zise ea.

Inima lui nu se putea muia mai mult. Oricum, ajunsese la limita imposibilului.

— De ce? întrebă el.

— De ce? Acum îi venise Porției rândul să înalțe din sprâncene a mirare. Mâna cu care ținea acul se rezemă pe gherghef și ea păru să fi uitat o clipă de lucrul ei. Lucius, cu cineva tot trebuie să mă mărit, iar tu ești cea mai potrivită alegere. Și tu trebuie să te căsătorești cu cineva, iar eu sunt alegerea cea mai potrivită pentru tine.

— Și ar fi ăsta un motiv suficient de bun? se încruntă el în direcția ei.

— Lucius, este *unicul* motiv, îl asigură ea.

— Mă iubești? o întrebă el.

Portia păru aproape șocată.

— Ce întrebare prostească! răspuse ea. Persoane ca mine și ca tine nu se căsătoresc dintr-un motiv atât de banal ca dragostea, Lucius. În lumea noastră, căsătoriile se fac pentru rang, și avere, și înnobilare a sângelui.

— Toate astea sună oribil de lipsite de romantism, îi atrase el atenția.

— Ești ultima persoană pe care m-aș fi așteptat s-o aud vorbind despre romantism, zise ea.

— De ce? o întrebă el iar.

— Iartă-mă că ți-o spun, dar reputația ta nu-mi este pe de-a-ntregul necunoscută, oricât aș fi fost eu ferită de trivialități, răspunse ea. Nu încape nicio îndoială că vei dori să-ți continui felul de viață de până acum, un mod de viață pe care n-am niciun dubiu că l-ai putea considera romantic. De aceea, tu nu te vei aștepta și nici măcar nu-ți vei putea dori vreodată romantism în relația cu soția ta. Însă nu te îngrijora. Nici eu nu mă aștept și nici nu-mi doresc așa ceva.

— De ce? repetă el întrebarea.

— Pentru că romantismul este ceva foarte prostesc, răspunse ea. Pentru că nu este de bon ton. Pentru că este o închipuire. Pentru că este un lucru după care tânjesc de obicei femeile. Bărbații au mai multă judecată și nici măcar nu cred în existența romantismului. Nici eu nu cred.

Bărbatul își zise în sinea lui că, până acum câteva luni, și el ar fi fost de acord cu ea. Și poate că mai era și acum. Nu-i așa că romantismul nu-i adusese nimic bun în ultimele câteva luni, în afară de a-l face veșnic nervos și irascibil?

— Dar cu pasiunea cum rămâne? întrebă el. Nu te aștepți ca măcar așa ceva să existe în căsnicia ta?

— În niciun caz! exclamă ea, arătându-se de data asta șocată de-a binelea. Ce idee, Lucius!

El o privi trist, iar ea își reluă broderia, reîncepând să lucreze cu o mână atât de sigură de parcă ar fi conversat despre vreme.

— Am spus sau am făcut eu vreodată ceva care să te îndreptățească să te aștepți să te cer de nevastă? întrebă el.

El o făcuse, bineînțeles – foarte recent. Mai

adineauri recunoscuse că venise în dimineața asta la tatăl ei.

— Nici nu ai fi avut nevoie, îi răspunse ea. Lucius, înțeleg că șovăi și ești înclinat să târăgănezi lucrurile. Înțeleg că toți bărbații se poartă la fel în situații asemănătoare. Înțeleg și că, până la urmă, cu toții fac ceea ce trebuie să facă, așa cum vei face și tu. Iar consecințele nu vor fi chiar așa de înspăimântătoare. Vei avea și tu un cămin, o nevastă și o familie, acolo unde înainte nu aveai nimic. Toate acestea sunt componente necesare ale unei vieți confortabile și cuviincioase. În esență însă viața bărbatului *nu se schimbă* prea mult prin căsătorie și nici nu-i nevoie să se schimbe. Toate temerile în legătură cu lanțurile mariajului, *capcana* căsătoriei și alte asemenea clișee prostești pe care le folosesc bărbații n-au niciun fel de fundament real.

El se întrebă o clipă dacă Portia era realmente așa de rece până-n adâncul inimii ei, sau era doar incredibil de inocentă, sau în defensivă. Exista pe lume un bărbat capabil să aprindă în ea vâlvătaia pasiunii? Se îndoia.

— Prin urmare, ești hotărâtă să mă vrei pe mine, nu? o întrebă el. Și nimic nu te-ar putea abate de la această hotărâre?

— Nu-mi pot închipui ce m-ar putea determina să mă răzgândesc, bineînțeles cu excepția situației în care mama și tata și-ar retrace consimțământul, lucru care este totuși cât se poate de improbabil.

Dumnezeu să-l aibă în pază, gândi Lucius, era sortit pieirii – de parcă nu și-ar fi dat seama de asta și mai înainte. Pentru Dumnezeu! Doar se afla acolo, nu?

Afurisită fie Frances! Ducă-se dracului! Ea l-ar fi putut salva de toată povestea asta. O ceruse de nevastă și își spusese apoi că n-ar fi făcut așa ceva dacă ar mai fi stat să cugete. Dar dacă ea ar fi profitat de ocazie și ar fi acceptat, atunci el nici n-ar mai fi fost nevoit să

cugete. Ar fi fost prea copleșit de sentimente – înflăcărare, pasiune, triumf.

Iubire.

Însă ea spusese nu, iar el era acum aici, înfruntând o sentință tot atât de sigură cum știa că îl cheamă Lucius Marshall. Fără să fi făcut nimic altceva decât o simplă vizită matinală unui om pe care nici măcar nu-l găsisese acasă, el mersese după cum se pare prea departe în discuția cu domnișoara Portia Hunt, ca să mai poată da înapoi.

Iar înainte de a apuca el să reia conversația, ușa se deschise și în încăpere intră mama Portiei, care arăta într-adevăr foarte mulțumită de sine, deși își exprimă părerea de rău că lord Balderston preferase tocmai în dimineața asta să se ducă atât de devreme la clubul său, când întotdeauna rămânea acasă mult după micul dejun.

Conversară apoi în trei pe câteva teme inepte, cu obligațiile comentarii asupra vremii și asupra stării de sănătate a fiecăruia, până ce Lucius consideră că trecuse suficient timp încât să se poată retrage elegant.

În ce dracu' era el pe cale să se bage? se întrebă pe când se îndrepta spre sala de box a lui Jackson, acolo unde spera să-și pună mânușile și să se bată de să scoată untul din cineva sau, și mai bine, să-l bată altcineva de să scoată untul din el. Deși situația lui primejdioasă nu avea un viitor promițător.

Portia era frumoasă, rafinată, desăvârșită și ideală. Era însă o femeie pe care nu izbutise niciodată să ajungă să o placă – iar discuția lor din dimineața aceea nu contribuise cu nimic la o schimbare.

Se simțea totuși atât de sigur înlănțuit de Portia, de parcă anunțul oficial al căsătoriei lor ar fi fost deja public. Se dusese în vizită la Balderston în dimineața asta, iar Lady Balderston și Portia, amândouă, știau

acest lucru. O astfel de vizită nu putea avea decât un singur motiv. Și făgăduise să mai revină. Portia aștepta asta din partea lui.

Am să mă întorc altă dată.

Bineînțeles.

Apoi el se simți din nou înfuriat.

Bine că ai avut măcar înțelepciunea să angajezi o profesoară s-o însoțească, Lucius, cu toate că s-ar fi cuvenit ca ea să n-o lase să danseze.

Să angajezi o profesoară!

Adică Frances!

Lucius strânse din dinți și întinse mai mult pasul. Nu își putea da precis seama dacă dorința arzătoare de a o strânge pe Frances de gât era mai puternică decât suferința și umilirea pe care i le provocase refuzul ei. Sau decât durerea de a ști că nu o va mai vedea niciodată.

Sau decât bănuiala că ea fusese mai înțeleaptă și îl salvase de el însuși. Atunci când plecase din Brock Street, nu avusese nici cea mai mică idee că o va cere de nevastă. Dumnezeuule, nici măcar nu știa că se va duce la școală să-i facă o vizită.

Dar calmul chibzuit nu fusese niciodată punctul lui forte, întotdeauna se aruncase cu capul înainte.

Așa făcu și la douăzeci și patru de ore după vizita în Berkeley Square.

Și treaba asta avea iar legătură cu Frances Allard.

Am auzit că doamna Melford este în capitală, spuse contele de Edgecombe la micul dejun. În ziua aceea se simțea foarte bine, așa că se sculase să ia masa

cu familia.

De data asta nu avusese loc niciun bal sau o altă petrecere târzie în seara precedentă, astfel încât erau adunați toți la masă, cu excepția lui Caroline care participase la o reuniune la Vauxhall, împreună cu Sir Henry și nu se întorsese acasă decât după jocurile de artificii.

— Ah, da? îl întrebă din politete Lady Sinclair, ridicând scurt privirea din scrisoarea pe care o citea.

— A sosit cu sora ei, adăugă contele. Ele două vin doar atât de rar la Londra. Nici nu știu de când nu le-am mai văzut.

Oh?

Mama lui părea cu desăvârșire neinteresată, gândi Lucius în timp ce își tăia biftecul. Citea iar scrisoarea.

— Ele sunt mătușile actualului baron Clifton, de la Wimford Grange, completă contele. Doamna Melford și-a făcut debutul în societate în același timp cu draga mea Rebecca și ele două au rămas cele mai bune prietene toată viața, până la moartea Rebeccăi. Ce fete frumoase erau amândouă!

— Ah, făcu vicontesa, ridicând iar privirea din scrisoare, ceva mai interesată acum când înțelesese că socrul ei vorbea despre niște doamne care erau, de fapt, vecine cu ei în Somersetshire.

Își aminti atunci brusc și Lucius de ce numele doamnei Melford îi era familiar.

Ca și lui Amy.

— Oh, dar doamna Melford și sora acesteia sunt și strămătușile domnișoarei Allard, spuse fata. Și chiar au venit în capitală, bunicule?

— Cine-o fi și domnișoara Allard? întrebă Emily. Te rog dă-mi și mie zahărul, Amy.

— Este ființa cu cea mai frumoasă voce de soprană din toată lumea creștină, răspunse contele lui Emily,

împingând el bolul cu zahăr spre ea. Și nu exagerez. Toți am auzit-o cântând când eram la Bath.

— Ooo! exclamă Emily, amestecând o linguriță de zahăr în cafea. Profesoara! Acum îmi amintesc.

— Are de gând să plouă astăzi? întrebă vicontesa, neadresându-se cuiva anume și privind spre fereastră. Ar fi cât se poate de supărător. Sunt hotărâtă să merg astăzi la cumpărături.

— Cred că am să mă duc în după-amiaza asta să le prezint celor două doamne omagiile mele, spuse contele și chicoti. Va fi o plăcere să stau de vorbă cu niște persoane aproape la fel de în vârstă ca și mine.

— Dacă-mi dai voie, domnule, aș vrea să te însoțesc, i se adresă Lucius.

— Tu, Luce? Emily se uita la el oarecum surprinsă, după care izbucni în râs. Vrei să mergi tu cu bunicul în vizită la două femei bătrâne, când mama spune întotdeauna că ai prefera să-ți scoți câțiva dinți în loc să faci vizite de curtoazie?

— *Mai în vârstă*, Emily, nu bătrâne, o corectă mama lor pe un ton de reproș. Două *doamne* în vârstă.

— Am să vin și eu, spuse Amy, vizibil radioasă. Se poate, Luce? Se poate, bunicule?

— Ei bine, eu una nu merg, declară Emily. O s-o însoțesc pe mama la cumpărături.

— Da' nu te-a chemat nimeni, Em, accentuă Amy. Și în afară de asta, doamna Melford și sora ei sunt mătușile prietenei *mele* și țin în mod deosebit să le cunosc.

Ceva mai târziu, pe când se pregătea să meargă în vizita respectivă, Lucius se trezi întrebându-se de ce voia el să le întâlnească. În definitiv, Emily nu spusese decât adevărul atunci când pomenise de aversiunea lui pentru vizitele de curtoazie. Iar cele două doamne erau realmente în vârstă. Fără niciun dubiu, conversația se

va purta în jurul stării lor de sănătate și lungi memorii ale trecutului îndepărtat, iar el va fi nevoit ca după primele câteva minute să se ciupească pentru a rămâne treaz.

Se ducea acolo numai fiindcă ele erau rude cu Frances? Dacă ar fi așa, motivul ar fi afurisit de neîntemeiat, însă ce alt motiv ar putea avea? Însă Lucius nu se plictise deloc. Doamna Melford, o bătrânică micuță și rubicondă, a cărei înfățișare simpatică mai purta încă dovezi ale frumuseții despre care vorbea bunicul lui, se declară încântată să-l vadă pe soțul vechii ei prietene și își exprimă entuziasmul față de prezența nepoților lui. Vorbiră într-adevăr despre trecut, dar făcură acest lucru cu atâta spirit și umor încât și Lucius, și Amy nu mai puteau de răs, nerăbdători să audă cât mai mult.

— Totuși, nu există nimic mai potrivit pentru a-i îndepărta pe tineri decât două persoane în vârstă depănând amintiri despre un trecut atât de îndepărtat încât până și mie mi se pare că aparține unei alte vieți, spuse doamna Melford în cele din urmă. Copilă, mai bine povestește-mi despre tine, îi zâmbi ea blând lui Amy.

Iar Amy se lansă pe dată într-o descriere amănunțită a celui mai recent triumf al ei, călătoria la Bath, acolo unde i se permisesse să participe la o serată și o auzise pe domnișoara Allard cântând, și unde jucase rolul de gazdă când domnișoara Allard venise la ei la ceai, și mersese și la un bal de la Upper Rooms împreună cu domnișoara Allard ca invitată a bunicului, și ca însoțitoare a ei însăși.

— Mi-a plăcut grozav de ea, doamnă, spuse fata radioasă, uitându-se la bătrâna gazdă. Domnișoara Allard s-a purtat cu mine ca și când aș fi fost o persoană adultă.

— Ei bine, chiar asta ești, copilă, cu toate că nu ți-ai făcut încă debutul în societate, replică doamna Melford. Nu mai ai decât de așteptat momentul lansării. Cât de norocoasă ești! Să știi că ai trăsăturile bunicii tale, mai ales gura și bărbia, și bunicul tău îți poate confirma că pe ea a iubit-o toată lumea. Și el a iubit-o foarte mult.

— Adevărat, mărturisi contele. M-am grăbit s-o iau de nevastă după șase săptămâni de întâlniri, de teamă să nu cunoască pe altcineva pe care să-l prefer.

— Ea n-a avut ochi decât pentru tine, știi cât se poate de bine, îl asigură doamna Melford, în timp ce toți râdeau. Și te-ai întâlnit cu adevărat cu draga noastră de Frances în timp ce te aflai la Bath? Și a cântat ea din nou? Cât de mult mi-aș fi dorit să fi fost și noi acolo, s-o auzim.

Bătrâna vorbea cu evidentă afecțiune despre nepoata ei.

Aceasta era deci una dintre doamnele pe care le lăsase Frances în urmă în dimineța viscolului, își zise Lucius. În trăsura lor străveche, condusă de vizitiul lor bătrân, călătorea Frances atunci când o depășise el.

— Mă uimește că nimeni nu a descoperit talentul ieșit din comun al domnișoarei Allard cât timp a locuit ea la Londra, spuse contele.

— Noi am înțeles că l-a descoperit totuși cineva, răspunse doamna Melford. Tatăl ei a avut mereu grijă ca ea să ia lecții de canto cu cei mai buni profesori, să știi. A fost atât visul lui, cât și al ei, ca să ajungă într-o bună zi o mare cântăreață. Însă după aceea el a murit pe neașteptate, bietul om, iar Frances a locuit vreo doi ani împreună cu Lady Lyle, deși i-am oferit și noi posibilitatea de a sta în casa noastră. Am auzit că cineva s-a oferit atunci să o sponsorizeze și că ea într-adevăr a cântat o vreme în public. Ne așteptam să auzim dintr-un

moment într-altul că a devenit faimoasă, dar într-o zi ne-a scris de la Bath ca să ne anunțe că acceptase deja, definitiv și irevocabil, un post de profesoară la școala domnișoarei Martin. Și de-atunci încoace ne-am tot făcut griji în legătură cu fericirea ei, însă când a venit să stea cu noi la țară de Crăciunul trecut, ni s-a părut că este realmente cât se putea de mulțumită de cariera pe care și-a ales-o.

Lady Lyle? Lucius ridică din sprâncene, dar nu făcu niciun comentariu.

— M-a asigurat și pe mine că este foarte fericită cu ceea ce face, atunci când am avut tupeul s-o întreb de ce nu încântă întreaga lume cu talentul ei, încuviință și contele.

— Gertrude și cu mine o considerăm aproape ca pe fiica noastră, le spuse doamna Melford. Eu n-am fost binecuvântată de Dumnezeu cu copii, iar Gertrude nu s-a căsătorit niciodată. Amândouă o iubim grozav pe Frances.

Contele se interesă apoi politicos și de domnișoara Driscoll, care nu apăruse ca să-i întâmpine pe musafiri. Sora ei le explică cum că Gertrude era în pat, incapabilă să scape de răceala pe care o contractase în cursul călătoriei până în capitală. Părea că suferă de o afecțiune cronică la plămâni, ceea ce constituia o sursă permanentă de îngrijorare pentru sora ei.

— Totuși, singura consolare este că aici, la Londra, avem cel puțin acces la cei mai buni doctori din oraș, adăugă ea.

— Are însă nevoie și de un întăritor bun, spuse contele. De ceva care să o stimuleze. Trebuie să-i ceri medicului să-i prescrie ceva adecvat, doamnă. Eu i-aș recomanda o cură de ape minerale la Bath, deși probabil că o consideri pe sora ta încă prea slăbită pentru a suporta călătoria până acolo.

— Într-adevăr, răspuse doamna Melford. Însă o să țin minte recomandarea.

A fost momentul în care Lucius a renunțat la chibzuință și a cedat din nou impulsivității sale, vorbind mai înainte de a gândi bine ceea ce spune.

— Doamnă, poate că pe domnișoara Driscoll o va ajuta cel mai mult dacă o va vedea iar pe domnișoara Allard, sugeră el.

Doamna Melford oftă adânc.

— Sunt sigură că ai dreptate, lord Sinclair, răspuse ea. Ar fi minunat pentru noi amândouă. Dar Gertrude va trebui să-și revină bine de tot, ca să-i putem face o vizită.

— Am vrut să spun, doamnă, că poate ar reuși ea să vină aici, o lămuri el.

Acum în ce dandana se mai băga? îl atenționează rațiunea lui. Însă Lucius nu-i dădu nicio atenție.

— Ooo, dar ea va fi ocupată cu îndatoririle de profesoară încă multă vreme, până încolo, la vară, replică doamna Melford. Sunt sigură că nu se pot lipsi de ea la școală.

— Nici măcar pentru binele unei mătuși mult-iubite? întrebă Lucius. Dacă ar ști ea că domnișoara Driscoll e bolnavă și nu dă semne de însănătoșire rapidă nici îngrijită fiind de un medic din Londra, atunci sunt sigur că va cere înțelegere pentru a fi învoită de la îndatoririle ei pe timp de o săptămână sau două, din motive familiale, iar domnișoara Martin n-ar refuza-o, desigur.

— Așa crezi? Doamna Melford părea de-a dreptul entuziasmată de o asemenea perspectivă. E frumos din partea ta că te preocupă, lord Sinclair. Și nu-mi dau seama cum de nu m-am gândit și eu la posibilitatea asta. O vizită a lui Frances ar fi exact ceea ce ar îmbunătăți starea de spirit a lui Gertrude. Ea a adus

mereu un suflu de aer proaspăt în viețile noastre.

— Ooo! strigă Amy, apăsându-și mâinile pe piept. Sper că o s-o chemi, doamnă Melford, și mai sper și că va veni. Și atunci o să o pot revedea și eu. O să-l rog pe Luce să mă aducă aici. Mi-ar plăcea asta mai mult decât orice.

— Și poate că va cânta pentru domnișoara Driscoll și mă voi învăța și eu de-o invitație pentru a o auzi din nou cântând, zise contele, chicotind. Nici nu-mi pot imagina un tonifiant mai bun ca ăsta.

— O s-o chem, zise doamna Melford ferm hotărâtă, bătând o dată din palme. Poate că ea n-o să izbutească să plece acum, la mijloc de trimestru, dar după cum zice un proverb, încercarea moarte n-are, nu-i așa? Nimic nu m-ar bucura mai mult decât s-o revăd pe Frances și sunt convinsă că o vizită din partea ei i-ar face mult bine și lui Gertrude.

— Doamnă, poate că ar fi bine ca în scrisoare să-i spuneți că ideea de a o chema aici vă aparține, o sfătui Lucius, afișând cel mai încântător zâmbet de care se simțea în stare.

— Păi chiar așa este, nu? întrebă ea, privindu-l șăgalnic.

Ce naiba îl apucase? se întrebă Lucius pe toată durata vizitei, ca și după ce plecară. De ce s-o fi năpustit el asupra acestei ocazii de a o atrage pe Frances la Londra?

Voia cu-adevărat să o mai vadă?

Însă în ce scop? Doar ea își clarificase definitiv poziția la ultima lor întâlnire. Nu-i ajunsese refuzul și umilirea?

Ce naiba mai putea spera să obțină?

De-abia cu o zi înainte făcuse o vizită în Berkeley Square, pentru a stabili cu domnul Balderston amănuntele căsătoriei – și nu-l găsisese acasă. Nu

revenise și în dimineața asta. O va face în dimineața următoare?

Era foarte probabil ca Frances să nici nu vină.

Și dacă totuși venea, ei și? Venea în vizită la mătușa ei suferindă, nu la el.

Dar dacă ar veni, el ar face tot posibilul să o întâlnească, își zise în sinea lui strângând din dinți, în timp ce Amy sporovăia cu bunicul care ședea lângă ea pe canapeaua trăsorii, și poate și cu el.

Nimeni nu scrisese încă sfârșit la idila lor. Nu se terminase încă.

La naiba! Nu se terminase.

Oricum, nu în mintea lui.

Ăsta-i defectul tău. Nu-i așa că nu poți suporta să fii refuzat, lord Sinclair?

Ba da, bineînțeles că putea. O făcea mereu. Dar cum să fi putut accepta un refuz de vreme ce era absolut convins că își dorea cu disperare să spună da.

Și-atunci de ce naiba spusese nu?

*

Suburbiile Londrei nu erau atrăgătoare nici în cele mai favorabile împrejurări. Arătau chiar urâte pe vremea ploioasă și cu vânt învârtejit care împingea gunoaiele în spații deschise, adunându-le în mormane îmbibate cu apă în rigole.

Pe Frances o dureau mâinile și picioarele după o zi de călătorie de la Bath și până în capitală, în condițiile precare ale hodorogitei trăsuri a mătușilor sale, la aceeași viteză de melc și cu același bătrân Thomas pe capră. O durea puțin și capul. Îi intrase umezeala în oase, cu toate geamurile bine închise. Și îi era foarte frig.

Nu era însă prea atentă nici la priveliștea de-afară și nici la disconfortul fizic – nu se gândea nici măcar că

revenea la Londra. În definitiv, nu se ducea acolo nici ca să se distreze, nici ca să frecventeze cercurile mondene. Nici nu va afla nimeni că fusese pe-acolo.

Venea fiindcă mătușa ei Gertrude trăgea să moară. Și nu că sora acesteia, cealaltă mătușă, Martha, i-ar fi prezentat situația chiar în cuvinte atât de sumbre, dar concluzia se impunea de la sine. Ea o implorase pe Frances într-o scrisoare să facă tot posibilul să vină, chiar dacă știa că era în toi trimestrul școlar. Și cu toate că adăugase că e sigură că draga Frances nu va reuși să plece de la școală înainte de sfârșitul trimestrului și că nu trebuia să-și facă probleme dacă chiar nu putea să vină, Martha îi trimisese un semn că prezența strănepoatei sale în capitală era o necesitate urgentă. În loc să-i expedieze scrisoarea prin poștă, bătrâna i-o trimisese cu vechea lor trăsură, condusă de Thomas – „ca să-i fie mai comod dacă va putea să plece de la școală”, după cum menționase în finalul scrisorii.

Claudia îi acordase permisiunea de a lipsi, încă înainte ca Frances să fi apucat să formuleze o solicitare atât de inoportună, asigurând-o că va găsi niște înlocuitori care să-i îndeplinească temporar îndatoririle. Anne o îmbrățișase în tăcere. Susanna o ajutase să-și facă bagajele. Domnul Huckerby se oferise să preia el conducerea repetițiilor cu corurile câtă vreme va fi ea plecată. Toate clasele o rugaseră să revină cât mai repede.

Frances plânsese cu lacrimi amare după ce le împărtășise prietenelor sale conținutul scrisorii.

— Nu-mi sunt decât strămătuși, le spusese ea apoi. Nu le-am văzut de prea multe ori în viață și le scriu doar o dată pe lună. Însă acum, când îmi dau seama că aș putea s-o pierd pe una dintre ele, înțeleg ce mare sprijin mi-au oferit în toată existența mea și cât de mult mă bizui pe dragostea și pe ajutorul lor. După moartea

tatălui meu, ele mi-au rămas singurele rubedenii. Și le iubesc foarte mult.

La ele se gândise Frances cu cea mai mare durere după ce o amenințase doamna Fontbridge cu mai bine de trei ani în urmă. În cea mai mare parte, spre binele lor promisese ea să părăsească Londra și să nu mai revină niciodată. N-ar fi putut îndura să afle și ele. O mare parte din universul lor s-ar fi năruit instantaneu.

— Bineînțeles că le iubești, replicase atunci repede Claudia. Poți să rămâi acolo atât cât va fi necesar. Desigur că și nouă, și elevelor tale ne va fi dor de tine, dar nimeni nu este de neînlocuit în viață. Câteodată îți poți da seama cu mare umilință de acest lucru.

Și iat-o ajunsă astfel din nou la Londra, bolnavă de neliniște. Mătușa Gertrude nu se bucurase niciodată de o sănătate robustă și avea tendința să se cocolească, ferindu-se de aerul proaspăt și stând prea mult în apropierea focului din șemineu. Totuși, Frances nu se gândise niciodată cu-adevărat că ar putea să o piardă.

Când trăsură se opri legănându-se în cele din urmă în fața unei case arătoase de pe Portman Street, Frances așteptă nerăbdătoare ca Thomas să-i deschidă portiera și să-i lase în jos scările. Coborî și se grăbi spre ușa de la intrare, care se deschise încă înainte de a o fi atins. Intră în holul pardosit cu gresie și se aruncă în brațele mătușii Martha.

— Frances, iubita mea! strigă mătușa, radiind de fericire. Ai venit! Nici nu îndrăzneam să sper că vei putea să pleci de la școală. Și ce minunat arăți, ca întotdeauna!

— Mătușă Martha! Frances o strânse și ea la piept. Cum se simte mătușa Gertrude? întrebă ea, aproape cu teamă. Însă primul lucru pe care îl remarcase – cu o enormă ușurare – fusese că mătușa Martha nu era îmbrăcată în negru.

— Azi se simte ceva mai bine în ciuda vremii umede, răspuse mătușa Martha. S-a ridicat chiar din pat și a coborât în camera de zi. Ce surpriză minunată o să-i faci! Eu nu i-am spus nimic despre posibila ta venire. Într-adevăr, parcă nici nu-mi vine-a crede că ai venit imediat numai fiindcă te-am rugat să o faci. Pot să sper că domnișoara Martin nu te-a concediat definitiv?

— Nu, m-a învoit să lipsesc o vreme de la școală, răspuse Frances. Înțeleg deci că mătușa Gertrude se simte cu-adevărat mai bine, da? Nu este...

— Of, sărmana mea dragă, spuse mătușa Martha, luând-o de braț și conducând-o spre scări. Doar nu ți-ai închipuit tot ce poate fi mai rău, nu-i așa? Ea n-a fost foarte grav bolnavă, însă are o răceală de care nu mai poate scăpa și ca urmare este foarte demoralizată. De fapt, amândouă suntem așa. Mi s-a părut – foarte egoist, recunosc iubita mea – că prezența ta aici este pentru noi exact tonicul de care avem atâta nevoie.

Prin urmare, mătușa Gertrude nu era pe patul de moarte? Iată cea mai bună dintre toate veștile bune. În același timp, Frances se gândea tristă la necazurile pe care i le făcuse Claudiei plecând atât de intempestiv de la școală pentru câteva săptămâni, chiar la mijlocul trimestrului – ca și la întreruperea continuității în activitatea clasei lor și a corurilor și a elevelor ei.

Era totuși foarte înduioșător să constate că prezența ei însemna atât de mult pentru mătușile sale. Își jură însă că nu va mai lua niciodată de bun tot ce i-ar spune ele. Era într-adevăr minunat să o vadă din nou pe mătușa Martha. Frances își simți ochii plini de lacrimi și clipi pentru a le reprima.

Când intră în camera de zi, în care o izbi aerul închis și înfierbântat de focul care duduia în cămin, se declanșă o imensă bucurie. Mătușa Gertrude ședea ghemuită foarte aproape de șemineu, cu un șal gros de

lână pe umeri și o cuvertură pe genunchi, dar le aruncă pe amândouă cât colo când își văzu nepoata și se ridică cu o surprinzătoare sprinteneală în întâmpinarea ei. Se întâlnește și se îmbrățișară în mijlocul încăperii, în timp ce mătușa Martha se agita în jurul lor, povestind emoționată despre secretul pe care îl ținuase numai pentru ea în cele patru zile care trecuseră, în așa fel încât biata de Gertrude să nu fi fost și mai deprimată dacă draga lor Frances n-ar fi izbutit să vină.

Ceva mai târziu, pe când ședea cu o ceașcă de ceai în mână și cu o farfurie de prăjituri – mătușa Martha îi pusese trei prăjituri, deși ea nu ceruse decât una –, Frances se simțea încălzită și fericită și plăcut ostenită. Era evident că mătușa Gertrude nu era în cea mai bună stare a ei de sănătate, dar nici nu părea grav bolnavă. Frances simți chiar o muștrare de conștiință că venise, deși nu venise printr-o înșelăciune și se părea că prezența ei avusese un efect cu-adevărat tonic asupra moralului ambelor mătuși. Ele pâlăvrăgeau acum vesele, fără să observe măcar că focul din șemineu amenința să se stingă.

Va petrece o săptămână sau chiar mai mult cu cele două mătuși și se va bucura de vizită fără niciun sentiment de vinovăție, își spuse Frances, aproape moțând, apoi se va întoarce la școală și va munci de două ori mai mult până la sfârșitul trimestrului. Va fi de lucru în plus, pentru pregătirea serbării de premiere și a concertului de sfârșit de an școlar.

Poate că le va vizita pe mătuși timp de încă o săptămână și la țară, în timpul vacanței de vară. Cele două aveau nevoie de ea, își dădu Frances seama – dar și ea avea realmente nevoie de ele.

— Frances, acum câteva zile mi-au făcut o vizită și niște prieteni de-ai tăi, spuse mătușa Martha, radiind de fericire. Biata Gertrude zăcea încă în pat și n-a putut să-

i vadă, dar o să-i mai invităm la noi.

— Da? Frances îi aruncă o privire întrebătoare, simțind în coșul pieptului freamătul unei alarme. Cineva care o cunoștea era deja la curent cu faptul că ea se întorcea la Londra?

— M-a vizitat contele de Edgecombe, zise mătușa Martha. Defuncta lui soție și cu mine am cucerit multe inimi când eram foarte tinere, să știi, iar eu l-am simpatizat grozav, dintotdeauna. A fost foarte frumos din partea lui să vină să mă vadă.

Frances simți că i se întoarce stomacul pe dos. Aa, da, bineînțeles. Își aminti că el îi spusese că o cunoscuse odinioară pe mătușa ei Martha. Nici nu-i trecuse prin minte atunci posibilitatea ca...

Însă mătușa ei vorbise despre niște *prieteni* veniți în vizită.

La plural.

— Și i-a adus cu el pe nepotul lui și pe una dintre nepoatele sale, continuă mătușa Martha. Pe vicontele Sinclair și pe domnișoara Amy Marshall. Niște tineri încântători. Și au avut numai cuvinte elogioase la adresa felului în care cântă, Frances, după ce te-au auzit cântând la Bath. Desigur că asta nici nu m-a mirat.

— Mă miră doar că n-ai perseverat ca să devii o cântăreață faimoasă, interveni în conversație și mătușa Gertrude.

Lui Frances i se făcuse inima cât un purice. Era mai rău ca în cele mai cumplite coșmaruri ale ei. Trebuia să le convingă pe mătușile sale să nu-i mai invite pe toți. Nu putea suporta să-i revadă.

N-ar fi putut îndura să-l vadă iar.

Pentru Dumnezeu, de ce venise și el aici? Doar pentru că vrusese bunicul lui?

— Apoi i-ai însoțit și la un bal la Upper Rooms, adăugă mătușa Martha, învăluind-o pe nepoata ei într-

un zâmbet radios. Mi-a bucurat inima, iubito, să aud că ai reînceput să te distrezi și tu. Ne-am gândit mereu că ești prea tânără și frumoasă pentru a te îngropa într-o școală și a nu mai avea nicio ocazie de a găsi curtezani potriviți.

— Ooo, dar eu sunt cât se poate de fericită așa cum sunt, mătușă Martha, replică Frances, silindu-se să zâmbească și punând ceașca și farfurioara pe o măsuță de lângă ea. Adăugă apoi: Și nici măcar nu îmi lipsesc curtezanii.

Fusese la teatru cu domnul Blake și cu sora și cumnatul acestuia, într-o seară din cursul lunii trecute și ieșise cu ei și la cină în oraș, într-o altă seară. Asistase cu domnul Blake la două slujbe religioase la biserica mănăstirii Bath, și de fiecare dată se întorseseră pe jos până la școală, plimbându-se fără grabă pe un traseu lung și ocolit. Frances presupunea că ceea ce era între ei nu putea însemna chiar că el o curta, însă era foarte mulțumită tocmai din acest motiv. Prefera o asemenea blândă prietenie, care ar fi putut – sau nu – să înflorească și să se transforme cu timpul în ceva mai mult.

— Ceea ce mi-ar plăcea mie să știu, Frances, este dacă ai dansat cu viconte Sinclair, se interesă mătușă Martha, aplecându-se și făcându-i nepoatei cu ochiul.

Supărată, Frances simți că roșește.

— Da, am dansat cu viconte Sinclair, îi răspunse ea. El a fost foarte îndatoritor. Conte m-a invitat să-i însoțesc la petrecere la rugămintea domnișoarei Marshall, iar viconte a avut amabilitatea de a mă invita la dans după ce dansase în deschidere cu sora lui.

— Martha, nu mi-ai spus, iar eu nu m-am gândit să te întreb dacă nu cumva se întâmplă ca viconte de Sinclair să fie și tânăr și arătos, interveni deodată Gertrude.

— Și încântător, adăugă mătușa Martha, iar cele două bătrâne schimbară un surâs cu subînțeles. Mai spune-mi acum, Frances, draga mea, ai dansat cu el un set de dansuri sau chiar două?

— Două, mărturisi nepoata, îngrozită de turnura pe care amenința să o ia conversația. Însă...

— *Două*. Mătușa Martha își împreună palmele, arătând încântată. Am știut eu. Am știut, așa cum știu cum mă cheamă, că te-a admirat.

— Frances! Ce minunat! Mătușa Gertrude se aplecă, uitând de șalul de lână, care îi alunecă de pe umeri pe canapea. Și cuvertura din poala ei era acum pe podea. Vicontesa Sinclair! Îmi place cum sună!

Desigur că cele două o tachinau. Ambele chicoteau acum vesele.

— Vai, mă tem că vă înșelați! exclamă Frances, străduindu-se să vorbească pe un ton degajat și să zâmbească. Vicontele Sinclair urmează să se însoare cu domnișoara Portia Hunt.

— Cu fiica lui Balderston? se minună mătușa Martha. Ce păcat! Și nu mă refer la domnișoara Hunt. Tânărul este însă *foarte* frumos, Gertrude. Însă poate că nu este chiar totul pierdut. Cât timp au fost aici, nu s-a pomenit de nicio logodnă, iar în presă n-am văzut niciun anunț în privința asta de când am ajuns noi aici, deși am citit conștiincios toate ziarele în fiecare dimineață. Și el era vădit extrem de interesat de persoana ta, Frances, cu toate că n-a spus-o pe față, bineînțeles. Dacă n-ar fi fost el, mă îndoiesc că m-aș fi gândit să te invit aici ca să-i mai ridic Gertrudei moralul.

— Ce *spui?!* exclamă Frances, holbându-se înspăimântată la mătușa ei.

— El a fost cel care mi-a sugerat să o fac. Mătușa Martha îi zâmbea mulțumită de sine. Și cu toate că a fost grozav de frumos din partea lui să arate atâta

solicitudine față de două doamne în vârstă, ceva tot îmi spunea că părea mânat și de un motiv tainic. Frances, bărbatul acesta își dorea nespus să te revadă.

— Deci asta a fost ideea vicontelui Sinclair? întrebă mătușa Gertrude, arătându-se cât se poate de încântată. Îmi place deja de el, cu toate că n-am dat încă niciodată ochii cu el. Pare un tânăr care știe ceea ce vrea și cum să obțină ceea ce vrea. Trebuie neapărat să-l invităm într-o seară la cină, bineînțeles împreună cu sora lui și cu contele de Edgecombe. Am venit după atât amar de vreme și noi la Londra să mai ieșim în societate, nu-i așa, și totuși, după aproape trei săptămâni, n-am văzut încă pe nimeni – sau cel puțin eu n-am văzut pe nimeni. Dar a venit vremea să se întâmple și asta. Mă simt deja mult mai bine decât acum o oră. Of, Frances iubito, de-abia acum îmi dau seama că ești realmente aici, cu noi.

Lui Frances îi pierise graiul și se holba încremenită la mătușile ei.

El pusese toate astea la cale?

El era cel care sugerase să fie ademenită să vină la Londra?

De ce?

Și încă nu se logodise?

— Însă noi trâncănim aici, spuse mătușa Martha ridicându-se, iar tu, Frances, trebuie să fii frântă de oboseală de pe drum. Arăți cu-adevărat palidă. Vino, iubito! O să te conduc în camera ta ca să te odihnești până la cină. O să mai vorbim și diseară.

Frances se aplecă și o sărută pe mătușa Gertrude pe obraz, după care o urmă pe mătușa Martha afară din încăpere și în sus pe scări, până într-un plăcut dormitor de pe palierul de la etaj, dormitor care fusese pregătit evident pentru ea, în speranța că va veni.

Rămasă singură, Frances se întinse pe pat,

uitându-se la baldachinul de deasupra.

Fusese și el acolo, chiar în casa aceea.

Lucius îi sugerase mătușii ei s-o cheme în capitală. Poate că îi sugerase chiar să exagereze puțin gravitatea afecțiunii mătuși Gertrude pentru a mări șansele ca Frances să-și abandoneze îndatoririle și să vină la Londra. Numai el ar fi în stare să procedeze atât de viclean și samavolnic.

Ce tupeu din partea lui!

Chiar nu putea să accepte un refuz? Chiar nu putea să renunțe?

Era posibil să mai spere să se însoare cu ea? Și totuși, în momentul în care o ceruse de nevastă acolo, în Sydney Gardens din Bath, Lucius făcuse acest lucru spontan. Fusese absolut evident pentru ea. Cu siguranță că, atunci când se gândise după aceea la tot ce se întâmplase, Lucius fusese nevoit să recunoască în sinea lui că scăpase ca prin urechile acului de angajamentul de a face un pas necugetat.

Iar după o lună încheiată care trecuse de-atunci, ea încă suferea că îl revăzuse, dansase din nou cu el, îl atinsese, îl sărutase, vorbise cu el, se certase cu el – și refuzase cererea în căsătorie.

Frances era încă nebunește și fără speranță îndrăgostită de el.

Se îndrăgostise de el imediat după Crăciun, desigur, iar sentimentul refuzase cu îndărătnicie să se stingă.

Poate fiindcă și el refuzase cu încăpățănare să o lase în pace.

Iar acum el urzise o uneltire vicleană pentru a o revedea, folosindu-se de mătușile ei, ca s-o momească să vină la Londra.

De ce?

Lucius era cel mai agasant, mai provocator, mai

trufaș și mai arogant bărbat pe care îl cunoscuse ea vreodată. Ea se străduia să se gândească numai la ceea ce îi displăcea cel mai mult la el, încercând să și-l închipuie așa cum îl văzuse ea prima oară pe drumul înzăpezit, atunci când se zbârlise la el ostilă – și i se răspunsese cu aceeași monedă.

Frances nu izbuti însă să și-l imagineze decât așa cum se întorsese brusc și aruncase spre ea un bulgăre de zăpadă, după care se încleștaseră amândoi într-o neînfricăată bătălie, în hohote de râs; apoi o trântise în zăpadă, cu fața-n sus, și o ținuse strâns de încheieturile mâinilor...

În clipa aceea, Frances oftă adânc și adormi.

18

Lordul Balderston plecase pentru câteva zile împreună cu soția și fiica sa la țară, spre a participa la sărbătorirea zilei de naștere a unei rude îndepărtate. Cu sentimentul unei amânări temporare a sentinței sale, Lucius se duse foarte devreme într-o dimineață să călărească prin parc, în compania a trei prieteni apropiați. Faptul că din văzduhul cenușiu se cernea o burniță mărunță nu-i micșoră buna dispoziție. Într-adevăr, ploaia adăugase avantajul că găsiseră aleea de călărie Rotten Row aproape pustie, astfel încât cei patru își putuseră mâna în voie caii la galop, fără a periclita integritatea altor călăreți mai potoliți. Revenind acasă ca să se schimbe pentru micul dejun, nici măcar nu avu nevoie să se întrebe ce s-ar cuveni să facă după ce va mânca. La casa din Berkeley Square nu putea merge chiar dacă ar fi vrut.

Numai bunicul și Amy se treziseră, restul dormeau

încă după o seară târzie la vreun bal la care el nu se simțise obligat să participe. Își frecă mâinile bucuroș și se uită la mulțimea de mâncăruri calde aranjate pe bufet. Îi era o foame de lup.

Iar Amy arăta nerăbdătoare să-i spună ceva și nu putu aștepta până să-și ia el de mâncare și să se așeze la masă.

— Luce, ia ghicește ce am să-ți spun, începu ea.

— Dă-mi un indiciu, replică Lucius. Ba nu, mai bine lasă-mă să ghicesc. Ai dormit zece ore, și acum debordezi de energie și de idei cum să ți le folosești – cu mine ca sclav al tău.

— Nu, prostuțule! spuse ea. Bunicul a primit o invitație să cineze la doamna Melford mâine-seară și sunt invitată și eu. Mama nu va avea nimic împotriva, nu? Trebuie doar ca tu să-i ceri permisiunea în numele meu – tu și bunicul.

— Presupun că n-ar avea de ce să nu te lase să mergi, îi răspunse el prudent. Cu condiția să fie o cină privată.

— Ooo, și tu ești invitat, adăugă fata.

Tocmai de asta îi fusese lui teamă. O vizită, mai treacă-meargă, însă...

— Domnișoara Allard a venit și ea de la Bath, ciripi Amy în continuare.

Ah!

Bine.

— A venit deci? întrebă el repede. Și este de așteptat din partea mea să-mi petrec o seară cu doamna Melford și cu sora acesteia doar fiindcă va fi și domnișoara Allard acolo?

Pur și simplu!

— Ar fi politicos din partea ta, Lucius, spuse și bunicul. Cu-atât mai mult, cu cât tu ai fost cel care a sugerat să fie chemată la Londra.

— Așa am făcut, recunosc el. Și sper că sosirea ei a avut efectul scontat.

— Doamna Melford spune în scrisoare că domnișoara Driscoll și-a revenit miraculos, într-o oră de la sosirea nepoatei lor, continuă contele. A fost o sugestie inspirată din partea ta, Lucius. Îmi dai voie să le trimit un răspuns că acceptăm invitația lor atât în numele tău, cât și în numele lui Amy și al meu?

Lucius rămase nemișcat, cu o farfurie încă goală în mână și cu un apetit care părea să-i fi dispărut brusc. Când se uitase în urma lui Frances, care fugise din pavilionul din Sydney Gardens, după ce refuzase cererea în căsătorie fără să fi invocat măcar un motiv cu-adevărat satisfăcător, el considerase că, dacă nu o va vedea niciodată, tot va fi prea curând.

Cu toate astea, este incontestabil că el făcuse în așa fel încât ea să vină la Londra să-și viziteze mătușile.

Iar acum avea de gând să se ferească din calea ei?

— Da, chiar te rog să o faci, domnule, îi răspunse ei bunicului, pe tonul cel mai nepăsător de care era în stare.

— O să aștept vizita asta mai mult decât orice, spuse Amy, reîncepând să mănânce. Tu nu, Luce?

— Mai mult decât orice, zise el scurt, punându-și în farfurie niște cartofi prăjiți și niște cârnați.

Urma, probabil, să facă ceva atât de prostesc, încât să numere orele rămase până la revederea cu ea, ca un imbecil iremediabil îndrăgostit.

Dar Frances? Va aștepta ea cu nerăbdare reîntâlnirea lor mai mult decât orice pe lume?

*

Frances începuse să creadă – și să spere – că mătușile ei uitaseră de intenția de a-l invita pe contele

de Edgecombe să vină la cină împreună cu vicontele Sinclair și cu Amy Marshall. Trecuseră deja două zile și nu se mai vorbise nimic despre asta.

Se bucurase din plin de cele două zile. Sănătatea și moralul mătușilor ei – nu numai al mătușii Gertrude, ci și al mătușii Martha – se refăcuseră vizibil în tot acest timp. Simțea chiar că și ea își mai revenise. Era plăcut să se afle din nou împreună cu ele, să fie în centrul atenției și agitației generale, să fie privită ca o minune, să aibă din nou sentimentul că aparține unei familii.

Pe parcursul ultimei luni, Frances fusese realmente deprimată și, de fapt, nu se simțise în apele ei încă de după Crăciun.

Se hotărâse să rămână în capitală timp de o săptămână și nu avea de ce să-și facă griji că se întorsese la Londra, în definitiv, nu avea de gând să iasă nicăieri și era greu de crezut că va veni cineva în vizită.

Totuși, se înșelase în privința cinei plănuită, după cum își dăduse seama târziu, în după-amiaza celei de-a doua zile, doar cu câteva ore mai înainte de sosirea oaspeților la masă. Mătușile păstrasera taina până în ultimul moment, îi explicară ele, fiindcă se gândiseră să-i facă o surpriză plăcută când o vor informa.

Amândouă o imploraseră, radiind de încântare, să se gătească în cea mai frumoasă rochie și să o lase pe Hattie, camerista lor, să o coafeze pentru seara aceea.

Era destul de rău să știe că Lucius va veni acolo peste câteva ore, gândi Frances în timp ce o tula în sus pe scări pentru a se pregăti. Dar mult mai neplăcut era că mătușile ei păreau decise să se joace de-a pețitoarele. Va fi îngrozitor de jenant dacă el sau cineva dintre ceilalți ar fi remarcat acest lucru!

Frances își adusese la Londra și rochia de mătase bej. Nu că s-ar fi așteptat să aibă ocazia să o poarte. Însă orice doamnă trebuia să se pregătească pentru

orice împrejurare atunci când călătorea. Frances o îmbracă pentru cină și nu avu inima s-o refuze pe Hattie și să-și dezamăgească mătușile. Așa că, atunci când coborî în camera de zi, doar cu zece minute înainte de ora la care erau așteptați musafirii, părul ei era aranjat cu o mulțime de bucle la ceafă și cu un complicat ornament de panglici fine care se împleteau în cosițele de pe creștetul capului.

Arată încântător, îi spusese Frances lui Hattie, după ce coafura fusese gata. Dar chiar asta o cam stânjenea. Dacă Lucius se va gândi că se gătise așa pentru el? Sau dacă bunicul lui și Amy ar crede una ca asta?

Oaspeții sosiră cu un minut mai devreme decât ora stabilită – bineînțeles, Frances stătuse cu ochii pe ceasul de pe polița șemineului din camera de zi.

Amy intrase prima în încăpere, toată numai tinerețe și optimism, făcând reverențe mai întâi către cele două mătuși, zâmbindu-le cu căldură fiecăreia. Îi strânse mâinile lui Frances și se arătă atât de încântată de parcă ele două ar fi fost surori demult despărțite – alarmant gând!

— Domnișoară Allard! exclamă fata. Sunt atât de bucuroasă să te revăd. Și ai vindecat-o și pe domnișoara Driscoll cu prezența ta, așa cum a prezis Luce.

Veni apoi la rând contele de Edgecombe, amabil și cu ochi scânteietori când se înclină în fața celor două bătrâne, apoi îi întinse mâna lui Frances.

— Totul sau nimic, domnișoară, îi spuse el, zâmbindu-i binevoitor. Vreau să zic că doresc să te mai ascult din nou cântând înainte să mor.

— Sper din toată inima că nu aveți de gând să muriți prea repede, înălțimea Voastră, răspunse Frances, întinzându-i și ea mâna pe care contele o sărută.

Apoi bătrânul chicoti și îi bătu ușor mâna cu palma înainte de a i-o elibera.

Veni rândul lui Lucius, care arăta grozav de chipeș în costumul său negru de seară, cu o vestă cu broderii de un auriu-stins și cu o cămașă albă dantelată. Le zâmbi fermecător celor două mătuși, după care se întoarse și se înclină politicos în fața lui Frances.

Ea făcu o reverență.

Mătușile surâseră afectate și arătau încântate.

— Domnișoară Allard? spuse el.

— Lord Sinclair.

Frances abia respira.

Fiecare părea încântat de ceilalți, în ciuda faptului că grupul era destul de eclectic. Se așezară aproape imediat la masă, contele fiind încadrat de cele două mătuși, cu vicontele Sinclair și pe Frances în dreapta, iar pe Amy în stânga lui. Conversația fu animată pe tot parcursul mesei și după aceea în camera de zi.

Frances își zise că vizita aceea se va încheia curând, punând astfel capăt și chinului ei. Politețurile de rigoare vor fi respectate, iar peste cinci zile ea va reveni la Bath și la viața ei obișnuită.

Părea acum o perspectivă ciudat de mohorâtă, ținând cont de faptul că ei îi plăcea cu-adevărat să predea la școală – și că își iubea toate elevele și sincerele ei prietene de-acolo.

— Îndrăznesc să spun că domnișoara Marshall ne-ar fi putut distra cântându-ne la pian dacă am fi avut vreun pian în casa asta, zise mătușa Martha. Și mai știu că și Frances ne-ar putea încânta cu vocea ei. Însă nu-i voi sugera să cânte fără acompaniament, cu toate că știu că ar face-o foarte bine și-așa.

— Ea a avut dintotdeauna o ureche muzicală perfectă, explică mătușa Gertrude.

— Eu sunt extrem de recunoscătoare că nu există

niciun instrument muzical pe-aici, spuse Amy rîzînd veselă. Şi am curaj să afirm că bunicul şi Luce sunt şi ei bucuroşi ca şi mine din acelaşi motiv. Oricine ar spune că ştiu să cânt bine, ar face-o exclusiv din amabilitate.

— N-o să pretind acum că nu sunt dezamăgit că n-o voi putea auzi iar în seara asta pe domnişoara Allard cântînd, dar personal cred că orice lucru se întîmplă cu un scop anume. Aflaţi că la reşedinţa Marshall există un pian, şi chiar unul foarte bun. Mi-aţi face o imensă plăcere dacă aţi accepta să veniţi într-o seară toate trei la cină la noi, spre sfârşitul săptămîinii acesteia. Şi după masa de seară, domnişoară Allard, ai putea să ne cânti la supeul din final. Ochii lui licăriră blînd dindărătul sprîncenelor albe. Adică, numai dacă ai vrea. Nu este însă o condiţie ca să accepti invitaţia la cină. Dar ai cânta pentru mine acolo?

Prin urmare, aşa cum se întîmplase şi la Bath, şi întîlnirea avea să se prelungească, nu-i aşa? Trebuia să-i reîntîlnească încă o dată pe toţi?

Frances se uită spre mătuşile sale. Ele o priveau la rîndul lor, radiind de bucurie, amîndouă pîrînd că nu-şi mai încap în piele de fericire. Cum ar fi putut ea să refuze şi să le răpească această mică plăcere? Şi în adîncul sufletului ei, ar fi vrut ea cu-adevărat să spună nu?

— Atunci, foarte bine, acceptă Frances. O să vin şi o să cânt, înălţimea Voastră, doar pentru dumneavoastră şi pentru mătuşile mele. Mulţumesc pentru invitaţie. Va fi o adevărată plăcere pentru mine.

— Splendid! Contele îşi freca mâinile de bucurie. Caroline te va acompania la pian. O s-o rog eu, mâine de dimineaţă. Trebuie să vii într-o după-amiază la noi ca să discuţi cu ea ce vrei să cânti şi să faceţi şi o mică repetiţie.

— Mulţumesc, spuse Frances. E o idee bună.

— Mai suporti încă o rugămintă? o întrebă contele. Orice altceva ai alege să cânti, ai putea cânta și ceea ce ai cântat la Bath? Îmi doresc nespuse de mult să mai aud încă o dată melodia aceea.

— Iar mie îmi place la nebunie să o cânt, înălțimea Voastră, zise ea și zâmbi călduros.

Ea ședea la o anumită distanță de șemineu, deoarece mătușii Gertrude îi plăcea ca acolo să duduie întruna un foc intens. Contele se întoarse apoi către mătușa Martha, care ședea în apropierea sa, iar mătușa Gertrude o invită pe Amy să șadă pe taburetul de lângă picioarele ei și să-i povestească totul despre incitantele experiențe pe care le avusese ea la Bath, precum și ce mai făcuse de când se întorsese la Londra. Vicontele Sinclair, care stătuse în picioare, cu o mână sprijinită de spătarul fotoliului în care ședea bunicul lui, veni și se așeză pe canapea lângă Frances.

— Arăți foarte bine în seara asta, începu el.

— Îți mulțumesc. Toată seara făcuse tot posibilul să-l ignore pe Lucius – cam cum ar încerca cineva, șezând pe plajă, să evite marea care se apropie, gândi ea tristă.

— Vreau să sper că școala domnișoarei Martin nu este amenințată de haos și nici nu a început să se prăbușească după ce ai plecat de-acolo, continuă el.

— Nu, iar asta în ciuda încercării tale de a o sabota, replică Frances aspru.

— Ah!

Era tot ce găsi Lucius să spună aflând că ea știa de rolul lui în aducerea ei la Londra.

— N-am nicio îndoială că domnișoara Hunt este perfect sănătoasă și arată mai bine ca oricând, zise ea.

— Realmente, asta nu mă interesează cătuși de puțin, răspunse el încet, făcând-o să se uite prima dată în seara aceea drept în ochii lui. Din fericire însă vorbise

suficient de încet, încât numai Frances putu auzi șocantele cuvinte.

— De ce ai făcut asta? îl întrebă ea. De ce ai îndemnat-o pe mătușa mea să mă cheme?

— Mătușa ta avea nevoie de tine, Frances, răspunse Lucius. Ca și cealaltă mătușă, cea care, de fapt, era țintuită la pat când am fost aici data trecută.

— Vrei să mă faci să cred că ai avut un motiv pur altruist? șopti ea.

— Dar *tu* ce crezi? întrebă el și îi zâmbi sălbatic, dându-i lui Frances fiori.

— Oricum, de ce ai venit aici și prima dată? întrebă la rândul ei. Doar ca să vizitezi două doamne în vârstă din bunătatea inimii tale?

— Ești furioasă pe mine, ocoli el răspunsul la întrebare. Și în loc să-i zâmbească, o privi acum intens, strângând din buze și încordându-și bărbia.

— Da, sunt furioasă, recunosc ea. Nu-mi place să fiu manipulată, lord Sinclair. Nu-mi place să creadă altcineva că știe mai bine ca mine ce mă face fericită.

— Ba mulțumită, o contrazise el.

— Fie și mulțumită, cedă ea.

— Dar eu chiar știu mai bine decât tine ceea ce te va face fericită, o asigură Lucius.

— Nu cred, lord Sinclair.

— Aș putea să-ți dovedesc, într-o lună, zise el. Și poate chiar în mai puțin de-o lună. Aș putea să-ți aduc fericirea profesională. Și atât de multă fericire personală, încât n-o să mai poți de-atâta fericire, Frances.

Ea simți în momentul acela o dorință fierbinte atât de profundă, încât își luă privirea din ochii lui și se uită repede în jos, la mâinile ei.

— Șansele mele pentru oricare gen de fericire s-au năruit cu mai bine de trei ani în urmă, lord Sinclair, replică ea.

— Chiar așa? murmură el la fel de încet ca și mai înainte. Trei ani?

Frances ignoră întrebarea.

— Și de-atunci încoace am căutat mulțumirea, reluă ea. Și oricât ar părea de neverosimil, am găsit-o și am descoperit că este superioară oricărui alt simțământ pe care l-am încercat vreodată. Nu-mi distruge și asta!

Urmă o lungă tăcere între ei, în timp ce contele și mătușa Martha râdeau de ceea ce spusese unul dintre ei, iar Amy îi turuia cine știe ce mătușii Gertrude.

— Cred că am și distrus-o, zise într-un târziu vicontele Sinclair. Sau cel puțin am zdruncinat-o. Pentru că eu nu cred că asta poate fi numită mulțumire, Frances, ci un fel de amorțală din care te-ai trezit în clipa în care te-am scos din fosila aia de trăsură și tu ai început să scuipi flăcări și pucioasă către mine.

Ridică iar privirea spre el, conștientă că ei doi nu erau singuri în încăpere, că mătușile sale se aflau la doar câțiva pași și că probabil îi supravegheau pe furiș cu un mare interes. Ca atare, nu își putea permite ca expresia ei să trădeze oricare dintre emoțiile pe care le simțea.

— Tu ești pe cale să te căsătorești, îi spuse ea.

— Da, încuviință el. Dar mai rămâne de dat răspunsul la o întrebare esențială. Cine va fi mireasa mea?

Frances trase aer în piept, pregătindu-se să-i dea replica, însă atenția îi fu atrasă brusc de faptul că bătrânul conte se ridicase, cu intenția vădită de a pune capăt vizitei.

Vicontele Sinclair se ridică și el fără să mai spună nimic, după care le mulțumi mătușilor pentru ospitalitate. Amy o îmbrățișă pe Frances și o asigură că, într-un fel sau într-altul, o va convinge pe mama ei să-i permită să coboare și ea, când vor veni la ei la cină

doamna Melford, domnișoara Driscoll și domnișoara Allard.

— În definitiv, adăugă ea naiv, tu ești o foarte bună prietenă de-a mea. Și în afară de asta, n-aș vrea pentru nimic în lume să pierd ocazia de a te auzi din nou cântând. Poate că nu știu eu să cânt prea bine, însă pot să-mi dau seama când altcineva o face.

Contele se aplecă din nou deasupra mâinii lui Frances.

— Te rog să pregătești mai multe cântece, îi zise el. Știu că după fiecare melodie o să tânjesc să mai ascult încă una.

— Foarte bine, înălțimea Voastră, așa voi face! îi făgădui Frances.

Ținându-și mâinile la spate, viconteul Sinclair se înclină și el în fața ei.

— Domnișoară Allard, zise el.

— Lord Sinclair.

Era un rămas-bun destul de auster, care nu le împiedică însă pe mătuși să se simtă în culmea fericirii după plecarea oaspeților.

— Contele de Edgecombe este absolut la fel de încântător ca și în tinerețea lui, spuse mătușa Martha. Și aproape tot atât de arătos ca atunci. Iar domnișoara Amy Marshall e o adevărată încântare. Cât despre viconteul Sinclair...

— ... este suficient de chipeș și de fermecător încât s-o poată face pe orice femeie să-și dorească să fie din nou tânără pentru a încerca să-i devină soție, continuă ideea mătușa Gertrude. Însă e foarte bine că nu mai suntem tinere aspirante, Martha. În seara asta, el n-a avut ochi decât pentru Frances.

— A fost fermecător și față de noi, dar de fiecare dată când se uita la Frances, pur și simplu o devora din ochi și uita de existența noastră, continuă mătușa

Martha. Gertrude, ai remarcat cum s-a dus ca teleghidat să se așeze lângă ea când noi două le-am distras contelui și domnișoarei Marshall atenția de la cei doi?

— Bineînțeles că am remarcat, răspunse mătușa Gertrude. Aș fi fost foarte dezamăgită dacă nu ne-ar fi reușit șiretlicul, Martha.

— Of, Dumnezeule! protestă Frances. Nu-i bine să vedeți o idilă acolo unde nu-i vorba de așa ceva. Sau să încercați să o provocați voi.

— Dacă nu mă înșel eu, tu, iubita mea, o să devii, încă înainte de sfârșitul verii, vicontesa Sinclair. Iar sărmana domnișoară Hunt se va vedea nevoită să-și găsească pe altcineva.

Frances, cu obrazii între palme, râdea fără să se mai poată abține.

— Sunt întru totul de acord cu Martha, o susținu mătușa Gertrude. Și să nu ne spui tu nouă că ești indiferentă la farmecul lui, pentru că n-o să te credem, nu-i așa, Martha?

Frances le spuse în grabă noapte bună și o zbughi în camera ei.

Ele nu înțelegeau.

Și nici el nu înțelegea.

Exista oare un destin implacabil?

Iar dacă exista, de ce era atât de nemilos? Fiindcă ceea ce îi scosese soarta în cale în trei ocazii distincte de la Crăciun încoace era ceva irealizabil.

Adică nici *soarta* nu înțelegea asta?

Dar mai rămâne de dat răspunsul la o întrebare esențială. Cine va fi mireasa mea?

Însemna deci că el o voia încă de nevastă? Însemna că atunci, în Sydney Gardens, când ploaia șiroia în jurul lor, nu doar un impuls de moment îl determinase să o ceară în căsătorie?

O iubea el cu-adevărat?

Chiar o iubea?

*

Frances acceptase să cânte la Reședința Marshall, deși pusese un fel de condiție.

Atunci, foarte bine. O să vin și o să cânt, înălțimea Voastră, doar pentru dumneavoastră și pentru mătușile mele.

Cuvintele răsunau în urechile lui Lucius în cursul următoarelor zile, în timp ce punea neîndurător la cale contracararea modestei ei dorințe. Își zise în sinea lui că, desigur, ea nu voise să facă ad literam ceea ce spusese.

Sau măcar probabil că așa stăteau lucrurile, admise el, fiindcă era ceva foarte straniu și aproape nefiresc în legătură cu atitudinea lui Frances față de propriul talent. Dar nu se poate să fi gândit așa. Orice persoană cu o voce ca a ei s-ar cădea să dorească să cânte pentru un public de un milion de spectatori dacă atât de multă lume ar încăpea într-o sală de spectacol. Ar fi fost o irosire criminală să fie încurajată să cânte doar pentru bunicul lui și pentru mătușile ei – și, este de presupus pentru mama și surorile sale, ca și pentru el însuși.

De prea mult timp deja, Frances Allard se zăvorâse – cu trup, minte și suflet – între zidurile școlii de fete a domnișoarei Martin, iar acum venise vremea să iasă din nou la lumină și să înfrunte realitatea. Și dacă nu va face acest lucru de bunăvoie, atunci, pentru Dumnezeu, va lua el, Lucius, inițiativa de a o scăpa din temnița aceea. Poate că ea nu îi va oferi ocazia de a o face fericită din punct de vedere personal – deși nici măcar în direcția asta Lucius încă nu acceptase o înfrângere definitivă. Însă el o va sili să se convingă că o așteaptă un viitor strălucit de cântăreață și va face tot ce-i stătea

în puteri pentru a o ajuta în cariera ei muzicală viitoare.

Frances nu era născută profesoară. Drept e că el nu asistase niciodată la o oră de-a ei de curs pentru a se putea pronunța cât era de dotată pentru munca de profesoară. De fapt, foarte probabil că era. Totuși, era atât de evident făcută pentru a cânta și a încânta cu glasul ei întreaga lume, încât oricare altă profesiune constituia o risipă inutilă a harului divin cu care fusese dăruită.

Lucius intenționa s-o aducă în centrul atenției generale. Intenționa s-o ajute, ba chiar, dacă era nevoie, s-o silească să-și îndeplinească menirea.

Așa că ignoră cele ce-i spusese Frances bunicului său: *O să vin și o să cânt, înălțimea Voastră, doar pentru dumneavoastră și pentru mătușile mele.*

Lucius cunoștea pe cineva. Era un prieten care se căsătorise de curând, un mare cunoscător de artă, în special în domeniul muzical, fiind prea bine cunoscut concertul pe care îl organiza chiar acasă la el în fiecare an, ocazie cu care invita musafiri de seamă și muzicieni celebri din întreaga Europă, ca și tinere talente descoperite de el. Cu ocazia Crăciunului precedent, vedeta lui fusese un foarte tânăr tenor cu glas subțirel pe care îl descoperise într-un grup de colindători de la biserica de pe Bond Street. Iar în ianuarie se căsătorise cu mama foarte tânărului tenor.

Era bizar să-l vezi pe baronul Heath căsătorit și cu doi copii vitregi. Se pare însă că pe toți bărbații îi așteaptă până la urmă această soartă nemiloasă, își zise posomorât Lucius, gândindu-se la căsătorie. Cel puțin Heath se bucurase de satisfacția de a-și fi ales singur soția și de a se fi căsătorit din dragoste.

Lucius îl invitase la concertul organizat la Reședința Marshall, promițându-i că va asista la un spectacol muzical care îl va impresiona.

— Fata are o voce extraordinar de frumoasă, îi explicase el lui Heath, dar până acum n-a avut cine să o prezinte persoanelor care ar fi putut s-o sprijine în carieră.

— Presupun că eu va trebui s-o sprijin, replicase Lord Heath. Aud destul de des astfel de solicitări, Sinclair. Însă eu am încredere în gustul tău, și mă refer acum la talentul muzical, nu la femeii în general.

Lucius se simți vag iritat, însă nu ripostă.

— Vino și cu Lady Heath. Vei putea astfel să-i asculți glasul și să-ți dai seama că este la fel de frumos ca și chipul ei.

Lucius se gândi că orice cântăreț are nevoie de public. Cum ar putea Frances să cânte așa cum cântase la Bath, cu o audiență formată numai din familia lui, din familia ei și din familia Heath? Deși nici la Bath nu avusese un public prea numeros.

În sala de muzică de la Reședința Marshall puteau încăpea până la treizeci de persoane. Și se putea obține mai mult spațiu dacă se îndepărtau pereții despărțitori dinspre sala de bal; spațiul combinat al celor două încăperi îngăduia punerea în valoare a unei mari voci.

Și un concert necesita mai mulți soliști...

Programul făcut de el devenea din ce în ce mai grandios pe măsură ce treceau orele.

— Domnule, mă gândesc să mai invit câteva persoane în sala de muzică după cina la care am invitat-o pe domnișoara Allard și pe mătușile ei, îi spuse Lucius bunicului când luau ceaiul, trei zile înainte de cina în discuție. Mă gândesc printre alții și la baronul Heath și la soția acestuia.

— Bună idee, Lucius. Ar fi trebuit să mă gândesc și eu la acest lucru, mai ales la baronul Heath. El ar putea să o ajute. Nu cred că domnișoara Allard ar avea vreo obiecție.

Lucius suspecta că domnișoara Allard ar avea totuși obiecții, fiindcă o cunoștea mai bine decât bunicul lui. Dar nu făcu niciun comentariu.

— Am impresia că adevărata invitată de onoare la masa noastră este domnișoara Allard, nu doamna Melford și nici domnișoara Driscoll. Extraordinar când te gândești că nu este decât o profesoară.

— Vei vedea, Louisa, cât este de extraordinară tânăra asta, replică bătrânul conte.

Între timp, Caroline îl auzi pe Lucius mormăind ceva.

— Și se presupune că eu o voi acompania pe domnișoara Allard în fața unuia public în care se va afla și baronul Heath? îl întrebă fata. Și când vine ea să repetăm, Luce?

— Poimăine, răspuse el. Caroline, te rog să nu-i pomenești nici de lordul Heath, nici despre alți eventuali oaspeți, pentru că va avea emoții.

— Va avea emoții! Vocea lui Caroline devenise aproape un schelălăit. Dar la mine cine se gândește?

— Când o să înceapă ea să cânte, nimeni nu va mai remarca cum cânti tu la pian, o asigură Amy binevoitoare.

— Mulțumesc de compliment, replică veselă Caroline și izbucni în râs odată cu Amy.

— N-am vrut să te jignesc. Oricum, tu cânti mult mai bine decât mine.

— Dacă stăm să ne gândim, Amy, nici ăsta nu-i cine știe ce compliment, interveni și Emily în discuția lor.

— Tată, arăți obosit, îi spuse vicontesa. Te va conduce Lucius în camera ta și te vei întinde până la cină.

— Am înțeles, doamnă, îi spuse contele privind-o cu ochi ghiduși, deși era aproape pământiu la față.

În timp ce urca încet scările, cu bunicul sprijinit de brațul lui, Lucius își spuse că nimeni nu se împotrivese ideii sale de a transforma o serată muzicală într-un veritabil concert. Drept e că nu folosise chiar cuvântul acela când le expusese planurile lui. Dar orice adunare de oameni în vederea audierii unei prestații muzicale putea fi considerată un concert.

Mai avea trei zile ca să completeze un public suficient de numeros, demn de talentul lui Frances Allard – și asta în toiul Sezonului, când în fiecare zi curgeau invitațiile pentru nenumărate manifestări în fiecare casă cu pretenții mondene. Putea face acest lucru, își jură el. În seara aceea, Frances se va lansa pe aripile notorietății. El nu avea nicio îndoială.

Și totul va fi meritul lui.

Bineînțeles, în viitorul apropiat era posibil să nu-i fie prea ușor.

Dar în viața lui personală nu era totul pierdut. Încă nu era căsătorit, nici logodit, cel puțin nu oficial. Membrii familiei Balderston reveniseră la Londra, însă el făcuse tot posibilul să-i evite.

Lucius nu era omul să renunțe ușor la ceea ce-și punea în gând, trăsătură de caracter care nu se schimbasesc.

O dorea cu disperare pe Frances Allard.

Reședința Marshall era o casă impozantă, situată în Cavendish Square, în inima cartierului Mayfair, descoperi Frances în după-amiaza zilei de dinaintea cinei. S-ar fi putut aștepta, bineînțeles, deoarece aceasta era locuința din capitală a contelui de Edgecombe. Însă

ea se simți temătoare și expusă parcă atunci când, cu capul aplecat, se grăbi să intre după ce Thomas o ajutase să coboare din străvechea trăsură în fața porții.

Era perfect conștientă că se afla cu-adevărat din nou la Londra.

Nu văzu totuși pe nimeni, în afara câtorva servitori și a tinerei care o aștepta în încăperea unde fu condusă, tânără care i s-a prezentat ca fiind domnișoara Caroline Marshall. Înaltă, bine proporțională, drăguță, semăna prea puțin cu fratele ei.

El nu era de văzut.

Camera era încăpătoare și bogat ornamentată, cu un tavan înalt, pictat cu o scenă mitologică și împodobit cu frize aurite și candelabre de cristal, cu pereți acoperiți de oglinzi și o podea lustruită de lemn. Încăperea îi tăie lui Frances răsufarea. Acolo avea să cânte ea, pentru bătrânul conte și pentru mătușile sale, în seara următoare?

Evident, asta nu era camera de zi a familiei.

Domnișoara Marshall îi oferi o explicație care o mai liniști întrucâtva.

— Pianul de-aici este mai bun decât cel din camera de zi, iar bunicul meu a insistat că meriți tot ce este mai bun, domnișoară Allard. Cu toate astea, nu-mi pot da seama de ce au fost îndepărtate panourile despărțitoare. Acum, camera de muzică este combinată cu sala de bal. Măine-seară sunt sigură că panourile vor fi repuse la locul lor, iar vocea ta nu va fi nevoită să umple un spațiu atât de mare. Dar nici așa nu e bine. S-ar fi convenit să faci repetiția exact în condițiile în care vei cânta.

Ce magnific ar fi totuși, își zise Frances, privind cu regret de jur împrejur și desfătându-și ochii cu opulenta splendoare a dublei încăperi, dacă aș avea ocazia să înfrunt cu succes provocarea de a cânta unui public

care ar umple întreg acel spațiu. Odinioară visase să cânte tocmai într-un astfel de loc.

În timp ce își încălzea vocea cu game și alte exerciții pe care le învățase încă de mică, își adaptă intensitatea sunetului la mărimea încăperii, conștientă cu toate astea că a doua zi va fi nevoită să facă o ajustare pentru un spațiu mai restrâns.

— Ooo, Doamne-Dumnezeule! exclamă domnișoara Marshall încă înainte ca ele să înceapă să exerseze o melodie dintre cele pe care le aleseseră pentru ocazia aceea. Constat acum că nici așa, întregă, sala asta nu-i prea mare pentru calitățile tale vocale, nu-i așa? Extraordinar!

Repetară apoi cu toată seriozitatea, iar Frances se bucură de prilejul de a cânta. Bineînțeles, cânta și la școală, însă nu prea des sau mult – ori cu toată amplitudinea glasului său. Scopul școlii și rolul ei ca profesoară erau în definitiv acelea de a le face pe elevele ei să cânte, nu de a-și satisface ea dorința și plăcerea de a cânta. Se gândise dintotdeauna că acesta era un scop nobil. Constituia pentru ea o mare bucurie să le ajute pe elevele ei să-și descopere întregul potențial.

Și încă nu-și schimbase părerile în privința asta, totuși se simțea minunat să se răsfete cântând o oră întregă.

— De-abia acum am înțeles la ce se referea Amy atunci când m-a asigurat că, odată ce vei începe să cânti, nimeni nu va mai da nicio atenție acompaniamentului meu, spuse domnișoara Marshall după ce terminaseră repetiția, iar ea își strângea partiturile pe suportul lor. Niciodată n-am mai auzit o voce atât de încântătoare, domnișoară Allard.

— Îți mulțumesc. Frances îi zâmbi cu căldură. Dar și tu ești o pianistă foarte rafinată, să știi, și nu trebuie să-ți fie niciodată frică de spectatori. N-ai niciun motiv

să te simți neliniștită nici pentru mâine-seară, când publicul care ne va asculta va fi format doar din familia ta și din mătușile mele, acestea din urmă fiind cât se poate de pașnice, poți fi sigură.

Își puse pălăriuța pe cap și își legă panglicile sub bărbie, aruncând o ultimă privire plină de respect către sala de bal, cea care în seara următoare avea să fie ascunsă vederii îndărătul unor panouri despărțitoare. Iar atunci când domnișoara Marshall vorbi din nou, Frances își dădu seama că nu i se mai adresa ei, ci altcuiva.

— De câtă vreme stai acolo? întrebuse ea. Credeam că o însoțești pe domnișoara Hunt la petrecerea în aer liber a lui Muriel Hemmings.

Ea vorbea, desigur, cu vicontele Sinclair, sprijinit de tocul ușii de la camera de muzică, părănd că stă acolo de o vreme.

— Au sosit la ei niște veri de la țară și participarea noastră la petrecerea din grădină a trebuit să fie contramandată în favoarea lor, răspunse el.

— Ei bine, află că puteai foarte bine să-ți fi făcut simțită prezența, Luce, îl admonestă sora lui, arțăgoasă. Ai ascultat repetiția?

— Am ascultat-o, recunosc el. Dar dacă ai greșit cumva vreo notă, Caroline, să știi că nu mi-am dat seama și sunt sigur că nici domnișoara Allard nu a făcut-o.

— Trebuie să poruncești ca panourile despărțitoare să fie montate la loc între cele două încăperi, spuse ea. A fost foarte incomod să exersăm într-un spațiu atât de mare. Deși trebuie să adaug că vocea domnișoarei Allard a făcut față cu brio chiar și în condițiile astea.

— Da, încuviință Lucius, îndreptându-se de spate. Am remarcat și eu.

Frances nu se uita deloc la el.

— Trebuie să plec acum, spuse ea. Am zăbovit mai mult cu zece minute decât aveam de gând. Bietul Thomas s-o fi plictisit așteptându-mă cu trăsura.

— Bietul Thomas își savurează de mult berea, dacă a putut conduce trăsura ceva mai repede decât un melc sedat, replică viconteles Sinclair, l-am dat eu liber.

— Ce zici că ai făcut? Frances ridică privirea și se uită la el indignată. Acum voi fi nevoită să mă întorc pe jos acasă.

Lucius plescăi din limbă.

— Da, și e un drum atât de lung, mai ales pentru o zi atât de însorită și de călduroasă, zise el.

Nu înțelegea că ea ar fi putut fi văzută dacă se plimba pe străzile elegantului Mayfair.

— Luce, îl admonestă sever sora lui, domnișoara Allard nu și-a adus și o cameristă ca s-o însoțească.

— Atunci o voi însoți eu, se offeri el.

— N-am nevoie de nicio cameristă să mă însoțească, protestă Frances. Nu mai sunt o fetiță. Și n-aș vrea să te deranjezi pentru mine, lord Sinclair.

— Dar nu-i niciun deranj, zise el. Oricum, aveam nevoie de puțină mișcare.

Ce mai putea invoca ea, în prezența domnișoarei Marshall? Lucius știa foarte bine că Frances nu va face nicio scenă. În ochii lui apăruse o strălucire care începuse să-i devină familiară lui Frances.

Pentru cineva pe care ea îl respinsese deja de două ori – ea, o simplă profesoară – bărbatul era remarcabil de perseverent. Însă Frances știuse încă de la bun început că Lucius e un bărbat foarte hotărât și uneori chiar bătaios. Și mai aflase între timp și că el era și impulsiv, nonconformist și nu putea fi prea ușor convins să renunțe la ceea ce își pusese în gând să facă.

Iar din cine știe ce motiv, el își pusese în gând să o

facă să accepte un anume fel de relație între ei. Nu știa dacă mai era vorba de căsătorie. Dar asta, oricum, nu conta. Îl refuzase o dată și trebuia să continue.

Frances coborî în tăcere alături de el lungă scară cotită până în holul imens de la intrare. Nu mai putea decât să spere că toate străzile dintre Cavendish Square și Portman Street vor fi pustii în după-amiaza aceea târzie.

*

Lucius fusese invitat în Berkeley Square, să ia ceaiul cu cei doi soți Balderston, cu Portia și cu verii lor. Dar pe când la petrecerea din grădină onoarea nu i-ar fi permis să nu participe de vreme ce acceptase de mult invitația, nu se simți la fel de obligat și după ce planurile se schimbaseră. Trimise deci o scuză politicoasă și rămase acasă.

Se fățaise prin holul de dincolo de sala de bal – oprindu-se din când în când și rămânând nemișcat – până cu câteva minute după sosirea lui Frances, ceea ce observase de la o fereastră de la etaj. Nu-i venea să creadă ce auzise. O considerase minunată la serata familiei Reynolds, dar ceea ce nu înțelesese acolo era că vocea ei fusese atunci ținută în frâu din cauza mărimii relativ reduse a camerei de zi în care cântase.

În după-amiaza asta, glasul ei nu mai fusese reținut, deși nu îl scăpase nicio clipă de sub control.

Lui Heath i se va face părul mai ceva decât măciucă.

Însă Lucius nu făcuse în așa fel încât să o conducă pe Frances în Portman Street doar ca să discute cum cânta sau ca să se certe cu ea. La naiba! O iubea pe femeia asta și totuși știa atât de puține despre ea. Niciodată până atunci nu i se păruse prea important

că nu cunoscuse pe vreuna suficient de bine. Femeile erau ciudate, îndărătnice, iraționale, ființe prin definiție hipersensibile, iar el fusese mereu mulțumit să păstreze o anumită distanță față de mama și de surorile lui. Cât despre femeile cu care făcea amor niciodată nu încercase să le cunoască mai bine. Acum se gândea că nu-i trecuse nicicând prin minte că n-o cunoștea nici pe Portia, deși se știau de când lumea. Nu i se păruse că ar conta – și încă nu-și schimbase părerea.

Dar în privința lui Frances conta.

— Nu-i ăsta drumul de întoarcere în Portman Street, îl atenționează ea, în timp ce el îi luase mâna și încercase să o facă să-l ia de braț, ieșind împreună din Cavendish Square.

— Există mai multe drumuri care duc acolo, unele mai rapide și mai directe ca altele, îi explică el. Să nu-mi spui acum că nu mai ai suficientă vlagă și că trebuie să alegem traseul cel mai scurt.

— Asta n-are nicio legătură cu forțele mele fizice, numai că mătușile mă așteaptă să ajung înapoi la ora ceaiului de după-amiază, replică ea.

— Nu, nu te mai așteaptă, o contrazise Lucius. Le-am transmis prin Thomas un mesaj prin care le-am adus la cunoștință că intenționez să te iau la o plimbare prin parc și că te voi conduce acasă de-abia după aceea. Vor fi încântate. Ele mă simpatizează.

— Ce-ai făcut? Frances întoarse o privire indignată și își eliberă mâna mai înainte de a apuca el să i-o prindă iar. N-aveai dreptul să le trimiți mătușilor mele niciun fel de mesaj, lord Sinclair. N-aveai dreptul să dai liber trăsorii și vizitiului meu. În clipa asta n-am niciun chef să mă plimb prin parc. Și câtă înfumurare din partea ta să consideri că mătușile mele te simpatizează! Ce te-a făcut să crezi una ca asta?

— Ești încântătoare când te înfurii, zise el. Dispare

liniștita privire de madonă clasică și devii atunci pasionata frumusețe italienească care ești în adâncul sufletului.

— Sunt englezoaică, zise ea concis. Și nu sunt dispusă să merg în parc.

— Și de ce nu? Fiindcă eu sunt acela care te însoțește? întrebă el. Sau pentru că nu ești – să-mi fie cu iertare – îmbrăcată după ultima modă?

— Nu-mi pasă câtuși de puțin de modă, i-o reteză ea.

— În cazul acesta, ai fi foarte diferită de oricare altă doamnă pe care am cunoscut-o vreodată, o asigură Lucius. Ca și, de altfel, de oricare alt domn. Frances, nu vom merge pe aleile frecventate la ora asta de grosul protipendadei. Sunt mult prea egoist pentru a accepta să te împart cu altcineva. O vom lua pe o potecă mai ferită și vom sta de vorbă. Chiar și în zdrențe de-ai fi îmbrăcată, pentru mine tot ai rămâne mai frumoasă decât oricare altă femeie din lume.

— Îți bați joc de mine, lord Sinclair, spuse ea, dar își potrive pasul după pasul lui și o porni alături, cu mâinile încleștate ferm la spate. Cred că nu iei deloc viața în serios.

— Uneori, este mai amuzant să procedezi așa, replica el. Însă există anumite lucruri pe care le iau foarte în serios, Frances. Iar acum vorbesc serios. Și doresc să știu exact ce am pierdut fiindcă nu mă vrei.

Vorbele lui o amuțiră pe Frances. Ridică spre el o privire nedumerită, după care lăsă brusc capul în jos, în timp ce alte două persoane se apropiaseră de ei și trecură apoi, murmurând saluturi.

— Știu ceva lucruri despre tine, continuă Lucius. Știu că mama ta a fost italiancă, iar tatăl tău a fost un fel de nobil francez. Mai știu că ești înrudită și cu baronul Clifton. Știu, de asemenea, că ai crescut la

Londra, de unde ai plecat, la doi ani după moartea tatălui tău, pentru a preda muzica și franceza și scrisul literar la școala din Bath a domnișoarei Martin. Știu și că gătești foarte bine. Știu că ai una dintre cele mai încântătoare voci de soprană – poate chiar cea mai încântătoare – din zilele noastre. Cunosc și alte trăsături ale caracterului tău. Știu că ești devotată datoriei și că poți fi încăpățanată, ba chiar războinică, dar și prietenoasă și afectuoasă față de cei pe care îi iubești. Știu că ești pătimașă din punct de vedere sexual. Te cunosc până și în sens biblic. Și totuși, nu te cunosc deloc cu adevărat, nu crezi?

— Nici n-ai nevoie să mă cunoști, replică ea ferm, pe când ajunseseră la o poartă laterală din Hyde Park prin care intrară. După care o cotiră pe o potecă îngustă și umbrită, care mergea paralel cu strada din exteriorul parcului, însă era ascunsă privirilor de câțiva copaci groși. Nimeni nu poate fi ca o carte deschisă pentru altcineva, chiar dacă există între ei intimitatea unei strânse relații.

— Și între noi doi nu există o asemenea intimitate? întrebă el.

— Nu. Absolut deloc.

Lucius se întrebă cât va mai avea el de gând să se facă de râs. Încercă să-și închipuie rolurile lor inversate. Ce-ar fi fost dacă ea l-ar fi urmărit pe el, iar el i-ar fi spus de două ori, cât se poate de limpede, că nu o vrea? Cum s-ar fi simțit

Lucius dacă ea ar fi venit totuși din nou după el, făcând în așa fel încât să rămână singuri, iar apoi i-ar fi cerut să afle cine era el ca om?

Nu era o imagine prea plăcută.

Dar dacă semnalele pe care i le-ar fi trimis ei ar fi fost contradictorii? Dacă în vreme ce buzele lui ar fi rostit nu, întreaga lui ființă ar fi spus da?

— Povestește-mi despre copilăria ta! o îndemnă el. Dumnezeu, își pierduse oare mințile? Niciodată nu îl interesase copilăria cuiva!

Frances scoase un oftat sonor și pentru câteva momente Lucius crezu că va tăcea.

— De ce nu? zise ea în cele din urmă, ca pentru sine. Am ales un traseu foarte lung spre casă, în consecință, trebuie să găsim și un subiect despre care să vorbim între timp.

Lucius se uită la ea. Frances era îmbrăcată într-o rochie de muselină crem, iar pe cap avea o pălăriuță simplă de pai. Părea grozav de demodată. Și totuși avea un aspect îngrijit și era frumoasă și adorabilă. Razele soarelui și umbrele dansau pe hainele ei în timp ce mergeau alături.

— Cam tot așa mă gândeam și eu, spuse Lucius.

Pentru întâia oară înflori atunci un zâmbet pe buzele ei în timp ce îl privea drept în ochi.

— Asta o să-ți fie învățatură de minte când o să turui în următoarele câteva ore vorbind despre fiecare amănunt pe care o să mi-l pot aminti despre copilăria mea, concluzionă Frances.

— Posibil, încuviință el. Dar să știi că mă îndoiesc că mă voi plictisi.

Ea dădu din cap.

— Am avut o copilărie fericită și îndestulată, începu Frances. Nu mi-am cunoscut mama, așa că nici nu mi-a fost dor de ea. Tatăl meu a făcut totul pentru mine, deși am fost înconjurată de doici, bone, guvernante și alți servitori. Am avut parte de tot ce se poate cumpăra cu bani. Dar spre deosebire de mulți alți copii privilegiați, eu n-am fost neglijată din punct de vedere emoțional. Tatăl meu s-a jucat cu mine, mi-a citit, m-a luat peste tot cu el, și-a petrecut ore întregi cu mine în fiecare zi, m-a încurajat să citesc, să învăț și să

cânt, să fac și să fiu tot ce aș fi fost capabilă să fac și să fiu. El m-a învățat să râvnesc doar la stele și să nu mă mulțumesc cu mai puțin.

Lucius ar fi putut-o întreba atunci de ce uitase tocmai ultima lecție, însă nu voia să se certe iar cu ea sau să o facă să se închidă în muțenie.

— Ai locuit la Londra? o întreabă el.

— În cea mai mare parte a timpului, răspunse ea. Mi-a plăcut aici. Exista mereu câte un alt loc de vizitat, o altă biserică de admirat sau alt muzeu, ori altă galerie de artă de vizitat, o altă piață de explorat. Exista atât de multă istorie de asimilat și atât de mulți oameni de cunoscut! Și erau întotdeauna nenumărate magazine și biblioteci, ceainării și parcuri de vizitat. Și fluviul pe care poți naviga.

Totuși, acum ajunsese să evite Londra. După Crăciun, el nu izbutise s-o ispitească să se întoarcă aici, chiar dacă îi oferise o situație luxoasă și îmbelșugată de care nu mai avusese parte din copilărie.

Ce decădere trebuie să fi suferit situația ei materială dacă Frances fusese obligată să se mute la Bath ca să predea într-o școală – și să poarte rochii fie vechi de câțiva ani buni, precum cele două rochii de seară pe care o văzuse el că le purta, fie ieftine ca aceea de muselină de astăzi.

— Însă am călătorit și în provincie, continuă ea. Mătușile mele mă chemau din când în când să locuiesc împreună cu ele. Ele erau gata să-mi ofere adăpost încă de când am sosit în Anglia – pe-atunci mătușa Martha rămăsese deja văduvă. Presupun că s-au gândit că un domn n-ar fi în stare să-și crească fiica de unul singur și cu-atât mai puțin într-o țară care îi era străină. Dar, cu toate că le iubesc mult și că le-am fost mereu recunoscătoare pentru afecțiunea pe care mi-au arătat-o, sunt bucuroasă că tatăl meu n-a renunțat niciodată

la mine.

— Avea tatăl tău ambiția să ajungi cântăreață? o întrebă Lucius, remarcând din nou că ea își ascunsese încă o dată brusc fața, lăsând capul în jos când o pereche mai în vârstă pe care el nu o cunoștea trecuse pe lângă ei pe poteca pustie pe care se plimbau ei.

— Erau mai mult visuri decât ambiții, răspunse Frances. Nici măcar nu mi-a angajat un profesor de canto până ce n-am împlinit treisprezece ani și nu avea de gând să-mi permită să apar în niciun recital sau concert public, doar atunci când maestrul de canto i-a spus că eram deja pregătită pentru așa ceva. Trebuia să așteptăm până ce aș fi împlinit optsprezece ani, susținea tatăl meu, adică până când vocea mea avea să se fi maturizat, și chiar și atunci numai dacă mi-aș fi dorit cu adevărat să apar și să cânt în fața unor spectatori. El era de neînduplecat în convingerea lui că nu se cade să exploatezi un copil, chiar dacă este foarte talentat.

— Însă nu se aștepta ca la vârsta de optsprezece ani ție să-ți umble gândul după măritiș? mai întrebă Lucius.

— Tatăl meu recunoștea că exista posibilitatea să se întâmple așa ceva, îi răspunse ea. Și într-adevăr, când am împlinit vârsta de optsprezece ani, iar Lady Lyle a acceptat să-mi sponsorizeze debutul în societate, el a insistat să amânăm orice demers în legătură cu o eventuală carieră muzicală până după sfârșitul verii. Dar, în perioada aceea, a murit în urma unui neașteptat atac de inimă. Avusese totuși visuri mari pentru mine, doar fiindcă știa că și eu aveam. Nu m-ar fi silit să fac nimic împotriva voinței mele, așa cum făcuse bunicul meu – tatăl mamei mele – atunci când ea era foarte tânără.

— Mama ta a fost și ea cântăreață? se arătă Lucius curios.

— Da, răspunse Frances. În Italia. Și era o cântăreață foarte bună după câte mi-a spus tata. El s-a îndrăgostit de ea și s-au căsătorit acolo.

— Și ai lăsat ca visul și ambiția ta să moară odată cu tatăl tău? o întrebă Lucius. N-ai făcut nicio încercare de a cânta în fața unor spectatori sau de a găsi un sponsor? Doar mătușile îi spusese că ea avusese un susținător și cântase chiar de câteva ori în public. Și ai continuat să locuiești împreună cu Lady Lyle, nu? Ea nu ți-a oferit niciun ajutor?

— Ba da. Tonul lui Frances se schimbase, fiind acum mai încordat și mai sec. Și am și cântat de câteva ori în fața unor auditorii restrânse. Nu mi-a plăcut. Iar atunci când am văzut anunțul cu oferta pentru un post de profesoară la școala din Bath a domnișoarei Martin, am făcut o cerere și am fost acceptată. N-am regretat niciodată alegerea făcută. De-atunci sunt fericită acolo – oo, da, mulțumită, dacă preferi. Însă nu e nimic greșit în a te simți mulțumit, Lord Sinclair.

Of. O vreme, Lucius se cufundase în viața ei. Frances păruse bucuroasă să-și depene povestea – fața ei se luminase, ochii deveniseră zâmbitori, iar glasul se însufletise. Acum însă se închisese din nou. O tânără încântătoare, scoasă în lume sub sponsorizarea unei baronese, trebuie să fi avut perspective de căsătorie chiar dacă, așa după cum presupunea Lucius, tatăl ei murise lăsând-o fără un ban. Însă chiar dacă în viața ei nu existase niciun curtezan, lui Frances tot i-ar mai fi rămas uluitoarea posibilitate de a-și făuri o carieră de cântăreață. În definitiv, acesta fusese dintotdeauna visul ei și al tatălui ei. Lady Lyle era pregătită să o ajute.

Cu toate astea, renunțase Frances la tot la înaintata vârstă de douăzeci de ani?

Din povestea ei lipsea ceva. Lucius bănuia că era ceva important. Ceva care, foarte posibil, constituia

cheia pentru dezlegarea enigmei pe nume Frances Allard.

Însă ea n-avea de gând să-i divulge secretul.

Și de ce ar fi făcut-o? îl refuzase pe Lucius cu fiecare prilej. Ea nu-i datora nimic.

Cineva trebuia să fi făcut mai mult pentru Frances la vremea respectivă.

Deși nici acum nu era prea târziu pentru ca visul ei să renască.

El m-a învățat să râvnesc doar la stele și să nu mă mulțumesc cu mai puțin.

În seara următoare, va atinge stelele acelea și chiar le va înșfăca.

Poate că Lucius va fi nevoit să-i spună din nou adio, și de data aceea să renunțe cu-adevărat la ea pentru totdeauna, dar, mai întâi, pe toți zeii din lume, el îi va reclădi visul.

Frances ridică privirea spre el, schițând un zâmbet.

— Lord Sinclair, n-aș fi crezut că te pricepi atât de bine să ascuți, zise ea.

— Iar asta fiindcă și tu mă cunoști pe mine la fel de puțin precum te cunosc eu pe tine, Frances, replică el. Mai există încă multe lucruri la care nu te aștepți din partea mea.

— Nu cred că aș îndrăzni să-ți solicit și exemple, zise râzând acum.

— Asta fiindcă ți-e teamă că s-ar putea să ajungi să-ți placă de mine? întrebă Lucius.

Frances redeveni instantaneu serioasă.

— Dar nu-mi displaci deloc, îl asigură ea.

— Nu-ți displac? o întrebă el. Dar, tot nu vrei să te măriți cu mine?

— Nu este nicio legătură între cele două lucruri, replică ea. Nu ne putem căsători cu toți cei de care ne

place, altminteri am ajunge să trăim într-o societate poligamă.

— Și totuși, în cazul în care două persoane se plac suficient de mult, o căsătorie între ele are mult mai multe șanse de a constitui o reușită decât ar avea dacă nu s-ar plăcea deloc, comentă el. Nu ești de aceeași părere?

— Asta-i o întrebare destul de absurdă, răspunse Frances. Adică n-o să te vrea domnișoara Hunt drept soț? Nu-i place de tine?

— Aș fi putut să fiu sigur că o să aduci vorba despre Portia, spuse el, luând-o de braț și conducând-o prin porțița de la capătul potecii pe care o străbătuseră, ieșind din parc în stradă. De acolo, el alese drumul cel mai scurt spre Portman Street. Frances, am simțit ca o cruzime refuzul tău.

În definitiv, anul ăsta tot trebuie să mă însor cu cineva, așa cum a accentuat Portia însăși, iar dacă tu tot nu vei accepta să-mi devii soție, atunci presupun că mă voi vedea constrâns să mă mulțumesc cu ea. Iar înainte de a mă disprețui și blama pe mine și de a o ridica în slăvi pe ea, lasă-mă să adaug că și Portia mi-a spus cu aceeași ocazie că și ea trebuie să se mărite oricum cu cineva și că acel cineva s-ar putea foarte bine să fiu eu. Nu este vorba despre niciun sentiment, nici dintr-o parte, nici din cealaltă, înțelegi? Și există doar foarte puțină simpatie. Nu-i niciun pericol că ai putea frânge inima unei alte femei dacă ai accepta să fii cu mine. N-ai vrea să testăm acest lucru?

— Nu, n-aș vrea, răspunse ea.

— Și ai putea fi atât de amabilă să-mi explici și mie exact de ce nu? întrebă Lucius.

Era o întrebare prea grosolană pentru a-i fi pusă, și impunea un refuz usturător, care să-l atingă. Și totuși, întrebarea fusese deja lansată, iar el aștepta

răspunsul. Fu foarte concis.

— Nu, n-aș putea, zise Frances.

— Nu fiindcă nu ți-ar păsa de mine, nu-i așa? întrebă el, luând-o din nou de braț și grăbindu-se să traverseze drumul, după care aruncă o monedă în mâna întinsă a unui măturător de stradă care curățase trotuarul în calea lor.

— Nu sunt dispusă să-ți mai răspund la alte întrebări, spuse ea, însă după câteva momente vorbi din nou: Lucius?

Bărbatul se uită la chipul ei întors spre el, tresărind așa cum făcea de fiecare dată când i se adresa pe numele de botez.

— Da? răspunse el.

— O să vin să cinez la Reședința Marshall mâine-seară și o să cânt după aceea pentru bunicul tău și pentru mătușile mele, zise Frances. Îmi va face chiar mare plăcere acest lucru. Dar odată cu asta trebuie să se termine totul. Eu mă voi întoarce la Bath peste două sau trei zile. *Trebuie* să se termine totul aici. Poate că nu crezi că îți va fi mai bine dacă te vei însura cu domnișoara Hunt, însă te pot asigura că așa va fi. Ea aparține lumii tale și cred că are acordul familiei tale și al familiei sale. Dacă o să vă străduiți suficient, între voi doi se va putea înfiripa un sentiment de afecțiune reciprocă și poate chiar dragoste. Trebuie să uiți de obsesia pentru mine. Asta-i tot. Nu mă iubești cu-adevărat – ți se pare numai.

Încă înainte de a fi încheiat ea ce avea de zis, Lucius simți că turbează de furie. Dacă ar mai fi fost în parc, i-ar fi adresat cuvinte grele. Dar pe strada pe care mergeau, deși nu foarte aglomerată, treceau întruna oameni. Și cine putea ști cât de multă lume pândește poate, să vadă și să audă ceva, dindărătul ferestrelor caselor care mărgineau strada?

— Îți mulțumesc că mi-ai deschis ochii, zise el scurt, ironic. Frances, e frumos din partea ta că-mi atragi atenția, ca să știu și eu pe cine iubesc și pe cine voi începe să iubesc de-acum încolo. E liniștitor să aflu că ceea ce simt pentru tine este doar o obsesie. Știind acest lucru, îmi voi reveni cât ai clipi din ochi. Ha! Mi-am și revenit. Uite că am ajuns la casa mătușilor tale. Mi-a făcut o reală plăcere să te însoțesc până acasă, chiar dacă traseul pe care l-am urmat a fost prea ocolit după gustul dumitale. De-abia aștept să te revăd mâine-seară. Bună ziua.

— Lucius...

Frances se uită la el cu ochii îndurerați.

— În general vorbind, doamnă, cred că aș prefera să-mi spuneți *lord Sinclair*. Celălalt apelativ sugerează că între noi ar exista o intimitate pe care eu n-o mai agreez.

— Of! exclamă ea. Of.

Lucius bătu cu inelul de pe ușa, după care execută o plecăciune elegantă când ușa se deschise aproape imediat. Nu mai așteptă să o vadă intrând, ci se întoarse repede și porni pe stradă.

Se simțea ca turbat.

Se simțea în stare să omoare.

Trebuie să uiți de obsesia pentru mine.

Lucius scrâșni din dinți.

Asta-i tot. Nu mă iubești chiar cu-adevărat – ți se pare numai.

Pentru Dumnezeu, ar fi vrut el ca ea să aibă dreptate!

În unele situații, iubirea putea semăna al naibii de bine cu ura, își spusese în sinea lui.

Iar cea de acum era chiar una dintre acele situații.

Doamna Melford și domnișoara Driscoll sosiră prompt în seara următoare la Reședința Marshall, împreună cu nepoata lor și fură primite cu multă bunăvoință în salon de către vicontesa Sinclair, căreia îi fuseseră prezentate de către contele de Edgecombe.

— Mi se pare că te-am mai cunoscut cândva, doamnă Melford, spuse ea, ca și pe dumneata, domnișoară Driscoll. Acum mulți ani, pe când încă mai trăia soțul meu. Iar dumneata trebuie să fii domnișoara Allard. Vicontesa îi zâmbi lui Frances. Am auzit multe despre dumneata și de-abia așteptăm să te ascultăm cântând după cină. Și aș vrea să-ți mulțumesc că ai fost atât de amabilă cu Amy când a fost ea la Bath. E greu să fie mezina familiei și nevoită acum să mai aștepte un an până să-și facă și ea debutul în societate.

— Amy fost o gazdă perfectă, doamnă, atunci când am luat ceaiul pe Brock Street, o asigură Frances. M-a făcut să mă simt ca acasă.

Frances remarcase că în salon se adunaseră nouă persoane – mai multe decât se aștepta ea. Asta însemna că erau cu totul douăsprezece. Cu siguranță că asta nu explica starea ei de agitație. Sau poate că *agitație* nu era termenul cel mai potrivit. Nu dormise bine peste noapte și în ziua aceea nu se putuse apuca de nicio treabă. Mânia cu care se despărțise de ea vicontele Sinclair după ce o condusesse acasă nu-i mai dăduse pace încă de-atunci. Pentru prima oară fusese silită să ia în considerare și posibilitatea ca el să nutrească într-adevăr sentimente profunde pentru ea, și ca insistența lui să nu fie motivată doar de pofta trupească, de amorul propriu rănit sau de impulsivitate.

Frances nu putea evita concluzia că în ziua

precedentă el se simțise rănit.

Și îi părea rău acum că nu-i spusese, pur și simplu, toată povestea vieții ei. Oricum, nu mai conta acum, nu? L-ar fi descurajat astfel și i-ar fi demonstrat că o eventuală căsătorie între ei ar fi absolut imposibilă.

Vicontesa le prezentă apoi celor trei sosite persoanele aflate deja în salon. Frumoasa tânără blondă care făcea o gropiță în obrazul stâng când zâmbea era domnișoara Emily Marshall. Tânărul serios cu ochelarii cocoțați la rădăcina nasului era Sir Henry Cobham, logodnicul lui Caroline Marshall. Cealaltă pereche era formată din Lord și Lady Tait. Datorită asemănării acesteia din urmă cu Emily Marshall, Frances presupuse că Lady Tait era sora mai mare.

Odată făcute prezentările, seara a decurs destul de bine. Frances îl evita pe vicontele Sinclair, lucru ușurat întrucâtva de faptul că și el părea la fel de atent să o evite. Frances ședea la masă între domnul Cobham și lordul Tait, pe care îi găsi niște parteneri plăcuți de conversație. Mătușile ei erau amândouă foarte bine dispuse și se vedea că se distrau de minune.

În timp ce masa se apropia de sfârșit, iar Frances aștepta ca Lady Sinclair să dea doamnelor semnalul de a se retrage, lăsându-i pe domni să-și bea paharul de Porto, ea se gândi că nu mai rămăsese de făcut decât să cânte pentru delectarea contelui și a mătușilor ei, după care toate trei ar fi libere să plece și întreaga corvoadă s-ar termina.

În ziua următoare sau și mai probabil peste două zile, ea se va întoarce la Bath. Iar de data asta avea de gând să se implice pe de-a-ntregul în viața ei de-acolo și în munca de profesoară. Avea de gând și să renunțe la domnul Blake – fiindcă i se părea incorect să se silească să răspundă interesului acestuia față de ea atâta vreme cât nu simțea nimic pentru el, poate doar o ușoară

recunoștință. Avea de gând să renunțe, de fapt, la orice curtezani.

Și mai mult decât orice, avea de gând să-l uite pe Lucius Marshall, vicontele Sinclair.

Se gândi apoi la muzica pe care urma să o interpreteze și încercă să se pregătească mintal. Unica ei dorință era să fi putut cânta în salon, nu în camera de muzică, aparent prea oficială pentru o relativ redusă distracție de familie. Cu toate acestea, Frances presupuse că totul va arăta acum diferit, cu panourile despărțitoare ascunzând vederii imensitatea sălii de bal de dincolo de ele.

— Domnișoară Allard, i se adresă deodată contele din celălalt capăt al mesei. În ultimele câteva zile mi s-a părut că ar fi prea egoist să ne bucurăm numai noi de arta dumitale. Așa că Lucius și-a invitat câțiva prieteni, după cină, pentru a te asculta. Sperăm să fii încântată de această surpriză.

Câțiva prieteni.

Frances înlemni.

Surpriza nu o încânta. O deranja chiar foarte mult.

Pentru că era la Londra.

— Minunat! exclamă mătușa Martha. Ce drăguț din partea dumneavoastră. Îi zâmbi mai întâi contelui, apoi și vicontelui. Bineînțeles că pe Frances nu o va deranja. Nu-i așa, draga mea?

Și cam de câți prieteni de-ai lui Lucius o fi vorba? se întreba Frances. Și cine erau ei?

Își dădea seama că, spre deosebire de ea, mătușile ei nu-și mai încăpeau în piele de bucurie și de mândrie. Iar contele părea atât de încântat, de parcă i-ar fi oferit un colier cu diamante pe o pernuță de catifea.

— Mă simt de-a dreptul onorată, domnule, răspunse Frances.

Poate că era vorba doar de doi sau trei prieteni. Poate că nu-i cunoștea. Sigur că nu-i cunoștea. Nu mai fusese la Londra de mai bine de trei ani.

— Eram sigur că te vei bucura, îi spuse contele, frecându-și satisfăcut mâinile. Însă te pot asigura că onoarea este de partea noastră. Poate că vei dori acum să te lăsăm să te poți relaxa înainte de a începe să cânti. Te va conduce Lucius în camera de zi, în timp ce noi, ceilalți vom merge în sala de muzică. Ce zici, Lucius?

— Desigur, domnule. Vicontele Sinclair se ridică de la masă și întinse un braț către Frances, care se ridică și ea. Ne reîntâlnim peste o jumătate de oră.

Frances îl luă de braț.

Atât sufrageria, cât și camera de zi nu se aflau pe același etaj cu salonul de muzică. De jos nu se auzea niciun zgomot dintr-acolo. Totuși, Frances avea o neplăcută bănuială că va întâlni unele persoane, când va coborî.

— Câte persoane mai vin? îl întrebă ea pe Lucius.

— Frances, mi se pare că ești deja îngrijorată, răspunse el, deschizând ușa camerei de zi și poftind-o înăuntru.

— Deja?! exclamă femeia, întorcându-se cu fața la el. Așadar, să înțeleg că voi fi și mai îngrijorată după ce îmi vei răspunde la întrebare?

— Pe lumea asta există persoane care dețin doar pe sfert un talent ca al tău și care ar fi în stare să facă moarte de om pentru a avea șansa pe care o vei avea tu în seara asta, replică Lucius.

Frances făcu ochii mari.

— În cazul ăsta, oferă-le lor șansa și salvează-i să nu comită asasinat, spuse ea. Lucius ridică dintr-o sprânceană. Și cam despre ce șansă ar putea fi vorba?

— Presupun că n-ai auzit niciodată de lordul Heath, răspunse el.

Frances se holbă la el, fără un cuvânt. Toată lumea auzise de lordul Heath sau cel puțin toată lumea cu preocupări în domeniul muzicii.

— Este un renumit cunoscător și un Mecena al muzicienilor, explică în continuare Lucius. Omul te poate propulsa în carieră mai bine decât oricine altcineva din Londra.

Exact același lucru îi spusese odinioară și tatăl ei. El intenționase s-o prezinte baronului Heath, deși se îndoia că ar fi reușit, deoarece Heath era asaltat de astfel de solicitări.

— Eu *am* o carieră de la care m-ai sustras în plin trimestru folosindu-te de tertipuri. Mă voi întoarce la munca mea în următoarele zile. N-am nevoie de niciun Mecena. Sunt angajata domnișoarei Martin.

— Așază-te acum și relaxează-te, o sfătui el. Și nu te enerva, altfel nu vei putea să dai tot ce ai mai bun.

— Câte persoane mai vin, lord Sinclair? îl întrebă ea din nou.

— Nu cred că-ți pot spune numărul exact al spectatorilor fără să mă duc în sală și să-i număr.

— Câte persoane sunt așteptate să vină? Spune-mi măcar o cifră aproximativă!

Lucius ridică din umeri.

— Ar trebui să fii bucuroasă, zise el. Ai acum ocazia pe care o așteptai de mult. Ieri mi-ai mărturisit că acesta a fost atât visul tău, cât și al tatălui tău.

— Lasă-l pe tatăl meu în pace! Frances simți brusc că îi stă inima-n loc și se așeză repede pe cel mai apropiat scaun. Îi trecuse prin minte un gând îngrozitor. Ieri erau scoase panourile despărțitoare dintre camera de muzică și sala de bal, reluă ea. Sora ta ți-a atras atenția și te-a rugat să ai grijă să fie repuse la loc. S-a făcut treaba asta?

— Adevărul este că n-au mai fost puse la loc,

răspunse el, după care se apropie de șemineu și se întoarse cu fața spre Frances.

— Și de ce n-au mai fost puse la loc?

Doamne-Dumnezeule, cele două încăperi reunite puteau alcătui o sală de concerte de mari dimensiuni. Doar nu s-o fi gândit la una ca asta!

— Frances, în seara asta vei fi magnifică, o asigură el. Își ținea mâinile încleștate la spate și o privea cu niște ochi care, în alte împrejurări, ar fi putut-o impresiona.

Ba tocmai la asta se gândise Lucius, înțelese ea. Panourile dintre cele două încăperi fuseseră scoase intenționat pentru că era așteptat un public prea numeros ca să încapă doar în salonul de muzică. Iar ei făcuseră acest lucru – de fapt, el făcuse acest lucru – fără a o consulta și pe ea.

La fel cum nu-l interesase părerea ei nici atunci când o atrăsese printr-o stratagemă la Londra.

— Ar trebui să plec imediat, spuse ea. Și chiar asta aș face dacă nu le-aș pune astfel pe mătușile mele într-o postură penibilă.

— Și dacă nu l-ai dezamăgi și pe bunicul meu.

— Da.

Frances îl fulgera cu privirea în timp ce și el o privea insistent, cu maxilarele încleștate. După câteva clipe de tăcere ostilă, el zise:

— Dar ia spune-mi, Frances, de ce ți-e atât de frică? Că nu te vei ridica la înălțimea așteptărilor? Ai încredere în mine, n-are să se întâmple așa ceva.

— Nu ești decât un intrigant, zise ea cu amărăciune. Un intrigant arogant, convins că numai el știe ce s-ar cuveni să fac eu cu viața mea. Tu știai prea bine că nu vreau să mă întorc la Londra, și totuși ai făcut în așa fel încât să mă atragi aici. Tu știai că nu vreau să cânt în fața unui auditoriu numeros, și cu-atât

mai puțin aici la Londra, și totuși ai chemat mulți spectatori, punându-mă în imposibilitatea de a refuza. Știi că nu-mi doream să te revăd, și totuși n-ai ținut cont de dorința mea. Sunt absolut convinsă că tu chiar crezi că ții la mine, dar să știi că te înșeli. Pentru că dacă ții la o femeie, nu încerci să o manipulezi și nici nu depui toate eforturile să o faci nefericită. Tu nu ții decât la tine. Nu ești decât un tiran, lord Sinclair. Un tiran și un paranoic.

Pe măsură ce vorbea, Frances îl văzu că se albise la față. Expresia lui era de om abătut, chiar disperat. El se întoarse, uitându-se la cărbunii neaprinși din vatră.

— Iar tu, Frances, nu cunoști sensul cuvântului *încredere*, replică el după o lungă tăcere stânjenitoare. Eu nu ți-am cerut ție socoteală pentru că ai optat să predai muzica în loc să o cânti. De ce să fi făcut eu asta? Ești liberă să-ți hotărăști propria viață. Dar să știi că trebuie să înțeleg și motivele care te-au determinat să faci o asemenea alegere. Sunt sigur că n-ai făcut alegerea asta fiindcă ți-a plăcut mai mult să predai muzica și nici măcar fiindcă ești săracă. Nici nu ți-am cerut socoteală că ai refuzat să vii cu mine la Londra după Crăciun, sau să te căsătorești cu mine când te-am cerut de nevastă acum o lună. Personal, nu mă consider un dar ceresc pentru femei și nici nu mă aștept ca toate femeile să se îndrăgostească până peste urechi de mine, nici măcar acelea cu care se întâmplă să am relații intime. Trebuie însă să înțeleg și motivele refuzurilor tale, dat fiind că sunt convins că nu este vorba de aversiune și nici măcar de indiferență față de mine. Tu nu vrei să-mi împărtășești motivele tale. Nu vrei să mi te destăinui.

Frances era mult prea furioasă ca să mai simtă vreun regret pentru că nu fusese mai deschisă față de el cu o zi în urmă.

— Nici nu trebuie! îi strigă ea. N-am nicio obligație să mă confesez, nici față de tine și nici față de oricine altcineva. Și de ce așa avea? Tu nu însemni nimic pentru mine. Și să știi că în viața asta nu sunt sigură decât de un singur lucru, și anume de acela că nu trebuie să am încredere decât în mine însămi. N-o să mă dezamăgesc tocmai acum.

Lucius se întoarse iar cu fața la ea, de data asta fără niciun semn de ironie.

— Ești sigură? Ești absolut sigură că nu s-a întâmplat deja acest lucru?

Brusc, Frances înțelese, și probabil că știuse asta încă de la bun început, de ce putuse să vadă un viitor alături de domnul Blake, iar împreună cu Lucius Marshall nu. În afară de o relatare completă a trecutului ei, inclusiv a celor întâmplare imediat după Crăciun, față de domnul Blake nu s-ar fi simțit niciodată obligată să-și mărturisească cele mai intime trăiri. Știa acest lucru din instinct. Ar fi dus o viață mulțumitoare, datorită unor bune maniere, unor interese comune și acelorași prieteni. Față de Lucius ar fi fost nevoită să-și pună sufletul pe tavă, și reciproc. Între ei doi n-ar putea exista o altfel de relație. Cu o zi în urmă se înșelase în privința sufletului ca o carte deschisă. Ca o tânără femeie ce era, ar fi putut să riște și să i se confeseze cu totul lui Lucius. Și s-ar fi simțit chiar bine dacă ar fi făcut-o. Tinerii obișnuiesc să spere la o iubire și o pasiune care să reziste o viață întreagă și chiar dincolo de moarte.

Deși nu avea decât douăzeci și trei de ani, ea avea anumite rețineri în privința unei astfel de relații, cu toate că în același timp tânjea după așa ceva.

Frances își aminti clar de noaptea petrecută cu Lucius și închise ochii.

— Voi veni peste douăzeci de minute ca să te

conduc în salonul de muzică, îi spuse el. Concertul acesta l-am pregătit anume pentru tine, Frances. Vor mai exista în spectacol și alți interpreți, dar tu vei apărea la urmă, după cum este și normal. Nimeni nu și-ar putea dori să fie nevoit să cânte după tine. Acum te voi lăsa singură ca să te pregătești. Fără să se mai uite la ea, Lucius traversă încăperea cu pași mari și rezezi. Se opri însă în momentul în care pusese mâna pe clanță. În cazul în care îmi vei cere asta când voi reveni, ba chiar și în acest moment, sunt dispus să te conduc imediat acasă. O să găsec eu un pretext față de public. La nevoie, am o imaginație foarte bogată.

Așteptă o clipă o reacție din partea ei, însă ea nu avu niciuna. Așa că el ieși încetișor din cameră, închizând fără zgomot ușa în urma lui.

Frances se gândea că ar fi fost un miracol la care nu putea spera ca în sala de concert să nu se afle nimeni care să o poată recunoaște. Era bizar, însă gândul acela îi aduse cu el și calmul de care avea atâta nevoie. Se resemnase. Nu mai era nimic de făcut. Bineînțeles că putea pleca imediat din casa aceea. Putea pleca chiar fără să-l mai aștepte pe Lucius. Știa însă și că nu va face așa ceva.

Contele de Edgecombe ar fi fost profund dezamăgit.

Mătușile ei s-ar fi întristat și s-ar fi simțit umilite.

Și în adâncul sufletului avea și un motiv egoist care o făcea să rămână.

Visul ei de-o viață era pe cale să renască.

Lucius nu-i spusese căți spectatori vor asista la concert. Nici nu era nevoie. Ea știa că, probabil, era vorba de un mare număr. Altminteri de ce ar fi fost scoase panourile care separau camera de muzică de sala de bal? Chiar și salonul de muzică era o încăpere destul de spațioasă în care ar fi avut loc câteva duzini de

spectatori. Totuși, nu era destul de mare pentru publicul din seara aceea.

Iar unul dintre spectatori urma să fie lordul Heath. Cât de mândru ar fi fost tatăl ei!

Artista din ea, cea care crescuse în ideea că va cânta cândva în public, își dorea nespuse să cânte în seara aceea, indiferent de consecințe.

În definitiv, pictorul nu-și zugrăvea o operă de artă pentru a o acoperi apoi cu un cearșaf ca să n-o mai poată vedea nimeni. Scriitorul nu scria o carte pentru a o ascunde după aceea în spatele altor cărți pentru ca să nu mai ajungă nimeni la ea și s-o citească. Și, potrivit Bibliei, stăpânul unei case nu aprinde o lampă ca s-o așeze după aceea așa încât cei din casă să nu aibă lumină.

Pe parcursul anilor ei de profesorat, Frances nu-și dăduse seama că își reprimă instinctul natural de a cânta pentru ca și ceilalți să o audă.

El m-a învățat să tind către stele și să nu mă mulțumesc cu mai puțin.

Tatăl ei!

Ei bine, în seara asta va cânta în aceeași măsură pentru el, ca și pentru ea însăși.

Iar începând de a doua zi se va pregăti să se întoarcă la Bath.

*

Atunci când părăsea sala de muzică, lui Lucius îi venea să se furișeze în camera lui și să rămână acolo îmbufnat timp de douăzeci de minute – sau să urle furios între cei patru pereți. Bănuia însă că s-ar fi simțit încă și mai rău dacă s-ar fi refugiat într-un loc în care le-ar fi permis gândurilor să-l năucească, inducându-i sentimente de vinovăție.

Băgăcios.

Tiran.

Paranoic.

Când ții la o femeie, n-o manipulezi și nici nu te străduiești să o faci să sufere.

La dracu'!

Avu impulsul de a merge în camera de muzică și de a-i da afară pe toți cei de acolo. Existau zeci de alte petreceri la care ar putea să se ducă pe tot parcursul Sezonului. Dar, deși obișnuia adesea să acționeze impulsiv, ba chiar nechibzuit, se strădui să nu-și uite bunele maniere, mai ales într-o astfel de situație. În plus, aceea nu era casa lui. Iar bunicul său așteptase cu nerăbdare această seară.

Așa încât sfârși prin a se duce în salonul de muzică pentru a vedea cine mai venise și să le țină musafirilor de urât. De cum intră în încăpere, sesiză că venise aproape toată lumea invitată, adică un număr mare de oameni. Camera de muzică era plină ca și sala de bal. Oaspeții nu se așezaseră încă la locurile lor, ci se fâțâiau de colo-colo, făcând multă larmă.

Îl întâmpină pe baronul Heath, care era însoțit de soția lui, și îi conduse la locurile rezervate celor doi, în rândul întâi. Stătu de vorbă apoi cu câțiva prieteni și cunoștințe. Se arătă încântat să o întâmpine pe Lady Lyle, pe care o asigură că îi va plăcea concertul. Doamna păru nedumerită, însă el îi zâmbi, spunându-i că își va da seama în curând de semnificația vorbelor lui.

Lucius se apropie apoi de Portia Hunt și de familia Balderston, dându-și seama iritat că în seara aceea era prima dată când se gândise să stea de vorbă și cu ei. Remarcă faptul că marchiza de Godsworthy discuta cu bunicul lui.

— Ce minunat, zise Lady Balderston. Un concert la Reședința Marshall reprezintă un spectacol deosebit.

— Va fi cel mai bun spectacol posibil, țină să o asigure Lucius.

— Mi-a spus Caroline că va cânta și profesoara de muzică din Bath, i se adresă Portia. Crezi că este înțelept din partea ta, Lucius? Socotesc că cei prezenți aici au gusturi mult mai alese față de cele cu care este obișnuită ea.

— Portia, să știi că domnișoara Allard nu s-a născut pentru a fi doar profesoară, replică el. Și nici măcar nu s-a născut la Bath. S-a născut și a crescut la Londra și a avut parte de cei mai buni profesori de canto de-aici.

— Să sperăm că cei ce vor sta în partea din spate a sălii o vor putea auzi și ei. Iartă-mă, Lucius, însă mama ta se ocupă numai de invitați. Știe ea că și Amy se află printre noi?

— Mama e întotdeauna la curent cu absolut tot ce se întâmplă cu fiicele ei, răspunse el. Amy face parte din familia noastră, iar acesta este un eveniment de familie la care i-am invitat și pe câțiva dintre prietenii noștri.

Lucius dădu din cap amical și se îndepărtă de Portia înainte de a se enerva din nou. În afară de irascibilitate, avea și-așa numeroase sentimente negative.

Sosiseră și ceilalți soliști și cei mai mulți musafiri începură să se așeze la locurile lor. Nimic nu era mai delicat ca un concert care începea cu întârziere. Venise momentul să se ducă și să o aducă pe Frances.

Pe când se îndrepta spre camera de zi, se gândea că Frances ar fi fost în stare să-l strângă de gât când va vedea numărul mare de spectatori. Nu înțelegea de ce renunțase ea cu trei ani în urmă la visul ei și de-atunci se împotriva din răspuțeri să-l lase să prindă viață.

Băgăcios. Tiran. Paranoic.

Ei, mai bine băgăcios, decât papă-lapte.

Dintotdeauna abordase el viața cu curaj. Întotdeauna înfruntase realitatea cu toată îndrăzneala. Nu era să se schimbe acum.

Frances stătea la fereastră, cu spatele la el, privind asfințitul. Părea încordată, dar când întoarse capul la auzul ușii care se deschise, Lucius observă că era liniștită și stăpână pe sine.

Își dădu seama că se afla în fața unei desăvârșite profesioniste. Fusese luată pe nepregătite, ceea ce îi displicuse profund, însă acum era gata să cânte.

— Mergem? o întrebă Lucius.

Fără un cuvânt, Frances traversă încăperea și îl luă de brațul pe care i-l oferise.

Lucius se gândi că era poate ultima oară când se mai afla lângă Frances Allard. Ea nu-l voia. Venise vremea să renunțe la curtea asiduă pe care i-o făcuse. După această seară, ea va avea de făcut o alegere crucială – era convins de asta. S-ar putea întoarce la Bath sau s-ar putea da pe mâna lui Heath, construindu-și astfel o minunată carieră.

Cel puțin, el făcuse în așa fel încât ea să aibă posibilitatea unei asemenea alegeri. Însă nu avea de gând să-și impună punctul de vedere.

Dacă lăsând-o în pace și-ar dovedi iubirea pentru ea, atunci va alege această cale.

Va fi foarte greu fiindcă nu îl caracteriza pasivitatea.

Când ajunseră în cadrul ușii salonului de muzică, Frances se opri o clipă și îl strânse ușor de braț.

— Ah, asta înseamnă pentru tine *câțiva prieteni*.

Nu era o întrebare, prin urmare nici el nu-i răspunse.

O conduse spre locul liber din rândul întâi, dintre cele două mătuși ale ei.

— Nu-i așa că este o surpriză minunată, draga

mea? o întrebă domnișoara Driscoll.

— Sper că nu ești prea emoționată, iubito, îi spuse și doamna Melford.

Lucius se duse și se așeză pe scaunul lui, undeva lateral. Observase însă că toți invitații se așezaseră deja la locurile lor, iar la ivirea lui se lăsase brusc tăcerea, așa încât el se ridică din nou, îi salută pe oaspeți și îl anunță pe primul interpret din programul serii, un violonist care era și un cunoscut de-al lui și care în ultimul an se bucurase de un oarecare succes la Viena și în alte orașe de pe bătrânul continent.

Interpretarea violonistului se dovedi fără cusur, drept pentru care fu bine primită de public. La fel de remarcabile au fost și interpretările pianistei și harpistei care i-au urmat. Lui Lucius îi era greu să se concentreze fiindcă venea rândul lui Frances.

Raționase el greșit?

Nu se îndoia nicio clipă că Frances se va ridica la înălțimea așteptărilor lui, însă... îl va ierta ea vreodată?

La naiba! Cineva tot trebuia s-o scoată din apatie.

— Cu câteva săptămâni în urmă, bunicul meu, sora mea cea mai mică și cu mine am participat la o serată la Bath, ocazie cu care a avut loc și un mic spectacol muzical. La acel spectacol am avut prilejul să auzim prima dată o voce pe care bunicul meu continuă să o considere ca fiind cea mai încântătoare voce de soprană pe care a auzit-o el în cei aproape optzeci de ani ai lui. Pentru noi a fost o onoare și un privilegiu să putem asculta o asemenea voce. Iar în seara asta vom avea ocazia de a o asculta din nou, de data asta împreună cu dumneavoastră. Doamnelor și domnilor, domnișoara Frances Allard.

Spectatorii aplaudară politicoș, pe când Frances se ridică și Caroline se apropie de pian, aranjându-și partiturile pe suport.

Frances era puțin palidă, dar la fel de calmă cum o găsisese Lucius în camera de zi. Privi detașată înspre auditoriu, după care aplecă ușor capul, închizând pentru câteva clipe ochii. În timp ce se lăsase tăcerea în marea sală de concert, Lucius își dădu seama că Frances inspira și expira ușor, pregătindu-și respirația pentru a începe să cânte.

Apoi ea deschise iar ochii și îi făcu semn lui Caroline.

Alesese pentru început piesa „Lăsați să cânte stălucitorii serafimi”, din opera *Samson* de Handel, o ambițioasă piesă pentru soprană și trompetă. Bineînțeles, însă, că nu se afla niciun fel de trompetă acolo, ci doar pianul și vocea ei.

Și glasul ei deveni trompetă, parcurgând complicatele triluri, umplând ambele încăperi cu un sunet pur, deloc strident, care nici nu supraîncărca spațiul și nici nu-i copleșea pe ascultători. Glasul, muzica și spațiul se contopeau acum armonios.

„Lăsați să cânte stălucitorii serafimi cu goarneau lor puternice.”

În timp ce cânta, Frances se uita la spectatori. Cânta către ei și pentru ei, făcându-i participanți la minunatul conținut al versurilor și la splendida melodie. Era evident că pentru ea nu era un simplu recital. De data asta – anume pentru prima oară –, Lucius o putea vedea cântând, înțelegând astfel că ea se contopea cu muzica, recreând-o cu fiecare notă pe care o cânta.

Și el intrase cu ea în această lume.

Atât de pătruns era, încât fu luat prin surprindere atunci când auzi, la sfârșitul cântecului, ropotele furtunoase și prelungite de aplauze. În cele din urmă, aplaudă și el, simțind în piept și în gâtlee o emoție pe care nu și-o mai reprimă.

Nu era cel mai potrivit să spună că era mândru de

ea. El nu avea niciun drept să pretindă că are asemenea sentimente pentru ea. Ceea ce simțea era... încântare. Încântare pentru muzică, pentru Frances și pentru sine însuși, care făcea parte din experiment.

Apoi, chiar destul de târziu, Lucius înțelese că ar trebui să se ridice și să spună ceva, să o roage să mai cânte încă un cântec. Însă nu era necesar. De cum se stinseseră aplauzele și după câteva îndemnuri la tăcere, Caroline pregăti o altă partitură, așteptând semnalul să înceapă.

Și Frances începu să cânte „Eu știu că mântuitorul meu trăiește”.

Dacă prima piesă fusese cântată strălucit, cea de-a doua stârni o profundă emoție generală. Înainte de sfârșitul cântecului, Lucius avea ochii înlăcrimați, nestingherit de prezența atâtor oameni. Și chiar dacă părea cu neputință, Frances cântă melodia aceea chiar mai bine decât prima oară. Bineînțeles că prima oară când o auzise, Lucius fusese nevoit să facă eforturi pentru a se putea concentra numai asupra muzicii.

El se ridică înainte de stingerea notei finale, însă nu aplaudă imediat. Lucius o privea pe femeia înaltă, frumoasă și maiestuoasă, trăind în lumea ei, în lumea muzicii până la ultimul sunet.

Între ultimul sunet și primele aplauze, în clipele acelea atemporale, Lucius deveni definitiv conștient că Frances Allard era femeia pe care o va iubi și o va purta în suflet pentru tot restul vieții, chiar dacă după seara aceea nu o va mai vedea niciodată. Și, în ciuda tuturor celor întâmplate, în ciuda acuzațiilor ei, nu-i părea deloc rău pentru ceea ce făcuse.

Dumnezeu îi era martor că nu-i părea rău și că ar fi făcut oricând la fel.

Și nici ei nu avea de ce să-i pară rău. Cu siguranță că Frances nu va regreta niciodată această seară.

În cele din urmă, Frances zâmbi și arătă spre Caroline, care se întrecuse și ea pe sine la pian. Cele două se înclinară, iar Lucius le zâmbi ambelor, mai fericit ca oricând.

În momentele acelea, îi era imposibil să nu creadă într-un deznodământ fericit.

21

Frances era fericită. Conștient, minunat de fericită. Se afla acum în locul care i se potrivea – știa asta. Și făcea lucrul pentru care știa că se născuse. Se simțea împlinită și deborda de fericire.

Instinctiv, fără să se fi gândit, se întoarse în timp ce aplauzele se stingeau treptat și îi zâmbi lui Lucius, care ședea în primul rând și radia de bucurie în direcția ei, cu o expresie evidentă de mândrie și de fericire împărtășită.

Și cu siguranță era mult mai mult de atât.

Cât de prostește se purtase ea! Începând aproape din primul moment al întâlnirii lor, i se oferise ocazia de a ajunge la stele, de a risca totul pentru a triumfa – de a întâlni pasiunea și însăși dragostea, pentru ca apoi să se realizeze și prin muzică.

Preferase însă să nu-și asume riscul.

Și-atunci și-l asumase el în locul ei.

Se simți cuprinsă de un val atât de intens de iubire, încât i se tăie răsuflarea.

Contele de Edgecombe își croia deja drum spre ea. De față cu toți cei prezenți, o prinse de mâna dreaptă, se aplecă și o ridică la buze.

— Domnișoară Frances Allard, zise el, adresându-se auditoriului. Țineți minte acest nume, prieteni. Nu va

trece multă vreme și vă veți fâli că ați ascultat-o cântând mai înainte de a fi devenit celebră.

Concertul se încheie și se porni zumzetul conversațiilor, în timp ce lumea începea să se ridice, iar un șir de lachei își făcu apariția la uși, purtând tăvi cu mâncare și cu băuturi pentru a le așeza pe mesele din spate.

Dar lui Frances i se acordă și în continuare atenție, deși contele se întorsese deja să stea de vorbă cu mătușile ei. Vicontele Sinclair se ridicase și el ca să-i ia locul bunicului său. Era din nou prudent.

— Am rămas fără cuvinte, Frances, îi spuse el. Sunt pur și simplu mut de admirație.

În momentul acela lui Frances îi veni să plângă. Însă mama lui se apropiase și ea și o îmbrățișă.

— Domnișoară Allard, în seara asta m-ai purtat până-n paradis și înapoi, o lăudă vicontesa. Socrul meu, Lucius și Amy n-au exagerat deloc atunci când mi-au vorbit atât de elogios despre talentul tău. Îți mulțumesc că ai acceptat să vii și să ne cânti.

Lordul Tait făcu și el o plecăciune în fața lui Frances, iar Lady Tait îi zâmbi larg și o asigură că era întru totul de acord cu mama ei. Emily Marshall o luă de braț pe sora ei Caroline și îi zâmbi și ea lui Frances.

— Caroline, te-am ascultat și pot să-ți spun că a fost superb, îi zise Emily. Dar bunicul a avut dreptate. Într-o bună zi o să ajung să mă pot lăuda că sora mea a acompaniat-o pe domnișoara Allard în primul concert pe care l-a susținut la Londra.

Strălucind de entuziasm, Amy o strânse în brațe pe Frances.

— Și eu o să mă pot fuduli peste tot că m-ai onorat cu o deosebită prietenie încă de înainte de a-mi fi făcut ieșirea în societate, îi spuse ea.

Frances râse. Nu-i scăpase faptul că era

înconjurată de întreaga familie a lui Lucius și că fusese primită de ei toți cu brațele deschise. Era un moment important, despre care știa că își va aduce aminte cu mare bucurie.

Apoi se dădură toți la o parte, făcându-le loc unui domn și unei doamne. Lord Sinclair făcu prezentările. Însă Frances îl mai văzuse pe acest domn. Era Lord Heath. Ea făcu o reverență în fața celor doi.

— Domnișoară Allard, i se adresă lordul Heath. Obişnuiesc să organizez un concert în fiecare an în preajma Crăciunului, lucru pe care îl știi probabil. Spre deliciul prietenilor mei și al unor oaspeți selecționați cu multă atenție, îi invit cu ocazia aceea pe cei mai consacrați muzicieni din Anglia și de pe continent. Te rog să-mi permiți să fac o excepție de la această regulă și să mai organizez acum încă un concert, în perioada Sezonului, concert în cadrul căruia dumneata vei fi unica interpretă. Te asigur că toți cei care te-au auzit în seara aceasta vor dori să te mai asculte iar cântând, iar vestea se va răspândi cu mare iuțeală. Probabil că nu vor încăpea în casă la mine toți cei care vor dori să asiste la concert.

— Roderick, poate că ar trebui să închiriezi o sală de concerte în scopul acestui eveniment, îi sugeră Lady Heath, luându-și soțul de braț și zâmbindu-i lui Frances.

— Excelentă idee, Fanny, răspunse lordul Heath. Chiar așa voi face. N-am nevoie decât de acordul dumitale, domnișoară Allard. Te voi putea face în scurt timp celebră. Nu, e ridicol. Pentru asta n-ai nevoie de mine, fiindcă dumneata ești deja celebră. Dar te pot ajuta să devii cea mai solicitată soprană din Europa, îndrăznesc să pretind, în cazul în care te vei lăsa pe mâinile mele. Permite-mi să mă mai bucur cât pot de această senzație de forță, deoarece în scurtă vreme nu

vei mai avea nevoie de patronajul meu și nici al nimănui altcuiva.

Vorbele lordului Heath o readuseră pe Frances cu picioarele pe pământ.

Era prea mult. Prea multă lumină se revărsa în viața ei, într-un timp prea scurt. Avea o disperată nevoie de a se mai detașa puțin, de a avea un răgaz pentru a chibzui bine de tot. Ar fi dat orice ca să le aibă alături, în mulțimea aceea, pe Claudia Martin, pe Anne și pe Susanna.

Conștientiză că lângă ea se afla viconte de Sinclair, tăcut și încordat, privind-o intens.

— Mulțumesc, lord Heath, îi spuse ea. Mă simt profund onorată, însă eu nu sunt decât o profesoară. Printre alte discipline, eu predau și muzica la o școală din Bath. Mi-am ales această carieră, iar acum de-abia aștept să mă întorc la elevele mele, care au nevoie de mine, precum și la colegele mele profesoare, care îmi sunt cele mai bune prietene. Prefer să cânt numai de plăcere. Din când în când, îmi place să cânt și pentru un public mai numeros, precum cel din această seară, dar nu doresc să-mi fac o carieră din asta.

Parțial, spunea adevărul, însă...

— Îmi pare rău să aud una ca asta, domnișoară, îi zise lordul Heath. Îmi pare chiar extrem de rău. Mi-e teamă totuși că am înțeles eu greșit. Atunci când m-a invitat Sinclair aici în seara asta, am socotit că a făcut acest lucru la cererea dumitale. Am crezut să îți doreai să ai parte de o promovare pe măsura valorii dumitale. Dar pot să te înțeleg dacă nu îți dorești așa ceva. Eu am un fiu vitreg cu o voce foarte catifelată, însă soția mea se opune ferm tuturor intențiilor mele de a-l propulsa. E adevărat însă că el este deocamdată doar un copil. Îți respect hotărârea, totuși, dacă te vei răzgândi, mă poți solicita oricând. În ultimele cinci luni am avut bucuria

să aud una dintre cele mai pure voci subțirele de băiat, iar în seara aceasta, cea mai minunată voce de soprană.

După ce se îndepărtară cei doi, Frances se uită la lord Sinclair.

— Îmi vine să te scutur bine, Frances, îi zise el.

— Pentru că nu-ți împărtășesc ambițiile? întrebă ea.

— Ba tocmai pentru că mi le împărtășești. Însă n-am de gând să mă mai cert cu tine. Poate că vei fi mulțumită să afli că nu mai am de gând să te îmboldesc. După seara asta, te voi lăsa în pace.

Frances nu știa de ce, însă simți brusc dorința de a-l lua de braț. Totuși, în jurul lor se îngrămădeau și alți oaspeți care doreau să schimbe o vorbă cu ea, să o felicite și să-i laude interpretarea. Frances le zâmbea, încercând să se lase pradă bucuriei.

Și era într-adevăr o imensă bucurie. Nu putea să nege. Se simțea minunat știind că tot ce făcea ea, ceea ce îi plăcea ei să facă, îi bucurase și pe alții, iar uneori îi copleșise. Unii dintre invitați îi spuseră că reușise să-i impresioneze până la lacrimi.

La un moment dat însă bucuria dispăru când vicontele Sinclair o prezentă lordului și lui Lady Balderston, precum și tinerei de lângă ei.

— Domnișoara Portia Hunt, îi spuse el.

Ah!

Era foarte frumoasă, acea frumusețe ideală de trandafir englezesc pe care Frances o invidiase în adolescență, până când își dăduse seama că ea nu va arăta niciodată așa. Iar în afară de frumusețe, domnișoara Hunt se îmbrăca cu un excelent gust, avea și o ținută perfectă și maniere alese.

Cum să n-o iubească bărbații?

Și cum se făcea că Lucius...

Domnișoara Hunt îi zâmbi cu grație.

— Ai avut o prestație strălucită, domnișoară Allard, îi spuse ea. Probabil că directoarea școlii la care lucrezi și celelalte profesoare de-acolo sunt mândre de dumneata. Iar elevele dumitale au un mare noroc să te aibă ca profesoară.

Un lucru era însă evident, anume că tânăra îi vorbea cu o condescendență politicoasă.

— Mulțumesc, răspunse Frances. Mă simt onorată să am ocazia de a șlefui mințile și talentul elevelor.

— Lucius, continuă domnișoara Hunt, întorcându-se spre viconte. O să-mi permit să o conduc acum pe Amy în camera ei.

Lucius. Domnișoara Hunt îi spunea pe numele mic. Evident era și faptul că era prietenă de familie și cunoștea bine Reședința Marshall. În definitiv, urma să se mărite cu el. Oricât nega el, pretinzând că nu era încă logodit cu ea, lucrurile erau acum limpezi pentru Frances.

Dar ce importanță mai avea?

— Nu-ți face griji, Portia, în privința asta, replică Lucius. Mama o va trimite la culcare atunci când va considera ea de cuviință.

Domnișoara Hunt zâmbi din nou, apoi li se alătură părinților ei, care stăteau de vorbă acum cu Lady Sinclair. Frances remarcă însă că zâmbetul tinerei era formal și nesincer.

Frances se uită spre lord Sinclair, care la rândul lui o privi, ridicând dintr-o sprânceană.

— Iată-mă viu și nevătămat după un moment crucial.

Se referea, desigur, la faptul că cele două tinere ajunseseră în sfârșit față în față.

— E minunată, spuse Frances.

— Este *perfectă*, încuviință Lucius, ridicând și din cealaltă sprânceană. Problema este însă că eu nu sunt

perfect și nici nu mi-am dorit vreodată să fiu. Perfecțiunea este un lucru infernal. Tu nu ești perfectă.

Frances nu se putu stăpâni să nu râdă și probabil că s-ar fi îndreptat către mătușile ei dacă nu s-ar fi apropiat de ea încă o pereche, către care se întoarse zâmbind.

Ah!

Domnul, cu un pas înaintea doamnei, avea încă un aspect de puștan frumușel, cu un păr bălai ca de copil, ochi albaștri și o față destul de rotundă. Părea și puțin palid și cu o privire vag tristă.

— Françoise, spuse el, sorbind-o din ochi. Françoise Halard.

Frances simțise, încă înainte să intre în salonul de muzică la brațul lordului Sinclair, că se va întâmpla așa ceva. Își aminti chiar că se gândise că ar fi un miracol să nu se întâmple. Însă din clipa în care începuse să cânte, uitase complet de toate temerile ei și de faptul că n-ar fi trebuit să se afle acolo.

Iată însă că se întâlneau chiar cu persoana pe care dorise cel mai mult să o evite, cu excepția femeii care venea în urma lui.

— Charles, răspuse ea, întinzându-i mâna. Bărbatul i-o luă și făcu o plecăciune, însă nici nu i-o sărută și nici nu i-o reținu prea mult.

— Înțeleg că îl cunoști pe contele de Fontbridge, zise lordul Sinclair, în timp ce Frances se simțea ca într-un tunel lung și întunecos, uitându-se la bărbatul pe care îl iubise cândva și cu care ar fi trebuit să se mărite cu trei ani în urmă. Și o cunoști și pe contesa, mama sa.

Frances privi spre femeia din spatele lui Charles. Contesa de Fontbridge era la fel de opulentă și de impresionantă ca întotdeauna, aproape copleșindu-și fiul mai degrabă prin prestanță decât prin înălțime.

— Lady Fontbridge, se înclină Frances.

— Domnișoară Halard. Contesa nici măcar nu încerca să-și mascheze expresia ostilă și tonul dușmănos. Constat că ai revenit la Londra. Sinclair, când te vei mai hotărî să mai organizezi vreun concert, te-aș sfătui să anunți dinainte cine vor fi interpreții, astfel ca invitații să știe dacă merită sau nu să se deranjeze să vină la concertul acela, deși de data asta bănuiesc că nici eu și nici fiul meu oricum nu ne-am fi dat seama că domnișoara Frances Allard este una și aceeași persoană cu domnișoara Françoise Halard, pe care am avut deja neșansa să o cunoaștem.

— Françoise, îi spuse contele, uitându-se la Frances de parcă nici n-ar fi auzit ce spusese mama lui. Unde-ai fost? Disparația ta din Londra are vreo legătură cu...

Mama contelui îl luase însă ferm de braț.

— Hai, vino, Charles! Mai suntem invitați și în altă parte. La revedere, Sinclair.

O ignoră ostentativ pe Frances.

Charles o mai privi îndelung și trist pe Frances, după care se lăsă târât de contesă, ale cărei pene de la pălărie se clătinau cu indignare, pe când ea ieșea valvârtej din încăpere, fără să se uite nici în dreapta, nici în stânga.

— Ai avut partea ta de infern, Frances? o întrebă vicontele Sinclair. Sau să-ți spun mai bine Françoise? Să înțeleg că Fontbridge este un fost iubit pe care l-ai părăsit?

— Cred că ar fi cazul să plec, răspunse ea. Probabil că mătușile mele sunt deja gata de plecare. Pentru ele a fost o seară obositoare.

— Aaa, da! Fugi! replică Lucius. Asta știi cel mai bine să faci, Frances. Dar permite-mi ca, înainte să pleci, să te mai înveselesc puțin. Să te conduc la Lady Lyle.

— Este și ea aici? Frances se trezi pur și simplu râzând. Pentru un dezastru total, nu mai rămânea decât să se afle acolo și George Ralston.

— M-am gândit că i-ar face plăcere să te asculte și că tu ai dori s-o revezi, așa că am invitat-o și pe ea.

— Chiar așa? Nu crezi că aș fi vizitat-o deja demult pe Lady Lyle dacă mi-aș fi dorit s-o revăd?

Lucius scoase un oftat.

— Dacă-mi amintesc bine, cu câteva luni în urmă, aflându-ne noi doi pe un anume drum înzăpezit, eu ți-am adus la cunoștință faptul că vei fi nevoită să călătorești în trăsura mea, iar tu m-ai refuzat categoric. Frances, aceea a fost marea greșeală a vieții mele. Împins de un sentiment cavaleresc, chiar dacă împotriva voinței mele, am continuat să încerc să te conving, în loc să plec și să te las în plata Domnului.

— Așa ar fi trebuit să faci, ripostă ea. Iar eu ar fi trebuit să nu mă las înduplecată.

— Și de-atunci încoace am fost o pacoste unul pentru celălalt.

— Tu ai fost o pacoste pentru mine, spuse ea.

— În timp ce tu ai fost o adevărată mană cerească pentru mine, presupun.

— Niciodată n-am vrut să reprezint absolut nimic pentru tine. Am fost întotdeauna fermă în sensul ăsta.

— Cu excepția unei singure nopți memorabile, când ți-ai contopit trupul cu trupul meu de trei ori la rând, Frances. Și nu cred că te-am siluit.

Dumnezeule, își zise ea. Se certau în fața întregii săli. Și o zărise și pe Lady Lyle, care stătea oarecum stingheră. În mijlocul încăperii. Era la fel de elegantă ca întotdeauna, cu bine-cunoscutul ei păr argintiu strâns deasupra capului și împodobit cu pene. Și ea părea ușor amuzată, uitându-se fix la Frances.

— N-am niciun chef să vorbesc cu Lady Lyle, zise

Frances. Și n-am niciun chef să mai rămân o clipă în plus aici. Mă duc la mătușile mele. Îți mulțumesc pentru ceea ce ai încercat să faci pentru mine în seara asta, lord Sinclair. Sunt convinsă că ai crezut că o să-mi faci o mare bucurie, și pentru scurtă vreme ai și reușit. Peste câteva zile mă voi întoarce la Bath. Așa că îți spun de pe-acum adio.

— Iar? Bărbatul îi zâmbi și ridică dintr-o sprânceană. Cu toate astea, Frances sesiză tristețea din privirea lui, tristețe pe care o purta și ea în suflet. Nu te-ai mai plictisit să-mi spui de-atâta ori adio?

I-ar fi putut reproșa că n-ar mai fi cazul să-i spună adio dacă el ar fi lăsat-o în pace și n-ar fi stârnit-o pe mătușa Martha s-o cheme la Londra ca să o vadă pe mătușa Gertrude pe așa-zisul pat de moarte.

— Adio, repetă Frances, dându-și seama că vorbise în șoaptă.

Lucius dădu de câteva ori din cap, după care se întoarse și se îndepărtă.

Frances se uită după el, întrebându-se dacă de data asta se sfârșise cu-adevărat povestea lor.

Dar cum ar fi putut fi altfel?

Contesa Fontbridge aflase că ea revenise la Londra. Ca și Charles.

Și ca și Lady Lyle.

În scurtă vreme va afla și George Ralston.

Lucius era acum hotărât să-și onoreze jurământul de a o lăsa pe Frances în pace. Își făcuse cunoscute clar

Unica speranță care-i rămăsese era ca orașul Bath să constituie și pe mai departe un refugiu sigur pentru ea.

Lucius era acum hotărât să-și onoreze jurământul de a o lăsa pe Frances în pace. Își făcuse clar sentimentele și intențiile față de ea și își dăduse toată silința să o facă să recunoască cum că nici el nu-i era indiferent. Ba chiar încercase să nu se mai gândească la el însuși și să-i înlesnească făurirea unei cariere muzicale pe care Frances ar fi meritat-o de mult, chiar dacă nu se mai putea nicicum o legătură între ei.

Însă Frances rămăsese de neînduplecat în încăpățânarea ei.

Acum nu mai avea încotro și trebuia să renunțe la ea dacă nu voia să se facă încă și mai mult de râs decât se făcuse.

Pur și simplu se va ocupa de aducerea la îndeplinire a proiectelor de căsătorie.

Căsătoria lui, din păcate.

Iar când chiar în ziua de după concert, ședea împreună cu Portia și cu mama acesteia, venite la ei într-o vizită de după-amiază, se simțea mai degrabă prins într-o capcană, decât vesel sau măcar resemnat. O adusese pe Amy înapoi acasă după vizitarea Turnului Londrei și băgase doar o clipă capul pe ușa camerei de zi ca să-i spună mamei sale că pleacă din nou și nu crede că va ajunge la cină.

Un moment mai târziu se blestema că nu încercase să afle de la servitori dacă mai era altcineva cu vicontesa. Dar blestemele, chiar și nerostite, nu mai aveau rost. Toți se aflau în camera de zi – mama, Margaret, Caroline și Emily, dar și Lady Balderston și Portia. Dacă Tait n-ar fi fost și el acolo, uitându-se plin de speranță spre ușă după un ajutor, Lucius poate că s-ar fi retras după un scurt schimb de politețuri. Însă nu-l

lăsă inima să-și abandoneze cumnatul unei atât de ingrâte sorți.

Astfel, două minute mai târziu ședea lângă Portia pe canapea, cu o ceașcă de ceai în mână.

Se părea că întrerupsese o lungă conversație pe tema pălăriilor. El și Tait schimbă niște strâmbături aproape imperceptibile când discuția se reluă.

De-abia după ce tot ce se putea spune despre subiect fusese spus, Portia se întoarse și spre Lucius.

— Mama i-a explicat lui Lady Sinclair că a fost o greșeală să-i permită lui Amy să asiste la concertul de aseară, i se adresă ea.

— Da? făcu el, instantaneu iritat.

— Și la drept vorbind, toată treaba asta a fost o eroare, continuă Portia. Fără îndoială că va fi stânjenitor pentru tine în următoarele câteva zile. Dar cred că nu știi, iar asta vine în apărarea ta. Și în apărarea mea. Greșelile n-ar trebui să fie chiar dezastruoase, cu condiția să nu refuzăm să tragem învățămintele cuvenite. Sunt încredințată că vei învăța să fii mai precaut, Lucius, mai ales când ai pe cineva cu mai mult scaun la cap care să te sfătuiască.

Lucius o privea cu sprâncenele ridicate. Despre ce naiba trăncănea Portia? Și își oferea ea serviciile de persoană mai cu scaun la cap ca viitoare consilieră de încredere? Bineînțeles că asta făcea. Nici măcar nu se oferea, ci își aroga rolul.

— Pe viitor va trebui să-ți alegi cu mai multă grijă talentele muzicale pe care vrei să le lansezi în concertele pe care le organizezi, vorbi ea mai departe. S-ar fi căzut să verifici mai atent referințele domnișoarei Allard, Lucius, cu toate că era de presupus ca o profesoară să fie o persoană respectabilă. Mama, tata și cu mine am făcut desigur această presupunere atunci când am consimțit să ne fie prezentată.

Toată lumea asculta, bineînțeles, părând toți mulțumiți că o lăsaseră pe Portia să vorbească.

Lucius mijise ochii. Iritarea lui era deja ceva de domeniul trecutului. Trecuse acum dincolo de iritare, către ceva cu mult mai primejdios, dar se stăpâna încă.

— Și ce anume ar face-o, Portia, pe domnișoara Allard lipsită de respectabilitate? întrebă el. La ce bârfe ai plecat urechea?

— Lord Sinclair, chiar mi-e imposibil să cred că am putea fi acuzate de atâta vulgaritate încât să plecăm urechea la bârfe, îl puse la punct Lady Balderston pe un ton înțepat, sufocată de indignare. Am auzit astă seară chiar din gura lui Lady Lyle, anume că și ea a fost cândva de bună-credință și s-a păcălit până-ntr-atât încât i-a oferit un adăpost acestei franțuzoaice care încearcă acum să se dea drept englezoaică.

— Și asta-i imensul păcat de care este acuzată domnișoara Allard, doamnă? se interesă Lucius, ridicând din sprâncene. Că anumite persoane îi pronunță numele *Halard*? Că tatăl ei a fost francez și mama ei italiancă? O fi fost infiltrată ea la voi încă din fragedă pruncie ca să ne spioneze în folosul francezilor? Cât de emoționant ar fi! Poate că ar trebui să chibzuim dacă n-ar fi bine s-o prindem și s-o aruncăm, în lanțuri, în Turnul Londrei, ca să aștepte acolo până ce i se va hotărî soarta!

În momentul acela, Tait își camuflă cu greu un chicotit, într-o zadarnică tentativă de a-și drege glasul.

— Lucius, nu-i momentul să iei lucrurile ușor, îl atenționează mama lui.

— A spus cineva că le iau așa? o întrebă el, privind dincolo de ea și remarcând că Emily îl privea cu ochii scăpărând de veselie, cu gropița ei din obraz accentuată.

— Personal, îmi place pronunția franțuzească a numelui ei și mă întreb de ce și-o fi schimbat-o?

intervenii Caroline.

— Lucius, adevărul este că Lady Lyle a fost constrânsă să o dea afară din casă pe domnișoara Allard fiindcă se înhăitase cu oameni de joasă speță și cânta la diferite petreceri private despre care nicio doamnă respectabilă n-ar trebui să știe că există, darmită să ia parte, dobândind astfel o reputație scandaloasă. Și cine știe în ce a mai fost amestecată.

— Portia, iubita mea, ar fi mai bine să nu vorbești despre asemenea lucruri, o atenționează mama ei.

— E dureros că trebuie să fac una ca asta, mamă, recunosc Portia. Însă este necesar ca Lucius să afle cât de periculos de aproape de un mare scandal le-a adus aseară pe Lady Sinclair și pe surorile lui. Adevărul trebuie spus cu multă delicatețe și lui lord Edgcombe, care în după-amiaza asta se odihnește în patul lui. Trebuie să ne bazuim pe discreția lui Lady Lyle ca să nu mai spună nimănui ceea ce ne-a spus nouă. Iar noi n-o să ducem în niciun caz vorba de colo-colo. Ea ne-a pus să jurăm că nu vom divulga nimănui taina, însă nouă, oricum, nu ne-ar fi trecut prin gând să o spunem cuiva.

— Ea v-a pus să jurați că nu veți divulga nimănui taina. Lucius mijise iar ochii.

— Ea nu și-ar dori să afle cineva cât de decepționată a fost cândva de protejata ei, nu crezi? îl întrebă Portia. Dar a simțit că mama și tata ar trebui să știe. Și că s-ar cuveni să știu și eu.

— De ce? se arată Lucius curios.

Pentru prima oară, Portia fu descumpănită. Își reveni însă repede.

— Presupun că știa de strânsa legătură dintre familiile noastre, Lucius, răspunse ea.

— Mă-ntreb de ce nu mi s-a adresat direct mie, replică el.

— Eu cred însă că lui Lady Lyle i-a părut rău că

nu poate pretinde niciun merit pentru magnificul spectacol oferit de domnișoara Allard ieri-seară, și a născocit o modalitate să strecoare o bârfa veninoasă în cercul familiei noastre, pentru ca noi să o repudiem, spuse Margaret. Cred că totul nu e decât o imensă prostie.

— Și eu cred la fel, Marg, o susțin eu Emily. Ce contează ce a făcut cândva domnișoara Allard?

— Iar eu aș fi de-a dreptul onorată să o acompaniez oricând, din nou, zise Caroline. Mă mir că ai repetat asemenea prostii, Portia.

— Ooo, dar trebuie să le mulțumim doamnei Balderston și Portiei pentru că ne-au adus la cunoștință ce au auzit, se arată diplomată ca de obicei Lady Sinclair. E mult mai bine așa decât să se șușotească pe la spatele nostru. Și totuși, domnișoara Allard pare să-și fi corectat toate greșelile de pe vremea când locuia cu Lady Lyle, și asta îi face cinste. Voi fi mereu bucuroasă că n-am ratat ocazia de a-i auzi aseară minunatul glas. Emily, poate că mai dorește cineva încă o ceașcă de ceai?

Lucius se ridică brusc în picioare.

— Pleci, Lucius? îl întrebă mama.

— Da, răspunse el laconic. Mi-am amintit că trebuie să-i fac o vizită domnișoarei Allard.

— Ca să-i mulțumești pentru seara trecută? îl întrebă în continuare mama. Cred cu adevărat că este o idee foarte bună, Lucius. Poate că bunicul tău va dori să te însoțească dacă s-a odihnit destul. Poate și Amy...

— Vreau să mă duc singur, răspunse Lucius. De mulțumit, i-am mulțumit încă de-aseară. Astăzi însă am altceva de rezolvat. Făcu apoi o pauză, însă era deja prea târziu pentru a nu termina ceea ce începuse să spună – fiindcă toată lumea, fără excepție, îl privea așteptând să continue. Și-atunci adăugă: Am de gând să

o rog să se mărite cu mine.

În timp ce traversă camera de zi spre ieșire, se lăsă o asemenea liniște, încât s-ar fi auzit și un ac căzut pe covorul gros ce acoperea podeaua din perete în perete.

Acum ce dracu' îl apucase? se întrebă el, urcând scările, câte două trepte odată, spre camera lui.

Deschisese gura și făcuse pocinogul.

Interesant era însă că nici măcar nu-i părea rău.

*

Frances petrecu o dimineață foarte aglomerată. Nu se așteptase la așa ceva după surescitarea, necazurile și zarva generală din seara precedentă. Și nu dormise aproape deloc toată noaptea.

Însă mătușile ei rămaseră în pat până târziu, așa că era singură în camera pentru micul dejun când primi în mână o scrisoare din partea lui Charles.

O implora să se întâlnească iar cu el. Nu înțelegea de ce fugise fără să-i spună un cuvânt. Era adevărat că ei doi se certaseră la ultima lor întâlnire, dar și înainte avuseseră unele neînțelegeri. Charles îi scria că nu mai era supărat pe ea, dacă de asta se temea. El știa că, de când părăsise Londra, ea predase, discret și conștiincios, într-o respectabilă școală din Bath.

Frances împături scrisoarea și o puse pe masă, lângă farfuria ei. Dar pofta de mâncare îi pierise.

Frances îl cunoscuse pe contele de Fontbridge încă de la începutul Sezonului în care își făcuse ea debutul în societate și cei doi se îndrăgostiseră repede unul de celălalt. El dorise să se însoare cu ea – însă urma să dureze o vreme până ce ar fi convins-o pe mama lui să o accepte ca noră pe fiica unui emigrant francez. Apoi, tatăl lui Frances murise și mama lui Charles ar fi trebuit înduplecată să se împace cu gândul că fata nu are nicio

avere, în timp ce însuși Charles nu credea că se cuvenea ca viitoarea lui soție să fie cunoscută drept o cântăreață care cânta ca să-și câștige existența. Frances însăși începuse să se îndoiască cum că el va considera vreodată că sosise momentul optim și împrejurările favorabile căsătoriei lor. Ca urmare, dragostea ei slăbi treptat. Apoi ei doi se certaseră după ce el auzise despre o petrecere la care cântase ea. Frances își apăruse dreptul de a face ce vrea atâta vreme cât ei nu erau nici măcar logodiți oficial, apoi îi spusese tânărului că relația lor se sfârșise și că ea nu voia să-l mai vadă.

Și într-adevăr nu-l mai văzuse niciodată – până în seara precedentă. Între timp își *promisese* că nu îl va căuta niciodată. Și făcuse mai mult decât atât...

Prin urmare, era de datoria ei să nu-i răspundă la scrisoare.

Ar da naștere unei povești urâte dacă nu i-ar oferi explicațiile cuvenite. În afară de asta, în cei doi ani de după moartea tatălui ei făcuse multe greșeli și raționamente false – rezultatul faptului că fusese fiica adorată și răsfățată a unui bărbat care o protejase și o îndrumase și luase majoritatea deciziilor care o priveau.

Frances închise ochii și dădu la o parte farfuria. Își făcuse obiceiul de a nu se mai gândi la cei doi ani. De-atunci se descurcase bine. Își luase viața în propriile mâini și era mândră de felul în care o orânduise. Dar, bineînțeles, oricui i-ar fi imposibil să-și scoată ceva complet din minte doar prin puterea voinței – mai ales ceva atât de însemnat precum doi ani din viață irosiți. Adeseori și-ar fi dorit să poată întoarce timpul înapoi și să facă altfel anumite lucruri. Și încă își mai dorea.

Ei bine, își zise Frances, deschizând ochii și uitându-se la fața albă de masă, acum se întorsese. Și era prea târziu să plece pe furiș din Londra, așa cum revenise, neștiută de nimeni. Toate persoanele pe care

dorise ea să le evite în mod special – Charles, contesa de Fontbridge, Lady Lyle – o văzuseră deja. Și nu se îndoia că și George Ralston știa deja că ea se află acolo.

Iar dacă era prea târziu să se strecoare înapoi fără s-o fi văzut nimeni, atunci poate că s-ar cuveni să nici nu plece în taină.

În definitiv, poate că ar reuși să facă totul altfel acum, chiar dacă acțiunile ei erau tardive.

La o oră după aceea, Frances plecase pe jos să-i facă o vizită contesei de Fontbridge. Nu era un moment potrivit pentru o vizită oficială, însă nici nu era o ocazie oficială.

După ce fusese poftită în casa contelui din Grosvenor Square, Frances întrebă dacă era acasă contesa și îi încredință majordomului un scurt bilețel pe care i-l scrisese lui Charles, împreună cu rugămintea de a i-l înmâna personal contelui. Apoi rămăsese să aștepte în picioare în holul pardosit cu gresie, fără să se teamă că va refuza contesa să o primească. La câteva minute mai târziu, fu condusă într-un salonaș de la etaj.

Cele două nu se salutară. Contesa stătea în picioare în fața unui pupitru, cu capul înclinat arogant și cu mâinile încrucișate strâns pe talie. Nu își invită musafira să ia loc.

— Constat că ai găsit de cuviință să-ți încalci făgăduiala, Mademoiselle Halard, i se adresă ea. Presupun că ai venit în dimineața asta ca să-mi oferi niște explicații. Niciuna nu este acceptabilă. Este de presupus că, atunci când te-ai hotărât să revii la Londra, te-ai pregătit să suporti și consecințele.

— Am revenit în capitală, deoarece una dintre mătușile mele era bolnavă, doamnă, îi replică Frances. Când am acceptat să cânt la Reședința Marshall aseară, la cererea contelui de Edgecombe, nu am știut că au mai fost invitați și alți oaspeți, să mă asculte cântând.

Mătușa mea se simte deja ceva mai bine, iar concertul s-a încheiat. Mă voi întoarce la Bath fără să mai zăbovesc pe-aici. Însă n-am venit acum ca să mă scuz. N-ar fi fost cazul să fac cu dumneata înțelegerea de acum mai bine de trei ani. Și am făcut-o doar fiindcă eram supărată în numele lui Charles fiindcă îi controlai viața cu atâta neînduplecare încât ai considerat că o poți cumpăra pe femeia cu care dorea să se căsătorească. Am făcut asta cu un cinism amar. Dar pe atunci nu mai aveam deja nicio intenție să mă căsătoresc cu el. Îi și spuseseam, de altfel, acest lucru.

— Faptul că ai încălcat înțelegerea noastră va avea consecințe, îi reaminti contesa.

— Da, știu. Consecințele o nelinișteau încă pe Frances, totuși nu se va lăsa înfricoșată. Poate că până la urmă lord Sinclair îi făcuse un serviciu cu tertipul prin care o adusese acolo. Poate că toate acestea trebuiseră să se întâmple. Și ești liberă să stârnești consecințele acelea, doamnă, dacă așa consideri de cuviință, continuă Frances. N-am cum să te opresc, nu-i așa? Dar nu pot să nu mă întreb de ce ar trebui să-ți mai bați capul cu asta. Acum trei ani ți-am făcut o promisiune pe care intenționam să o respect integral, însă *pentru totdeauna* este un termen prea lung în privința oricărei înțelegeri. Scopul dumitale era de a mă despărți de fiul tău. Nu contează că scopul fusese sau nu atins chiar dinainte de a-mi fi plătit o frumoasă sumă de bani. Intenția mea era aceea de a-mi achita niște datorii care mă nelinișteau. Acest lucru a fost făcut și este încheiat și de domeniul trecutului. Eu mă voi întoarce curând la Bath și îmi voi relua activitatea de profesoară. Totuși, nu-ți voi mai făgădui să nu mă mai întorc niciodată la Londra. Nu-mi voi mai asuma așa ceva nici față de tine, nici față de oricine altcineva.

Contesa de Fontbridge îi aruncă o privire

crâncenă, însă mai înainte de a apuca ea să spună ceva – dacă intenționa – Frances se întoarse și părăsi încăperea.

Se simțea ușor amețită când coborî scările și ieși în stradă, la aer curat – ușurată că nu apăruse și Charles. Probabil că nu era acasă.

O clipă se simți tentată să se întoarcă direct acasă. Trecuse prin mai multe încercări emoționale în cursul ultimelor douăzeci și patru de ore – cel puțin! — decât în cei trei ani de dinaintea Crăciunului trecut, era absolut sigură de asta. Dar nu avea rost să se oprească acum.

La scurt timp după aceea, Frances era condusă într-un salon mult mai opulent decât cel pe care îl părăsise. Iar Lady Lyle nu o primise stând în picioare, ostilă. Dimpotrivă, era tolănită pe o canapea, mângâind un cățeluș cuibărit în poala ei și părând întru câtva amuzată.

— Ei bine, Françoise, zise doamna în loc de salut, cu vocea ei catifelată care îi suna lui Frances atât de familiar. Văd că până la urmă n-ai putut să mă ignori, nu-i așa? Socotești că ar trebui să mă simt onorată, copilă? Arăți destul de bine, cu toate că îmbrăcămintea ta este cutremurător de provincială, iar rochia pe care o purtai aseară nu era nici ea mult mai răsărită. Cât despre părul tău, ce să mai vorbim?! E suficient să faci pe oricine să plângă.

— Doamnă, eu sunt o simplă profesoară, îi reaminti Frances.

Lady Lyle liniști cățelușul care începuse să latre la ivirea cuiva străin pe teritoriul său.

— Am auzit, Françoise, spuse Lady Lyle. Mi se pare amuzant că ai fost în tot timpul ăsta la Bath, făcând acolo pe profesoara. Dar cât de plictisitoare viață ai dus probabil.

— Îmi place să predau, replică Frances. Îmi place

tot ce este legat de îndeletnicirea de profesoară.

Lady Lyle râse din nou și făcu un gest de nepăsare cu mâna.

— George Ralston va fi interesat să afle că te-ai întors, continuă doamna. El te va ierta și te va repune în drepturi, Françoise, cu toate că n-a fost deloc frumos din partea ta să dispari pe neașteptate, fără să suflă nimănui o vorbă. I-am scris deja și am intervenit în favoarea ta.

— Însă eu am de gând să mă întorc la Bath, o lămuri Frances.

— Nu vorbi prostii, copilă, protestă Lady Lyle. Și te rog să iei loc. Altfel o să rămân cu gâtul înțepenit uitându-mă la tine. Oricum, nu te cred când spui că intenționezi să pleci. Probabil că ai manevrat în așa fel lucrurile încât să câștigi bunăvoința contelui de Edgcombe și pe a vicontelui Sinclair, care au fost recent la Bath din câte am înțeles. Și i-ai stârnit și lui Lord Heath interesul pentru ca el să te sponsorizeze. Te felicit pentru asta. Ți-au trebuit câțiva ani, dar în final ai reușit. Și trebuie să recunosc și că vocea ta s-a îmbunătățit considerabil. Evoluția de-aseară a fost într-adevăr impresionantă. Dar micile tale șmecherii nu vor avea sorți de izbândă, să știi asta! În afară de faptul că nu ai dreptul să accepți patronajul baronului Heath, mai ești în pericol să pierzi sprijinul influenților tăi prieteni, Françoise. Un singur cuvânt șoptit la urechea unei anumite domnișoare pe cale de a se logodi cu Sinclair și la urechile mamei și tatălui ei ar fi de-ajuns pentru ca unica ta scăpare să fie doar aceea de a căuta în altă parte sprijinul necesar continuării carierei tale. Ooo, și apropo de asta, copilă, cuvântul a și fost șoptit aseară la urechile amintite. Te asigur că n-au aflat nimic prea, prea incriminator, dar nici nu trebuie să te pui cu tânăra aceea. Este o persoană foarte decentă și deține

un control ferm asupra bietului Sinclair.

Doar cu o zi înainte, Frances s-ar fi putut înfricoșa, însă ceva se descătușase în ea în dimineața aceea și se simțea ca revenită la viață după un somn adânc. Se crezuse liberă în noua viață pe care și-o clădise, dar nu fusese deloc liberă. Pentru a putea fi cu adevărat liberă trebuia să-și lămurească trecutul.

Frances nu se așezase.

— Lady Lyle, eu nu-ți sunt datoare cu nimic, o puse ea la punct. Cu toate astea, am impresia că ești pe cale să pretinzi că ți-aș fi, așa încât să mă poți manipula după bunul dumitale plac, la fel ca odinioară. Și nu ți-am fost niciodată datoare cu nimic, în afară poate doar de găzduirea pe care mi-ai acordat-o cândva – iar asta numai la insistența dumitale și după ce a murit tata. Însă eu mi-am plătit toate datoriile cu vârf și îndesat. Și nici față de George Ralston nu mă simt obligată cu nimic, deși sunt sigură că, dacă voi mai rămâne mult la Londra, îl voi auzi și pe el pretinzând că aș fi datoare să-i rămân sclavă pe veci.

— Sclavă?! Lady Lyle se arăta din nou amuzată. Bietul George! După câte a făcut el pentru tine, Françoise! Erai pe cale să devii celebră!

— Cred că un termen mai potrivit ar fi *cunoscută*, replică Frances. Poți să spui orice dorești domnișoarei Hunt sau lordului Sinclair, ori chiar și lordului Heath. Pentru mine, oricum nu mai are nicio importanță, fiindcă sunt hotărâtă să mă întorc la Bath. Acolo este casa mea, acolo-mi sunt prietenele, acolo-mi desfășor activitatea.

— Ooo, sărmană Françoise! exclamă Lady Lyle, împingând cățelușul pe podea și revenind în șezut, după care bătu ușor cu palma pe perna canapelei. Nu te-ai pedepsit destul? Hai, mai bine vino și stai aici, lângă mine, și să nu ne mai ciorovăim! Doar îți amintești cât

de mult am ținut una la cealaltă. Iar pe tatăl tău l-am adorat. N-are rost să negi că îți dorești încă să devii cântăreață. Cea mai bună dovadă am avut-o aseară. Să știi că poți încă să-ți îndeplinești visul, prostuțo. Nici n-ar fi trebuit să renunți la el vreodată, după care să imaginezi tot felul de tertipuri pentru a ți-l atinge doar prin propriile puteri. Dacă vorbim cu Ralston...

— Acum o să plec, spuse Frances. Mai am și alte treburi de rezolvat în dimineața asta.

— Ooo, cât de bine mai semeni cu tatăl tău! Și el era la fel de încăpățânat și de mândru. Și mai era și arătos, fermecător și foarte, foarte irezistibil.

Frances se întoarse și dădu să iasă.

— Ralston n-o să fie încântat, Françoise, îi zise atunci Lady Lyle. După cum nici eu nu sunt încântată. Și acum știu unde te pot găsi. Pot să spun cu siguranță că nu va fi nicio problemă să aflu denumirea și adresa școlii la care predai, ca și numele președintelui consiliului de administrație sau pe al directoarei, ori al persoanei care te-a angajat. Bath nu este o așezare prea întinsă și presupun că nu există multe școli de fete pe acolo.

O clipă, Frances simți ca și cum niște degete de gheață încercau să o înșface. Însă ea nu mai era fata de acum trei ani care să se supună la prima amenințare.

— Școala domnișoarei Martin se află pe Daniel Street, i-o reteză scurt Frances, fără să se mai întoarcă.

Încercă să rămână demnă până ce ajunse pe stradă, dar după aceea umerii ei se gârboviră. Se bucura că le sfidase în față și pe contesa de Fontbridge și pe Lady Lyle în dimineața aceea, totuși euforia gestului îi oferise doar o falsă senzație de siguranță. În realitate, simțea că viața ei era amenințată să fie distrusă. Atât contesa de Fontbridge, cât și Lady Lyle știau acum unde locuia și lucra ea. Era sigură că ambele doamne ar fi în

stare să se răzbune pe ea. Dacă ele vor vrea să-i facă viața iad, ea nu va avea încotro și va fi nevoită să plece de-acolo. Și nu că ar fi avut ea cine știe ce secrete față de Claudia, însă profesoarele unei școli de fete respectabile trebuiau să aibă o reputație nepătată și ireproșabilă. N-ar fi putut să rămână în școală dacă părinții elevelor ei sau tainicul sponsor binefăcător al Claudiei ar fi auzit măcar o fărâmă de scandal în legătură cu ea.

Și toate astea doar din pricina vicontelui Sinclair. Fără intervenția lui, ea n-ar mai fi venit la Londra și nu s-ar mai fi petrecut nimic din tot acest târăboi.

I se părea nedrept.

Frances se gândise o clipă să se ducă și la Reședința Marshall, însă la ce bun? Ar fi cel puțin nepotrivit să se ducă acolo și să ceară să stea de vorbă cu vicontele Sinclair.

Ar fi mult mai bine să-i scrie. O supăraseră și îi făcuse multe necazuri o vreme, totuși poate că merita să primească o explicație completă și sinceră pentru refuzul la cererea în căsătorie.

Mai mult, era îndrăgostită lulea de el. Trebuia să-l facă să înțeleagă.

Totuși, nu-i va scrie din Londra, se gândi Frances îndreptându-se spre casa mătușilor ei, pentru că mai mult ca sigur s-ar rezezi iar pe Portman Street și ar încerca să o convingă să facă ceea ce ar trebui și el să știe că nu era posibil.

Oricum, în seara precedentă i se păruse foarte limpede că logodna lui cu domnișoara Hunt era ceva iminent.

Va aștepta să se întoarcă la Bath și după aceea îi va scrie.

Va fi o scrisoare de adio.

Frances zâmbi cu o tristă amărăciune.

Însemna că trebuia să se gândească bine cum să procedeze cu mătușile ei.

Nu numai cinismul o determinase să-i promită lui Lady Fontbridge că va pleca pentru totdeauna din capitală fără să se mai întâlnească cu Charles, ci și frica, nu atât pentru ea însăși, cât pentru mătușile ei. Nu suporta gândul că le-ar putea îndurera – îi spusese adesea că o consideră ca pe o fiică și că o iubesc mai mult decât pe oricine, în afară de ele însele, una pe cealaltă. Contesa s-ar putea răzbuna pe ele.

Când ajunse acasă, Frances își dădu seama că mătușile ei se aflau în micuțul pavilion din grădina din spatele casei și se bucurau de vremea minunată de-afară.

Se duse la ele, hotărârea ei fiind luată.

După mai puțin de trei ore, Frances se afla pe drumul de întoarcere spre Bath. Se făcuse deja după-amiază. Bineînțeles că ar fi fost mai înțelept din partea ei să aștepte dimineața, așa cum încercaseră să o convingă și mătușile. Însă după ce luase hotărârea, Frances de-abia aștepta să revină la Bath, la activitatea ei tonică, intensă din școală, ca și la prietenele ei.

Știa aproape sigur că va fi nevoită să se oprească undeva pe drum pentru a înnopta, însă avea la ea bani destui și își putea permite să petreacă o noapte la un han.

Plecarea atât de bruscă de la Londra nu fusese provocată doar de disperarea ei de a se întoarce la Bath. Era disperată să dispară de-acolo înainte ca el să vină și cu alte pretexte de a sta de vorbă cu ea – ea știa că Lucius era în stare să vină în ciuda celor afirmate de el în seara precedentă.

Nu mai suporta să-l vadă.

Își dorea ca inima ei să înceapă să se vindece.

Bineînțeles că mătușile fuseseră dezamăgite. Cum

rămâne cu baronul Heath, o întrebaseră ele. De ce renunțase la cariera ei interpretativă? Dar la lordul Sinclair? Pentru că fusese evident cu o seară în urmă că era îndrăgostit de Frances a lor.

În final, însă cele două se resemnaseră, spunându-i că au fost fericite că venise până la Londra ca să le vadă și că stătuse cu ele aproape o săptămână.

Mătușile ținură cu tot dinadinsul ca ea să se întoarcă la Bath tot cu trăsura lor.

Iar într-un târziu, după îmbrățișări și lacrimi la despărțire, Frances plecase.

Se gândea că totul era aproape identic cu cele întâmplate după Crăciunul trecut. Era frântă de oboseală, în timp ce, încetul cu încetul, priveliștile provinciale înlocuiau peisajul străzilor londoneze. Probabil că așa fusese menit să se întâmple.

De data asta însă nu mai era zăpadă.

Și nici nu mai exista un Lucius Marshall care s-o ajungă din urmă cu o trăsură mai rapidă.

Frances vărsă doar câteva lacrimi amare de autocompătimire și jalnică tristețe, pe care și le șterse repede și fără ezitare.

Dacă va mai avea mult de-a face cu Frances Allard, concluzionă Lucius, ar putea descoperi că scrâșnise atât de mult din dinți, că îi tocise până la rădăcină. Sosise la casa de pe Portman Street pregătit să o zgâlțâie bine pe Frances pentru a o trezi la realitate, dar constată că își luase zborul, doar cu o jumătate de oră mai înainte. Lucius își petrecuse astfel toate cele zece minute în compania mătușilor ei înlăcrimate, care îi

spuseseră că trebuia să fi venit mai devreme și s-o fi convins pe draga lor de Frances să mai rămână. Însă ea socotise că lipsise deja de prea mult timp și că trebuia să se întoarcă imediat, chiar dacă recunoștea că îi va fi imposibil să ajungă la Bath tot în aceeași zi.

— Și a plecat tot cu trăsura dumneavoastră, doamnă? o întrebase el pe doamna Melford.

— Bineînțeles, răspunsese ea. Firește, nu am fi lăsat-o să călătorească în disconfortul unui poștalion, lord Sinclair. Doar știi foarte bine că este unica noastră nepoată – și moștenitoare.

Așa că, Lucius plecase imediat după aceea. Așadar, asta fusese tot.

Sfârșitul poveștii.

Adio.

Finalul.

Însă el părăsise atât de teatral camera de zi de la Reședința Marshall – total neprevăzut și neașteptat – încât era foarte neplăcut să dea înapoi, aducând vestea că renunțase la planul lui de a o cere pe Frances de soție doar fiindcă plecase din oraș.

A o cere în căsătorie chiar după ce îl refuzase o dată și nu dădea semne că s-ar fi răzgândit!

Lucius părea să-și fi pierdut iremediabil mințile.

Se întoarse tot pe jos la Reședința Marshall, urcă treptele câte două o dată până în camera lui – sau cel puțin acolo intenționa să ajungă. Însă pe primul palier fu întâmpinat de un zid de persoane – probabil că îi pândiseră întoarcerea de la fereastra camerei de zi și îi ieșiseră în întâmpinare.

Aprorape că se aștepta să o găsească și pe Portia tot acolo, însă nici ea și nici Lady Balderston nu se mai aflau la Reședința Marshall. Toți ceilalți erau însă acolo, în afară de bunicul lui – venise până și Amy.

— Ei bine, Luce? strigă fata când el mai avea încă

șase trepte de urcat până pe palier. A acceptat? A spus da?

— Amy, te rog să-ți ții gura, o apostrofă sever mama lor. Lucius, ce-ai făcut?

— Am umblat după cai verzi pe pereți, răspuse el. Ea nu mai era acolo. Plecase înapoi la Bath.

— Nu m-am simțit niciodată în viața mea mai jignită ca acum, îi zise mama lui. Portia nu se va mai căsători cu tine, să știi. Lady Balderston nu-i va mai da consimțământul să o facă, și cu siguranță nici lord Balderston când va auzi ceea ce s-a întâmplat. Și chiar dacă părinții Portiei ar fi totuși de acord, nu cred că te-ar mai accepta ea. Fata s-a purtat cu multă demnitate după plecarea ta și chiar a sfătuit-o pe Emily în privința rochiei pe care ar trebui să o poarte la balul de mâine-seară, de la familia Lawson. Dar tu ai umilit-o de față cu aproape toată familia ta.

— Chiar așa să fie, mamă? El păși pe palier și Tait se dădu la o parte ca să-i facă loc. Îndrăzni chiar să-i arunce cumnatului său un surâs complice. Și cum am umilit-o? Sugerând că nu este decât o bârfitoare? Poate că ar fi trebuit să mă port cu mai mult tact, însă n-am spus decât adevărul.

— Și eu sunt de acord cu Lucius, îi ținu Emily partea. M-a sfătuit ce să port de parcă eu n-aș fi în stare să-mi aleg și singură rochia!

— Mie nu mi-a plăcut niciodată nici de Lady Lyle, adăugă și Margaret. Femeia are în permanență expresia aceea pe jumătate zâmbitoare și, cred, falsă, în care n-am nicio încredere.

— Of, tăceți odată! spuse vicontesa. Lucius, tu te prefaci că nu înțelegi. Știi foarte bine că Portia aștepta în fiecare zi din ultima lună, și chiar și mai demult, s-o ceri de soție. Toți așteptam acest lucru.

— În cazul acesta, uite că toți v-ați înșelat. Eu am

făgăduind să-mi aleg în primăvara asta o nevastă, nu pe Portia Hunt anume.

Amy bătu din palme.

— Mă bucur, Luce, spuse Caroline. Nu mi-a plăcut deloc atitudinea Portiei în primăvara asta. Nu mi-a plăcut nici de ea, ca persoană.

— Și socotești că domnișoara Allard constituie o alegere potrivită, demnă de rangul tău? îl întrebă mama, încruntându-se.

— Nu văd de ce n-ar fi, răspunse el, cu excepția faptului că până acum m-a refuzat, și nu o singură dată.

— *Ce?! exclamă Emily.*

— *A înnebunit? întrebă și Margaret.*

Tait făcu o strâmbătură.

— Ooo, nu, Luce! îi spuse Amy. Nu! N-ar face ea una ca asta.

— Vai, tăceți cu toții! zise Lady Sinclair. O să-l treziți din somn pe bunicul.

— Mai doarme încă? o întrebă Lucius.

— Mi-e teamă că și-a supraestimat forțele, răspunse mama. N-a fost în apele lui astăzi. Iar acum a mai intervenit și asta. Lucius, bunicul tău va fi foarte supărat. El nu se gândește decât că o vei lua de nevastă pe Portia. Ești sigur că azi după-amiază n-ai acționat cu mai mult decât obișnuita ta impulsivitate? Poate că, în cazul în care ai face o vizită în Berkeley Square și ți-ai cere scuze...

— Nici nu mă gândesc! replică Lucius. Iar dacă mai stau mult pe-aici la taclale, voi pierde un timp prețios, Iartă-mă, însă trebuie să-mi schimb hainele. Într-o jumătate de oră, cabrioleta va fi gata de plecare.

— Dar unde mai pleci acum? întrebă îndurerată mama.

— După Frances, bineînțeles, răspunse el, îndreptându-se spre următoarele trepte. Unde

altundeva?

O mai auzi pe Amy chiuind de încântare înainte de a fi redusă la tăcere de către mama lor.

*

Pe Frances începură s-o doară toate membrele. Era imposibil să găsească o poziție cât de cât confortabilă pe bancheta tare a trăsurii. Și de câte ori credea că găsise o astfel de poziție, vehiculul hurducăia imediat peste un fâgaș întărit sau se zgâlțâia prin cine știe ce hârtoapă, reamintindu-i că, dacă trăsura avusese vreodată arcuri bune, acum nu mai era cazul.

Chiar și-așa, pe măsură ce se apropia seara, Frances începu să moțâie. Știa că în curând se va întuneca și vor fi nevoiți să se oprească. Le refuzase mătușilor oferta de a-i ceda o cameristă care s-o însoțească de ochii lumii. N-o deranja că era singură. Nu s-ar opri la un han prea aglomerat sau prea elegant, iar hainele ei modeste i-ar împiedica pe ceilalți călători sau pe proprietarii hanului să se arate prea scandalizați.

În ziua următoare, va fi din nou la școală. Se va odihni puțin, bineînțeles, după obositoarea călătorie. Va afla exact ce făcuse profesorul suplinitor care se ocupase de clase în lipsa ei și se va pregăti să-și reia activitatea de a doua zi. Nu va fi ușor. Niciodată nu absentase atâtea zile în șir de la școală. Dar acum se gândea cu bucurie că va fi din nou ocupată până peste cap.

Și cu fiecare nouă zi care va trece, incredibila minune a concertului din ultima zi petrecută la Londra și îngrozitorul moment al despărțirii de Lucius vor fi împinse tot mai departe în cotloanele memoriei, până când, într-un târziu, va trece chiar o zi întregă fără să se mai gândească la concert, la Lucius sau la profunda

emoție pe care o trăise în ultima săptămână.

Visa că se afla în interiorul unui troian de zăpadă și se ascundea de Charles. Se visa cântând și ținând prelung o notă acută, când un bulgăre de zăpadă îi nimeri drept în gură și atunci îl văzu pe Lucius rânjind larg și aplaudând cu entuziasm. Visa și corul de madrigaluri al elevelor mari cântând pentru lord Heath, însă toate fetele cântau fals și fiecare într-un alt ritm, în timp ce ea agita frenetic brațele într-o zadarnică încercare de a restabili ordinea.

Și a mai visat încă zeci de alte lucruri fără sens, disparate și intense, înainte de a se trezi, pe când trăsura se legăna și se apleca într-o parte, părând scăpată de sub control.

Frances înșfăcă curelușa de piele de deasupra capului și așteptă resemnată declanșarea dezastrului final. Se auzeau sunete tunătoare de copite de cai și voci răstite, apoi caii se iviră în fața ochilor ei, alergând în aceeași direcție cu trăsura ei. Caii aceia erau înhâmați la cabrioleta unui domn, văzu apoi Frances, holbând ochii de indignare. O cabrioletă pe drumul către Bath? Și călătorind cu o viteză atât de primejdioasă? Vehiculul îi depăși cu mare zgomot tocmai într-o porțiune de drum extrem de îngustă. Ce s-ar fi întâmplat dacă în momentul acela ar fi venit ceva și din sens contrar?

Își lipi fața de geam și se uită la vizitiul cocoțat pe capra înaltă a cabrioletei. Era foarte elegant îmbrăcat, într-o haină lungă de călătorie din piele de bivol cu mai multe cape, iar pe cap avea o pălărie înaltă, ușor înclinată.

Frances, cu ochii holbați, nu putea fi sigură că îl recunoaște pe bărbat, așezat prea sus și aproape ieșit din raza ei vizuală. Însă în spatele lui se mai afla un rândaș, pe care îl desluși ceva mai bine. Omul arăta foarte insolent și striga ceva, probabil către Thomas,

ceva ce, din fericire, tânăra nu înțelese. Doar expresia lui trăda faptul că nu erau complimente.

Așadar, nu se înșelase. Dacă bărbatul acela era Peters, vizitiul de pe capră nu putea să fi decât vicontele Sinclair.

De ce nu era prea surprinsă?

Se rezemă de spătarul banchetei după ce trecu vehiculul ușor. Închise ochii, cuprinsă de un amestec de furie și de o total de nepotrivită veselie.

Lucius vorbea despre necesitatea eliminării din limba engleză a cuvântului *plăcut*. Dar se pare că ștersese complet din vocabularul personal și termenul *adio*.

Nu mai dădu drumul curelușei de piele de care se ținea, în caz contrar, când Thomas va opri brusc trăsură, ar fi în pericol să fie smuncită de la locul ei și catapultată pe bancheta de vizavi, cu nasul turtit de spătarul acesteia.

Frances scoase capul pe geam și se uită în lungul drumului. Scena era chiar cea la care se așteptase. Cabrioleta, rămasă acum doar în grija lui Peters, era oprită și întoarsă de-a curmezișul drumului. Vicontele Sinclair se grăbea spre trăsură ei, cu pulpanele lungi ale hainei lovind în cizmele lustruite și bătea ușor cu cravașa în haină și în cizme. Părea grozav de mohorât.

— Frances, dacă măcar ai fi ales să călătorești pe drumul mare într-o trăsură adevărată, nu cu vechitura asta, ai fi ajuns până la Bath și înapoi, spuse el după ce deschise brusc portiera cabinei. Și te-aș ruga să te dai mai încolo.

Frances îl privi neajutorată și îi făcu loc.

*

Era ofensator pentru Lucius să călătorească în

antica fosilă. Însă nu putea evita o astfel de soartă – trăsura oferindu-le celor doi mai multă intimitate decât cabrioleta lui, mai ales cu Peters pe capră și, mai important, cu urechile lui Peters. Totuși, vicontele spera din toată inima să nu întâlnească niciun prieten care ar fi văzut vehiculul în care călătorea el. Nu și-ar spăla niciodată rușinea.

— Mulțumită ție mi-am pierdut azi mândrețea, perfecțiunea de mireasă, îi spuse Lucius, trântind portiera și așezându-se pe banchetă lângă Frances – remarcă că rămăsese pe marginea banchetei, în loc să se afunde confortabil în perne. Și vreau să fiu recompensat pentru asta.

Perfect de înțeles, ea ședea în ungherul în care se retrăsese și îl privea lung, ostil.

De-afară se auzeau multe strigăte dușmănoase, probabil, în vreme ce Peters și Thomas își treceau din nou în revistă arborii genealogici, după care Peters deblocase pesemne drumul, întorcând cabrioleta în direcția lor de mers, așa cum i se spusese să facă. Un poștalion trecu pe lângă ei din direcție opusă, cu vizitiul roșu de furie pe capră, după care, scârțâind și zăngănind, se puse într-o lentă mișcare și trăsura în care se aflau acum Lucius și Frances, văzându-și de drum.

— Domnișoara Hunt te-a refuzat? întrebă ea în cele din urmă. Trebuie să-ți mărturisesc că sunt foarte surprinsă de acest lucru. Dar cum aș putea fi eu răspunzătoare pentru asta, ai putea să-mi spui?

— Nu ea m-a refuzat pe mine, răspunse bărbatul. Nu i-am oferit o asemenea ocazie. Am spus limpede, cu glas tare, ca să audă și ea, și mama ei, că plec în Portman Street, ca să-ți prezint omagiile mele și să te cer de nevastă. După ce am constatat că ai plecat și m-am întors acasă, nu mai era niciuna dintre ele acolo –

fugiseră supărate-foc, iar după competentă părere a mamei mele, Portia nu mă va mai accepta ca soț nici dacă m-aș târi la picioarele ei.

— Și ai face-o, dacă ți se va da ocazia? întrebă Frances.

— Să mă târăsc în patru labe la picioarele ei? Doamne-fereste! exclamă el. Valetul meu ar demisiona pe loc, iar eu nu m-aș putea lipsi de maniera în care îmi face el nodul la cravată. Iar în afară de asta, Frances, n-am nicio intenție să mă căsătoresc cu Portia Hunt – n-am avut niciodată până acum și nu voi avea nici de-acum încolo. Cred că aș prefera să mor.

— Este foarte frumoasă, spuse ea.

— Excesiv de frumoasă, încuviință el. Însă am mai vorbit despre asta și aseară, Frances. Prefer să vorbim acum și despre tine.

Flecărea fără rost, știa, glumind pe seama unor lucruri deloc amuzante. La drept vorbind, n-avea niciun sens să se afle aici. Dar nu era dispus să recunoască.

— Nu mai e nimic de spus despre mine, îl asigură ea. Cred că ar fi mai bine să te sui în cabrioleta ta și să te întorci imediat la Londra, lord Sinclair.

— Dimpotrivă, o contrazise el. Mai sunt încă multe lucruri de spus despre tine. De exemplu, faptul că ești franțuzoaică și vrei să treci drept englezoaică. De unde se poate ști că nu ești vreo spioană?

Frances chicoti.

— Dar tu știai că sunt franțuzoaică, replică ea. Are vreo importanță dacă prefer să fiu cunoscută drept Françoise Halard sau Frances Allard? Într-un fel, lumea se așteaptă din partea unei franțuzoaice să fie atrăgătoare, spumoasă, să cunoască limbajul mâinilor, să freacă de emoții și să le stârnească. Oamenii se așteaptă din partea mea să am un aer străin, exotic. Însă eu am crescut în Anglia și sunt englezoaică în toate

privințele.

Lucius se gândi că, dacă va fi nevoit să meargă multă vreme cu trăsura aceea, coloana lui vertebrală va fi definitiv periclitată – fără a mai vorbi și despre coapsele sale.

— Atunci te absolv de suspiciunea de spioană, o liniști el. Dar ce ai de spus despre faptul că ai cântat pe la diverse orgii înainte de a deveni profesoară, Frances? Probabil că ai avea multe întâmplări nostime de povestit, în legătură cu lucrul ăsta.

El se posomorî din nou, iar ea strânse din buze.

— Orgii, repetă blând Frances.

— Lady Lyle nu a folosit chiar acest cuvânt, recunosc Lucius. Femeia vorbea în clipa aceea cu Portia și a fost nevoită să-și tempereze limbajul. Totuși, asta a vrut să spună.

Frances întoarse capul și se uită pe geam. Nu purta pălărie – o pusese pe bancheta din față. Profilul ei, putea vedea el, arăta ca sculptat în marmură. Și aproape de aceeași culoare.

— Nu am de ce să mă justific în fața ta, lord Sinclair, atâta vreme cât îmi vorbești pe un asemenea ton, protestă ea.

Și nici chiar în caz contrar, în definitiv. Iar acum ai putea să cobori din trăsura mătușilor mele și să te întorci în capitală.

Lucius slobozi un oftat sonor de exasperare.

— Înțelege odată că nu pot să fac asta, spuse el. Frances, nu pot să plec pur și simplu. Nu înainte de a se fi încheiat povestea noastră. Îmi amintesc de o carte pe care am citit-o în copilăria mea – o carte veche, pe care o găsisem în biblioteca bunicului. Subiectul m-a captivat și am rămas în casă și am devorat-o în două zile, în timp ce afară era o vreme minunată de vară. Apoi, povestea s-a întrerupt brusc, fiindcă din volum lipseau ultimele nu-

știu-câte pagini. M-am simțit de parcă aș fi fost atârnat de marginea unei stânci, ținându-mă doar cu vârfurile degetelor, fără speranță de salvare. Nimeni dintre toți cei pe care i-am întrebat nu citiseră cartea aceea. Când am aruncat cartea cât colo, am nimerit o fereastră și am spart geamul. M-am ales cu pierderea banilor de buzunar pentru cel puțin următoarele șase luni. Însă n-am putut uita niciodată mânia și frustrarea. Iar aceste simțăminte s-au reaprins în ultima vreme. Îmi place ca toate poveștile să aibă finaluri clare.

— Dar noi nu trăim în paginile unei cărți, replică ea.

— Tocmai de-aceea povestea se poate sfârși exact așa cum vrem noi, zise el. Frances, eu nu mai am pretenția să fie un final fericit. E nevoie de două persoane pentru o căsnicie fericită, iar până acum în cazul nostru se pare că există un singur partener dispus să încerce. Însă eu am nevoie să înțeleg *de ce* – de ce m-ai refuzat pe mine și de ce ai respins aseară oferta lui Heath, o ofertă pentru care mulți muzicieni, nici pe jumătate cât tine de talentați, s-ar fi dat peste cap s-o obțină. Ce naiba s-a întâmplat chiar așa de cumplit în trecutul tău? Ce schelet ai ascuns în dulap?

În colțul ei, Frances se prăbușise.

— Ai dreptate, spuse ea. Meriți o explicație. Și poate că ți-aș fi oferit-o încă de-atunci când ne-am plimbat în Sydney Gardens, dacă mi-aș fi dat seama că cererea în căsătorie fusese bine cumpănită, nu doar un impuls romantic. Se cuvenea să-ți fi spus totul când ne-am plimbat prin Hyde Park – dar nici atunci n-am făcut-o. Intenționez să-ți scriu de la Bath. Însă acum mă simt nevoită să-ți spun totul direct.

— De la Bath? făcu el mirat. Dar de ce nu de la Londra?

— Fiindcă mi-era teamă că ai veni să vorbești cu

mine după ce ai citi scrisoarea, îl lămuri ea oftând. Mi-
era teamă că nu ai înțelege.

Cei doi se priviră lung, ochi în ochi. În colțurile
gurii ei înflori un surâs.

— Chiar nu vrei să înțelegi niciodată? mai adăugă
Frances.

— E o linie foarte fină între a înțelege și a nu
înțelege, replică el. Iar eu încă nu m-am dumirit cu
exactitate de care parte a liniei te situezi tu. Povestește-
mi acum despre scheletul din dulap.

— Ooo, dar sunt destule pentru a umple toate
dulapurile dintr-o reședință, răspuse ea. Nu este un
singur lucru, ci o mulțime. După moartea tatălui meu,
viața mea s-a dat complet peste cap, asta-i totul. Din
fericire, am avut norocul să mă pot elibera și să-mi
făuresc o nouă viață, aceea la care mă întorc acum. Este
o viață care nu te poate include și pe tine.

— Presupun că din cauză că sunt viconte și viitor
moștenitor al unui conte, zise el iritat. Din cauză că îmi
petrec o mare parte din viață la Londra și mă învârt în
cercurile înaltei societăți.

— Da, încuviință ea. Chiar așa.

— Dar eu sunt și Lucius Marshall, îi reaminti el,
având satisfacția să vadă că ochii ei se umpluseră de
lacrimi înainte ca ea să coboare privirea.

Vechea trăsură scârțâi din toate încheieturile,
mișcându-se anevoie la o cotitură a drumului, iar razele
soarelui ajuns la asfințit intrară pe geam pe lângă
Lucius și sclipiră în părul ei.

— Povestește-mi despre Lady Lyle, o îndemnă el.
Ați locuit doi ani împreună, iar aseară, când ți-am spus
că o invitasesm și pe ea să te asculte, mi s-a părut că îți
venea să-mi dai un pumn. Apoi ea a șoptit ceva la
urechea avidă a Portiei, cu vădita intenție de a-ți face un
rău.

— Ea a ținut foarte mult la tatăl meu, început Frances. Cred că a fost îndrăgostită de el. Poate că – mai mult, foarte probabil – a fost amanta lui. Lady Lyle mi-a sponsorizat debutul în societate și s-a ocupat de mine și în multe alte privințe. După ce tatăl meu a murit, femeia asta m-a invitat să locuiesc cu ea și mi s-a părut extrem de firesc să accept. Nu cred că mi-a vrut răul. Însă tata a lăsat în urmă multe datorii, unele și față de ea. Așa că m-am trezit foarte săracă, deși aveam speranțe să fac un mariaj avantajos.

— Cu Fontbridge? o întrebă Lucius.

Frances dădu din cap.

Fontbridge era un fel de papă-lapte, băiatul mamei. Era greu de închipuit ca Frances să se poată îndrăgosti de el. Însă era greu de închipuit tot ce făcuse ea pe-atunci. În afară de asta, totul se întâmplase cu câțiva ani buni în urmă și Fontbridge era frumușel în felul în care putea trezi instinctul matern al unei femei.

— Nu mă simțeam bine să fiu total dependentă de Lady Lyle, continuă ea. Așa că am fost foarte recunoscătoare și fericită când Lady Lyle m-a prezentat unui domn care era dispus să-mi sponsorizeze și să-mi îndrume cariera muzicală. Iar bărbatul acela avea numai vorbe de laudă la adresa mea și se arăta foarte sigur că putea să-mi aducă faimă și avere. Am semnat cu el un contract. Totul părea un vis aflat pe cale să devină realitate. Puteam avea asigurată o carieră de cântăreață, puteam achita datoriile restante ale tatălui meu și apoi mă puteam căsători cu Charles ca să trăiesc fericită alături de el până la adânci bătrâneți. Trebuie să înțelegi că eram pe-atunci o fată foarte naivă. Dusesem o viață lipsită de griji.

— Cine? întrebă Lucius. Cine era sponsorul?

— George Ralston, răspunse ea.

— Ei drăcia dracului, Frances! exclamă el.

Bărbatul ăsta se ocupă cu exploatarea și jefuirea bietelor femei prostuțe și lipsite de apărare. N-ai găsit altceva mai bun? Dar, bineînțeles, tu n-aveai cum. Însă Lady Lyle n-a putut să-ți găsească nimic mai acătării?

— Ea mi-a spus că din cântat puteam câștiga suficienți bani încât să pot achita datoriile tatălui meu față de ea și cheltuielile pe care le făcusem locuind la ea, mărturisii Frances. Simțeam că onoarea mă obliga să accept – deși mi-am dat seama de acest lucru de-abia mai târziu. La început, am fost atât de bucuroasă la gândul că aveam să cânt în sfârșit, așa cum visasem dintotdeauna, încât banii câștigați și achitarea datoriilor erau numai argumente secundare.

— Și așa se face că ai început să cânti pe la diverse orgii, zise el.

— Pe la diverse *petreckeri*, îl corectă Frances. Dar curând am fost profund dezamăgită. Nu aveam niciun cuvânt de spus nici în alegerea locurilor unde cântam, nici în a cântecelor din repertoriu și nici măcar în legătură cu felul în care trebuia să mă îmbrac – contractul pe care îl semnasem cu George Ralston stipula clar că el avea controlul total asupra acestor chestiuni. Iar publicul era întotdeauna format aproape în exclusivitate din bărbați. Nu știam că acelea erau orgii, deși îndrăznesc să spun că acesta era adevărul. Am primit prin agentul meu câteva propuneri – și cred că înțelegi că nu era vorba despre cereri în căsătorie, iar el a încercat să mă convingă că propunerile acelea veneau din partea unor bărbați bogați și influenți care puteau să mă propulseze și mai repede pe calea succesului. Îmi tot spunea că aș putea să cânt cât de curând în mari săli de concerte, cu posibilitatea de a-mi alege singură ce vreau să cânt.

— Dumnezeule, Frances! Lucius o apucă de o mână și i-o reținu strângând-o tare când ea încercă să

și-o retragă. Asta mi-ai ascuns? Ce prostuță poți fi!

— Am continuat să frecventez înalta societate, reluă ea. Am continuat să merg la petrecerile din lumea bună. Însă începuseră să umble diverse zvonuri. Iar Charles a auzit și el unde obișnuiam să cânt și pentru ce fel de spectatori. În consecință, mi-a reproșat acest lucru și mi-a poruncit să încetez să mai cânt, așa că ne-am certat rău. Totuși, încă înainte de acest moment, simțisem că nu mă puteam căsători cu el. Nu putea ieși se sub papucul mamei lui, iar eu știam că e lipsit de personalitate. Îmi mai spusese și că, după ce mă voi căsători cu el, era exclus să mai cânt vreodată în public.

— Ce prostănac! zise Lucius.

— Dar nici cu noi situația n-ar fi diferită, îl atenționează Frances, privindu-l cu multă îndrăzneală, după care trăsura luă o altă curbă și chipul ei intră din nou în conul de umbră. Dacă aș putea accepta oferta lordului Heath – adică dacă n-aș mai fi sub contract cu George Ralston – și dacă lordul Heath mi-ar organiza mari concerte în Anglia și pe continent, tu nu m-ai mai dori de soție. O vicontesă nu se ocupă cu așa ceva.

— La dracu', Frances! Bărbatul era prea înnebunit ca să se mai gândească la un răspuns. O luă în brațe și își lipi buzele de buzele ei, până ce ea se liniști și cedă, răspunzându-i la sărut. Întotdeauna ai crezut că mă cunoști bine, spuse Lucius, depărtându-se de ea. Sunt adesea impulsiv, însă ar trebui să fiu nebun să te cer mai întâi în căsătorie și după aceea să aranjez să te audă lordul Heath cântând, dacă aș fi considerat că, având o carieră de cântăreață nu m-aș mai putea căsători cu tine. Ce naiba? Ai făcut din țăntar armăsar.

— Mie nu mi se pare, zise ea cu amărăciune, retrăgându-se din brațele lui în colțul trăsurii. Datoriile tatălui meu au fost mult mai mari decât crezusem eu, așa încât am semnat un contract pe care nu îl mai

puteam rezilia vreodată, iar când mi-am exprimat nemulțumirea, Lady Lyle a început să se poarte urât cu mine.

— Ai semnat un contract, repetă Lucius. Câți ani aveai, Frances, atunci când l-ai semnat?

— Nouăsprezece ani, răspuse ea. Dar ce importanță are?

— Bineînțeles că are o foarte mare importanță. Contractul nu este valabil pentru că la semnarea lui erai încă minoră.

— A! făcu ea. La asta nu m-am gândit. Își luă o clipă fața în mâini și dădu din cap, continuând: Apoi lucrurile au mers din ce în ce mai rău. Și s-a întâmplat și cel mai rău dintre toate. După ce mă certasem deja cu Charles, contesa de Fontbridge a venit să mă vadă. Ea nu știa nimic despre cearta noastră, însă era ferm hotărâtă să ne despartă. Mi-a oferit în schimb bani – o mare sumă de bani – dacă acceptam să părăsesc Londra fără să-i spun nimic lui Charles și dacă îi făgăduiam să nu mă mai întorc niciodată în capitală.

— Și ai luat banii aceia? O privi neîncrezător și schiță un fel de rânjet.

— Da, i-am luat. Eram furioasă și nu am putut să nu-i promit sau cel puțin credeam că nu am de ales. Și apoi mi-am zis – de ce nu? De ce să nu-i iau banii, chiar dacă nu mai aveam intenția de a mă căsători cu fiul ei. Așa că am acceptat banii aceia. Aveam nevoie de ei pentru a mă putea descurca, așa că hotărârea aceea a fost una practică. I-am dat toți banii lui Lady Lyle, iar după aceea mi-am făcut valiza și într-o seară am plecat, în timp ce ea era la o petrecere. Nu aveam nimic în perspectivă, însă a doua zi am văzut anunțul pentru postul de profesoară la școala domnișoarei Martin, iar a treia zi, agentul ei din Londra a acceptat să mă trimită la Bath pentru un interviu. Trebuia să plec, Lucius, așa că

am plecat. Nu mai aveam ce căuta la Londra. Eram ferm convinsă că mă aflu sub un contract pe care îl consideram josnic, în jurul meu era pe cale să izbucnească un scandal dezlănțuit, fie de Lady Lyle, fie de Lady Fontbridge. Am plecat de la Londra cu o ultimă speranță că aș mai avea șansa să o iau de la capăt și să-mi croiesc un drum. Surprinzător, am și reușit. Și m-am simțit fericită până ce te-am întâlnit pe tine.

— Ah, iubirea mea! O apucă iar de mână, însă de data asta ea izbuti să și-o elibereze.

— Nu înțelegi, îi zise ea, în timp ce trăsura făcu un viraj și intra în curtea acoperită cu pietriș a unui mic han de țară, acolo unde Peters îi aștepta deja lângă cabrioletă. Nu înțelegi de ce a trebuit să-i promit contesei de Fontbridge tot ce mi-a cerut. Ea știa ceva ce îi spusese Lady Lyle, ceva pe care eu nu îl știam. Presupun că Lady Lyle a făcut tot posibilul ca eu să nu mă căsătoresc cu Charles și să nu renunț la cântat, pentru ca să-i plătesc sume mari de bani pentru niște datorii pe care probabil că ea le inventase. Dar unicul meu gând a fost acela ca mătușile mele să nu afle niciodată adevărul, pentru că sunt sigură că asta le-ar fi pricinuit mult rău.

Frances părea să nu fi remarcat că trăsura se oprise. Ridicând o mână, Lucius îi făcu semn lui Peters să nu deschidă încă portiera.

— Eu nu sunt cine crezi că sunt, adăugă ea.

— Nu ești nici Françoise Halard și nici Frances Allard? o întrebă el blând.

— Nu sunt nici franțuzoaică, nici englezoaică, îi zise Frances. Mama mea a fost italiancă, și tot așa tatăl meu biologic, din câte știu eu. De fapt, nu știu cine a fost sau este el, dacă o mai trăi.

Lucius se uita la profilul ei când ea întinse mâinile în poală, privindu-le.

— Mama a fost cântăreață, continuă Frances. Tata s-a îndrăgostit de ea și a luat-o de nevastă deși era gravidă cu un alt bărbat. După ce a murit ea, la un an de la nașterea mea, tata m-a luat cu el și m-a adus în Anglia și m-a crescut drept fiica lui. El nu a suflat nicio vorbă despre adevărul originii mele – iar eu l-am aflat doar acum trei ani și ceva.

— Și-atunci, ești sigură că ăsta-i chiar adevărul? o întrebă el.

Frances zâmbi, continuând să-și privească mâinile.

— Cred că o parte din mine s-a întrebat mereu dacă nu cumva asta este o născocire răutăcioasă, răspunse ea. Însă mătușile mi-au confirmat și ele acest lucru chiar astăzi.

Înainte să plec, le-am spus adevărul ca să descopăr acum că tatăl meu o făcuse încă de când sosise în Anglia împreună cu mine. Deci ele ștuseră dintotdeauna adevărul.

Frances plângea, își dădu Lucius seama când o lacrimă îi căzu în poală. El îi întinse o batistă, iar Frances o luă și își tamponă ochii.

— Așa că acum înțelegi că nu mă pot mărita cu nimeni de rang înalt, spuse Frances. Nici cu tine. Și mai înainte de a te grăbi să mă contrazici, Lucius, oprește-te puțin și gândește-te. I-ai făcut o promisiune solemnă bunicului tău și, implicit, întregii tale familii. I-am cunoscut pe toți ai tăi și te-am văzut împreună cu ei. Știu că ții foarte mult la ei. Mai mult, știu că îi iubești. Și mai știu și că impetuozitatea ta este cel mai adesea provocată de iubire. Tu ești o persoană mult mai deosebită decât cred că îți dai seama. De dragul familiei tale, nu ai dreptul să te căsătorești cu mine.

Și apoi – absurd – el, Lucius, fu gata-gata să plângă. Să fie adevărat? Poate că totuși nu era acel

pierde-vară care se credea uneori!

Și mai știi și că impetuozitatea ta este cel mai adesea provocată de iubire.

— Aproape că s-a întunecat, iar dacă la hanul ăsta nu vom putea mânca la cină o gustoasă plăcintă cu carne, atunci cred că o să-mi ies din sărite, declară el. Pot să sper că dorești acum să bei o ceașcă bună de ceai?

Frances își suflă nasul și se uită în jur, ca și cum doar atunci și-ar fi dat seama că trăsura nu mai zdrăngănea înaintând pe drum.

— Oh, Lucius, râse ea tremurător. Cred că două cești ar fi și mai bune.

— Și încă ceva, o atenționă el înainte de a-i face semn lui Peters să deschidă portiera și să lase în jos scărița. În seara asta suntem domnul și doamna Marshall. Să nu ne scandalizăm gazda sosind în aceeași trăsură, dar prezentându-ne vicontele Sinclair și domnișoara Allard.

Apoi Lucius nu-i mai lăsă timpul să răspundă. Sări imediat jos din trăsură, după care se întoarse să-i întindă mâna pentru a o ajuta să coboare.

— Jupâne, începusem să cred că va trebui să stau treaz până la ivirea zorilor ca să-i pot atrage bătrânului Thomas atenția să oprească aici și să nu se târască mai departe pe drum, dormitând.

Lucius ignoră ironia.

24

— Lucius, lucrurile astea chiar contează, zise Frances.

— Ba cu siguranță nu contează deloc. O privi cu

evidentă exasperare. Pentru Dumnezeu, Frances, dacă mi-ai fi spus toate astea în Sydney Gardens, atunci când ne-a prins ploaia, am fi putut să fim de mult căsătoriți și să fi început să trăim fericiți.

— Nici vorbă, zise Frances. Dar sufletul ei era sfâșiat de durere. Lucius, văd că îți vin mereu idei noi.

Cei doi nu mai putură continua imediat discuția. Se aflau în sufrageria comună, iar în hanul acela nu existau salonașe retrase. Înăuntru se mai afla un singur grup de călători, în celălalt capăt al încăperii, adâncit în conversație.

Însă patronul hanului se și prezentă, aducându-le friptură de vită cu legume. Frances și-ar fi dorit să fi comandat numai pâine cu unt și ceai.

Lucius arăta chipeș și elegant. Își schimbase hainele pentru cină și era proaspăt bărbierit. Gol până la brâu, se răsese de față cu ea, în timp ce Frances ședea, cu brațele încleștate în jurul genunchilor, pe patul larg din camera pe care o împărțeau ei doi.

Scena fusese aproape insuportabil de casnică. Avusese ocazia să-i admire toți mușchii brațelor, ai umerilor și ai spatelui. Avea realmente un fizic splendid. Și nu că Frances l-ar fi examinat științific. Însă fusese teribil de conștientă de sexualitatea lui.

Era conștientă și de faptul că își vor petrece noaptea împreună, în camera aceea – și în patul acela. Ceea ce nu păru să o îngrozească.

— Contează pentru tine că Allard – ori Halard, presupun – n-a fost tatăl tău adevărat? o întrebă Lucius, ridicând de pe masă cuțitul și furculița și începând să taie din friptură.

— La început a contat foarte mult și eram tentată să refuz să cred că era cu puțință așa ceva, răspunse ea. Dar nu mi s-a părut soiul de scorneală pe care să-l fi inventat Lady Lyle. Era lacomă și uneori disprețuitoare,

însă n-o cred capabilă de mari răutăți. Până la urmă, când mi-am revenit din primul șoc, mi-am dat seama că dragostea pe care a revărsat-o el mereu asupra mea era chiar mai de preț decât crezusem până atunci, atâta vreme cât nu eram carne din carnea lui și sânge din sângele lui. Totuși, asta a contat în alte feluri. Eram o impoștă în societate. Nu m-aș mai fi putut căsători cu Charles nici chiar dacă l-aș mai fi iubit încă. Și situația rămâne aceeași și astăzi. Nu pot să mă mărit cu tine.

Ea luă o îmbucătură și constată că efortul de a o mesteca era peste puterile ei.

— Ești chiar atât de naivă, Frances? întrebă el. Nenumărați membri ai înaltei societăți nu au părinții pe care îi declară. N-ai auzit niciodată spunându-se că, odată ce o femeie și-a făcut față de soțul ei datorită de a-i naște un moștenitor și încă un băiat de rezervă, ea este apoi liberă să se bucure de viață, oricum preferă, cu condiția să o facă cu discreția cuvenită? Există multe femei, din cele mai înalte cercuri ale lumii bune, care fac acest lucru cu un entuziasm de nedescris, aducând pe lume și umplând astfel ograda soților lor cu o droaie de progenituri pline de speranță, la procrearea cărora nu au contribuit defel. Ce au avut de zis mătușile tale în chestiunea asta?

— Ele mi-au spus că, atunci când m-au văzut prima oară, eram o copilă cu ochi mari și m-au îndrăgit pe loc. Iar când tata le-a mărturisit adevărul despre mine, sentimentele lor nu s-au schimbat. Tatăl meu era nepotul lor iubit, iar el mă recunoscuse drept fiica lui. Așa încât mătușile mele nu s-au gândit niciodată să mă repudieze, ci m-au recunoscut și ele, oficial, drept nepoata lor. Și mi-au mai spus că mă iubesc ca pe lumina ochilor lor.

— Atunci când le-am vizitat în după-amiaza asta,

au ținut să mă asigure și pe mine că ești în același timp unica lor moștenitoare, o completă Lucius.

— Ooo! exclamă ea, sprijinindu-și cu un clinchet tacâmurile de farfurie și renunțând să se prefacă cum că ar mânca.

— Doar n-o să începi acum să plângi iar, Frances? o întrebă el. Dacă aș fi știut, aș fi adus cu mine o duzină de batiste curate, însă n-am știut. Nu plânge, dragostea mea!

— Of, nu plâng, răspunse ea. Dar cu trei ani în urmă, atunci când contesa de Fontbridge a venit la mine să mă amenințe, eu la ele m-am gândit în primul rând. Și nu aș fi putut suporta ca ele să afle cum au fost induse în eroare atâta amar de ani. Și mai cred că n-aș fi putut îndura gândul că voi pierde dragostea lor. Însă atunci când m-am dus astăzi în pavilionul de vară ca să le spun adevărul, s-au uitat la mine disperate, că îl aflasem și eu. Apoi m-au îmbrățișat și m-au sărutat și mi-au spus că am fost tare prostuță să mă îndoiesc de ele fie și o clipă.

— Păi vezi? zise el. Farfuria lui era deja aproape goală. Frances, și ele au fost de acord cum că ai fost o prostuță. Niciodată nu are rost să cedezi în fața amenințărilor și a șantajului. Dacă vrei, o să mă duc la Lady Fontbridge și o să-i dau un dos de palmă – sau mai bine zis aș face-o dacă n-ar fi atât de inelegant din partea unui domn să bruscheze o doamnă.

— Vai, Lucius, râse Frances. I-am făcut eu azi-dimineață o vizită și i-am spus că, deși plecam înapoi la Bath, nu mă mai consideram legată de promisiunea pe care i-o făcusem acum mai bine de trei ani – cu excepția aceleia că nu aveam să mă mărit cu Charles, fiindcă, oricum, nu avusesem de gând să o fac. Și tot azi-dimineață am vizitat-o pe Lady Lyle, căreia i-am spus că nu mă mai consider datoare cu nimic față de ea și că nu

mai am nicio obligație față de George Ralston. Iar în momentul în care m-a amenințat că mă va urmări până la Bath cu bârfele ei infame, i-am comunicat numele și adresa școlii la care predau.

Furculița rămăsese suspendată la jumătatea distanței dintre gură și farfurie. Lucius rânji satisfăcut în direcția lui Frances, făcând să-i tresară inima.

— Bravo, iubita mea! o laudă el.

Ea suspină.

— Lucius, îi zise ea, asta este pentru a treia sau a patra oară când mi te-ai adresat așa în ultima oră și ceva. Trebuie să încetezi. Realmente trebuie să încetezi. Trebuie să te concentrezi acum asupra îndeplinirii promisiunii pe care i-ai făcut-o bunicului tău. Dacă domnișoara Hunt nu mai este o candidată, va trebui să găsești pe altcineva.

— Mi-am și găsit pe altcineva, o anunță el.

Ea suspină din nou.

— Mireasa ta trebuie să fie o persoană acceptabilă pentru rangul familiei tale, spuse Frances. Știi foarte bine că așa se cuvine. De cum ai auzit că bunicul tău are o sănătate precară, i-ai și făcut promisiunea. Dar știi de ce i-ai făcut-o? Fiindcă era de datoria ta să o faci? Da. Sunt absolut convinsă că datoria înseamnă foarte mult pentru tine. Și pentru că îl iubești pe bunicul tău, ca și pe mama ta și pe surorile tale? Da! Ai consimțit să te însori și să te așezi la casa ta și să-ți întemeiezi o familie, fiindcă îți iubești familia în care ai crescut și simți că îi ești dator să aduci această stabilitate în viața ta.

— Ești gata să-mi atribui tot felul de motivații de natură sentimentală, replică Lucius. Farfuria lui era goală. Lăsă jos tacâmurile și ridică paharul de vin. Dar dacă există și ceva adevăr în ceea ce spui tu, Frances, este la fel de adevărat și ceea ce îți voi spune eu în

continuare. Eu o să mă căsătoresc numai din dragoste. Sunt foarte hotărât în privința asta, fapt care te pune într-o situație incomodă fiindcă eu te iubesc numai pe tine și de aceea nu mă pot căsători cu nimeni altcineva. Și tot mai am de ținut o făgăduiala încă înainte de sfârșitul verii.

Hangiul veni să strângă farfuriile murdare. În spatele lui se apropie o slujnică cu două străchini cu budincă aburindă.

Frances îi făcu semn că nu dorește budincă și ceru în schimb ceai.

— Tatăl tău te-a recunoscut drept fiica lui încă din momentul nașterii tale, nu-i așa? o întrebă Lucius de cum rămaseră iar singuri. În momentul acela era deja căsătorit cu mama ta? Și ți-a dat numele lui?

— Da, răspuse ea. Bineînțeles că da.

— Atunci ești fiica lui legitimă, concluzionă el. Atât în ochii Bisericii, cât și în fața legilor laice, ești Frances Allard – sau poate Françoise Halard.

— Totuși, niciun pedant din lumea bună, cunoscând adevărul, n-ar accepta să se însoare cu mine, zise ea.

— Pentru Dumnezeu, Frances! exclamă Lucius. De ce ți-ai putea dori vreodată să te căsătorești cu un pedant din lumea bună? Mi s-ar părea o soartă îngrozitor de sumbră pentru tine. În schimb, te-ai putea foarte bine mărita cu mine.

— Ne învărtim ca un câine în jurul cozii, replică ea.

Lucius ridică privirea din strachina cu budincă și îi zâmbi.

— Nu mi-am dat seama decât acum că tu n-ai făcut budincă de seu cu cremă de ouă, ca desert, după plăcinta cu carne, Frances, spuse el. Dar trebuie să recunosc că plăcinta a fost atât de gustoasă, încât

budinca ar fi fost în plus.

Uitându-se peste masă la Lucius, își zise în sinea ei că îl iubește foarte, foarte mult pe bărbatul acela. Probabil că se îndrăgostise de el...

— Cred că am început să te iubesc imediat după ce am luat prima îmbucătură din plăcinta aceea, Frances, continuă Lucius. Sau poate atunci când am intrat în bucătărie și te-am găsit frământând aluatul, iar tu m-ai plesnit ușor peste mână când am furat o bucățică. Sau poate atunci când te-am scos în brațe din trăsura ta și te-am lăsat jos pe drumul înzăpezit, iar tu ți-ai exprimat opinia că merit să fiu fiert în ulei clocotit. Da, cred că atunci m-am îndrăgostit de tine.

Nicio altă femeie nu-mi mai adresase până atunci niște cuvinte de alint chiar atât de drăgăstoase.

Frances continua să-l privească.

— Trebuie să știi ceva, Frances, îi zise el. Te rog să-mi spui, trebuie să aflu. Tu mă iubești?

— Asta n-are nicio legătură cu ceea ce am vorbit noi până acum, răspunse ea, dând încet din cap.

— Dimpotrivă, are mare legătură cu tot ce am vorbit noi astăzi, o contrazise el.

— Bineînțeles că te iubesc, recunosc eu ea. Cum aș putea să nu te iubesc? Doar că nu mă pot căsători cu tine.

Lucius se rezemă de spătarul scaunului, lăsându-și deocamdată jumătate din budincă în strachină, și se uită la Frances cu o privire intensă, strângând din buze și încordându-și bărbia așa cum se uitase la ea mai înainte. Cu greu ar fi putut fi luat drept zâmbet expresia lui, și totuși...

— Frances, mâine vei continua drumul spre Bath cu bătrâna carapace, spuse el. Trebuie să-ți îndeplinești acolo îndatoririle de profesoară, cele despre care știu că au o mare importanță pentru tine. Eu mă voi întoarce la

Londra în cabrioleta mea. Mă așteaptă și pe mine acolo îndatoriri importante pentru mine. Iar în noaptea asta vom face dragoste.

Ea își umezi cu limba buzele care i se uscaseră și văzu cum ochii lui se focalizează brusc pe mișcarea limbii ei.

Însemna că renunțase să mai prezinte și alte argumente.

Inima ei se mai sfâșie puțin.

Dar noaptea abia începea.

— Bine, zise Frances.

*

Lui Lucius nu-i venea să creadă ce deosebire aducea faptul că o iubea – o iubea conștient, nu doar se culca în același pat cu un trup atrăgător pentru care simțea o puternică dorință.

Presupunea că se îndrăgostise mai demult de ea, așa cum îi spusese la cină. Altfel de ce ar mai fi încercat s-o convingă să vină cu ei la Londra, atâta vreme cât nu avea un plan în minte, iar rațiunea îi spunea să nu o ia cu el? Altfel de ce era incapabil să o uite, nici chiar și la trei luni după ce îl respinsese, chiar dacă Lucius se convinsese că el o respinsese pe ea? Altfel de ce ar fi cerut-o în căsătorie, dintr-un impuls atât de spontan, la Bath? Altfel de ce ar fi urmărit-o de-atunci înapoi fără preget?

Însă cândva, între timp – și era imposibil să știe precis când anume și de ce se întâmplase așa simțămintele pe care le nutrea pentru ea se schimbaseră și deveniseră mai profunde, astfel încât nu mai era numai înamorat, ci o *iubea*. Frumusețea ei fizică și sufletească, puternicul, câteodată greșit direcționatul și aproape întotdeauna iritantul sentiment al datoriei și al

onoarei care îi călăuzea întreaga viață, felul de a-și apleca ușor capul într-o parte și de a se uita la el cu o privire plină de exasperare și de o tandrețe involuntară, maniera în care fața ei se lumina de bucurie când uita de ea însăși, firescul cu care se distra, și se juca, și râdea – ooo, existau o sută și unu de amănunte, care îl făcuseră să o iubească, și tot atâtea alte inefabile care o făceau unica femeie pe care o iubise vreodată – sau pe care avea s-o iubească vreodată.

Când ajunseră goi în mijlocul patului lat din camera de la han, el îi încolăci cu ambele brațe trupul suplu și cald și i-l lipi strâns de trupul lui, constatând că aproape tremura ușor. Gândul că ar mai putea să o piardă amenința să-l copleșească. Întredeschise buzele deasupra buzelor ei și se concentra asupra momentului.

Atunci, chiar în clipa aceea, Frances era dezbrăcată complet și nerăbdătoare în brațele lui, și asta era tot ce conta.

Erau din nou împreună.

Iar ea recunoscuse că îl iubește. Lucius știuse asta – o știuse în adâncul sufletului său. Însă femeia i-o spusese acum și în cuvinte.

Bineînțeles că te iubesc. Cum aș putea să nu te iubesc?

— Lucius, îi șopti Frances cu buzele lipite de buzele lui. Vreau să faci dragoste cu mine.

— Păi cred că tocmai asta și făceam. Ridică puțin capul și îi zâmbi la lumina slabă care intra pe fereastră de la lămpile din curtea grajdurilor de dedesubt. Ți se pare că n-o fac suficient de bine?

Tot trupul ei se zgudui de răs. Iar lui îi plăcea nespus s-o vadă râzând.

— Desigur că ești destul de fierbinte la atingere, spuse el, întorcând-o cu fața-n sus și ajungând deasupra, cu un braț petrecut pe sub ceafa ei și cu un

genunchi între coapsele ei. Frigi toată! Aș putea să mă ard numai punând mâna pe corpul tău. Doar nu vrei să-mi spui că te-a cuprins un puseu de febră, nu?

Ea râse din nou și îl cuprinse pe după gât, trăgându-l pe Lucius pentru a-și contopi din nou gura cu gura lui și strivindu-și sânii de pieptul lui.

— Cred că m-a cuprins febra de tot, glumi Frances. Și cred că voi arde încă și mai tare o vreme, până îmi voi reveni. Însă, după mintea mea, socotesc că nu există decât un tratament pentru vindecarea unei asemenea febre. Vindecă-mă, Lucius!

Vorbea cu un glas profund și gutural, care îi facu lui Lucius piele de găină pe brațe și pe spinare.

— Cu cea mai mare plăcere, domnișoară, murmură el, buzele lui mângâindu-i cu sărutări diafane bărbia și gâtul. Putem să renunțăm de data asta la preludiu și să trecem direct la tratamentul propriu-zis?

— De data asta, zici? întrebă ea, petrecându-și degetele prin părul lui. Înseamnă că vor mai fi și alte dăți?

— Păi câte ore crezi că au mai rămas până-n zorii zilei următoare? îi întoarse Lucius întrebarea.

— Opt? sugeră ea.

— În cazul ăsta, vor mai fi și alte dăți, răspuse el. O oră de hârjoneală și una de odihnă între două hârjoneli. Adică încă de trei ori? Poate chiar patru, fiindcă asta va fi scurtă.

— Atunci să renunțăm la preludiu de data asta, acceptă ea, și râse ușor.

Lucius se lăsă peste ea, își strecură mâinile pe sub trupul ei, găsi poziția optimă între coapsele ei și penetra adânc umeda fierbințele.

El știuse aproape de la început că era o femeie plină de pasiune. Însă în noaptea aceea Frances renunțase la orice inhibiție, în favoarea pasiunii. Lucius

nu o mințise când îi spusese că era aproape prea fierbinte pentru a o atinge. Ceea ce urmă fu doar o pură dezlănțuire carnală. Ea îi răspunse pe măsură, venind în întâmpinarea lui, cei doi contopindu-se cu toată vigoarea, cu răsuflarea întretăiată și cu trupurile arzătoare pline de sudoare, iar în final cu un triumfător orgasm împărtășit de amândoi.

Conștient până-n ultima clipă că se aflau într-un han și că pereții dintre camere s-ar putea să nu fie prea groși și izolați fonic, Lucius îi acoperi gura cu gura lui pentru a amortiza strigătul de împlinire.

Apoi întoarse capul într-o parte, se așează mai comod deasupra ei și oftă.

— Când intenționezi să-ți petreci toată noaptea făcând amor, secretul constă în a-ți conserva energia, a începe printr-o primă repriză mai reținută, pentru a atinge un orgasm mistuitor de-abia în runda finală, după ivirea zorilor, zise el.

— Dar nu asta facem acum? îl întrebă ea încet, la ureche. Stai numai să vezi cum o să fie runda finală, Lucius! Se va cutremura pământul și vom ajunge să strigăm de să se audă până-n ceruri.

— Doamne, ajută-mă! Dumnezeu să ajute întreaga lume! exclamă el.

Și adormi pe loc, fără să mai apuce să coboare de deasupra ei.

*

În cursul nopții, într-un moment în care nici nu făcea dragoste, nici nu dormita, Frances se întrebă dacă era posibil ca unii oameni să-și trăiască astfel viața clipă de clipă, oferind fericire și bucurându-se de ea în același timp, nepăsându-le de urmări, de viitor, neținând cont decât de clipa prezentă.

Partea precaută din ea îi spunea că se purta iresponsabil, dacă nu chiar imoral. Și totuși, ceva din sufletul ei îi spunea că dacă n-ar fi încercat, n-ar fi descoperit niciodată fericirea, iar la sfârșitul vieții își va da seama că refuzase cu bună știință cele mai minunate ocazii pe care i le oferise viața.

Nu se putea căsători cu Lucius. Sau, mai bine zis, nu îndrăznea să facă acest lucru pentru că era conștientă că el n-ar fi niciodată fericit dacă n-ar avea și consimțământul familiei lui. Și cum ar putea să o accepte familia lui tocmai pe ea, fiica unei cântărețe italiene și a unui italian necunoscut?

Nu se putea căsători cu Lucius, dar asta nu însemna că nu putea să facă dragoste cu el în noaptea asta.

Și așa și făcu, abandonându-se întregii pasiuni pe care o simțea pentru el. Făcură amor iar și iar, când cu graba viguroasă de la începutul nopții, când cu preludiul prelungit, ațățător și aproape de nesuportat, cu acuplări lungi și ritmice, atât de senzuale și de frumoase încât amândoi, printr-un acord tacit, întârziiau clipa în care excitarea ajungea la paroxism, aruncându-i într-un abis de satisfacție, liniște și somn.

Măinile lui, trupul lui, puternicele lui brațe și picioare, gura, părul și mirosul masculin, toate îi deveniră în noaptea aceea la fel de cunoscute precum propriul ei corp. Și la fel de prețioase. Frances ajunse să înțeleagă că un bărbat și o femeie se pot contopi până la identificare. Când Lucius o penetra, nu se mai știa unde se termina el și de unde începea ea. Trupurile lor păreau făcute a se potrivi, a se acupla și relaxa împreună.

— Ești fericită? îi șopti el la ureche, când zorile începeau să lumineze încăperea. O cuprinsese cu un braț pe după gât și o ținea de mână, în timp ce cu cealaltă o mângâia circular și lasciv pe pânțele,

sprijinind un picior peste picioarele ei.

— Mmm, făcu ea.

Frances știa însă că, inevitabil, în curând se va lumina de ziua.

— Ai chef să te întorci la lucru? o întrebă el.

— Mmm, făcu ea din nou. Dar trebuia să se ducă la lucru, întotdeauna fusese fericită la școală, iar munca de acolo îi adusese numai satisfacții. Colegele ei îi erau și cele mai bune prietene. Pur și simplu ținea foarte mult la ele.

— O să ai un an plin? o întrebă Lucius, după care îi luă ușor între dinți lobul urechii, mângâindu-i vârful cu limba și dându-i astfel fiori până-n vârfurile degetelor de la picioare.

— Se vor da testele finale, pe care va trebui să le corectez și să le notez, răspunse ea. Vom organiza mici petreceri de adio pentru fetele care vor absolvi școala și va trebui să ne ocupăm de găsirea unor locuri de muncă pentru fetele sărace, în funcție de pregătirea și de talentul fiecăreia. Va urma și o selecție de noi eleve, deoarece Claudia se consultă întotdeauna cu noi când ia astfel de decizii. Apoi o să fie serbarea de sfârșit de an și concertul organizat pentru părinții elevelor și pentru prietenii familiilor acestora. Câteva eleve de-ale mele vor cânta, ca și toate corurile. Până în seara aceea vom face repetiții în fiecare zi. Voi fi prea ocupată ca să mă mai gândesc la altceva.

— Și vei fi mulțumită? o întrebă el.

Frances ținea ochii închiși și răspunse abia după câteva clipe.

— Da.

Lucius se apropie și o sărută apăsător pe buze.

— Iar tu vei merge la petrecerile și balurile care au mai rămas din Sezon.

— Se pare că mama și surorile mele simt o plăcere

să mă târască, spuse el.

— Și o să cauți să cunoști pe altcineva. Poate că...
Lucius o sărută din nou.

— Nu vorbi prostii, draga mea. Ba chiar nu mai vorbi deloc. Simt că m-am revigorat.

Îi luă mâna și i-o duse în regiunea intimă a trupului său. Frances simți cum se învârtoșa bărbăția lui și o apucă.

— Însă sunt acum prea leneș și toropit ca să urc eu deasupra sau ca să te ridic pe tine deasupra mea. Ce-ar fi să încercăm să facem dragoste mai comod?

O lipi de el pe o parte, îi ridică un picior peste șoldul lui, se așeză într-o poziție adecvată și o penetra, în timp ce ea facu totul ca să-i înlesnească accesul.

Și se iubiră blând și fără grabă, ajungând la un orgasm aproape relaxat după câteva minute.

Lucius îi împinse apoi piciorul de pe coapsa lui și cei doi adormiră așa, încă acuplați.

Când Frances se trezi din somn, lumina soarelui pătrundea deja în odaie, razele intrându-i în ochi.

Mâine vei pleca mai departe, spre Bath... Iar eu mă voi întoarce la Londra...

Evident, *mâine* sosise.

*

Ar fi trebuit să se întoarcă cu el la Londra. Ar fi trebuit să locuiască la mătușile ei, permițându-le să se ocupe de ea, în timp ce ea s-ar fi pregătit de logodnă și apoi de nuntă înainte de sfârșitul verii.

Ar fi trebuit să se întoarcă spre a sta de vorbă cu Heath despre concertul pe care dorea el să i-l organizeze. Ar fi trebuit să facă repetiții și să se pregătească pentru cariera care îi era atât de la îndemână.

Dar avea ceva mult mai important de făcut.

Trebuia să revină la Bath, la școala domnișoarei Martin, la elevele ei și la îndatoririle ei de profesoară care îi îmbogățiseră viața, dându-i un sens, în ultimii trei ani și jumătate.

S-ar fi putut prăbuși atunci, prinsă între ultimatumul contesei de Fontbridge și nemiloasa exploatare a talentului ei, vreme de doi ani, de către Ralston și Lady Lyle.

Și totuși nu se prăbușise, chiar dacă fusese crescută doar în puf. Dimpotrivă, avusese tăria și ambiția să renunțe la debutul nefericit al vieții ei de persoană adultă și să-și croiască o viață nouă.

Lucius înțelesese în cele din urmă că se înșelase atunci când o considerase lașă, când o acuzase că îi este suficient să fie mulțumită, deși putea atinge fericirea alături de el – și cu o carieră muzicală.

Ea nu fugise de trecutul ei.

Încercase să-și făurească un nou viitor.

Ar fi fost greșit din partea lui să aibă pretenția ca ea să renunțe la noua ei viață doar pentru că îl iubea și pentru că el și-o dorea de soție. Ar fi fost greșit din partea lui să o facă să renunțe la noul ei drum doar pentru perspectiva unei cariere muzicale de solistă, chiar dacă ea și-o dorise atât de mult.

Avea deja o viață, *avea* o carieră cărora trebuia să le dedice și prezența ei fizică, și implicarea totală, cel puțin până la sfârșitul anului școlar, în iunie.

Lucius nu mai făcuse de mult un lucru atât de greu ca acela de a-i îngădui lui Frances să-și urmeze propria cale fără a mai încerca să o convingă să se întoarcă cu el la Londra. Sau măcar să o roage să-i permită să vină după ea în iulie.

Fiindcă Frances avea dreptate. Deși el știa acum că nu se putea căsători cu o femeie pe care nu o iubea, și mai știa că era foarte importantă pentru el și

binecuvântarea familiei, a mamei, a surorilor și a bunicului său.

Nu știa dacă dragostea pentru Frances ar cântări în balanță mai mult decât dezacordul familiei lui, deși bănuia că așa stăteau lucrurile. Dar era sigur că trebuia să facă tot posibilul ca să obțină acordul lor.

I-ar fi mult mai ușor dacă s-ar întoarce singur, dacă familia lui n-ar fi pusă în fața unui fapt împlinit.

Așa că se despărțiră și își luară rămas-bun în curtea de trăsuri după un mic dejun pe care ar fi putut să nici nu-l comande – abia se atinseseră de mâncare.

Thomas ședea deja pe capra trăsurii, iar cei doi cai blajini așteptau semnalul de plecare. În același timp, Peters avea de-a face cu doi cai mai nărăvași, înhămați la cabrioletă, vizitiul părănd și el nerăbdător să o pornească la drum, deși fusese cam dezamăgit când aflase de dimineață că nici de data asta nu va mâna el caii.

În fața portierei deschise a trăsurii, Lucius luă mâinile lui Frances în mâinile lui. I le strânse tare, duse una la buze și o ținu vreme îndelungată, cu ochii închiși.

— La revedere, iubita mea. Drum bun și încearcă să nu exagerezi cu munca.

Frances îl sorbea din ochii ei mari, negri și expresivi, dorind parcă să-și întipărească în minte pentru tot restul zilelor, imaginea lui.

— La revedere, Lucius, spuse și ea, înghițind în sec. Adio, dragul meu.

Apoi își eliberă mâinile și se sui repede în trăsură, fără ajutor. Își făcu de lucru cu bagajul în timp ce el închise portiera și rămase cu privirea în jos, în timp ce Lucius îi făcu semn lui Thomas care puse în mișcare vechea trăsură.

Frances continuă să-și țină privirea în jos până ce

el dispăru din raza ei vizuală, iar trăsura intră pe drumul de țară. Se grăbi doar în ultimul moment să ridice capul și să-l salute, fluturând o mână.

Și ea plecă.

Dar nu pentru totdeauna, Dumnezeuule.

Nu era un adio.

Nu își va mai lua niciodată adio de la ea.

Cu toate astea, Lucius se apropie de cabrioletă, se urcă pe capră și luă frâiele din mâinile lui Peters, gândindu-se că totul semăna cu o despărțire definitivă.

Aproape că îl podideau lacrimile.

— Te-aș sfătui să te ții bine, îl avertiză el pe Peters care se cățără în spatele lui. De cum ajungem pe drum, dau bice cailor.

— Așa mă gândeam și eu, jupâne, replică Peters. Cei ce nu mănâncă micul dejun la hanul din provincie se grăbesc să mănânce prânzul la Londra.

Și Lucius dădu bice cailor.

25

Dat fiind că în două săptămâni de la declarația uluitoare făcută în salonul Reședinței Marshall de către viconte Sinclair nu apăruse niciun anunț de logodnă din partea lui, în niciun ziar londonez, Lady Balderston îi dădu de înțeles lui Lady Sinclair, printr-o serie de aluzii și insinuări, că dacă viconte ar fi dispus să-și ceară cu umilință scuze, acestea i-ar fi acceptate, iar el ar fi înțeles și iertat. La urma urmei, se zvonea că jumătate dintre domnii care asistaseră la concert se îndrăgostiseră de domnișoara Allard – pe de altă parte, se știa că viconte Sinclair vorbea și se comporta adesea sub imperiul impulsului de moment.

Iar când nicio scuză – niciun fel de scuză, nu fusese prezentată în următoarele alte două săptămâni, numele domnișoarei Portia Hunt apăru brusc pe buzele celor ce frecventau saloanele lumii bune din Londra, pe măsură ce se răspândea zvonul că ea respinsese curtea asiduă a vicontelui Sinclair în favoarea avansurilor unui personaj la fel de important, marchizul de Attingsborough, fiul și moștenitorul ducelui de Anburey. Și la fel de brusc, drept dovadă palpabilă că vorbele acelea erau adevărate, cei doi ajunseseră să fie văzuți peste tot împreună, plimbându-se cu trăsura prin Hyde Park sau șezând unul lângă altul în câte o lojă la cine știe ce spectacol, sau dansând pe la diferite baluri.

În același timp, Lucius fusese mai puțin activ, deși mult mai puțin ca de obicei. Petrecea ore multe în apartamentul bunicului său, fie lângă patul lui, fie în camera lui de zi atunci când bătrânul domn se simțea în putere să se ridice din pat.

Medicul afirmase că el suferise încă un mic infarct. În după-amiaza zilei în care revenise la Londra, Lucius se așezase lângă patul bătrânului și îi frecase mâinile reci și slabe între ale sale.

— Bunicule, te rog să mă ierți că n-am ajuns mai devreme! Am fost pe drum spre Bath și înapoi. Bunicul lui îi zâmbi somnoros. Ieri după-amiază am trecut pe la doamna Melford și domnișoara Driscoll și am aflat că Frances plecase înapoi spre Bath. Așa că m-am dus după ea.

— Așadar, până la urmă, domnișoara Allard nu mai vrea să devină o cântăreață vestită, chiar dacă l-a impresionat pe Heath?

— Ba da, răspunse Lucius. Însă ea este profesoară și în clipa de față școala, elevele și colegile ei sunt mai importante decât orice altceva. Nu mai dorește să stea departe de ele.

Ochii bunicului îl priviră iscoditor.

— Și nici pe tine nu te vrea, Lucius? îl întrebă el.

Lucius continua să-i încălzească mâinile.

— Ba mă vrea. Mă vrea la fel de mult cum o vreau și eu. Însă consideră că nu mă merită.

— Și n-ai putut să o convingi de contrariul? Bătrânul chicoti. Cred că ți-ai cam pierdut îndemânarea, băiete.

— Nu, n-am putut, domnule, pentru că nu eram îndreptățit să o fac. Ea nu este de acord să se mărite cu mine decât dacă am încuviințarea familiei mele. Bunicul închise ochii. Știe la fel de bine ca și mine că tu ai dori să mă căsătoresc cu Portia.

Bătrânul deschise iar niște ochi vioi.

— Godsworthy și cu mine am fi preferat un astfel de deznodământ, însă nu uita că de Crăciun te-am atenționat că tu ești cel care trebuie să-și aleagă soția. Căsnicia poate aduce multă fericire dacă partenerii se angajează cu trupul, sufletul și chiar cu intelectul, dar poate aduce și multă suferință, în caz contrar.

— Să înțeleg așadar că nu te superi dacă nu mă căsătoresc cu Portia? întrebă Lucius. Fiindcă realmente nu pot face asta. Este o ființă fără cusur din toate punctele de vedere, dar eu nu sunt.

Bătrânul chicoti din nou ușurel.

— Lucius, dacă aș mai fi tânăr și dacă n-aș fi cunoscut-o pe bunica ta, sunt ferm convins că și eu m-aș fi îndrăgostit de domnișoara Allard. Am sesizat interesul tău pentru ea.

— A fost crescută la adăpost de orice griji, însă la moartea tatălui ei a rămas fără niciun ban, explică Lucius. Apoi, din toată lumea asta mare, n-a putut să încapă decât în ghearele lui Lady Lyle și ale lui George Ralston. Acesta din urmă a convins-o să semneze un contract, prin care îl accepta ca manager. Ți poți

închipse și tu, bunicule, genul de spectacole la care o pune să cânte. Erau oricum, numai respectabile nu. Ralston și Lady Lyle au pus mâna o vreme pe toți banii care îi reveneau ei – sub pretextul achitării unor presupuse datorii. Fontbridge o curta pe Frances, însă mama lui, contesa, este mult prea pretențioasă pentru a privi cu bunăvoință căsătoria fiului ei cu fiica unui emigrant francez. După aceea, Lady Lyle a contribuit la ruperea legăturii dintre ei – Fontbridge i-a spus lui Frances că nu va mai putea să cânte în public după ce se vor căsători, iar Lady Lyle s-a temut că va scăpa din mână un asemenea venit. Așa că s-a pornit să-i îndrugi verzi și uscate lui Lady Fontbridge. Planul i-a reușit de minune. Prin urmare, contesa nu numai că a îndepărtat-o pe Frances de Fontbridge prin amenințări, ci a determinat-o să renunțe definitiv la viața ei de până atunci. Așa că Frances a plecat la Bath fără să le spună o vorbă, iar de atunci predă la o școală.

— Mi-a crescut și mai mult admirația față de ea, spuse contele. Iar faptul că s-a întors acum la Bath și nu s-a lăsat antrenată de entuziasmul lui Heath și al nostru dovedește o mare tărie de caracter. Îmi place de ea din ce în ce mai mult.

— Și totuși, pe Frances o preocupă în cel mai înalt grad otrava pe care o picură Lady Lyle în urechea contesei de Fontbridge, fiindcă ea consideră că o descalifică astfel pentru a-mi deveni soție. Se pare că Frances nu este fiica biologică a lui Allard, dar el s-a căsătorit cu mama ei încă înainte ca fata să se fi născut, deși avea cunoștința de existența sarcinii. Frances nu cunoaște identitatea tatălui ei adevărat, însă presupune că era italian, ca și mama ei. Allard a recunoscut-o la naștere drept fiica lui și a crescut-o în consecință, nespunându-i niciodată nimic despre originea ei reală. În schimb, le-a spus adevărul doamnei Melford și

domnișoarei Driscoll, precum și lui Lady Lyle, despre care am înțeles că i-a fost amantă. Așadar, în fața legilor, Frances este un copil legitim.

Bătrânul rămase vreme îndelungată cu ochii închiși. Lucius crezu chiar că adormise. Conteles avea obraji livizi și pielea subțire ca pergamentul. Viconteles simți că-i vine să plângă pentru a doua oară în aceeași zi. Mângâie ușor mâna pe care o ținea între mâinile sale.

— Lucius, băiete! spuse într-un târziu bunicul, tot cu ochii închiși. Îți dau binecuvântarea mea pentru a te căsători cu domnișoara Allard. Îi poți spune și ei acest lucru.

— Ce-ar fi să-i spui chiar tu, bunicule? La sfârșitul anului școlar, la școala ei va avea loc o serbare și un concert la care vor cânta toate corurile dirijate de ea, precum și câteva dintre elevele ei soliste. M-am gândit că am putea asista și noi la serbarea aceea.

— Bine, acceptă bunicul. Însă acum aș vrea să mă odihnesc, Lucius.

Așteptă ca bunicul să înceapă să sforăie încetșor, după care îi strecură mâna zbârcită sub așternut.

*

Oricât se părea de surprinzător, atât Lady Sinclair, cât și fiicele ei au fost foarte ușor de convins în favoarea lui Frances.

Mama lui Lucius era atât de bucuroasă că fiul ei locuia la Reședința Marshall și că se purta în majoritatea ocaziilor perfect responsabil, dovedind preocupare și afecțiune pentru bunicul lui, ca și o disponibilitate de a-și însoți surorile pe la diverse petreceri, încât era convinsă că ar fi fost mulțumită cu orice soție pe care ar alege-o, mai ales că se consolase cu gândul că, oricum, n-ar avea încotro. Cât despre

originea domnișoarei Allard, numeroși reprezentanți ai lumii bune nu aveau nimic de comentat.

După o săptămână, Lucius află că, în seara precedentă, mama lui stătuse de vorbă la Almack cu contesa de Fontbridge unde se dusesese însoțită de Emily. Și adusesese intenționat vorba și despre Frances Allard și conversase cât se poate de deschis despre nașterea, originile și rudele fetei, exprimându-și în același timp părerea că pe o tânără atât de modestă, de bine educată și cu un talent atât de uimitor ca al ei, nu puteai să ți-o dorești decât ca prietenă și, poate – cine poate fi sigur – chiar mai mult decât ca pe o prietenă de familie.

Oh, și o întrebă pe Lady Fontbridge dacă știe că domnișoara Allard este moștenitoarea doamnei Melford și a domnișoarei Driscoll, cele două fiind strămătușile baronului Clifton. Și că, în treacăt fie spus, avea o relație atât de apropiată cu cele două doamne, încât nu exista niciun secret între ele?

— N-am mai auzit-o niciodată pe mama vorbind astfel, ia spus Emily mândră lui Lucius. Le-a depășit pe toate bârfitoarele prin aciditate, dar și prin candoare diplomatică, Luce. Se vedea pe fața înghețată și distantă a contesei că înțelegea prea bine despre ce era vorba.

— Emily, te rog să ai grijă cum vorbești! i-o reteză mama. Cum să fie mama ta o bârfitoare!?

Însă toți cei adunați la micul dejun râseră.

Margaret, cea care de Crăciun se declarase încântată ca fratele ei să se însoare cu Portia, se căsătorise din dragoste cu Tait, iar acum era de părere că, dacă Lucius o iubea cu adevărat pe domnișoara Allard, ea nu îl dezavua pe acesta. Mai mult, Tait o avertizase că Lucius ar prefera să-și pună capăt zilelor decât să se însoare cu Portia când va veni vremea.

Caroline, care încă mai era cu capul în nori după logodna ei, nu putea decât să aplaude alegerea fratelui

său – o femeie de care era evident îndrăgostit până peste urechi. Mai mult, era încă impresionată de talentul de cântăreață al domnișoarei Allard și spuse că i-ar plăcea foarte mult să o aibă pe Frances drept cumnată.

Pe Emily o deziluzionase grozav Portia, cu care se întâlnise în primăvara aceea mai des decât de obicei. Nu o considera potrivită pentru Luce. Pe de altă parte, domnișoara Allard era perfectă, dovadă fiind faptul că avusese destulă tărie încât să se întoarcă la Bath, chiar dacă Luce se dusese după ea pentru a încerca să o convingă să revină la Londra.

Amy era pur și simplu extaziată.

La aproximativ o săptămână după discuția cu contesa de Fontbridge la Almack, vicontesa se întâlnise și cu Lady Lyle la o petrecere în aer liber unde o însoțiseră Caroline și Emily. Purtase și cu ea cam același gen de conversație despre Frances – dacă conversație era cuvântul potrivit, dat fiind că Lady Sinclair susținuse aproape tot timpul discuția, în timp ce Lady Lyle ascultase cu eternul ei zâmbet disprețuitor pe buze.

— Însă a ascultat-o, spuse mai târziu Caroline.

Totuși, Lucius nu admitea ca mama lui să ducă toate bătăliile. Într-o dimineață s-a întâlnit cu George Ralston la clubul de box Jackson. În mod obișnuit, cei doi s-ar fi ignorat reciproc, și nu pentru că între ei ar fi existat o animozitate, ci pentru că se învârteau în cercuri complet diferite. În dimineața aceea însă, spre uimirea prietenilor săi, Lucius făcu o excepție și îi spuse lui Ralston că i se desfăcuse lavaliera. Apoi, ducând lornionul la ochi, Lucius observă o pată de noroi pe vârful unei cizme a lui Ralston și se exprimă cu glas tare cum că acela care are un valet atât de îngălat nu poate fi el însuși decât la fel de îngălat.

Apoi, ca și cum atunci i-ar fi venit ideea, îl provocă

pe Ralston la o partidă de box.

De data asta, prietenii lui Lucius nu au mai fost doar surprinși, ci uluiți.

Și nu a fost o partidă de box prea amicală. Ralston era incitat de ofensele aduse de unul dintre cei mai respectați oameni de lume din Londra, în timp ce Lucius era mai mult decât dornic să-i ofere satisfacție.

Atunci când domnul Jackson a oprit partida, după șase runde din zece, Lucius avea pomeții cam tumefiați, iar pumnii și coastele încă și mai tumefiate, fapt care avea să-i amintească de partida aceea timp de alte câteva zile, în vreme ce Ralston avea un ochi aproape complet închis și umflat, iar arcada celuiilalt ochi era spartă, un nas roșu care părea spart, iar pe brațe și tors numeroase vânătăi care aveau să-l țină treaz și înțepenit pe posesorul lor multe zile și nopți.

— Mulțumesc, îi spuse Lucius la final. Mi-a făcut o reală plăcere, Ralston. Și să nu uit să-i spun domnișoarei Frances Allard cu prima ocazie că te-am întâlnit întâmplător și am petrecut o oră plăcută în care... ăăă... ne-am conversat. Sper că-ți mai amintești de mademoiselle Françoise Allard. Ai auzit că lord Heath dorește să-i sponsorizeze cariera muzicală? S-ar putea ca Frances să accepte oferta fiindcă acum este liberă să o facă. Bănuiesc că ai cunoscut-o atunci când era încă minoră. Mult timp în urmă. Sau poate că nici nu-ți mai amintești de ea. A! Mi se pare mie sau chiar ți se clatină un dinte? În locul tău, nu m-aș atinge de el, amice. Dacă-l lași în pace o vreme, s-ar putea să se așeze la loc. Și acum te salut.

— Ce dracu' te-a apucat? îl întrebă unul dintre prietenii lui mai grei de cap atunci când Ralston nu-i mai putea auzi.

— Așadar, s-a făcut dreptate, Sinclair? îl întrebă apoi un prieten mai ager la minte decât primul.

Se făcuse într-adevăr dreptate.

Lui Lucius i se păreau interminabile cele două luni până la serbarea și concertul de sfârșit de an de la școala din Bath a domnișoarei Martin. În tot acest timp, Lucius era și neliniștit, nefiind sigur că Frances va fi încântată să-l vadă din nou sau dacă îl mai voia, fie și înarmat cu acordul tuturor membrilor familiei sale.

Cu Frances nu puteai ști niciodată.

De fapt, numai când se gândea la încăpățânarea ei, se și simțea iritat.

Nu îi rămânea decât s-o răpească dacă îl refuza și de data asta. Pur și simplu.

Sau să cadă în genunchi în fața ei.

Sau să aibă o mare deziluzie sentimentală.

El însă nici nu se gândea la o nereușită. Îl va însoți bunicul lui, care părea nerăbdător să încerce din nou apele minerale din Bath, și Amy, care se plictisise iremediabil de Londra. La fel și Tait și Margaret, care, spuneau ei, nu puteau rata o asemenea ocazie. Sau cel puțin asta spunea Tait. Margaret era mult mai diplomată și se declara dornică să revadă stațiunea Bath, unde nu mai fusese de cinci ani.

Mergeau și doamna Melford și domnișoara Driscoll, cu atât mai mult cu cât Bath nu era prea departe de drumul lor spre casă, iar ele erau și foarte dornice să o revadă pe draga lor Frances, de data asta la locul ei la școală. Doriseră întotdeauna să le cunoască și pe prietenele ei de-acolo, printre care se număra și domnișoara Martin, precum și să asculte corurile.

Lucius le suspecta pe cele două doamne că se hotărâseră să meargă acolo de-abia după ce auziseră că mergea și el. Doreau ca el să se însoare cu nepoata lor.

Iar el, Dumnezeu îi era martor, se arăta mai mult decât dispus să le facă pe plac.

Ultima lună a anului școlar era întotdeauna extrem de aglomerată și de agitată, iar anul acela nu făcea excepție. Trebuiau făcute și notate examinările, trebuiau efectuate testările orale la limba franceză, trebuiau întocmite fișele de caracterizare, trebuiau alese elevele premiante – și trebuia pregătit concertul de încheiere a anului școlar.

Acesta din urmă a consumat energiile tuturor, în fiecare moment neocupat de orele de clasă, de mâncat și de dormit – ultimele două au fost chiar scurtate în ultima săptămână dinaintea concertului.

Frances s-a dovedit poate cea mai ocupată, fiindcă toate numerele muzicale, doar cu excepția dansurilor populare, trebuiau pregătite și șlefuite de ea. Însă fiecare profesoară avea câte ceva de făcut. Claudia avea să fie maestra de ceremonii și trebuia să pregătească propriul discurs de încheiere a anului școlar. Susanna concepușe, scrisese, alcătuisese distribuția, produsese și regizase o mică piesă de teatru despre viața școlară și făcuse nenumărate repetiții cu fetele ei în mare secret – și cu mult haz, judecând după râsetele care se auzeau din clasa ei. Domnul Upton proiectase decorurile pentru întregul concert, în timp ce Anne coordona un grup de fete – plus fiul ei, David – care le confecționau în sala de arte în fiecare după-amiază și seară, după terminarea temelor.

Frances îi notificase oficial Claudiei că la sfârșitul anului va renunța la profesorat și va părăsi școala. Ea nu se *refugiase* acolo când venise cu trei ani și ceva în urmă. Căutase o viață mai bună, căutase să se regăsească pe sine, și era mândră de rezultatele pe care le obținuse în ambele privințe. Dar dacă rămânea în continuare, însemna să fugă de realitate, își dăduse ea

seama după câteva nopți nedormite și după câteva discuții deschise și sincere cu prietenele ei. Fiindcă pentru ea realitatea și visul începuse să coincidă în sfârșit și dacă și de data asta ar întoarce spatele realității ar însemna să-și nege propriul destin și să rateze o șansă care, poate, nu s-ar mai ivi niciodată.

Intenționa să-l caute pe Lord Heath. Intenționa să se lase pe mâna lui și să afle unde o poate duce vocea ei.

Intenționa să încerce să-și îndeplinească visul.

Anne și Susanna au plâns aflând de hotărârea ei, deși amândouă susțineau că alegerea lui Frances era foarte bună. Dar aveau să-i ducă dorul. Fără ea, viața din școală nu va mai fi la fel.

Susanna îi spuse însă că, dacă Frances nu pleca de la școală, nu vor mai vorbi cu ea niciodată.

Iar Anne o asigură că îi vor urmări evoluția și celebritatea, și vor fi mândri de ea.

Claudia declarase însă că nu accepta un preaviz. Până la Crăciun va angaja o profesoară suplinitoare. Iar dacă până atunci Frances ar dori să revină, postul îi era rezervat, în caz contrar, va angaja definitiv o altă profesoară.

— Frances, nu vei da greș orice s-ar întâmpla. Dacă vei continua cariera de cântăreață, vei face exact lucrul pentru care ai fost sortită prin naștere. În același timp însă, dacă îți vei da seama că nu te poți împăca cu noua ta viață, atunci vei putea reveni la ceea ce știi să faci cu atâta competență, așa cum stau mărturie numeroasele absolvente din ultimii trei ani.

În cele din urmă, veni și ziua concertului, care decurse în maniera obișnuită, cu diverse mărunte dezastre evitate în ultimul moment – dansatoarele nu-și găseau pantofiorii de dans, cântărețele nu-și găseau partiturile și nimeni nu o găsea pe Martha Wright, cea mai micuță elevă din școală, elevă care urma să

deschidă spectacolul și care într-un târziu a fost găsită încuiată într-o debara, repetând poezia cu ochii strâns închiși și cu degetele în urechi.

Cu puțin timp înainte de începerea programului, Susanna trase cu ochiul prin deschizătura cortinei ca să vadă dacă venise cineva – întotdeauna grija finală în astfel de evenimente.

— Dumnezeule mare! Sala e plină, i se adresă ea peste umăr lui Frances care își aranja partitura pe suport.

Firește, așa se întâmpla întotdeauna.

— Aaa, și uită-te, mai spuse Susanna chiar în clipa în care vru să dea drumul cortinei. Vino și uită-te. Fii atentă la rândul șase de pe partea stângă. Frances rezistase întotdeauna tentației de a arunca o privire prin cortină. Se temea că ar putea să o vadă cineva din public. Însă nu o putea refuza pe Susanna care se uita la ea cu o privire șagalnică și cu obrajii îmbujorați.

Frances se uită prin deschizătura cortinei.

Curios, deși ședeau mai curând în mijlocul rândului decât în stânga, le văzu mai întâi pe mătușile ei. Nu mai apucă însă să-și exprime bucuria fiindcă își dădu imediat seama că Susanna nu le cunoscuse niciodată pe mătușile ei și că, prin urmare, nu avea cum să știe cine sunt cele două doamne în vârstă. Așa că se uită mai spre stânga.

Lângă mătușa Martha ședea contele de Edgecombe, apoi urmau Lady Tait, lordul Tait, Amy și...

Frances trase adânc aer în piept și se depărtă de cortină.

— Frances! Susanna o luă în brațe, sub privirile curioase ale celor câteva fete care își făceau de lucru prin culise. Avea ochii plini de lacrimi. Vai, Frances, te așteaptă fericirea. Una dintre noi își va găsi în sfârșit fericirea. Eu sunt atât de... *fericită*.

Frances era prea încremenită ca să simtă și altceva în afară de uluire.

Nu era însă momentul pentru sentimentalisme. Era ora șapte fix, iar Claudia insistă întotdeauna asupra punctualității în școală.

Anne apăru împreună cu Martha Wright, o strânse ușor de umeri și o sărută pe obraz, după care o trimise pe scenă.

Repetiția generală de după-amiază se desfășurase cât se poate de dezastruos. Însă domnișoara Martin le liniștise pe fete și pe profesoare, spunându-le că acest lucru era un semn bun pentru un spectacol izbutit.

Se dovedi că avusese dreptate.

Corurile cântară într-o armonie perfectă, balerinele se mișcă cu ușurință și nu se încurcă nicio dată în panglicile lor, fetele din grupul vocal recitară cu mare vervă și cu expresivitate dramatică. Elaine Runderi și micuțul David Jewell își interpretară perfect solourile, Hannah Swan și Veronica Lane interpretară duetul la bătrânul pian, fără să greșească o notă, deși fusese evident până și pentru cea mai puțin avizată ureche muzicală din sală că instrumentul vechi nu mai avea multe zile, iar sceneta pregătită de Susanne, prezentându-le atât pe eleve, cât și pe profesoare pregătindu-se pentru un concert provoca râsete și aplauze furtunoase încă înainte de final.

Spectacolul se încheie cu discursul domnișoarei Martin, care evidențiază cele mai mari realizări ale anului școlar și cu împărțirea premiilor.

Niciodată după aceea, Frances nu și-a mai putut aminti cum decurseseră lucrurile. De fiecare dată când se aflase pe scenă, dirijând corul, și se întorsese cu fața către public spre a mulțumi pentru aplauze, se uitase doar la mătușile ei, care radiau de bucurie, sau la bătrânul conte, ori la Amy. Nici măcar o dată nu se

uitase în direcția lui Lucius. Nu îndrăznise să o facă.

Știa însă că îi zâmbea privind-o cu ochi strălucitori, strângând din buze și încleștând maxilarele, expresie care dovedea mândrie, afecțiune și dorință.

Și iubire.

Nu mai avea nicio îndoială că o iubește.

Sau că și ea îl iubea.

Unicul lucru de care se îndoise era că ar putea exista un viitor pentru ei doi.

Însă Lucius era însoțit acolo de contele de Edgecombe, de Amy și de lordul și Lady Tait, precum și de mătușile ei.

Ce putea însemna asta?

Nu îndrăznea să-și răspundă la întrebare.

Încercase să nu și-o mai pună. Încercase să se concentreze asupra spectacolului și să le acorde toată atenția elevelor. Fără să-și dea seama, dirijă chiar mai bine ca de obicei, iar fetele cântară mai bine ca oricând.

În cele din urmă, fu înmănat și ultimul premiu și răsunară cele din urmă aplauze, așa că nu mai rămăsese decât să iasă în holul școlii, acolo unde elevele și profesoarele se amestecau printre oaspeți, în timp ce se ofereau tăvi cu prăjituri și limonadă.

Mătușile ei se grăbiră să o îmbrățișeze pe Frances, exprimându-și aprecierea la adresa calității interpretării muzicii. În spatele lor venea Amy. Lord Tait se înclină în fața lui Frances, în timp ce Lady Tait îi zâmbea complice. Contele de Edgecombe, care arăta ceva mai gârbovit ca de obicei, o prinse de ambele mâini și i le strânse ușor, spunându-i apoi că era la fel de pricepută ca profesoară și ca interpretă muzicală – ceea ce spunea foarte mult.

Lucius rămăsese mai în spate, părând să nu se grăbească. Uitându-se la el, Frances simți că i se înmoaie picioarele. O devora din priviri.

— Frances, începu el într-un târziu, sărutându-i mâna. Nu am de gând să-mi mai iau vreodată adio de la tine. Însă, dacă vei încerca să insiști, voi pleca fără o vorbă.

Ea simți că roșește. Erau de față și mătușile ei, și bunicul lui, și două dintre surorile lui, și cumnatul lui. Lângă ea venise și Anne Jewell, împreună cu fiul ei, David.

— Lucius, murmură Frances.

El nu-i eliberă mâna, iar acum îi zâmbea.

— Acum nu mai există nici cel mai mic impediment, zise el, în timp ce Susanna se apropia și ea de cei doi. Avem încuviințarea tuturor membrilor familiei mele. Pe mătușile tale nu le-am întrebat, dar sunt ferm convins că avem binecuvântarea lor.

— Lucius!

Frances începuse să se simtă oribil de jenată. Lumea începuse să se uite la ei. Câteva eleve își dădeau coate și șușoteau. O vedeau pe domnișoara Allard, profesoara lor, stând în mijlocul holului, cu mâna în dreptul inimii unui domn chipeș din înalta societate. Iar domnul râdea spre ea, cu o expresie mai mult decât amuzată. De-abia atunci îi observă și Claudia și se apropie de ei.

Frances se uita la el cu o expresie care cerea ajutor.

Și la un moment dat, îndrăznețul, impulsivul, săcâitorul, irascibilul și minunatul ei Lucius făcu cel mai necugetat lucru din viața lui. Riscă totul pe o carte.

— Frances, începu ei, fără măcar să încerce să-și coboare vocea pentru ca momentul să fie intim, iubirea mea, îmi acorzi marea onoare de a te căsători cu mine?

De peste tot se auziră exclamații, suspine, interjecții pentru păstrarea liniștii. Cineva scânci – fie Amy, fie una dintre mătuși.

Frances se gândi că era o cerere în căsătorie la care nu ar fi îndrăznit să viseze nicio femeie. Era o cerere în căsătorie pe care o meritau toate femeile.

Își mușcă buzele, după care zâmbi radios.

— Ooo, da, Lucius! răspunse ea. Bineînțeles că da.

Se înșelase. De-abia în momentul acela răsunară ultimele aplauze. Se îmbujoră auzindu-i pe cei din jur aplaudând din nou furtunos.

Viconteles Sinclair, lăsând capul în jos, ca și cum ar fi vrut să-i sărute din nou mâna, o sărută scurt și apăsă pe buze.

Toți aclamară gestul.

Claudia scoase un prelung suspin și le zâmbi amândurora cu căldură.

— Cred că va trebui să-ți accept demisia, Frances. Dar întotdeauna sunt dispusă să o fac pentru o cauză bună.

26

Cununia dintre domnișoara Allard și viconteles Sinclair s-a celebrat la biserica mănăstirii din Bath, la o lună după publicarea cererii în căsătorie și acceptarea acesteia.

Vicontesa – care avea să renunțe curând la prerogative – dorise ca sărbătorirea căsătoriei să aibă loc la Londra, la biserica St. George din Hanover Square. Pe de altă parte, doamna Melford dorise ca nunta să fie celebrată la biserica din satul Mickledean din Somersetshire.

Mătușile reprezentau familia ei, dar Frances ținea la fel de mult la prietenele ei de la școală. Și cum Anne avea de gând să-și petreacă o parte din vară în Cornwall,

nici Susanna și nici Claudia nu puteau pleca din Bath, fiind nevoite să aibă grijă de nouă fete din internat.

Pentru Frances ar fi fost de neconceput ca prietenele sale cele mai bune să nu asiste la căsătoria ei. Iar Lucius nu se opuse ideii de a se cununa la Bath.

— Dacă tu ești lângă mine, draga mea, sunt dispus să mă căsătoresc cu tine chiar și într-un hambar de pe o insulă îndepărtată.

Astfel, Frances putu să îmbrace rochia de nuntă în propria cameră de la școală – în ultima zi în care îi aparținea –, și să-și ia rămas-bun în intimitate de la colegele ei înainte ca ele să plece la biserică. Apoi coborî în salonul pentru oaspeți al școlii, acolo unde o aștepta baronul Clifton, un văr îndepărtat de-al ei care urma să o conducă la altar.

— Frances, ești atât de frumoasă, îi zise Susanna, uitându-se la noua rochie bleu a prietenei sale, ca și la pălăriuța cu floricele. Iar începând de astăzi vei deveni vicontesă. Nu-ți pot spune decât că e mai bine că lord Sinclair nu este duce. M-aș fi luptat pentru el.

Susanna râse bucuroasă de propria glumă, însă ochii ei erau înlăcrimați.

— Pe duce ți-l las ție, îi răspunse Frances, strângându-și prietena în brațe. O să vină și el cât de curând și o să te ia pe sus.

— Dar cum m-ar putea găsi ducele de vreme ce lucrez și locuiesc între zidurile unei școli?

Întrebarea fusese pusă într-o doară, dar Frances bănuia că prietena ei, deși tânără și frumoasă, se îndoia probabil că se va căsători vreodată sau că va avea măcar un curtezan.

— Te va găsi el pe tine, o asigură Frances. Doar Lucius m-a găsit pe mine!

— Și te-a găsit de mai multe ori.

Susanna râse din nou și îi făcu loc lui Anne.

— Ce minunat arăți, Frances, spuse ea. Atât rochia, cât și pălăriuța sunt foarte reușite, dar fericirea ta interioară este cea care te face cu-adevărat frumoasă. Îți doresc din tot sufletul să fii fericită. Și sunt convinsă că vei fi nespus de fericită. Te căsătorești din dragoste cu un bărbat deosebit, care nu numai că îți permite să-ți faci o carieră în muzică, dar te și încurajează în sensul ăsta.

— Și tu vei fi fericită, Anne, zise Frances îmbrățișând-o. Sunt sigură de asta.

— Ooo, dar eu sunt deja fericită. Îl am pe David și am viața mea de profesoară. Nu se compară cu ceea ce a fost înainte. Aparțin acestui loc.

Anne zâmbea, evident bucuroasă pentru prietena ei. Însă îndărătul aceluși zâmbet, Frances intuise dintotdeauna și o oarecare tristețe.

În cadrul ușii apăru și Claudia.

— Ah, Frances, cât de dor o să ne fie de tine! Însă nu-i momentul să ne lamentăm. Sunt foarte, foarte bucuroasă pentru tine!

Claudia Martin nu era genul de femeie înclinată spre mari efuziuni sentimentale. Nici gata să plângă pentru orice. Totuși, acum o îmbrățișă pe Frances și pe obraji i se rostogoliră două lacrimi.

— Îți mulțumesc, spuse Frances, în brațele Claudiei. Îți mulțumesc că ți-ai asumat un risc cu mine într-un moment în care eram disperată. Îți mulțumesc că m-ai făcut să mă simt ca o profesoară adevărată și o prietenă – chiar ca o soră. Claudia, îți doresc să fii într-o bună zi la fel de fericită ca și mine. Îți doresc acest lucru din toată inima.

Venise însă momentul ca prietenele ei să plece. Curând după aceea trebui să plece și Frances la biserică, la propria ei nuntă.

Congregația nu era prea numeroasă. Chiar și așa, un număr surprinzător de oameni veniseră de la Londra pentru această ocazie, inclusiv lordul Heath, împreună cu soția și copiii lui vitregi.

Pentru Lucius era însă extrem de important că în fața bisericii se adunaseră, în timp ce el își aștepta mireasa, membrii familiei și prietenele ei, inclusiv fetele de la internatul școlii, îmbrăcate în hainele lor cele mai bune, ca și întreaga lui familie.

Cu un an în urmă s-ar fi crispat numai la gândul că și-ar putea dori familia adunată în păr în jurul său.

Cu un an în urmă s-ar fi crispat numai la gândul că urma să se însoare.

Mai mult ca sigur, nu și-ar fi putut închipui că s-ar căsători vreodată din dragoste.

Ah, dar *din dragoste* era prea puțin spus.

O adora pe Frances. O iubea și o admira, pe lângă toate sentimentele romantice și atracția fizică pe care le simțea pentru ea.

Frances își făcu apariția, păși în biserică apropiindu-se la brațul lui Clifton, un brunet arătos, suplu și elegant.

Lucius își aminti de primul moment în care o văzuse – străfulgerare – când trăsura lui o depășea pe-a ei în plin viscol, își mai aminti și de a doua imagine, când o ajutase să iasă din trăsura împotmolită în zăpadă – o zgripturoaică afurisită, scoțând flăcări pe nări.

Și-o aminti și în timp ce făcea pâine și plăcintă cu carne de vită.

Și-o aminti și când, aplecând ușor capul într-o parte și dându-se puțin înapoi, își admira omul de zăpadă căruia îi făcuse o gură zâmbăreață.

Și-o aminti valsând cu el și fredonând melodia.

Își aminti cum intrase în salonul familiei Reynolds și descoperise că acea cântăreață care îi cucerise inima era Frances Allard.

Își aminti...

Însă în ziua asta, nu mai trebuia ca bucuria lui să se bazeze doar pe amintiri. În ziua asta, ei doi erau acolo, în fața familiilor și a prietenilor lor, pentru a-și uni destinele pe viață.

Iar ea era lângă el, cu ochii ei negri care străluceau de minunea momentului.

Era un moment pe care voia să-l trăiască din plin și de care avea să-și amintească tot restul vieții lui.

Cei doi miri își zâmbiră.

— Dragii mei... începu preotul.

*

Dimineața fusese înnorată și amenințase să plouă. Însă când din biserică ieșiră vicontele Sinclair cu soția sa la braț, soarele strălucea pe un cer albastru, senin.

— Iubita mea, am trecut și prin viscol, și prin ploi... Dar acum e soare. Crezi că e un semn bun?

— Nu-i decât o zi minunată. Noi n-avem nevoie de semne, Lucius. Numai de noi depinde împlinirea destinului nostru.

Lucius o luă de mână și amândoi traversară repede curtea bisericii, trecând pe sub arcada porții, pe lângă mulțimea de spectatori care ieșiseră din sala de ceremonii, și ajunseră la trăsura care îi aștepta, cu Peters pe capră. Trăsura îi ducea înapoi la școală, unde îi aștepta, pe ei și pe invitații lor, un mic dejun festiv.

— În ultimele două zile mi s-a interzis să intru în sala de mese, explică Frances. Însă știu că Anne, Susanna și Claudia au stat acolo multe ore, împreună

cu fetele. Cred că au decorat încăperea.

Lucius își împleti degetele cu ale ei.

— Sigur că au făcut o minunăție. O vom admira, ne vom întâmpina oaspeții și vom fi fericiți împreună cu ei. Astăzi mi-am ținut promisiunea și bunicul a trăit să fie martor. Și tot astăzi le-am făcut și pe surorile mele și pe mătușile tale să se bucure. Dar clipa de față este numai a noastră și n-am de gând s-o irosesc. Ah, e minunat!

Trăsura tocmai lua un viraj înainte de a intra pe Pulteney Bridge, aruncându-i unul în brațele celuiilalt.

— Și mie-mi place. Frances îl privi, strălucind de fericire.

Lucius o cuprinse pe după umeri, își apropie fața de fața ei și o sărută prelung și apăsător.

Niciunui nu-i păsa că trăsura nu avea perdele la geamuri.

Întreaga omenire era bine-venită să împartă fericirea cu ei.

Sfârșit